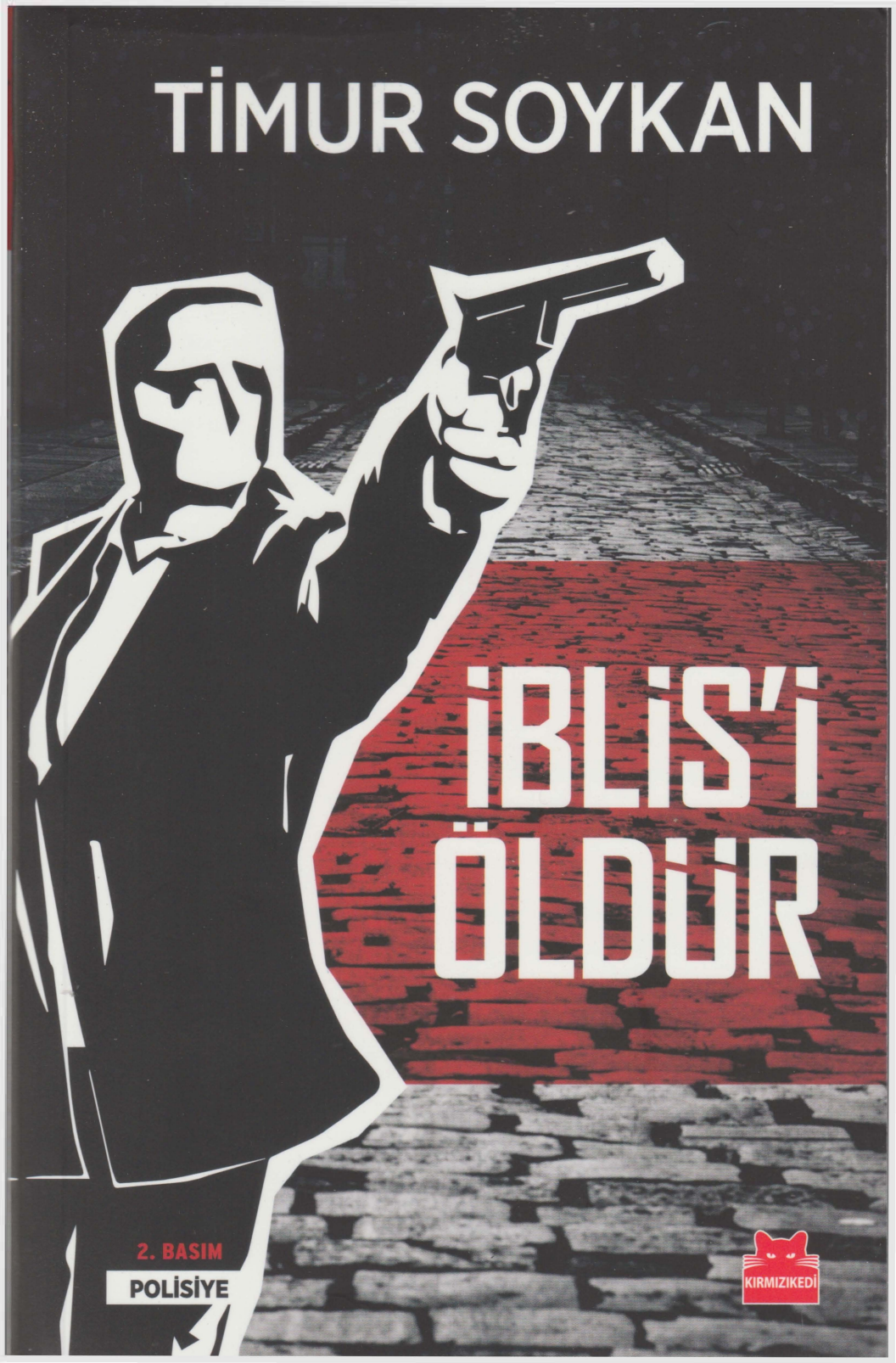
TİMUR SOYKAN

İBLİS'İ ÖLDÜR

2. BASIM

POLİSİYE

KIRMIZIKEDİ

Timur Soykan

1975 yılında Kırklareli Demirköy'de doğdu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-TV ve Sinema Bölümü'nden mezun oldu. *Radikal* gazetesinde dokuz yıl muhabirlik, üç yıl editörlük yaptı. *Radikal*'den ayrıldıktan sonra Postacı Yayınevi'ni kurdu. Ahmet Şık'ın taslak halindeyken el konulan kitabı *000KİTAP – "Dokunan Yanar"* (*İmamın Ordusu*) Postacı Yayınevi'nden yayımlandı. Bir süre Posta gazetesinde haber müdürlüğü yaptı. 2008'de Demet Bilge ile birlikte, Hrant Dink cinayetiyle ilgili *Sapan: Hrant Dink Cinayeti – Bir Güvercinin Katilleri* kitabını yazdı. Gerçek insan öykülerinden oluşan *Tanrı Misafirleri Oteli*, 2009'da Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıktı. Politik polisiye türündeki romanı *Zavallı* 2013'te Postacı Yayınevi'nden yayımlandı. Politik polisiye serisinin ikinci kitabı *Liste* 2016'da, çok ses getiren *Badeci Şeyh'in Sır Odası* adlı araştırma kitabı 2019'da, bir diğer araştırma kitabı *Baronlar Savaşı – 'Zindaşti Olayı'nın Perde Arkası* 2020'de Kırmızı Kedi Yayınevi tarafından yayımlandı. Timur Soykan, halen *Birgün* gazetesinde köşe yazarı olarak çalışmaktadır.

KIRMIZIKEDI

Kırmızı Kedi Yayınevi: 1696
Polisiye: 44

İblis'i Öldür
Timur Soykan

© Timur Soykan, 2023
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2023

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Çağlayan Çevik
Son Okuma: Ayten Koçal
Kapak Görseli: © Timur Soykan
Kapak Tasarımı: Murat Cerit
Kapak Uygulama: Senem Yıldırım
Sayfa Tasarımı: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2023, İstanbul
İkinci Basım: Mayıs 2023, İstanbul
ISBN: 978-625-418-224-2
Kırmızı Kedi Sertifika No: 40620

Baskı: Asya Basım Yayın Sanayi Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli/Bağcılar/İSTANBUL
T: 0212 693 00 08 Sertifika No: 52508

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
facebook.com: kirmizikediyayinevi / twitter.com: krmzkedikitap
instagram: kirmizikediyayinevi
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Timur Soykan

İBLİS'İ ÖLDÜR

POLİSİYE

1

Yusuf Demir

"PSİKOPAT, KARISI VE BEBEĞİ"

Birkaç gün önce bir adamın ağzını burnunu kırıp sandalyeye bağlayacağımı söylesen güler geçerdim.

Hele bir de şerefsizin gözlerinin içine bakarak kafasına kurşunu sıkacağımı düşün. Üstelik devletin silahını 40 yıl belimde taşımış ve tek sefer bile bir insana ateş etmeden emeklilik zamanım gelmişken.

Hiç kimseyi de böyle nefretle dövmemiştim. Şimdi ellerimde şerefsizin kanı ve kemiklerinin açtığı yaralar var.

Bu izbe yerde, pislik içindeki aynadaki yansımam katil olamayacak kadar yaşlı. Derisiyle birlikte gözlerimin üzerine dökülmüş gibi duran gür kaşlarım ne ara bu kadar uzadı. Çenemin iki yanından sarkıyor yanaklarım. Yeni ortaya çıkan kırışıklıkları saymayı ise yıllar önce bıraktım. Gençken burnum, kulaklarım bu kadar büyük değildi. Yakışıklı bile sayılırdım. O zamanlar bıyıklarım da kömür karası ve gürdü. Bu gri, beyaz dalgalar son üç yılda peydahlandı üzerine.

Allah'a şükür pehlivan dededen, babadan yadigâr kalıbımda gram bükülme olmadı. Yüzüm dalından düşmüş elma gibi çürürken geniş omuzlarım ve iri gövdem ağaç kadar güçlü kaldı. Zaten bu pislik herifi bu sayede tek yumrukta devirdim. Nereden baksan benden 20-25 yaş gençtir. Gerçi yüzünde gençliğinden pek eser bırakmadım ama en fazla 30-35 yaşındadır.

Çelimsiz de bir tip. İyice patakladıktan sonra ensesinden tek elimle tuttuğum gibi soktum arabaya. Bu gecekondunun bodrumuna da tek elimle sürükledim. Eski, ahşap sandalyeye koli

bandıyla sardığım ayak bilekleri bir kız çocuğununki kadar ince. Birbirine bağladığım el bilekleri de kürdan kadar zayıf. İki tane daha çaktıktan sonra bülbül gibi ötmeye başladı şerefsiz "Fare".

Burnundan akan sümüklü kanlar, salyalarına karışıp dizlerinin üzerine kadar sarkıyor. Aslında ağzını da bantlamayı düşünmüştüm ama ölür diye tereddüt ettim. Nasıl olsa ayılması bir hayli zaman alacak. O zaman canına okumaya devam edeceğim.

Sakın acımasız olduğumu düşünme. Bunu yapmak zorundayım. İkiz torunlarım Muhammed ile adaşım Yusuf, İblis'in elinde. Hayatları benim yapacaklarıma bağlı.

Kapının önünde polis postallarının gürültüsü artıyor. Bu buz gibi soğuk, karanlık bodrumdan nefret ediyorum. Eşyaları; kir kaplı lavabo, leş gibi bir ayna, paslanmış demir karyola, nemden çürümüş bir yatak, sandalye ve bizim evden getirdiğim el radyosundan ibaret bu yerde her şey bitecek. Nasıl olacağını ben de bilmiyorum ama eminim burada sona erecek. Sana her şeyi anlattığımda kan içinde, inleyerek nefes alan bu adamın ölümü hak ettiğini göreceksin.

* * *

En baştan başlayayım.

Balıkesirliyim, 63 yaşındayım. Adım Yusuf, soyadım Demir. Rahmetli dedemin adını vermişler. Toprağı bol olsun, çok yiğit, mert adammış. Nalbantmış ama pehlivanlıkta namı yürümüş. "Yörük Yusuf" derlermiş. Türkiye'de güreşmediği yer yok. Allah affetsin çok rakı içermiş, ağzından tütün düşmezmiş. Benim yaşıma varmadan rahmetli olmuş. Babam ise beş yıl önce sizlere ömür. Yatağa düşene kadar, dedemden yadigâr dükkânı işletti. Ben ilkokuldayken babamın işleri iyiydi, "Büyük oğlum polis olacak" diye tutturmuş. Sınava girdik, kazandık. Gözümü polis mektebinde açtım desem yalan değil. Devlet çocuğu olarak büyüdük. Dükkânı birader işletti. İki de kız kardeşim var. Toprağı bol, mekânı cennet olsun anacığım babamdan bir yıl sonra rahmetli oldu.

Komiser yardımcısı çıktığımda ülkede anarşi kol geziyordu. Dedemin tanıdığı, bizim oralı bir bakanımız sağ olsun; memlekette masa başında beş yıl çalıştım. Dini bütün Necmiye Hanım ile dünya evine girdik. Tek oğlumuz oldu, gerisine Allah izin vermedi.

Uzatmayayım... Hakkâri'de de görev yaptık, İstanbul'da da. Dokuz yıl emniyet müdür vekilliği, üç yıl Kastamonu'da emniyet müdürlüğü yaptım. Derken bu "Paralel", "Cemaat" mevzuları patlak verdi. Tabii hepsiyle tanışız. "Vallahi de billahi de onlardan değilim" dedim ama baktılar Cemaat'in çok hayrını görmüşüz... –Sanki teşkilatta onların hayrını görmeyen var– Arkası sağlam olanların hepsi koltuğunda kaldı. Bizi bir günde aktif görevden kızağa çektiler.

2015'te geldim İstanbul'a. Bir yıldır buradayım. Rütbem Polis Başmüfettişi. Bir masam, bilgisayarım bile olmadan öyle emeklilik için gün sayıyordum. Çok şükür maaşımız yatıyor, çocuğu evlendirmişiz. İkiz torunlar da Allah uzun ömür versin bu yıl dört yaşına bastı.

63 yıllık hayatın özeti işte bu kadar. İçinde bin tane hikâye var ama çoğunu şimdi ben bile hatırlamıyorum. Bu kadar kısa anlatınca da içime bir sıkıntı çöküyor. Sanki boşuna yaşamışız koca ömrü, hatırlamıyoruz bile. Ama hiç unutulmayacak ölüm kalım savaşı için bu yaşa kadar beklemek varmış kaderde.

* * *

Her şey 20-25 gün önce başladı.

Kızağa çekilen polislerin, müfettişlerin doldurduğu lokalde vakit öldürüyordum. Ne yalan söyleyeyim; torunların gürültüsünü kaldırmıyordu kafam. Necmiye Hanım evde onlarla uğraşır durur, ben de lokale kaçardım.

O gün de Allah kabul etsin öğle namazından gelmiştim. Çok şükür, iskambil kâğıdına, okey taşına elimi sürmüşlüğüm yok, günahtır. Garson Mehmet sağ olsun benim gazetenin bulmacasını çayla birlikte masama koymuştu. Fotoğraftaki sanatçının adını çözmeye çalışırken duvarda asılı televizyona baktım. Ekranın

altında "son dakika", üst köşesinde "canlı" yazısı parlayıp duruyordu. Yakın gözlüklerimi çıkarıp baktım. Giriş kattaki bir evin penceresinin demir parmaklıkları arasından tabancasını çıkarmış bir adam cinnet geçiriyordu. Televizyonun sesi kısıktı ama sarkık bıyıklı, zayıf suratlı adamın yüzü, haykırışının hiddetini anlamaya yetiyordu. Ekranın altındaki yazıyı zar zor okumuştum. "Eşini ve kızını rehin aldı" yazıyordu.

Gömleği parçalanmış adam, atletini askısından çekerek parçalıyordu. Bir polis eve yaklaşırken kâbustan uyanmış gibi kendine geldi ve geriye çekilip evin karanlığında ürkütücü bir şekilde kayboldu. Bir dakika bile geçmemişti. Pencerenin demir parmaklıklarına bir kadının yüzü dayandı. Zavallıcık bağıramıyordu bile. Kaşı, ağzı kanıyordu. Saçını eline dolamış, namluyla kafasına vuran adam debelenirken yuvasından dışarıya kaderine teslim olmuş bir soğukkanlılıkla bakıyordu. Belki de sadece şoktaydı.

Polis geri çekildi.

Adam deliye dönmüş hareketlerle kadının kafasını birkaç kez demire vurduktan sonra geriye savurdu. Tekrar evin karanlığına çekildiğinde okey oynayanların televizyona dikkat kesildiğini fark ettim. Normalde onları oyundan çok az şey alıkoyar. Mehmet de elinde boş çay bardakları ekrana bakıyordu. Lokaldekilerin hepsi kanlı, acımasız ve en önemlisi gerçek sahne karşısında büyülenmiş gibiydi. Okey masasının ağası eski İstanbul Emniyet Müdür Muavini Ercüment Bey, Mehmet'e "Lan öyle bakacağına sesini açsana" dediğinde televizyonun bir sesi olduğunu anımsadım. Bunca zamandır evden çok burada vakit geçirirdim, bir kez bile televizyonun sesinin açıldığını duymamışım. Zaten gördüklerimizi anlatmaya başlamıştı haber kanalının spikeri. İki üç cümlede bir dehşet anlarını canlı yayınladıklarını söylüyordu. Birkaç dakika sadece gecekondunun basık giriş katına baktık. Son dakika yazıları yanıp sönüyordu ama hiçbir hareket yoktu. Mehmet boş bardakları ocağa götürdü, diğerleri oyunlarına dönüyordu ki şerefsiz yeniden göründü. Yere eğilip koltuk altından tuttuğu en fazla iki yaşındaki bebeği kaldırdı ve parmaklıklara dayadı. Ercüment Bey okkalı bir küfür savurunca bütün bakışlar televizyona döndü, Mehmet koşarak geldi. Buz gibi soğukta sadece bir

atletleydi yavrucak, avazı çıktığı kadar bağırıyor, ağlıyordu. Sırtı dönük olanlar bu sefer sandalyelerini de çevirdiler. Ercüment "Orospu çocuğunu kafasından vurup indirecek bir polis yok mu lan orada?" diye bağırarak lokaldeki heyecanı büyüttü.

Televizyonda bir polisin sesi duyuldu. "Tamam, ne istiyorsan konuşalım. Ne istiyorsun?" diye bağırıyordu.

Herif daha da delirdi, kız çocuğunu savururken ağzı çığlık atarcasına açılıp kapanıyor, söyledikleri anlaşılmıyordu. En korkuncu, öfkeden deliye dönmüş gözleriydi. Her an bebeği demir parmaklıklara vurup öldürebilirdi. Gözlerimi kapatmak istesem de bakmadan duramıyordum. Anamın dediği gibi: "İnsan evladı eline, beline, diline sahip olur da gözleri söz dinlemez." Delirmiş herif aniden bebeği tuttuğu elini bir kavgada yumruğunu geriyormuşçasına arkaya çekti. Öteki omzu dikleşti, vücut hareketleri bir sonraki dehşet hamlesini anlamaya yetiyordu. Başımı çevirdim. Lokaldekilerin yüzleri acıyla buruşmuştu, çaresizlik içindeki "Aman", "Yapma", "Allah" sesleri birbirine karıştı. Herkes donmuş şekilde ekrana bakıyordu. Bebeği öldürdüğünü zannettim, ekrana baktığımda kara bir boşluk vardı. Yayını kesmişler. Görüntü tekrar geldiğinde spiker gözlerinde dehşet, sadece yutkunuyor, üstüne başına çekidüzen vermeye çalışıyordu. Titreyen sesiyle "Sayın seyirciler, bebek iyi, bebek iyi... Korkulan olmadı" dedi. Belli ki o, yaşananları izleyebiliyordu. Önündeki ekrana bakarken devam etti:

"Evet, şükürler olsun ki çocuğu bırakıyor..."

Lokaldekiler tuttukları nefeslerini küfürlerle bıraktı. Ben elimdeki kalemi kırdığımı ve plastiğin avcuma battığını yeni fark ediyordum. Herkes hâlâ ekrana bakıyordu. Biri hepimizin aklındaki şüpheyi dillendirdi:

"Belki de öldürdü çocuğu, bunlar söylemiyor."

Neyse ki birkaç dakika sonra yine canlı yayına geçtiler. Aşağılık herif gecekondunun kırık penceresinden bağırmaya devam ediyordu. Polis bebeğin iyi olduğunu görmek isteyince yerden kaldırıp gösterdi. Ağlamaktan bitap düşmüştü yavrucak. Gözyaşları sümüklerine karışmıştı.

Lokal ikna oldu ve nihayet rahat nefes alındı. Spiker de eski rahat hallerine dönmüş ve tok sesiyle "Kısa bir reklam arası

veriyoruz. Yayınımız devam edecek" demişti. Reklamlardaki mutlu aile hikâyelerini hayretle izledim. Hatta bir bebek bezi, sevimli çocukların danslarıyla pazarlanıyordu. Bizimkiler olayın polisiye yorumlarını yapıp cinnet geçiren adamın nasıl indirilebileceğine dair ateşli söylevler çekerken dünyanın geldiği hale dertleniyordum.

İnsanlar televizyonlarının başında çaylarını yudumlarken garibanların acısını izleyip vakit öldürüyor. Bu çağda işler böyle. "Hepimizin çoluk çocuğu var. Evlerden ırak olsun..." diye dualar ettim.

Bir saat bulmacanın tek karesine dokunamadım. Televizyona baktım durdum. On beş dakika daha olay yeri gösterilip psikopat görülmeyince lokal ahalisi oyunlarına, muhabbetlerine dönmüştü. Yarım saat sonra haber kanalı diğer haberlere geçti. Ercüment Bey talimatı verince Mehmet televizyonun sesini kıstı.

Benimse bir gözüm hâlâ ekrandaydı. Akşama kadar üç kez daha olay yerinden yayın yaptılar. Çayların parasını ödeyip giderken polis eskileri bebeği çoktan unutmuştu. Psikopat teslim olmamış, rehinelerini bırakmamıştı.

Ne yalan söyleyeyim, eve geldiğimde o gecekondunun içindeki acı benim de aklımdan çıkmıştı. Necmiye Hanım sağ olsun yeşil mercimek, bir de güzel salata yapmış. Oğlan erken gelip torunları götürmüş. Koltuğuma kurulup kumandayı elime aldığımda bir tartışma programına takıldım. Bir ara rehinelerin akıbetine bakmak için haber kanalını da açtım. Cumhurbaşkanı konuşuyordu. Üç yıl önce bakanların çocuklarının gözaltına alındığı, kendi oğlunun da soruşturulduğu yolsuzluk operasyonlarını FETÖ'nün kumpası olarak anlatıyordu. "Bu çeteyi devletin içinden temizlemek için var gücümüzle çalışıyoruz" dedi. Herkes biliyordu; devleti onlara teslim eden kendisiydi. Birkaç yıl önce kürsülerde "Hocaefendi", "Okyanus ötesi" diye övgüler düzüyordu. Şimdi bizi onlarla bir iki muhabbetimiz oldu diye süründürüyor, kendileri koltuklarında oturuyordu. Sinirim dayanmadı kanalı değiştirdim, tartışma programını izlerken yine o tatlı ağırlık çöktü üzerime. Sadece avcumda kalemin battığı yer hafif sızlıyordu. Uyumuşum...

Hanımın uyandırdığını, yatağa gittiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Sabah ezanıyla uyandık. Aptes alırken, namaza dururken o bebeğin ağlayışı hep aklımda. Herhalde rüyama girmiş. Namaz bitti, koştum televizyona. Sabah kuşağında ilk haber dünkü rehine olayı. Gece yarısına varmadan bizimkiler operasyon yapmış. Psikopat herif kadını öldürmüş, polisler de onu. Şükür bebek kurtulmuş.

Vallahi ne kadarı meraktı ne kadarı keder, ben de bilmiyorum. Bir Fatiha okudum, öksüze bakacak bir yakını var mıdır diye düşündüm. Elinde seccadesiyle salona girdi Necmiye Hanım. Nur yüzünde sabah sabah televizyonu açmamın hayreti vardı. Anlattım. Zaten hayatımda gerçekten konuştuğum tek insandır. Anne ve bebek için dualar mırıldandı. Ölü katile beddua bile edemedi. Hatta "Allah affetsin" dediğini duyar gibi oldum. Çok iyi yüreklidir Necmiye Hanım. Onu karşıma çıkardı diye hep şükrederim Rabbime.

Kahvaltı daha bitmemişti. Gelin veletleri getirdi. Haylazlar iki dakikada evi talan ettiler. Öğlene kadar kafam kazan gibi oldu, kendimi dışarı zor attım.

Bizim ev Karagümrük'te. Oğlan hukuk okuyup avukat oldu. Eşi de avukat, birlikte bir büro açtılar. Çok şükür işleri iyi. Zaten onlar destek oldu da bu evi tuttuk. Yoksa bizim maaşla buralarda böyle bir evde oturamazsın. Kiralar ateş pahası. Onların evi de yürüyerek on beş dakika mesafede. Bizim büroyla lokal Sultanahmet'te. Benim külüstürü genelde evin önünde bırakır, her gün tramvaya kadar yürür, oradan binip büronun önünde inerim. O gün de kendimi bir gösterip lokale kaçtım.

Mehmet yine çayla birlikte gazetenin bulmaca sayfasını açıp bıraktı masaya. Aslında hemen bulmacaya geçer, gazeteye pek bakmam ama bu kez yakın gözlüğümü takıp okuyayım istedim. İlk sayfaya dünkü psikopatın bebeği pencerenin demir parmaklıklarına dayadığı fotoğrafı kocaman koymuşlardı. Televizyonda söylemişler miydi? Hatırlamıyorum. Adamın adının Abdurrahman, soyadının Ercan olduğunu gazeteden öğrendim.

Bu buz gibi bodrumda, paslı yayları gıcırdayan karyolanın üzerinde oturmama kadar gelen olayı işte o Abdurrahman Ercan

başlattı. Abdurrahman, karısı Fatma ve kızı Zeliha'yı rehin almasa şimdi ne kıçım nemden çürümüş yataktan ıslanıyor olurdu ne de silahın soğuk kabzasını tutmaktan böyle elim donardı.

Elleri ayakları bağlı herifin ağzından burnundan boşalan kanlar yerde bir öbek oluşturdu. Hırıltı ve iniltiler arasında nefes almaya devam ediyor. Onu pataklamadan önce lüks oteline doğru yürüyordu ve pahalı takım elbisesinin üzerine palto giymemişti. Ayıldığında ayazda donduğunu anlayacak.

Nerede kalmıştık... Gazetedeki haberde Abdurrahman Ercan'ın bir lokantada aşçı olduğu, kıskançlık nedeniyle eşi Fatma'yı sürekli dövdüğü yazıyordu. Mahallenin muhtarı aynı zamanda Abdurrahman'ın üst katında oturan ev sahibi Zeki... Soyadını şimdi çıkaramadım. Hatırladığım kadarıyla gazeteye şunları söylemiş:

"Sabah yine kavga gürültü başladı. Ben aşağı indim, kapıyı vurdum. Abdurrahman 'Bu çocuk kimden?' diye bağırıyordu. Kadın çığlık atıyor. Herif kadını, bebeyi öldürdü, öldürecek. Benim hanıma 'Polisi arayın' diye bağırdım. Kapıyı tekmelemeye başladım. Bu, kapıyı elinde tabancayla açtı. Çaresiz kaçtım. Sonra polisler geldi."

Televizyondaki haberin aynısı anlatılıyordu gazetede. Polisler gece yarısında yapmış operasyonu. Kapıyı kırıp içeri girmişler. Abdurrahman karısını vurmuş, özel tim de onu. Bebek devlet korumasına alınmış. Akrabaları almazsa yetiştirme yurdunda kalacakmış.

Ercüment Müdür, elinde tespihiyle içeri girip Mehmet'e sade kahvesini getirmesini işaret etti. Sağ olsun her zaman selam eder. Yine kısa bir hal hatır sordu. Okey masasının başına kurulup taşları masada karıştırırken tayfasıyla konuştu:

"Dünkü piçi öldürmüş bizimkiler. Kadın da bok yoluna gitmiş."

Operasyon konusunda polis yorumları uğultu halinde sürerken ben de muhabbete katılmak istiyordum. Ama Necmiye Hanım'ın hep dediği gibi yabaniyimdir biraz. Bir yıl geçmesine karşın lokaldekilerle arkadaşlık kuramamıştım. Hele bu yaşa geldikten sonra daha zor oluyor bu işler.

Bu muhabbetten sonra konu kapandı. Birkaç kez daha televizyonda olayın görüntülerini verdiler, bulmacayı çözerken göz ucuyla baktım. Artık sıkılmıştım. Bu zamanda her acı kameraların önünde yaşanıyor ve hepimiz başkalarının acılarını sakız gibi çiğneyip tükürmeye iyice alıştık. Ertesi gün benim de aklımda ne o iki ölü ne de o sabi kalmıştı. İki gün öyle geçti. Üçüncü gün evden çıktım. Ben İstanbul'da böyle soğuk görmemiştim. Kuru rüzgâr sanki paltonun içinden geçiyor, bedenimi kesiyor. Üstelik içlikleri, hanımın ördüğü yeleği de giydiğim halde. Bir an arabayla gitmeyi bile düşünmüştüm. "Yürüyünce ısınırım" dedim, demez olaydım. Tramvaya varamadan gökyüzü karardı, akşama döndü sema. Kapkara bir bulut sanki kara taşlar yuvarlayacak aşağıya. İnce kar yağmaya başladı. Her tanesi bıçak, kulaklarım yanıyor soğuktan. Büroya kendimi zor attım.

Lokale kaçacaktım ama dışarıda tipi dinmiyordu. Koridordaki peteğin başında oyalanırken Selahattin Müdür alt kattaki yemekhanenin merdiveninden çıktı.

Çok eskiden tanırım, gençken Edirne'de bir dönem birlikte görev yapmıştık. Aynı devreyiz. Allah affetsin eskiden alkolle arası çok iyiydi. Yıllar önce bıraktı. Cumaları Sultanahmet Camii'nde kılar. Orada karşılaştığımızda dostça sarılır, hanımı, oğlanı, torunları sorar.

Tayinim buraya çıktığında çok iyi ağırladı. Aldı karşısına, "Sana müdürlük yapacak değilim. İstediğin zaman gel, istediğin zaman git" dedi. "Bir ihtiyacın olursa hiç çekinme" diye üç kez tekrarladı. Tam ayaklanmış çıkacağım, kapıya kadar yanımda yürüdü, omzumu tuttu, gözlerimin içine bakarak "Vallahi çok üzülüyorum. Böyle haksız ithamlar. Ben seni biliyorum" bile dedi. Ben "Bunu yapanları Allah affetsin" deyince başını sallayıp onayladı. İnsan güceniyor tabii. 40 yıl devlete hizmet etmişim. Cemaatçi olsam gam değil ama öyle de olmayınca...

Neyse... O gün koridorda karşılaşınca "Ben de seni arayacaktım, odamda konuşalım" deyip kaş göz işaretleriyle odasına çağırdı. Atamamdan sonra ilk kez kapısında İstanbul Emniyet Müdürlüğü Teftiş Kurulu Başkanı yazan makam odasına giriyordum.

Zaman ona benden daha iyi davranmıştı. Yüzü benim kadar buruşmamış, burnu ve kulakları o kadar büyümemişti. Sadece

saçları ağarmıştı ama en azından yerli yerindeydiler. Alnındaki açıklık zaten gençken de vardı. Burun kanatlarının üzerinden başlayan çizgi derinleşmemiş olsa benden on yaş daha genç görünürdü. Koltuğuna kurulurken telefonun tuşuna basıp iki orta kahve söyledi.

Meraktaydım ama "Cemaatçi" dedikodusunun başımıza yeni bir iş açtığından emindim. Çok şükür kadere inanmışız, "Ne gelirse Allah'tan" diyorum içimden.

Gençliğinden beri parmaklarının ucuyla kalın kaşlarını çekiştirir, yine öyle yaptıktan sonra konuya girdi.

Yanılmıştım. Bağcılar'daki rehine olayından haberim olup olmadığını sordu. Ben "Biliyorum" dedim ama iş disiplinine sadakatinden olacak, olayı baştan anlattı. Gözlerini kapatıp baş ve işaret parmağıyla gözkapaklarını ovuştururken şöyle dedi:

"Bu rehine kadının göğsünden bizim özel timdekilerin sıktığı bir kurşun çıkmış. Adli Tıp bunu rapor etmiş. Kadının gövdesinde bir tane manyağın silahından çıkan mermi var, bir de bizimkilerin silahından... Haliyle soruşturma açılacak."

Emekliliğe gün saymanın ataleti çökmüştü üzerime. İş gözümde büyüyordu. Selahattin Müdür bunu biliyormuş gibi devam etti:

"Ben amirleriyle konuştum. Bizimkiler müzakerecinin, savcının onayıyla eve girmiş. 'Teslim ol' ikazını yapmışlar. Herif, kadını kendine kalkan yapmış. Sonra direkt kadına sıkmış. Onu indirirken de bir mermi kadına isabet etmiş. Basit iş yani. İfadelerini al, raporunu yaz. Bakanlığa gönderelim. Dava mava açılmaz."

Dosyanın ne zaman geleceğini sordum. "Bir-iki güne kadar elinde olur" dedi. Kaşından bir teli kopartıp parmağına üfledikten sonra bana yardım etmesi için bir komiserin görevlendirileceğini söyledi. Halinde kötü bir haber vermenin mahcubiyeti vardı ve konuştukça bunun nedeni anlaşıldı. Emrime verecekleri komiser vaktiyle emre itaatsizlik etmiş, amiriyle kavga etmiş.

Selahattin Müdür kaşını ovuştururken beni daha kötüsüne hazırlamak için konuşmaya devam etti. Komiserin adı Levent'miş, Müdür soyadını hatırlayamadı, "Sakın yüz verme. Serseri bir tip" dedi. Adamın sicili kabahat dolu! Asayiş Şube'de görev yaparken karısını döven bir adamı, çocuklarının gözü önünde fena

hırpalamış. Asayiş Şube'de neredeyse bütün personelle kanlı bıçaklı olmuş. Bilişim Şube'ye göndermişler, orada da bir ton mevzu çıkarmış, en son şube müdürüne küfretmiş. Açığa alınmamasına şaşırmıştım. Selahattin Müdür bunun nedenini söyledi:

"Babası da polismiş. Siirt'te şehit düşmüş. Bir süre senin yanında idare etsin. Sonra bakarız..."

Müdür, yüzünde özür dileyen bir ifadeyle bakarken ben başıma açtığı bela için üzülmüyordum bile. Yalnızlıktan çok sıkılmıştım ve sorunlu bir çömez de olsa hayatımda yeni biri iyi gelebilirdi bana. Üstelik ona deneyimlerimi anlatır ve yola getirebilirdim. Makamından çıkarken Selahattin Müdür kapıya kadar uğurladı. Koridorun sonundaki küçük odada çalışacağımı ve hemen oraya geçmemi söyledi. Kapının önünde elimi sıkıp Necmiye Hanım'a selam söyledi, oğlanın, torunların gözlerinden öperim dedi. Bu kez söylemedi ama uğradığım haksızlığa kederlendiğini yüzünden okuyabiliyordum.

Koridorun sonundaki odanın kapısını açtığımda içimi keder kaplamıştı. Bütün ömrümü verdiğim devletin, mesleğimin son deminde bana layık gördüğü yer burasıydı. Üç kişinin zor sığacağı küçük odanın ortasında duran benim gibi 40 yıllık masanın bacakları gri yağlı boya ile özensiz boyanmıştı. Etrafındaki üç sandalyenin kahverengi deri kaplamalarının yırtıklarından sarı süngerler fırlamıştı. Ekranı tüplü, rengi sararmış eski model bilgisayar masanın yarısını kaplıyordu.

Bir buçuk yıl önce kent protokolünün üst sırasındaydım. Pencerenin önüne geçip kar tanelerinin cama vurup erimesini seyrederken efkârım arttı. Bu oda rütbeme edilmiş küfürdü.

Ne yalan söyleyeyim, hiç oturmadan, akşama kadar Teftiş Kurulu Başkanlığı'nın önünden geçen sokağı izledim. Tespihle ya sabır çektim.

Eve girdiğimde Necmiye Hanım hemen anladı dertli olduğumu. Hepsini anlattım. İki dua mırıldanıp adaletsizliğe karşı metanetin ne büyük erdem olduğunu söyledi. Çok zekidir hanımım. Yumuşak sesi içimdeki bütün yangınları söndürür.

Ertesi gün masanın başına otururken onun sözleri kulaklarımdaydı. "Yapılan haksızlıklar senin gururunun zerresini götürmez.

Onların insanlığından, devlet adamlığından çok şey eksiltir" demişti. Bilgisayarın açma düğmesine bastım. Işıkları yandı, uğuldayıp gürültüyle çalıştı meret. O kadar eskiydi ki internete girmesine bile şaşırmıştım. Yakın gözlüklerimi takıp rehin alma olayıyla ilgili bütün haberleri okudum, soruşturma için soruları sırasıyla yazdım. Zaten Selahattin Müdür verilecek yanıtları söylemişti. Ben de olayların buraya, bu bodrumdaki ölüm kalım savaşına geleceğinden habersiz, formaliteden çalışıyordum.

* * *

Dışarıdan telsizlerin cızırtısı arasında heyecanlı anonslar yapılıyor. Belli ki yeni ekipler, özel harekâtçılar gelmek üzere. Polisler birbirlerine sesleniyor. Cevdet Başkomiser kapıya yaklaşıp konuşuyor:

"Getirtmemizi istediğin bir yakının, karın, çocuğun var mı?"

Aklınca kimliğimi öğrenmek için yaptı hamlesini. Daha vakit var bunun için. "Hayır" diyorum sakince.

Şerefsiz soğuktan fena titriyor. Ama henüz ayılması için erken. Sanırım kendine geldiğinde çenesine esaslı bir yumruk vurup onu yeniden bayıltmam gerekecek. Acaba ölür mü? Yaşaması lazım. Belki de sadece burnunu temizleyip ağzını bantlarım. Korkutsam sessiz durur mu?

* * *

Soruşturma bana verildikten sonra iki gün dosyayı beklemiştim. Evrak işleri her zaman gecikir. Üçüncü gün kapıyı vurarak içeri giren gencin kim olduğunu hemen anladım. Ben Rabbimin ruhumuzu yüzümüze çizdiğine inanırım. Bu çocuğun suratında dizginsiz bir öfke asılıydı. Hazır olda baş selamı verirken mahalle serserisi halini gizleyememişti. "Müdürüm" diye başlayıp saygılı konuştu.

"Ben Komiser Levent Gündüz. Emrinizde görev yapacağım."

Açık mavi, donuk gözleri, onun kimsenin emrinde olamayacak kadar bıçkın bir karakteri olduğunu bağırıyordu. Dik bir kavisle sivrilen kaşları da doğuştan çatıktı. Kemerli burnunun altındaki

küçük dudakları bir erkek için fazla biçimliydi. İnce uzun suratında çıkık elmacık kemiklerinin gölgesi çukur yanaklarına düşmüştü. Çenesinin tam ortasında derin bir gamze vardı.

Siyah, ince bir kravat takmış ama ceket giymemişti. Üzerinde ayaz günler için ince deri bir mont, altında kot pantolon vardı. İri değildi ama zayıf vücuduyla çevik ve güçlü görünüyordu. Sağ elinin baş ve işaret parmaklarıyla dudaklarının kenarını sildi. Bunun tik olduğunu zannetmiştim. Dosyayı masama bıraktıktan sonra karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Dosyayı dün akşam verdiler. Evde biraz inceledim. İsterseniz özetleyebilirim" dedi. İş için hevesli olduğu anlaşılıyordu. Aslında genç memurlara babacan davranırım. Bu kez durum farklıydı ve ona fazla yüz vermeyecektim.

"Gerek yok" diyerek dosyayı önüme çektim. İlgisizlikle değersizleştirip üzerinde hâkimiyet kurmak en eski taktiklerdendir. Her zaman işe yarar, daha doğrusu o zamanlar öyle zannediyordum.

Dosya, operasyonu yöneten Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan Efeoğlu'nun raporuyla başlıyordu. Erkan Efeoğlu'nu önce anımsayamadım. Biraz düşününce Rize'de görevliyken Necmiye Hanım'ın everdiği çocuğun yüzü geldi gözümün önüne. Güzel yazmıştı raporunu. Çoğunu televizyondan, gazeteden öğrenmiştim zaten. Yeni kısımlar sonlardaydı. Zanlıyı ikna etmek için müzakereci ve psikolog görevlendirdiğini vurgulamıştı. Müzakerecinin sonuç alamadığını, failin maktul kadın ile bebeği öldürebileceği yönünde beyanda bulunduğunu yazmıştı. Failin uzun süren ikna çabalarına yanıt vermemesi ve saldırgan tavırlarının devam etmesi üzerine savcıdan onay alıp operasyon emri verdiğini anlatıyordu. Özel Tim Amiri'nin raporundan alıntı yaparak Abdurrahman Ercan'ın karısını kendine kalkan yaptığını ve kadını vurduktan sonra polisin ateş açtığını yazmıştı. Emniyet Müdür Yardımcısı'nın raporunda titizliğini ortaya koyan bir ek vardı. Müzakereciye ikna çabalarının sonuçsuz kaldığına dair tutanak imzalatmıştı. Tutanağın altında psikoloğun adı olsa da imzası yoktu.

Özel Tim Amiri Yaşar Demircioğlu raporunda failin kadını sırtından vurması üzerine ekibindeki Nezih Ünsallı'nın ateş açtığını,

ilk kurşunun Fatma Ercan'a isabet ettiğini, daha sonra faili alnından vurduğunu anlatıyordu. Nezih Ünsallı'nın da olay yerinde savcıya verdiği ifade aynıydı. Siyasi bir olay ya da akçeli bir iş olsa birbirinin kopyası ifadelerden şüphelenebilirdim. Ama böylesi adli bir olayda en büyük suçun ihmal olacağından emindim.

Dosyayı incelemeye başlamamın üzerinden henüz yarım saat geçmemişti ama Levent darlanmıştı bile. Sürekli bacağını sallıyor, alnında biriken teri silerek sakinleşmeye çalışıyordu. Yakın gözlüklerimin üzerinden bakınca hareketsiz durdu. Çok zorlandığı belliydi. Yerinde duramayan haylaz bir çocuğa benziyordu.

Kimliklerini inceledim. Gaziantepliydiler. Kadın, adamdan üç yaş büyüktü. Zeliha İstanbul'da doğmuştu, iki buçuk yaşındaydı. Şöyle bir göz gezdirdiğim muhtarın ifadesinde onların hakkında daha detaylı bilgiler vardı. Beş yıl önce evlenip birkaç ay sonra İstanbul'a gelmişler. Abdurrahman, Bağcılar'daki bir akrabasının lokantasında işe başlamış. Muhtar uyumsuz bir tip olduğu için kovulduğunu söylüyordu. En son Sefaköy'deki bir dönercide çalışıyormuş. Sonrası gazetede okuduklarımdan ibaretti.

Bir zarf içinde dosyaya eklenmiş olay yeri fotoğraflarını masaya dizdim. Krokiyi bilgisayarın eski model, koca tuşlu klavyesinin üzerine koydum.

Levent artık dayanamıyordu. Sürekli yumruğunu sıkıp bırakıyor, eli alnında duruyordu. Yaşının oğlumdan küçük olduğunu düşününce bu eziyete rıza göstermedi yufka yüreğim. "Sen biraz hava al, yarım saat sonra gel. Gelirken bana bir çay getir" dedim. Zincirinden boşanmış gibi ayağa fırladı. "Emredersiniz" derken kapıdan çıkmıştı bile. Varlığı gerçekten bana iyi gelmişti.

O zaman önemsiz zannettiğim soruşturmadan çok, genç komisere hayat dersi vermeyi planlıyordum. Nereden bileceksin hayatımızın en büyük sınavını birlikte yaşayacağımızı.

Olay yeri fotoğrafları, katil ve kurbanının içinde yaşadıkları yoksulluğun detaylarıyla doluydu. Lacivert, kırmızı desenli ucuz halının üzerindeydi cesetler. Fatma, katilinin üzerine devrilmişti. Başı, Abdurrahman'ın göğsüne yaslanmıştı. Canlı olsalar mutlu bir karı-koca hatırası olurdu. İkisinin de gözleri açıktı. Abdurrahman'ın alnındaki kara delik ve başının arkasından

yere yayılmış kan olmasa yaşadıklarını bile düşünebilirdi insan. Adamın elindeki silahın sadece kabzası görünüyordu. Tabancanın namlusu odanın neredeyse yarısını kaplayan açılmış çekyatın altında kalmıştı. Kahverengi çekyatın üzerinde bebeğin pembe, minik battaniyesi ile saçları örülü bez bebeği vardı. Emziği yere, cesetlerin yanına düşmüştü, üzerine kan sıçramıştı. Küçük ekranlı tüplü televizyonları yerdeydi. Detay fotoğraflarda Fatma'nın göğsü üzerindeki kan izleri belli oluyordu. Kadıncağızın kafasına namlu dayalıyken pencereden kayıtsızca baktığı an geldi aklıma. Yere uzanmış elinin yanında mermi kovanını işaretleyen sarı plaka vardı. Üzerinde "1" yazıyordu. Evin girişindeki "2" ve "3" numaralı sarı plakalar ile diğer kovanların da fotoğrafları çekilmiş, dosyaya konulmuştu.

Olay Yeri İnceleme'nin raporuna göz attıktan sonra ara vermiştim. Pencereden baktığımda aşağıda Levent'i gördüm. Gerçekten garip çocuktu. O ayazda, üzerindeki incecik deri montla, arnavutkaldırımı sokakta kabadayı adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Koca dünyaya sığamıyordu sanki. Kimsenin istemediği yapayalnız genç bir adamdı. Onun binanın içine girdiğini görünce masama geçtim.

Adli Tıp'ın ön otopsi raporları tıbbi terimlerle kurşunların giriş açılarını, parçaladığı organları, kırdığı kemikleri ve yırttığı kasları anlatıyordu. Şüphem yoktu ki o karmaşık tariflerin içinde ipucu arayayım.

Levent kapıyı vurup içeri girmişti. Tahmin ettiğim gibi çay getirmemişti. Dosyayı toplarken "Çayım nerede?" diye sordum. Gözlerini üzerime dikip çıkışır gibi konuştu:

"Söyledim, çaycı getiriyor."

"Sen getireceksin" demem gerekirdi ama diyemedim. Kendimi bildim bileli böyle olur. Karşımdakine ilk anda haddini bildiremeyecek kadar yumuşak huyluyumdur. Sonra başlarım kafamda kurmaya. Saygısız çocuğa kin biriktiriyordum içimde.

Çayımı bitirene kadar tek kelime etmedim. Bir saat daha sırf ona eziyet etmek için beklettikten sonra sırasıyla Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı, Özel Tim ekibi ve müzakerecinin ifadelerini alacağımızı söyledim. "Bir kâtip temin et. Yarın için ayarlamaları

yap. Kimseyi buraya çağırmayacağız, ifadeleri onların yerinde alacağız" dediğimde önce "Emredersiniz" diyerek saygılı görünmeye çalıştı. Ben gitmeye hazırlanırken huzursuzluğunu hissedebiliyordum. Paltomu giyerken kendini daha fazla tutamayıp konuştu:

"Müdürüm, önce olay yerini görmek istemez misiniz?"

Kelimeleri kibar, ses tonu küfreder gibiydi. İçimde birikmiş kini kusmak için çıkan fırsata şükrettim. "Haddini bil" diye çıkıştığımda sesimin öfkesine şaşırmıştım. Yine de sinmemişti hergele. Gözlerinde hiddeti titriyordu. Üzerine gittim. Hiç huyum değildir ama tehdit ettim. "Sadece benim dediğimi yapacaksın. Sorgulama. Bildiğini kendine sakla. Sen dediğimi yap. Yoksa işinden olursun" derken intikam hırsı ile karışan öfke tüylerimi ürpertmişti. Ama "Emredersiniz" derken zerre küçülmemişti. Üzerime saldırmamak için kendini zor tutuyordu.

Onu ertesi günün randevularını alması için odada bırakıp lokale gittim. Çaycı Mehmet geç gelmeme şaşırmıştı, "Merak ettim müdürüm" dedi. Birkaç saat bulmacayla uğraşıp okey masasındakilerin muhabbetini dinledikten sonra eve gittim. Necmiye Hanım, küçük haylazlarla uğraşmaktan nasıl zaman bulduysa dolma ile salata yapmıştı. Akşamı kıldıktan sonra televizyon karşısına geçmiştim. Necmiye Hanım'ın namazı biraz uzun sürdü. Benim yeni görevimden alınımın akıyla çıkmam için dua ettiğini biliyordum. Kahvelerimizi sehpanın üzerine koyarken o gün yaşadıklarımı sanki biliyormuş gibi "Anlat bakalım Yusuf Bey" dedi. Önce soruşturacağım olaydan, sonra Levent'ten bahsettim. Şehit oğlu olduğunu söylediğimde boncuk gözleri ıslandı. Saygısızlığını ve ona nasıl haddini bildirdiğimi anlatırken nur yüzünde silik kaşları çatılmıştı. "Yakıştı mı bu sana?" dediğinde afallamıştım. Çünkü disiplinli kadındır. Hep benim çok yumuşak huylu olduğumu söyler. Beyaz başörtüsünü düzeltirken kızgınlığını sergiliyordu. "O çocuk böyle yola gelecek olsa okulda, daha önce çalıştığı yerlerde düzeltirlerdi" dedi. Gözlerimin içine bakarak "Babası o kaç yaşındayken şehit düşmüş?" dediğinde bunu daha önce merak etmemiş olmama şaşırmıştım. "Babasız büyümenin ne demek olduğunu ben bilirim" dedi. Necmiye Hanım yedi yaşında yetim

kalmıştı. "Bunca yıl herkese babalık yapmışsın. Şimdi, bu şehit evladında mı tuttu aksiliğin" derken sesinin tonundaki azarlama gururuma dokunmuştu. "O saygısızı sen görmedin. Bilip bilmeden konuşma" dedim. Otuz beş yıldır aynı yastığa baş koyarız, bir kez kavga etmişliğimiz yok. Sustu.

Gözlüklerini takıp şişler saplanmış yünleri kucağına aldı. Ben tartışma programını izlerken kafasını kaldırmadan ikizlere kazak ördü. Koltukta uyumuşum. Sabah ezanında yatakta uyandım. Aptesimi alırken hâlâ bana küskündü. "Günaydın" dediğimde yarım ağızla karşılık verdi. Namazdan sonra "Tamam. Sen haklısın" dedim. Adamakıllı düşünmemiştim bile. Sadece gönlünü almak için söylemiştim. Beni benden daha iyi tanır. Bunu bekliyormuş gibi lafı hazırdı:

"Onu bize yemeğe getir. Bir ev sıcaklığı görsün çocukcağız."

Başkası olsa "Unutur, oyalarım" dersin ama Necmiye Hanım bir şeyi kafasına taktığında kurtuluş yoktur. Düşünmeden ettiğim laf bir yemine dönüşmüştü. Kahvaltı yaparken tam saatinde kapı çaldı. Bu kez oğlum torunları getirmişti. Torunlar bütün neşeleriyle ninelerine hücum ederken Fatih elimi öpüp yanıma oturdu. Bizim oğlan çok saygılı, aşırı uysaldır. Çocukluğundan beri böyledir ve benim de, annesinin de en büyük derdi bu zayıf halidir. Doğruya doğru; gelinimiz Meral olmasa ne o büroyu açabilirlerdi ne de bir iş tutabilirdi. Necmiye Hanım sayesinde görücü usulü everdik. Hep düşünür, Meral'i karşımıza çıkardığı için Allah'ıma şükrederim.

Fatih her zamanki gibi "Nasılsın baba?" deyip yanıtı aldıktan sonra susmuştu. Çayı getiren annesini yanağından öpüp öylece durdu. "İşlerin nasıl?" diye sorduğumda "İyi... İyi..." dedi. Duruşmalara Meral'in girdiğini, müvekkillerle onun uğraştığını, oğlumun sadece evrakla ilgilendiğini biliyordum. Onu üzmemek için üzerine gitmedim. Çayı bittikten sonra her yere yanında götürdüğü kasvetiyle gitti. Fatih tek çocuk olmasa acaba farklı mı olurdu? Çocukken bile varlığı yokluğu birdi. Biz mi bir hata yaptık yoksa bu çocuğun yaratılışı mı böyle sorularına dalmıştım. Necmiye Hanım'la yıllardır bunu konuşmuyorduk. İyi ki Meral vardı.

Torunlar oyuncakları salona saçmış, gürültülü oyunlara başlamıştı bile.

İçliklerin üzerine özel günler için ayırdığım ve bir buçuk yıldır dokunulmamış takım elbiseyi giydim. Hanım salondan çok soğuk olduğunu, yün çorapları giymemi söylüyordu. Yeşil kravatımı takarken aynadaki acıklı halime baktım. Eski emniyet müdürü, formalite bir soruşturma için kılık kıyafetine imreniyordu. Moralim bozuldu. Ayakkabılarımı kapının önüne koyan Necmiye Hanım'ın özeni daha da kanıma dokunuyordu. Paltomu tutarken "Allahaısmarladık" deyişi bile canımı yaktı.

Apartmandan çıktığımda keskin ayazı iliklerimde hissettim. Otobüsle tramvay durağına, tramvaydan indikten sonra büroya zor attım kendimi. Devletin vefasızlığının zindanına girdiğimde hurda bilgisayarın başındaydı Levent. Neyse ki ayağa kalkacak kadar saygılı davrandı. Sırf Necmiye Hanım'a söz verdiğim için "Günaydın" dedim. "Hoş geldiniz" derken kendini zorlayarak sergilediği itaat acıklıydı. Demirbaş envanterinde en az 30 yıldır kayıtlı olan eski model askıya paltomu asarken rapor verdi.

"Bir saat sonra Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan Efeoğlu ile randevumuz var. Oradan Özel Tim'in ifadelerini almaya gideceğiz. Onlar bizi bekleyecek" dedi. Kâtip ile Bağcılar'da buluşacağımızı, kurumdan bir otomobil ayarladığını söylediğinde iş bitiriciliğine şaşırmıştım.

* * *

Şerefsiz sayıklamaya başladı. Bu haliyle Levent'in ona taktığı "Fare" lakabını daha da hak ediyordu. Ne dediği anlaşılmıyor. Soğuktan it gibi titriyor. Zayıf nefesini kısa kesik dumanlarla üflüyor. Ben de çok üşüyorum. Ellerim, kulaklarım buz kesti. Bir an gözkapakları açılacak gibi oldu. Bacaklarımı karyoladan indirip karşısına geçtim. Konuşursa onu öldüreceğimi söylemeye hazırlanmıştım. Yeniden kafası düştü ve ağzından kan dolu salyası, pahalı, özel dikim pantolonunun üzerine aktı. İblis'in onu bu halde görmesini isterdim.

Radyoda saniyeleri ilan eden bip bip sesi saat başı haberlerinin geldiğini duyuruyor. Nefesimi tutuyorum. Artık Alibeyköy'deki rehine olayını, yani bizi her an duyurabilirler. Küçük radyonun

düğmesini çevirip sesi açıyorum. Hayır... Yok. İlk haber İstanbul'daki yoğun kar yağışı. Sunucu karın lapa lapa yağmaya devam ettiğini ve hafta sonuna kadar devam edeceğini anlatıyor. Torunlar daha bir hafta önce "Ne zaman kar yağacak dede?" diye sorup duruyordu. Onları kartopu oynamaya çıkaracaktım... Kar yağdı, ben götürmedim.

Ağlama be ihtiyar. Kederin, korkunun, endişelere sürüklenmemin hiçbir faydası yok. Sadece güçlü olursam çıkarız İblis'in kâbusundan... Radyo bizim haberi verdikten sonra Levent'in aramasını bekleyeceğim. Allah'ım sen onları koru... İşleri rast gitsin inşallah...

Bu penceresiz, mezardan farksız yerde, içimde kaynayan endişeyle beklerken delirebilirim.

* * *

O gün Teftiş Kurulu'nun binasından çıktığımda Levent arabayı kapının önüne getirmişti. Yirmi yıl önce makam aracı olduğu belli, siyah bir Renault'ydu. Arka koltuğa geçip komisere şoför muamelesi yapmayı düşünmüştüm. Necmiye Hanım'ın sözleri aklıma gelince ön koltuğa oturdum. Arabayı çok hırçın kullanıyordu, üç kez yavaş gitmesi için uyardım. Babası şehit düştüğünde kaç yaşında olduğunu merak ediyordum. Bunu öğrenmek için muhabbet açmayı bile düşündüm. Ama ilgisizlikle değersizleştirmek dışında bu genç adamı dizginlerinden tutmanın bir yolu yoktu. Bağcılar'da trafiğe yakalandığımızda yumruğunu kornaya vurmamak için zor duruyor, vitesi kıracak kadar sert değiştiriyordu. Yanında ben olmasam en az üç kez kavga çıkarmıştı. Emniyet Müdürlüğü otoparkına girdiğimizde öfkesini kusamamış olmanın yorgunluğu okunuyordu halinden.

Adımımı sıcak arabadan dışarı attığımda titredim. Binaya zor attım kendimi. Hemen burnum kızarmış ve tıkanmıştı.

Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan, asansörün kapısında "Müdürüm, beni hatırladınız mı?" diyerek karşıladı. Kilo almış, yaşlanmıştı. "Hatırlamaz mıyım?" derken tokalaşmak için uzattığım elimi iki avcunun arasına aldı. Nereden baksan on beş

yıl olmuştur. Necmiye Hanım vesile olmuş, hemşire bir kızla evlenmişti. Maaşının yarısını üniversitede okuyan kardeşine gönderirdi. Necmiye Hanım tutturmuştu; "Düğünlerinde bilezik takacağız" diye.

Şimdi anlatmayayım, övünmek gibi olmasın; Erkan geçmişimizden güzel hatıralarla bahsedip izzeti ikram ile ağırladı bizi. Yaşlanınca insanın daha da hoşuna gidiyor övgüler. Belki de hayatının boşuna geçip gitmediğini hissettirdiği için öyledir. Erkan geçmişten bahsederken Levent kıskanç çocuklar gibi dinliyordu.

Benim emniyet müdürlüğü yaptığım Kastamonu'daki makamımdan iki kat büyük odası da devlet disiplininde döşenmişti.

Kâtip bilgisayarını açıp hazır olduğunu söyledikten sonra formaliteden soruşturmaya başladık. Operasyonla ilgili çok iyi bir özet yaptı. Adamakıllı dinlememiştim bile. Abdurrahman Ercan'ın psikopat olduğunu tekrarlayıp durmuş, operasyon dışında bir seçeneğin kalmadığını anlatmıştı.

Titizliğini bütün tutanak ve raporları sunarak gösterdi. Suçlanabileceği hiçbir açık bırakmayacak kadar profesyoneldi. Kâtip ifade tutanağını imzalatırken kahvelerimizi içiyorduk. Bu esnada Levent'in yeniden huysuzlandığını fark etmiştim. Ama sadece sıkıldığını zannediyordum. Erkan açılacak soruşturmadan kınama cezası dışında başka bir sonuç çıkmayacağından emin konuşuyordu. Hatta kibarca "Müdürüm, haddimi aşmak gibi olmasın ama" diye lafa girmiş ve "bu kadını vuran Nezih de çok sevilen bir çocuk. Olaydan da kötü etkilenmiş. Anlayışınızı esirgemezseniz hepimizi mutlu edersiniz" demişti. Bana çok garip gelmemişti ama Levent irkildi, dizini sallayıp duruyor, dişlerini gıcırdatıyordu. Baktım bu delinin ne yapacağı belli olmaz, kahvemden koca bir yudum alıp ayaklandım. Kâtip evrakı dosyalamış koridorda bekliyordu. Erkan bizi asansöre kadar uğurladı. "Cemaatçi olduğum" iftiralarını kesin duymuştu ama lafını bile etmemiş, hürmetini esirgememişti.

Asansörle otoparka inerken aynadan komiseri izliyordum. Çatık kaşları daha da çökmüştü gözlerinin üzerine. Doğru bildiğini söylemeden kendini ne kadar tutabileceğini merak ediyordum. Bayrampaşa'ya yaklaştığımızda ağzındaki baklayı çıkardı.

"Operasyon emrinin yer aldığı tutanakta müzakerecinin imzası var ama psikoloğun yok... Bir de özel timdekilerden sadece Nezih'te barut izi taraması yapmışlar. Diğerlerinde neden yapmadılar?" dedi. Hesapsız hali hoşuma gitmişti. Neredeyse yarım saat bu soruları içinde zor tutmuş ve söylemenin bin türlü ince yolu varken yine doğrudan, paldır küldür konuşmuştu. Böyle hesapsız insanlardan zarar gelmez, içi dışı bir olur. Hem işini ciddiyetle yapıyordu. Barut izi taramasını değil ama psikoloğun imzasının neden olmadığını telefonla arayıp soracağımı söyledim. Gözünü yoldan ayırıp bana şaşkın şaşkın baktı. Belli ki kendini azarlanmaya hazırlamıştı, oysa ben ona soruşturmaya katılma yetkisi vermiştim. Baş ve işaret parmağıyla dudağının kenarlarını silerken çatık kaşları yumuşadı.

Bayrampaşa'da Çevik Kuvvet Amirliği'nin kışla kadar geniş alana yayılmış binasına girdiğimizde yağmur şiddetlenmişti. Özel timin yeri, geniş bahçenin başköşesindeydi. Tek katlı, tarihi taş binanın dar koridorları, büyük pencereler ile oda kapılarının arasında uzuyordu. Havalı üniformasının hakkını veren iriyarı bir genç bizi Özel Tim Amiri'nin odasına götürdü. Özel timciler her zaman kendini beğenmiş ve diğer polislerin "artist", "asfalt komandosu", "dam komandosu" diye alay ettiği tiplerdir.

Özel Tim Amiri Yaşar bana saygıda kusur etmedi ama abartılı özgüveni devlet nezaketine yakışmıyordu. Saçlarını sabah kazıttığı belliydi, gür, kalın ve kömür karası kaşlarını da galiba boyamıştı. Soğuk odada kaslarını, pazılarını sergilemek için kısa kollu bir tişörtle oturuyordu. Kocaman, siyah bir kol saati vardı.

Odasının yarısını kaplayan vitrindeki fotoğraflar kendini ne kadar beğenmiş bir tip olduğunu anlatmaya yeterdi zaten. Dalgıç kıyafetiyle göründüğü karede en az on yaş gençti. Bir tanesinde başarılı inişten sonra paraşütünü toplarken sırıtıyordu. Karate kıyafetiyle tekmesini kaldırmışken çekilmiş fotoğrafı yakın zamanlardandı. Böyle on tane daha fotoğraf vardı. Masasındaki afili çerçevede ise güzel karısı ve iki küçük kızıyla verdiği mutluluk pozu duruyordu.

Koltuğuna beni buyur etmiş, kâtip ve Levent'i masasının karşısındaki koltuklara oturtmuştu. Kendine bir sandalye çekerken

kederli sesiyle Nezih'in olaydan çok etkilendiğini söyledi. Elini dazlak kafasında gezdirirken "Aslında bir hafta izin verdim. Siz geleceğiniz için çağırdım. Yan odada bekliyor" dedi.

Kırk beş yaşındaydı ve yüzündeki kırışıklıklar yeni yeni derinleşmeye başlıyordu. Olay gününü detaylarıyla anlattı. Bağcılar Emniyet Müdürlüğü'nün çağrısı, İstanbul Emniyet Müdürü'nün onayıyla saat 14.07'de çıkış yaptıklarını ve 15 dakika içinde olay yerine intikal ettiklerini söyledi. Kendisi dahil dokuz kişilik bir ekiptiler. Çok disiplinli olduğunu vurgulamak için konuşuyordu:

"Hemen operasyon pozisyonunu belirledim ve herkes konumunu aldı. 10 saat boyunca yerlerinden ayrılmadılar, sandviçlerini orada yediler. Ben bir konum belirlerim ve onu bozdurmam."

Sürekli "Ben" diyen insanları hiç sevmem. Anlatırken bir kâğıda kroki çizip ekibini yerleştirdiği yerleri gösteriyordu. Bir keskin nişancı gecekondunun karşısındaki boş arazinin sonundaki apartmanın ikinci katına mevzilenmişti. Özel tim ekibinden biri gecekondunun solundaki, bir diğeri de sağındaki binada konumlanmıştı. Failin rehinelere zarar vermesi halinde pencerelerin iki yanından müdahale edeceklerdi. Nezih ile dört özel timci de evin kapısı önündeydi.

Gençler şimdi izledikleri filmlere bakıp zannediyorlar ki polisler hep macera yaşıyor. Oysa polislerin işinin yüzde 70'i beklemektir. Bu soğukta on saat beklemek büyük çiledir. İnsanın ayakları donar. Şimdi de dışarıda beni beklemek için konumlananlar vardır.

Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan gecekondunun çaprazındaki binanın giriş katını operasyon karargâhına dönüştürdüklerini anlatmıştı. Özel Tim Amiri, Erkan Müdür'ün sözlerini tekrarladı. O da televizyonda yayınlanan psikopatın bebeğini savurduğu anların üç kez tekrarlandığından bahsetti. Erkan Müdür ile aynı deyimi kullandı:

"Hepimizin yüreği ağzına geldi."

Kadının kafasını pencere demirlerine altı kez dayayıp tehdit ettiğini söyledi. Erkan "Beş kez" demişti.

Formalite sorguda işindeki maharetini sergilemekten çok mutluydu ve akıcı konuşuyordu. Aşağı yukarı şunları söyledi:

"Müzakereci önce telefonla irtibat kurdu. Fail arada bir çıldırıyor, tehditler savuruyor, sonra duruluyordu. Müzakereci yüz yüze görüşmeye ikna etmek için iki saat uğraştı. Herif sonunda pencereye yaklaşmalarına izin verdi. Müzakereci ile psikolog kız defalarca gidip geldiler. Hava karardıktan sonra fail iyice tedirginleşmişti. Artık pencereye de yaklaşmıyor, kendini göstermeden onlarla konuşuyordu. Keskin nişancının görüş açısına üç kez girdi ama atış izni verilmedi."

Parmaklarını çıtlatıp elini yine kafasında gezdirirken devam etti:

"Saat gece yarısına gelmişti. Müzakereci telaşla karargâha döndü. Bebeği vermesini istediğinde adam yeniden delirmiş, 'Öldürürüm, öldürürüm' diye bağırmaya başlamış. 'Çocuğu öldürecek. Operasyon yapın' dedi."

Müzakereci, Abdurrahman Ercan'ın çocuk ve kadını kendine kalkan yaptığını söylemiş. Özel tim amiri ani bir baskınla evin içine dalıp şok tehditle faili teslim almanın en iyi seçenek olduğuna karar vermiş, savcıdan ve Erkan Müdür'den onay almış.

Geveze özel timci "Ben... Ben" diyerek uzattıkça uzatıyordu. Taş binanın ayazı kemiklerime işliyordu. Bir ara "Bak evlat, formaliteden ifade alıyoruz, detaya girme" demeyi bile düşündüm. Levent yanımda olmasa belki gerçekten söylerdim. On beş dakikadan fazla yerinde oturamayan komiser sürekli ayağa kalkıyor, odanın içinde gezip fotoğraflara bakıyordu. Özel tim amiri, saygısız komiseri öfkeli bakışlarıyla takip ederken bir saniye susmuyordu.

Yaşar, nihayet savcının operasyon talimatından sonraki kısımlara gelmişti. O kadar sıkılmıştım ki yeni bilgilere zor dikkat kesildim. Keskin nişancı aynı yerde, iki elemanı pencerenin iki yanında duracaktı. Operasyon başlamadan failin ateş açması halinde emir beklemeden vuracaklardı. Altı özel timci, koçbaşıyla kapıyı kırıp eve şok baskın yapacaktı.

Özel tim amiri kollarını göğsünde birleştirip "Herifin psikopat rolü yaptığına, onda tetiğe basacak yüreğin olmadığına emindim"

demişti. Sonrasında yaşanacaklar ortadaydı ve özeleştiri yapmasına şaşırmıştım. "Nezih çok iyi nişancıdır. Vur emrini ona verdim" diyerek sorumluluğu da üstüne aldı.

Yaşar kederli devam ediyordu:

"Koçbaşıyla tek seferde kapıyı kırdık. Herif kolunu kadının boynuna dolamış, kendine kalkan yapmıştı. Ben hemen bebeği görmeye çalıştım. Çekyatın üzerindeydi, güvendeydi. Ben 'Teslim ol, silahını bırak' diye iki kez bağırdım. Üçüncü kez tekrarlarken fail silahını ateşledi. Kadını sırtından vurmuştu ama hâlâ kolunu boğazına dolamış, kendine kalkan yapıyordu. Nezih nişan alırken fail kadını savurdu. İlk kurşunun kadına geldiğini gördüm. Ben nişan alırken Nezih tekrar ateş etti. Adamı alnından vurdu. Bence kadın psikopatın ilk ateşinde zaten ölmüştü."

Yanıtını bilmeme rağmen "Başka kimse ateş etti mi?" diye öylesine sordum. "Hayır" yanıtını aldıktan sonra ifadeyi bitirecektim ki Levent'in boğuk sesini duydum. Allah'tan lafa "Amirim" diye başlayacak inceliği göstermişti. "Psikolog operasyon yapılması konusunda ne düşünüyordu?" diye sordu.

Özel tim amiri dişlerini sıkarak önce had bilmez komisere, sonra bana baktı. Benim karşımda rütbeleri aşan bir özgüvenle konuşan adam Levent'in cüretinden rahatsızdı. Elemanımı korumak değildi niyetim. Yaşar'a haddini bildirmek için cevap vermesini bekledim. Kalın kaşlarının altından birkaç saniye komisere baktıktan sonra bana dönüp konuştu:

"Psikolog genç bir kızdı. Bence ilk kez böyle bir işe gelmişti. Psikopat, bebeği savururken çığlık bile attı. Öyle dikkate alınacak bir durumu yoktu. Baskın kararı verilirken karşı çıktı. Bir şeyler geveledi ama açıkçası pek güvenilir değildi. Savcı da dikkate almadı zaten."

Ukala tavrı beni rahatsız etmişti ama Levent'in bir soru daha sormasından çekiniyordum. Gerilimli ortamları hiç sevmem. Hemen kâtibe çıktıları almasını söyledim. Yaşar ifade tutanaklarını imzaladıktan sonra havalı montunu giydi, fermuarı çekerken Nezih'i odaya göndereceğini söyledi. Odadan çıkarken Levent'in üzerine yürüyüp "Amirlerine saygılı olacaksın" diye fısıldadı. Levent hırlayan bir köpek gibi bükmüştü ağzını. "Buraya gel"

dediğimde mavi gözlerinde kendini güçlükle zapt ettiğini görebiliyordum. Aslında bu çocuğun tahmin ettiğimden de büyük bir bela olduğunu düşündüm.

Birkaç dakika sonra Nezih, kapıya vurup odaya girdi. Sivil kıyafetliydi. Hazır ola geçip baş selamı verdi. Kara yağız bir delikanlıydı. İçeri gelmesini söyleyip oturacağı sandalyeyi gösterdiğimde "Emredersiniz müdürüm" dedi. Rütbeleri denkti ama onun yanında Levent serseriden farksız görünüyordu. Kâtibe kimliğini verirken cüzdanındaki aile fotoğrafını görmüştüm. O mutluluk pozu babacan damarıma dokunmuştu. Onun da erkek ikizleri vardı, başı örtülü, dini bütün güzel eşiyle sarılmışlardı. Ucuz kumaş pantolonu diz vermiş, sık sık giyilmekten yıpranmıştı, namazında niyazında olduğu belliydi. Kimlik tespitiyle ifadeye başladığımızda sesi titriyordu.

Kambur oturmuş, parmaklarını birbirine geçirdiği ellerinden bakışlarını kaldırmadan o gün yaşananları anlatmıştı. Günlerdir bunun dışında hiçbir şey düşünmediği ve çok yıprandığı anlaşılıyordu.

Evin içine daldıkları ana geldiğinde avuç içleriyle gözlerini ovuşturdu. Kısa bir sessizlikten sonra toparlandı ve ilk kez yüzüme bakarak konuştu. Abdurrahman'ı yaralı ele geçirmeyi düşünerek ilk kurşunu kafasına sıkmadığını anlattı. "Adam kadını aniden savurup aynı anda sırtına ateş etti. Ben sonra bastım tetiğe. Kadın zaten vurulmuştu. İkincisinde faili vurdum" dedi.

Kaşları, dudakları hüzünle bükülmüş, gözleri ıslanmıştı. Onu bağışlayabilecek gücüm varmış gibi yardım istiyordu. Ağlamasını zapt etmeye çalışırken alıp verdiği kesik nefeslerin ardından yumruğunu sıkarak sakinleşti. "Kadının yüzü gözümün önünden gitmiyor" dedi.

Levent'in ince suratındaki acımasız aşağılamayı görebiliyordum. İşi gerektiğinde can almak olan özel timcinin duygusallığını küçümsüyordu. Ne yalan söyleyeyim, Nezih'in bu kadar sarsılmasına ben de şaşırmıştım.

Halinden utanıp aceleyle toparlanmaya çalıştı. Gözünü hedeften hiç ayırmadığını ama silah sesini duyunca gerekli refleksi gösteremediğini söyledi.

O zaman soruşturma hiç umurumda değildi. İfade biter bitmez Nezih'i teselli etmeye başlamıştım. Baktım olacak gibi değil, ifade tutanağını imzalatıp hemen gönderdim.

Kalorifer petekleri ateş gibi yanıyor ama taş bina zerre ısınmıyordu. Paltomu hiç çıkartmamıştım, dışarı çıkınca fena üşüyeceğimi biliyordum. Arabaya kadar koşar adım gittim ama ne fayda. İçi de buz gibiydi meretin. Arabanın gürültülü kaloriferi sıcak havayı üflerken zangır zangır titriyordum.

Otoyola çıktığımızda Levent "Bu Nezih ya kafayı çizmiş ya da bize söylemediği bir şeyler var" dedi.

Bizim meslekte şüphe şarttır ama dozunu kaçıran çok olur. Muhakeme yeteneği yeterli olmayanlar karmaşık senaryolara yönelir. Oysa işin sırrı en basit ihtimallerden başlamaktır. Yüzde 90'ı da en basit yerden çözülür zaten. Ben de o zamanlar hazzetmediğim komiserin şüphesiyle alay etmiştim. Hatta onun hırçın haliyle zekâ yoksunluğunu örtmeye çalıştığını bile düşündüm. Ama Allahuteala insanı içinde cevherlerle yaratmış. Hiçbirini diğerine benzetmemiş, hepsine nice kabiliyetler gizlemiş.

Levent'i nasıl adam edebileceğime dair planlar kurarken kaloriferin üflediği sıcağa direnememiş, uykuya dalmıştım. Kâtibi Emniyet Müdürlüğü'ne bıraktıktan sonra beni uyandırıp eve mi yoksa Teftiş Kurulu binasına mı gideceğimi sordu. Evin önünde arabadan inerken onu yemeğe çağırmayı düşündüm. Necmiye Hanım'ı birkaç gün daha oyalayabilirdim. Vazgeçtim.

2
Levent Gündüz

"İNSAN EN İĞRENÇ MAHLUKTUR"

İhtiyar ne yaptı acaba? "İhtiyar" diyorum ama pislik herife indirdiği yumruğu bana çaksa canımı teslim ederdim. Oysa tek başına halledemeyeceğini düşünüp "Birlikte yapalım" demiştim. Kalın, uzun kaşlarının altından öyle bir baktı ki ürperdim. "Plandan gram sapmayacağız, Allah'ın izniyle" dedi. Zaten moruğun iki kelimesinden biri "Allah"tır.

Fiyakalı takım elbisesiyle pahalı arabasına yürüyen züppenin suratına yumruğu yerleştirdiğinde kırılan kemiklerin sesini on metre uzaktan duydum. Ama bodrumda gördüklerim yanında o yumruk bile hiçti. Sadece iki buçuk saat önceydi, şimdi üzerinden yıl geçmiş gibi geliyor.

Bir saattir de bu küçük meydanda bekliyorum. Telefonda haber kanalının radyosunu ayarladım. Kulaklıktan haber dinlemekten kafam şişti. Tekrar tekrar hep aynı haberler. Az kaldı, birazdan bizim rehine olayını vermeye başlarlar. Bizim can derdimiz millete heyecan olur.

Fena darlandım. Kendimi bildim bileli böyleyim. Kolejde hocalar "Kıçında kurt var" derlerdi. Büyüdükçe anladım ki o kurt ruhumda. Bütün hayatımı kemiriyor, mani olamıyorum. Olmak da istemiyorum. Anlayacağın doğuştan rahatsızım. Rahmetli ninem küçük yaşta babasız kaldığım için böyle olduğumu zannederdi. Aslında ilgisi yok. Sadece malzeme bu. Rahmetliye de çok çektirdim. Ne yapayım aga! Hesaplı kitaplı davranmayı, alttan almayı, yaltaklanmayı bünye kabul etmiyor. Öfke, yay gibi gerilmiş bekliyor içimde. Çoğu zaman ne zaman hiddete kapıldığımı bile anlamam. Ondan sonra da burnumuz boktan çıkmaz işte.

Mesleğe başladığımdan beri pantolonumun sağ cebinde aynı mermi durur. Elim cebimde çeliğini parmaklarımla okşarım.

Ninem derdi, "Kızanım, senin bu halin ne olacak?" diye. "Gittiği yere kadar be nine" derdim, ağlardı kadıncağız.

Şimdi belki de hayatımın sona ereceği meydanın bu kadar dingin ve güzel olması garip geliyor. Aşağısı boğaz, Emirgan sahili. Arnavutkaldırımından örülmüş meydan ıssız, huzurlu. Çevresinde dizilmiş cumbalı evleri yeni onarmışlar. Hepsi Ermeni usta işi, en az yüz yıllıklar. Ortadaki tarihi çeşmeyi restore edeceğiz derken içine etmişler. Umumi hela musluğuna benzemiş. Ben eski, tarihi çeşmeleri severim. Yanlarında genelde çınar ağacı olur. Buradaki çınar ağacı devasa, çok güzel ama çeşme hiç olmamış.

Bir de kar yağıyor ki sanki her tanesi "Sakın ölme lan, hayat çok güzel" diyor. Gram rüzgâr yok, gökten pamuk gibi lapa lapa dökülüyor. Kar yağdığında garip bir sessizlik çöker. Hele burada çıt yok. Hava mis gibi taptaze kokuyor.

Güzellikleri fark ederim ama keyfini süremem. Böyle ölüm kalım anı olmasa da farklı değil yani. Kafamda bin tilki dolanır hep. Şimdi aklımda sadece birazdan yapacağım pazarlık var. O da herifler gelir gelmez kafama sıkmazsa.

Kara Renault'nun üzerini beyaz kaplıyor, çınarın dallarında, çatılarda kar toplandı. Halen gelen giden yok, belli ki rehine olayının haberlere düşmesini bekleyecekler. Üşümeye başladım. Aslında soğuk bana pek koymaz. Kolejde doktor söylemişti; benim kalp kanı normalden hızlı pompalıyormuş, ondan soğuğa dayanıklıymışım. Arabaya girmeyi de gözüm kesmiyor, iki dakika otursam bunalırım. Artık radyo söylese bizim mevzuyu da gelse şu orospu çocukları.

* * *

Hikâyenin sonuna geldiysen ve beklemekten başka yapacak bir şey yoksa vakit geçirmenin en iyi yolu geçmiş muhasebesi. Aklıma ilk gelen bir ay öncesi.

Bilişim Şube'de çalışıyordum. Bürodakilerin hepsiyle papaz olmuştum, beni başlarından savmak için eski bir dosyayı

vermişlerdi. Çocuk pornocusu sapık, kodaman bir ailenin oğluydu. Mahkeme tutuksuz yargılamak için tahliye edince dayanamadım, sapığı kuytuya çekip sağlam hırpaladım. Şikâyetçi olmuş. Ertesi gün büroya girdim, bizim şube müdürü herkesin içinde bağıra çağıra üzerime yürüdü. Ben de ana avrat düz gittim. Aga, elim bir ara silahıma gitti, kendimden korktum. Önceden de sabıkamız var, yine şutlandık.

Lavuklar zannediyor ki babamın şehit olmasına güveniyorum. En çok da bu koyuyor. Normalde anında açığa alırlar ama yine şehit evladı muhabbetine girdiler. Ben de inadına polis kimliğini suratlarına atıp istifa etmedim. İzne gönderdiler, döndüğüm gün mesai bitimi koltuğumun altına bir dosya koyup Teftiş Kurulu Başkanlığı'na postaladılar.

Atladım eve gittim, dosyayı okurken bir bira açtım. Rehine olayını televizyonda izlemiştim. Az kalsın ufacık bebeği demire vuruyordu orospu çocuğu. Mevta kadında bir polis kurşunu çıkmış, onun soruşturmasıydı.

Dosyada iki sıkıntı vardı. Birincisi; müzakereci operasyon istemişti ama oradaki psikoloğun tutanakta imzası yoktu. İkincisi özel timcilerin sadece birinden el svabı almışlar, barut izi taraması yapmışlardı.

Emniyet'te Personel Şube Müdürü, 1. Sınıf Emniyet Müdürü Yusuf Demir ile çalışacağımı, dosyayı yarın ona götürmemi söylemişti. Yusuf Müdür'e anlatmak için dosyanın iyi bir özetini çıkardım. Birayı da abartmışım.

Sabah zor uyandım. Benim ev Eyüp Fener'de. Gerçi ev demeye bin şahit lazım. Alibeyköy'deki evden ev sahibi çıkarmasa da Kırmızı Mektep'in yanında bir yer tutmayı düşünüyordum. Soluğu Haliç'te aldım. Yıkık dökük, çirkin binaların arasından yükseliyor, ucuz kömür dumanları arasında kiremit renginde bir saraya benziyordu. Üzerindeki desenleri, ihtişamını bir saat izledim. Sokağın aşağısındaki harabenin ikinci katındaki pencerede "Kiralık, eşyalı daire" yazıyordu. Emlakçıyı aradım. Evin içine bakmadım bile. Sadece penceresinden Kırmızı Mektep'i gördüğüm için tuttum.

Sırf her sabah uyandığımda onu görmek için yatağı pencerenin yanına çektim. Her sabah desenleri, oyukları 15-20 dakika seyrettikten sonra yataktan çıkarım.

İşte o sabah geç kalmışım, aceleyle fırladım. Karanlık, dev bir bulut çökmüştü İstanbul'un üzerine. Benim için bile soğuktu. Otobüsle Eminönü, oradan tramvayla Sultanahmet'e geldim. Teftiş Kurulu'nun binasına girerken Emniyet Müdürü Yusuf Demir'i merak ediyordum.

İnsanların senden nefret etmesine alışmak özgürleştirir. Ben çocukken bana dair kötü düşünceleri kabullenmiştim. Ama koridorda yürürken sanki ninem acıklı sesiyle "Kızanım, senin bu halin ne olacak?" diyordu.

Kapıyı çalarken kötü namımın benden önce buraya geldiğinden şüphem yoktu. Ama odaya girdiğimde benden daha acıklı haldeki bir ihtiyarla karşılaşmayı beklemiyordum. Koskoca emniyet müdürü, devlet demirbaşlarının çöpleriyle döşenmiş küçük odada eski model bir bilgisayarın başında oturuyordu. Rütbesi, deneyimi İstanbul Emniyet Müdürü olmaya yeterdi. Kesin paralelci diye düşündüm.

Memuriyetle doğmuş kadar devlet disiplininde görünüyordu. Yeşil takım elbisesi jilet gibi ütülenmiş, en az yirmi yıllık kravatı muntazam bağlanmıştı. Buruşuk suratı sinekkaydı tıraşlıydı. Kulaklarının üzeri hariç kafasında saç kalmamıştı ama gri kaşları kalın ve uzundu. Bakışlarında ihtiyarlara özgü o dinginlik vardı. Seyrek, kırlaşmış bıyıkları mütedeyyin olduğunu anlatıyordu.

"İhtiyar" diyorum ama heybeti beni ezerdi. Suratı yaşlanmıştı da omuzları arkasında oturduğu masanın yarısı kadardı. Kafasına yapışık kulakları, kısa boynu, kalın kollarıyla kütük gibiydi.

O zaman burnu havada, devlete küs ve beni başının belası olarak gören bir müdür olduğunu zannetmiştim. Beni yok sayıyordu. Yine de saygılı görünmek için uğraştım. Yusuf Müdür, olay yerine gitmeden Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı'nın, Özel Tim Amiri'nin ve kadını vuran polisin ifadelerini alacağımızı söyleyince dayanamadım. Çünkü kuraldır; soruşturma her zaman kanın döküldüğü, suçun işlendiği yerden başlamalı. Yine çenemizi tutamadık, saygısız olduk...

Bir gün sonrası için kâtibi, arabayı ayarladım. Hepsine ifade için geleceğimiz saati bildirdim. Bütün işler tıkır tıkır işledi de bizim ihtiyar belli ki dosyayı bir an önce kapatmak için almış. Neden özel timcilerin hepsinde barut taraması yapılmadığını bile sormadı. Özel timin artist amiriyle de fena papaz olduk.

Hem faili hem de rehineyi vuran Nezih'in abartılı kederi kafamı kurcalıyordu. Böyle adamlar gözünü kırpmadan insan öldürmek için eğitilir. Çocukluktan itibaren vicdanları masum zayiatlar için törpülenir. Ama herif sanki vicdan azabıyla kahroluyordu. Çok şükür komplocu, muhakeme yeteneksizi polis bozuntularından değilim. Normal olarak tek şüphem kadını failden önce Nezih'in kazara vurması ve özel tim ekibinin bunu gizlemesiydi.

İşte bir ibnenin evladı da demez ki bu Levent'in götüne rahat mı batıyor da hep mevzu çıkarıyor. Ben polisim aga. Biri dosyaya gölge ettiğinde dayanamam. Soktuğum teşkilatı iş çözülmesin diye kurulmuş sanki. Bana mani olduğunda da olay rayından çıkar işte.

Akşam eve döndüm, moralim sıfır. Mahalleye taşındığımın haftası bütün batakhaneleri bulmuştum zaten. En sevdiğim, en pis olanı. Benim evin iki alt sokağında, surun dibindeki kahvehanenin bodrumu. Güneş devrildi mi ne kadar ipsiz sapsız, keş varsa buraya düşer. Ot desen gırla, biralar şişe şişe. Barbut saniye durmaz, iki masada poker döner. İlk geldiğim gün iki saatte maaşın yarısını bıraktığım için itibarımız sağlam. Polis olduğumuzu bilmiyorlar tabii. Öğrenseler operasyon için takip ediyorum zanneder kerizler...

Masanın birine oturdum. Başlarda iyi gittik, bayağı para da yaptım ama iki saat sonra kafa oldu duman. Amına kodumunun çocukları bırakır mı? Bin lirayı ezmişim. Cepte bir lira kalmayınca evin yolunu zor tuttum. Tek iyi huyum vardır; kimseden borç istemem. Gurur yaparım. Kırmızı Mektep'i bir saat izledim, belki de bir dakikaydı. Bilemem. Feci duman olmuşum.

Soruşturmanın ikinci günü uyandım. Nemden gözlerim yine çapakla dolmuş, dudaklarımın kenarları yapış yapıştı. Nefesimle buğulanmış camın ardında kiremit kırmızısı işlemeler dalgalanıyordu. Macunları dökülmüş, iğne kadar küçük çiviler arasında

sallanan camı sildim. Islak elimi yüzüme sürüp ayılmaya çalıştım. Boyası çatlayıp dökülmüş, tahtası çürük, demir kilidi paslı pencere ayazı olduğu gibi içeri alıyordu. Sadece birkaç tane Rum öğrencisi kalan Kırmızı Mektep'in altıgen kulesinin üzerine sis çökmüştü. Yine orada öğrenci olmayı hayal ettim. Yanlış anlama, haşa. Elhamdülillah Müslüman'ız. Bina çok güzel diye öyle hayaller kurarım.

O gün müzakerecinin, psikoloğun ifadesini alacaktık. İkisi de teşkilatın Vatan Caddesi'ndeki ana binasında bizi bekleyecekti. Kâtip de zaten oradaydı. Yusuf Müdür'ün yine formaliteden ifadeler alacağını bildiğimden dertleniyordum. Gerçi onu da suçlayamam. Kimin aklına gelir; varoştaki bir rehine olayının arkasında devasa bir suç çıkacağı, bize kâbus olacağı.

Yataktan çıktığımda iğrenç yaratıkla göz göze geldik. Neredeyse kedi kadardı lağım faresi. Bakışları beni tanıyormuşçasına sakindi. Bir an elim yatağın yanındaki sandalyede duran Baretta'ya gitti. Neyse ki dış kapının altındaki delikten çıktı. Kulaklarımı kontrol edip kemirilmediğimden emin olduktan sonra tuvalete gittim. Evin tahta zemini her adımımda sallanır. Nemden sırılsıklam duvarlardaki boyalar öbek öbek kabarmış, parça parça dökülüyorlardı. Yerdeki halı ile köşedeki üçlü koltuk çürümüştü. İşedikten sonra elimi yüzümü mutfakta yıkadım. Tuvaletin musluğu çalışmıyor. Evin iğrenç kokusu bulaşmasın diye balkona astığım kıyafetleri giyerken soğuğun verdiği acıdan garip bir zevk alıyordum.

Büroya girdikten on beş dakika sonra Yusuf Müdür geldi. İfadeleri dosyalıyordum, ayağa kalkıp karşıladım. Eliyle oturmamı işaret etti. Anlaşılan yüz vermesi halinde tepesine çıkacağımdan, saygısızlık edeceğimden emindi. Paltosunu çıkartıp rütbesine hakaret olan makamına otururken iki çay söylememi istedi. Dosyayı önüne bırakmıştım. İncelerken çaylarımızı içtik. Yarım saat tek kelime etmeden oturdu. Sürekli ceketinin yan cebinden leblebileri çıkarıp ağzına atıyor, katur kutur çiğniyordu. Ağzından çıkan sesler kafamın içinde yankılanıyordu. Cebimdeki mermiyi neredeyse sıkarak patlatacaktım. "Arabayı hazırla, çıkıyoruz" dediğinde koşarak çıktım odadan.

Pus çökmüştü İstanbul'a. Gri, bütün renkleri yutmuştu. On dakika sonra nefret ettiğim İstanbul Emniyeti'ndeydik. Duvar ve küçük pencerelerden ibaret üç devasa blokta en ufak bir estetik yoktur. Sadece insanlar içine girsin, iş görsün diye yapılmış bir zevksizlik abidesi. B Blok'taki hukuk bürosunun toplantı salonunda bizi bekliyordu müzakereci.

Salona girdiğimizde hafif bir baş selamıyla karşıladı. "Emniyet Amiri Âdem Alaca" diyerek kendini tanıttı. Bizim ihtiyara toplantı masasının başköşesine oturmasını işaret ettikten sonra bana ve kâtibe "Hoş geldiniz" dedi.

Orta yaşı geçmişti. Kumral bıyıkları fırçaya benziyordu. Çevresi kaz ayaklarıyla dolu, şiş gözleri suratına yorgun ve dingin bir ifade çizmişti. Büyük, yuvarlak bir burnu vardı. Kirpi saçları dökülmüş, şakakları bir hayli açılmıştı.

Güzel bir gülümsemeyle sıradan hali değişti. Bir mimiğin insanı bu kadar değiştirmesine hayret etmiştim. Konuştukça işinde çok iyi olduğunu anladım. Samimiyet ve laubalilik arasındaki ince çizgide bir laf cambazıydı. Tam zamanında kederli görünüyor, yine tam gerektiği anda saygıda kusur etmeden muhabbet kuruyordu.

İhtiyar, ağzı çok iyi laf yapan adamın hürmetinden çok keyifliydi. Acaba o küçük odaya sürülmeden önce de pohpohlanmaktan bu kadar hoşlanıyor muydu diye merak etmiştim. Âdem Alaca on beş yıldır rehine olaylarında müzakerecilik yaptığını anlattı. Eski Fatih Emniyet Müdürü vesile olmuş. Bundaki muhabbet tellallığı ile şeytan tüyünü görünce eğitim almasını, uzmanlaşmasını sağlamış. Bizim ihtiyar da bu eski Fatih Emniyet Müdürü'yle tanış çıkınca sohbet uzadıkça uzadı.

Bir türlü konuya gelmiyorlardı, feci bunalmıştım. Araya girip ifadeye başlamamak için zor tuttum kendimi. En sonunda masadan kalkıp salonun içinde dolanmaya başladım. Yusuf Müdür kalın kaşlarını çatıp sert bakınca oturdum.

On dakika sonra ifadeye başladık. Müzakereci Bakırköy Emniyet Müdürlüğü Asayiş Şube'de görevli olduğunu zaten söylemişti, tekrarlayıp devam etti, "Şimdi Gasp Büro Amirliği'ne bağlı Rehine Müzakere Timi kuruyoruz. İstanbul'da rehine vakalarında

yetkili on müzakereciden biriyim. Ankara'da seminerlere katıldık ve özel eğitim aldık" dedi. Bunları söylerken kendini övmüyor, aksine mütevazı görünmeyi başarıyordu. Abdurrahman Ercan, pencerenin demir parmaklıklarına doğru çocuğu savurduğunda gözlerini kapattığını anlattıktan sonra, "Bu aslında profesyonel bir müzakerecinin asla yapmaması gereken bir şey" dedi.

Bebeği ikinci kez pencereye çıkardığında müzakereci devreye girmiş. İki kere telefon ile görüştükten sonra evin penceresi önünde yüz yüze görüşmüşler. Bizim müdürün gözlerinin içine bakarak muhabbetin heyecanını artırdı:

"Önceden ev sahibiyle konuştuk. Herifin kıskançlık krizlerinden bahsetti. Çelik yelek giydim ama karşındaki zaten çıldırmış. Kelle koltukta yani. Kafamıza sıksa Allah rahmet eylesin."

Şiş gözlerini ovarak devam etti: "Bu durumlarda en söylenmeyecek söz: 'Sakin ol.' Onun neden bu şiddeti uyguladığını düşündürecek soruları sormalısın."

Konu ilgimi çekmişti, dikkatle dinliyordum. Bu nadir olur.

Müzakereci pencereye yaklaşıp "Neden bunu yapıyorsun?" diye sormuş. Herif küfürler edip yaklaşmamasını söyleyince "Silahsızım. İsteklerini ben dinleyeceğim. Adım Cihan. Tek düşündüğüm sizin iyiliğiniz. Seslenmen yeter" diyerek gitmiş. Kod ismi Cihan'mış.

Âdem Alaca rehine olaylarında iki yıldır psikologların da görevlendirildiğini söylemiş ve dudağının kenarında küçümseyen bir ifadeyle "Herifler gevşesin, kendine çekidüzen versin diye hep genç kadınları seçerler" demişti.

Bizim ihtiyarın gözlerinin içine bakıp ifade veriyor gibi değil, bir anısını anlatıyormuşçasına konuşmuştu. Mimikleri, vurguları, sesinin iniş çıkışlarıyla olayı gözümüzde canlandırıyordu.

Abdurrahman Ercan yarım saat sessiz kalınca önce megafonla çağrılar yapılmış. Psikologla müzakereci yaklaşıp yemek, su isteyip istemediğini sormuş. Psikopat herif, kafasına silah dayadığı kadını önüne katıp pencereye yaklaşmış.

Müzakereci şöyle devam etmişti: "Psikolog kadını görünce 'Kim bu?' diye bağırdı. Ben sakinleştirip yeniden sorunun ne olduğu sordum. Ama psikolog kız panikledi. 'Sakin ol' diye girdi

lafa. Zor toparladım. Bazı durumlarda faili konuşturmak öfkesini büyütmek ve rehineleri tehlikeye atmaktan başka işe yaramaz. Böyle durumlarda mümkün olduğunca oyalar ve derdini dinleyecek bir arkadaş gibi olmaya çalışırsın. Bazen ise her an rehinelere zarar verebileceğini düşünürsün, risklere girer ve bir an önce sonuç almaya çalışırsın. Adamın rehinelere zarar vermeden sakinleşebileceğini düşünüyordum. Ara ara yanına gidip kısa görüşmelerle riski ölçmeye karar vermiştim."

Müzakereci on saat süren bekleyişte yedi kez Abdurrahman ile görüştüğünü anlatmıştı. Hepsini ayrı bir heyecanla sunacak kadar hoş sohbetti.

İlkinde kadın hayatından vazgeçmiş gibi katiline bakıyordu. Gözünü bile kırpmamış, yalvarmamıştı. Sadece "Sen delisin" diye diklenmişti.

İkincisinde adam, kadının kafasına silahı dayayarak kendisini aldattığını itiraf etmesini istemiş, kadın sadece "Hayır" demiş, susmuştu.

Üçüncüsünde bebek avazı çıktığı kadar ağlıyor, pislik herif annenin yavrusunun yanına gitmesine izin vermiyordu. Kadının kafasına yumruk atmıştı.

Dördüncüsünde hava kararmaya başlamıştı. Abdurrahman perdeyi çekip arkasından konuşmuştu. Karısının eskiden çalıştığı konfeksiyondaki ustabaşıyla oynaştığını söylemiş ve kadıncağıza fena vurmuştu.

Beşincisinde bebeğin çığlıklarını duyup kırık pencerenin önüne kadar koşmuşlardı. Aşağılık herif bebeği savuruyor, "Kimden bu piç?" diye haykırıyordu. Kadın yerde dizlerinin üzerine çökmüş, bitkin "O senin evladın" diye tekrarlıyordu.

Müzakereci artık Abdurrahman'ın rehinelere her an zarar verebileceğini düşünmeye başlamıştı. Karargâhta operasyon için hazırlık yapılmasını istediğinde psikolog kız karşı çıkmıştı. Birkaç saat daha beklemeleri halinde adamın teslim olacağını iddia etmişti.

Müzakereci altıncı görüşmeye giderken operasyon için kararını vermişti. Pencerenin iki yanında iki özel timci mevzilenmişti. Aşağılık herif beş görüşmedir yapmadığını o an yaptı. Birden

pencereye yaklaşıp dışarıya baktı ve iki özel timciyi görünce küfürler savurarak içeri kaçtı. Kafasına silah dayadığı kadını odanın köşesine, çekyat ile televizyon sehpası arasındaki kuytuya çekmiş, kendisine kalkan yaparak yere çökmüştü. Müzakereci, herifin tehditlerini dindiremedi, geri çekildi. Birkaç dakika sonra evdeki sarı, zayıf ışıklı ampul de kapandı.

Yarım saat sonra gerçekleşen yedinci temas çok kritikti. Operasyondan önceki son şanstı. Müzakereci ve psikolog pencereye çevrelerinde kimsenin olmadığı telkinleriyle yaklaşmıştı. İçerisi korkutucu karanlık ve sessizdi. Fail kuytuda karısının kafasına silahı dayamış, hareketsiz duruyordu. Fatma bebeğini örme yeleğinin içine sokmuş, göğsüne bastırmıştı. Metaneti hayranlık uyandırıyordu. Çok yorgun düşmüştü Abdurrahman. "Onu da, piçini de öldüreceğim" diye sayıklıyordu. Müzakereci yine tekrarlamıştı:

"DNA testi yaptırırız. Çocuk senden mi, değil mi öğrenirsin."

Gözü dönmüş herif tükürükler saçarak "Ben biliyorum zaten" diye haykırmıştı.

Âdem Alaca çok riskli hamlesini yaptı. "Haklı olsan bile hayatını mahvetmeye değer mi? Silahı bırak, onları bırak. Hayatına yeniden başla" dedi. Adam tek kelime etmeden namluyu kaldırıp kadının kafasına dayadı, küfürlerle müzakereci ve psikoloğu kovdu.

Heyecanlı macerasını şevkle anlatan adam her kelimesinde biraz daha içine kapanarak durgunlaşmıştı.

Tam o sırada Yusuf Müdür o lanet leblebilerden yine ağzına atmaya başladı. Öyle böyle çiğnemiyor adam, bir gürültü ki beygir havuç yiyor zannedersin.

Âdem de afalladı. Şiş gözlerini ovuşturup beş-on saniye sustu. Kalın bıyıklarını çekiştirirken konuştu: "Kadını da, çocuğu da öldürmeye çok yakın olduğuna kanaat getirmiştim. Diyalog kurulamayacak kadar hedefine kilitlenmişti" dedi. Operasyon kararını verişini anlatırken ne vicdan azabına gömülmüştü ne de sorumluluğunu kabul etmeyecek kadar kendinden emin görünüyordu. Kendisinin bile kararının doğruluğundan emin olmadığını söylemişti.

"Bu bir matematik değil ki operasyon kararı doğru muydu, yanlış mıydı hesaplayasın. Belki operasyon yapılmasa bebeği de

öldürecekti, belki de ikisini de bırakacaktı" dedi. Bu kararları vermenin zorluğundan bahsetmedi ama onu dinlerken bu işin zorluğunu düşünüyordum. Soruşturma geçiren herif masumiyetini kanıtlama telaşı yerine kararına dair şüpheleri söylemişti. Adamı sevmiştim ki bu çok nadir olur.

Müzakereci ifadenin çıktısı alınırken Yusuf Müdür'e eski Fatih Emniyet Müdürü'nün yanına gideceğini ve selamını ileteceğini söyledi. Hatta "Sizi alayım, beraber gidelim" dedi. Bizim ihtiyar ilginç adamdır. Kibarca "İşlerimizi bitirelim, gideriz" derken bu formalite soruşturmada bile devlet adabından kopmayacağını göstermişti. Başmüfettişin soruşturduğu memur ile vakit geçirmesi yakışık almazdı. Müzakereci teklifinden mahcup oldu ve "Affedin, düşünemedim" dedi. Sorgu tutanağını imzalayıp vedalaşırken bir saatte yarattığı samimiyete hayret ediyordum. Yusuf Müdür, misafirinin gitmesinden üzgündü. Müzakereci, bana ve kâtibe yolumuz Bakırköy Şube'ye düşerse mutlaka yanına uğramamızı söylemişti.

Psikolog geldiğinde hukuk bürosunun sekreteri haber vermişti. Yarım saattir toplantı salonunun dışında bekliyordu. Âdem Alaca çıkarken onu görüp durmuş ama kadın yüzüne bile bakmadan bize doğru yürümüştü. Alımlıydı. Dar, siyah kumaş pantolonunun altına krem rengi, topuklu ayakkabılar giymişti. Topuklu giymese boyumuz denkti. Beyaz gömleği devlet ciddiyetine uygun, bol, dökümlüydü. Ama kumaşın kıvrımları vücudunun ince hatlarını gizleyemiyordu. Kızıl, gür saçlarını toplamıştı ve yüzünde hüzünlü, utangaç bir ifade vardı. Çekingen selam verip kendini tanıtı:

"Psikolog Eda Özkan."

İhtiyar onun ne yapacağını bilmeyen telaşlı haline sevecen gülmüş, sandalyeyi gösterip "Otur kızım" demişti. Eda rahat bir nefes alıp minnettar baktı Yusuf Müdür'e. Kâtip yiyecek gibi bakıyordu kıza. Ağzını, burnunu kırdığımı hayal edip yumruğumu sıkmıştım. Öfkemi fark edip bilgisayarın ekranına çevirdi kafasını.

Ben de ilgisiz görünüyor, güya cep telefonumla uğraşıyordum. Oysa kızın güzel yüzündeki çocuksu hüzünlü ifadeye tutulmuştum. Bizim ihtiyar "Nasılsın kızım?" diyerek onu sorgu

havasından iyice uzaklaştırdı. Eda heyecanını ele veren ses tonuyla teşekkür etti:

"İyiyim efendim, çok sağ olun."

İfade için kimlik tespiti yapılırken de çilli yanakları kızardı. Yüzündeki çocuksu halin kaynağı boncuk gözlerindeydi. Şaşkın, tedirgin ve dolu dolu bakıyordu. Hüzünlü halinin sırrı büyük ağzındaydı. Dudaklarındaki çizgiler suratına gizemli manayı özenle çizmişti.

Kederli konuşuyordu. İlk kez rehine olayında görevlendirildiğini vurgulayarak ifadesine başlamıştı. Abdurrahman Ercan'ın yüzünü gördüğünde korkudan titrediğini bile söyledi. Soruşturmada onu güvenilir bir tanık olmaktan çıkaracak bütün zaaflarını resmi evraka geçirecek kadar acemiydi. Özgüven eksikliğini hemen ortaya saçan kadının kötü bir psikolog olduğuna emin olmuştum. Umurumda değildi. Sadece güzelliğine değil, dürüst, narin haline de fena kapılmıştım.

Müzakereciden zaten dinlediğimiz olayı uzun uzun anlatıyor, bir sürü detaydan bahsediyordu. Failin atletini parçalarken boynunda oluşan kesikleri bile tarif etmişti. Rehine kadının çaresiz, katiline teslim olmuş bakışlarını, bebeğin çığlıklarını anlatırken gözlerini kapatıyor, sanki zihninden bu görüntüleri silmeye çalışıyordu. Abdurrahman ile gerçekleştirdikleri beş buluşmayı tek tek anlatmıştı. O kadar güzeldi ki hiç sıkılmamış, sandalyeden bir kez bile kalkmamıştım. Bizim ihtiyarın gözünün ucuyla manalı bakışları sinirimi bozmuştu.

O an soruşturma pek umurumda değildi, tek derdim dikkatini çekmekti. Ajandamda müzakereciyi sorgularken aldığım notu okudum. Kritik olanı altıncı buluşmaydı. Müzakereci operasyon için hazırlıkların başlamasını karargâhta söylemişti. İki özel timciyle birlikte pencerenin önüne gitmişlerdi. Lafını kesip sordum:

"Operasyon yapılmasına neden karşı çıktın?"

Kendimi bildim bileli sesim küfür tonunda ama hatun bunu nereden bilecek. Narin kızcağız korkmuştu. Bana baktığında görünüşümün endişelerini büyüttüğüne şüphe yoktu. Yusuf Müdür de ters ters beni kesiyordu, ağzımı açtığıma pişmandım.

Eda'nın abartılı narin haline gıcık olmuştum. Sanki küfür ettik anasını satayım, diye düşünürken kız resmen içine kapanmıştı. Güçlükle konuştu, eveledi, geveledi. Psikolojik terimlerden filan bahsederken kafasını eğmiş, bakışlarını kırmızı ojeli parmaklarından kaldırmıyordu. İhtiyar gözlerini üzerime dikmişti. Ben sağ cebimin içinde mermimi ovalıyordum.

Eda "Yapamayacağım" diyerek ağlamaklı, kesik kesik nefesini çektiğinde bizim ihtiyar babacan yaklaştı. Benim sadece soru sorduğumu, ona dair bir ithamımın olmadığını filan söyledi. Artık hoşlanmayı bırak, kıza içimden küfürler saydırıyordum.

Ama onu tamamen yanlış anlamıştık. Meğer şüphelerini dillendirememenin sancısını yaşıyormuş. "Hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağım. Söylemek zorundayım" dedi.

Yusuf Müdür'e yalvarır gibi baktı. O gün çok garip şeyler olduğunu, bunlara kendisinin de anlam veremediğini söyledi. İnce kollarını masaya dayayıp birbirine doladı. İri gözlerinde kararlı ifadeyle "Bu işlerden biraz olsun anlayan hiç kimse, operasyon kararını vermezdi. Artık ortada bir cinnet hali kalmamıştı. Bu olaylarda zaman geçtikçe rehinelere zarar verme riski azalır. 10 saat geçmişti. Fail bitkindi, korku içindeydi, teslim olmak üzereydi" dedi.

Bahis olsa tam tersini söyleyen Âdem Alaca'nın haklı olduğuna bütün paramı basardım.

Eda'nın tiksintiyle bükülmüş dudaklarından inanılmaz ithamlar dökülüyordu:

"Altıncı buluşmada müzakereci iki yanımızda özel timcilerin olduğunu Abdurrahman Ercan'a işaret etti."

Aga açık söyleyeyim, kızın olayın yükünü kaldıramadığını ve tozuttuğunu düşündüm.

İhtiyar, kâtibe durmasını işaret ederek klavye tıkırtısını susturdu. Kızın halen olayın şokunda olduğunu düşünüyordu. O bilge halleriyle "Bak kızım, böyle sözler emin olmadan söylenmez. Bunlar çok ağır suçlamalar" dedi. Eda'nın kendine gelip sineceğinden emindim. Ama sitemkâr ve kararlı devam etti. Bizim ihtiyarın gözlerinin içine bakarak "Ne gördüğümü biliyorum. Tam yanındaydım ve yüzünü görebiliyordum. Abdurrahman'a gözleriyle iki yanımızı işaret etti. Eminim" dedi.

O kâtibe, kâtip ifadeyi devlet evrakına geçmek için Yusuf Müdür'e baktı. Bizim ihtiyar ağzını açacaktı ki Eda ne kadar harbi hatun olduğunu gösterdi. Bu ifadesinden dolayı işten atılabileceğini, hatta yargılanabileceğini bildiğini ama iki insanın ölümüne göz yummayacağını söyledi. Daha anlatacakları olduğunu, ifadesinin kayda alınmasını istedi. İki dakika önce küfrettiğim "Kızıl"a yeniden tutulmuştum.

Büyük suçlamasını tekrarladı. Kimin aklına gelirdi bu çıt kırıldım kızın bütün teşkilatı karşısına alacak kadar delikanlı olduğu? İlk anlardaki güçsüzlüğünün tek nedeninin teslim olma çabası olduğunu yeni anlıyordum.

Hiç inandırıcı olmasa da kendi doğruları için savaşıyordu. Yedinci buluşmada Âdem Alaca'nın bir rehineye asla söylenmeyecek şekilde telkinlerde bulunduğunu söyledi. Karargâha dönüştürülen o evde Âdem Alaca'nın defalarca cep telefonunun çaldığını ve çok gergin konuşmalarına tanık olduğunu anlattı. İnce kaşlarını çatıp kendi kendine konuşuyor gibi tekrarladı:

"Bir şeyler oluyordu. Yemin ediyorum, o adam bir şeyler gizliyor."

Yusuf Müdür ne yapacağını bilmediği için hayretle susmuştu. Ben "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordum. Eda yanıtıyla muhakeme yeteneğini yitirmediğini sergiledi. Manalı dudaklarının kenarında sorularla konuştu. Her kelimesinde ona dair şüphelerim dağılıyordu.

"Kaç gündür bunu düşünüyorum. Sonuçta varoşta, fakir bir adamın cinneti. Bir siyasi ya da zengin bir aile olsa bir sürü komplo hikâyesi düşüneceğim. Ama bu adam bu garibanlardan ne istedi? Bilmiyorum" dedi.

Sonuçta hatun da durumun absürtlüğünün farkındaydı. Yusuf Müdür'ün kafası karışmıştı da halen kızı korumak derdindeydi. İfadeden kimseye bahsetmemesini tembihleyip kâtip ile bana baktı ve "Biz de bu ifadeyi dosyada tutacağız. Kimseye söylemeyeceğiz. Baktık senin bir yanlış anlaman olmuş ya da iddialarından vazgeçtin. Yeni bir ifade yazarız" dedi.

Eda minnettar baktı, "Siz bilirsiniz" diye mırıldandı. Kâtip ifade tutanağının çıktısını almaya hazırlanırken hatun daha

bitmediğini söyledi. Başparmağının tırnağını kemirirken özel tim eve girdikten sonra iki kurşun sesi geldiğini, üçüncü kurşun sesinin bir dakika sonra duyulduğunu anlattı.

Bu en azından olasılık dahilinde bir ithamdı. Zaten bu soruşturmada tespit edilebilecek en büyük suçun bu olduğunu Yusuf Müdür de, ben de düşünmüştük. Daha ilk gün bu senaryoyu kafamızda yazmıştık; özel tim eve girdiğinde Nezih kazara kadını vurur. Ardından Abdurrahman'ın kafasına sıkar. Olayı örtmek için de Abdurrahman'ın silahıyla kadının cesedine ateş ederler. En azından bir mantığı vardı. Kızıl'ın müzakereciyle ilgili suçlamaları gibi ipe sapa gelmez değildi. İfadesini istifa mektubu gibi imzaladı. Günlerdir boğuştuğu şüpheleri kusup ferahlamıştı. Yusuf Müdür'e sevgi dolu veda ettikten sonra benim de elimi sıktı. Çok yumuşaktı teni, parmakları incecik, güçsüzdü. Kâtip yavşağı tokalaştığı kadına yiyecek gibi bakmıştı.

Koridordan Eda'nın topuklu adımlarının sesi gelirken Yusuf Müdür "Bu ifadeden kimseye bahsetmeyeceksiniz. Başka yerden duyarsam fena yaparım" diye uyardı. İfadenin çıktısını aldıktan sonra kâtibi gönderdim. Lavuğa fena takmıştım aga, kızı sürekli kesmişti. Müdür olmasa ağız burun girerdim.

Baş başa kalınca bizim ihtiyarın ne diyeceğini acayip merak ediyordum. Eda'nın müzakereciyle ilgili suçlamaları ciddiye alınmayabilirdi ama üçüncü kurşun sesinin bir dakika sonra geldiği iddiasını araştırmak gerekiyordu. Yusuf Müdür gerçek bir soruşturma mı yürütüyordu yoksa dosyayı kapatmak için emir mi almıştı? İşte o an belli olacaktı. Saatine baktı, "Öğle olmuş. Fatih Camii'nde namazımı kılayım. Sonra şu olay yerine gidip ev sahibiyle konuşalım. Bakalım o silah sesi gerçekten sonra mı gelmiş" dedi.

Artık formaliteden bir soruşturma yürütmüyorduk. İlk kez kanım ihtiyara ısınmıştı.

Ezan okunurken Fatih Camii'ne girmiştik. Bizim müdür ilginç adam "Sen de kılacak mısın?" diye sormadı bile. Yine de meraklı meraklı bakıyordu. Allah'ın bildiğini kuldan mı saklayacağım. Yukarıdakiyle pek aram olmadığını söyledim. Tövbe çekmeye başladı ama öyle yargılar, kızar gibi değildi. Soğuktan titreye titreye aptesini alırken ben camiyi seyrediyordum. En az on kere gelip

saatlerce izlemişimdir. Kalıbımı basarım namaz kılanların yüzde 99'u bu caminin Fatih Sultan Mehmet'in yaptığı şekilde kaldığını zannediyordur. Oysa o zamandan tek kalan bir duvar, birkaç sütun. Depremlerde yıkılmış, kubbesi bile değişmiş ama hiçbiri bilmez. Fatih Sultan Mehmet'in türbesinin burada olduğunu bilmeyenler bile vardır kesin. Ama "Burada eskiden Bizanslıların kilisesi vardı, imparatorları burada gömülü" desen "Haşa" diye üstüne saldırır yobazlar.

İstanbul'un ikinci en güzel camisidir, bence birinci Süleymaniye'dir. Nereden taktım bilmem, hatırlamam. Kendimi bildim bileli binalara takığım. O gün Fatih Sultan Mehmet'in mezarı başında bekledim namazın bitmesini. Kızıl saçlarıyla Eda aklımdan çıkmıyordu. Hayatımdaki dev boşluğu dolduracak düşünceler bulamadan yıllar geçirmiştim. O gün Eda'yı tekrar tekrar hayal etmeye ömrüm yetmez gibi geliyordu. Tatlı heyecanı, gramını ziyan etmeden yaşıyordum. Türbesine bakarken, Fatih de bunu yaşamış mıdır, diye düşündüm.

* * *

Kar hızlandı, çınarın büyük dallarının arasından artık üzerime düşüyorlar. Üşümüyorum ama ıslanmak fena. Ayakkabı da su çekmeye başladı.

Tam karşıdaki evin cumbasında oturan nine de iyice meraklandı. Dökülmüş beyaz saçlarının arasındaki pembe kafa derisi buradan seçiliyor. Polisi arayıp işleri bok etmez inşallah. Arabaya girsem iyi olacak. Bizim emekli makam aracının üzerinde iki parmak kar birikti bile. Bu arabayı bizim ihtiyara benzetiyorum. Devlet tecavüz edip atmış kenara. Ben çocukken bu Renault'lar çok havalıydı. Babamın şehit haberini veren kaymakam bunlardan biriyle gelmişti.

Ulan arabanın içi dışarıdan daha soğuk. Klima da maşallah lokomotif kazanından gürültülü. Bari bu kez darlanmadan on beş yirmi dakika durabilsem.

Bu İblis'in çetesi rehine olayı haberlere düşmeden kesinlikle gelmeyecek, anlaşıldı. Radyoda aynı zırvalar devam ediyor, sesi

biraz daha kısıyorum. Ulan bizim müdüre operasyon çekmeye hazırlanıyor olabilirler mi? Yok be aga. Beni bitirmeden ona bir şey yapamazlar. Sonuçta video kayıtları bende.

Gerçi güvenlik kamerası olmadığı için seçtiğimiz bu meydanda benim kafaya sıksalar da zombi nineden başka gören olmayacak. Onun da gözler görüyorsa.

Bir saattir tek bir araba bile geçmedi.

Çakallar geldiğinde yüzümdeki her mimik, ağzımdan çıkan her kelime önemli. Sakin olmalıyım. Mevzu benim canım olsa sıkıntı değil de veletlerin hayatı söz konusu. Silah belimde kalacak, çok aklı başında konuşacağım yavşaklarla. Neyse, düşündükçe geriliyorum...

* * *

Ne diyordum...

Fatih ile vedalaşıp camiden çıktık, hiç trafiğe yakalanmadan Bağcılar'daki evin önüne vardık. Bin yıl önce bu kentte yaşayan adamlar şaheser binalar inşa etmiş. Şimdinin müteahhitleri çarpık çurpuk beton, çukur dolu asfaltla sikiyorlar aynı şehri. Deliriyorum buna. İnce yağan karın altında her zamankinden de berbat görünüyordu varoş.

Olay yerinin diğer gecekondulardan tek farkı önündeki geniş, boş araziydi. Evin önündeki sarı güvenlik şeritleri kopmuş, yarısı karın altında kalmıştı. Kırık pencereden iki ölünün çıktığı darmadağın oda görünüyordu. Demir parmaklıklara yaklaşıp içeri baktım. Basık tavanlı, karanlık ev, ikinci el fukaralıkla döşenmişti. Halının üzerinde kurumuş kan vardı. Bebeğin oyuncak bebeği çekyatın üzerindeydi. Yerdeydi kırık televizyon. Bir kenarda ahşap dolabın üzerine dizilmiş yorganlar tavana kadar çıkıyordu. Duvardaki kırık çerçevede kimsesiz bebek çok sevimli gülüyordu. Ev özel timcilerin, müzakerecinin, psikoloğun anlattıklarından ve Olay Yeri İnceleme'nin fotoğraflarından tanıdıktı. Yusuf Müdür ağzından dumanlar saça saça yaklaşıp evin içine göz attı. Ona "Önce olay yerine gitmeyecek misiniz?" diye sorduğumda beni azarladığını hatırlıyor muydu?

Yola çıkmadan önce dosyadaki cep telefonundan ev sahibi Zeki'yi aramıştım. Dört katlı gecekondunun dış kapısı cızırtıyla açıldı. Ev sahibi muhtar yalaka hürmetiyle "Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz" diyerek karşıladı. Kısa boylu adam çenesi titrerken bir an önce evine dönmek için "Buyurun... buyurun" diye tekrarlıyordu. Onun peşinden binaya girdik. Giriş kattaki mühürlü, kırık kapıyı gösterdi, derin bir ah çekti. Arkasına bastığı ayakkabılarının gürültüsüyle merdiveni tırmanırken "Yazık oldu, çok yazık oldu garibanlara" diye mırıldanmıştı. Binanın içi inşaattan farksızdı. Duvarlar yamuk yumuk sıvanmış, merdiven basamakları çıplak, gri betondu. Tırabzan konulmamıştı. Bir köşede çimento torbaları diziliydi. İkinci kattaki çelik kapı sıcak bir eve açılınca şaşırdım. Muhtarın şişman karısı "Hoş geldiniz" deyip hemen mutfağa çekildi. Ninemin evi de kışın böyle mis gibi tarhana kokardı. Evin duvarları çerçevelenmiş Arapça dualarla doluydu. Salonda kocaman bir Kâbe fotoğrafı, yanında dantelli askıda Kuranıkerim asılıydı. Kıbleye bakan tarafta seccadeler üst üste dizilmiş, üzerlerine tespihler konulmuştu.

Yeni döşendiği belli doğalgaz petekleri gıcırdı. Ama salondaki sobada, devletin bedava dağıttığı kömür yanıyordu.

Hiç kullanılmadığı her halinden belli olan misafir odası bizim için açılmıştı. Oraya buyur edildik. Bizim ihtiyar sıcakta gevşemişti, bıraksan hiç kullanılmamış beyaz koltuk takımında uyurdu. Ufak tefek, yerinde duramayan adam sürekli bir işle meşgul tiplerdendi.

Hanımının getirdiği çaydanlığı sehpanın üzerine yerleştirip çayları doldururken mahallenin muhtarı olduğunu söyledi. Dedikodu şevkiyle anlatmaya başladı. Abdurrahman'ın hayat hikâyesini bitirdikten sonra kıskançlık krizlerine geldi. Kaç defa kapılarına gittiğini, Abdurrahman'ı karşısına alıp kaç kere konuştuğunu anlattıktan sonra elini dizine vurdu, dudaklarını büküp konuştu:

"Hastaydı çocuk. Kafadan kontak. Yani ne desen boş. Kızı sürekli dövüyordu. Hanıma söyledim, kızla konuşsun diye. O da almış karşısına konuşmuş ama kız da cahil işte. 'Düzelir be abla' demiş."

Bütün derdi, elinden geleni yaptığını kanıtlamaktı. Sadece vicdanını rahatlatıyordu. Olay günü psikopat herifin silahla kapıyı nasıl açtığını ballandıra ballandıra anlattı.

Daha fazla sabredemedim, Yusuf Müdür'den izin isteyip muhtarı konuya getirecek soruyu sordum:

"Operasyon yapıldığı sırada sen neredeydin?"

Dedikodu hevesi kursağında kalmıştı, keyifsiz yanıt verdi:

"Evdeydik. Polisler evde beklememizi söylemişti."

Özel timin operasyona başladığı andan itibaren duyduklarını anlatmasını istedim. Şüphemize dair ipucu vermemiştim. Nefesimi tutmuş, üçüncü kurşunla ilgili söyleyeceklerini bekliyordum.

Kapının kırıldığını duyduğunu, polislerin iki kez teslim olması için bağırdığını söyledi. "Abdurrahman'ın ya da kızın hiç sesini duymadım. Sonra silah sesleri geldi. Önce iki kez silah patladı. Ben bizim evin dış kapısını açtığımda bir silah sesi daha geldi" dedi.

Yusuf Müdür ifadenin bu kısmını A4 kâğıdına kalemle yazmamı ve muhtarın imzalamasını söyledi. Muhtar devletin polisini suçlayan bir ifade verdiğini yeni anlıyordu, yan çizmeye başladı. Aslında emin olmadığını filan söylüyordu ki gözlerinin içine bakıp öfkemi zor zapt ettiğimi gösterdim, imzayı bastı. Muhtarın karısını çağırıp aynı soruyu sorduğumuzda tombul yanakları heyecandan kızardı. Polislerin kaç kez "Teslim ol" diye bağırdığını hatırlamadığını söyledi. Ama kurşun sesleri konusunda kendinden emindi:

"Silah peşi sıra iki kez patladı, bayağı sonra bir daha patladı."

On sene öncesine kadar bir tanığın ifadesiyle sanıklara müebbet hapis kol gibi giriyordu. Şimdi polis okullarındaki soruşturma derslerinde şöyle diyorlar:

"Tanık ifadeleri yanıltıcıdır. Bir olayı on kişi görür, onu da farklı anlatır. Ama üç tanık da aynı şeyi söylüyorsa kapı gibi delildir."

Muhtar bizi binanın dış kapısına kadar geçirirken kendini kurtarmak için çırpınıyordu:

"Öyle hatırladığımızı söyledik ama belki aklımızda yanlış kalmıştır."

Demir kapı açılıp esen rüzgârın kuru ayazı üzerimize vurduğunda yavşak şansını zorladı:

"Yav şimdi hatırladım, kurşun sesleri peşi sıra geldi. Dış kapı vurunca ben onu kurşun sesi zannettim."

İnsan dünyanın en iğrenç mahlukudur. Evinin her köşesine dindarlığını, Allah korkusunu özenle yerleştiren adamın riyakârlığı midemi bulandırmıştı. Kendi başı ağrımasın diye iki gencin ölümündeki adaletsizliğe gözünü kırpmadan razı oluyordu. Onların acı sonuna ne kadar üzüldüğünü ballandıra ballandıra anlattığı, dualar mırıldandığı anlar aklıma geliyor, damarlarımda kanım kuduruyordu. Kurnaz bakışlarıyla elimdeki ajandayı işaret edip imzaladığı ifadeyi kabul etmeyeceğini söyledi. O an sinirlerim boşaldı. Mermiyi cebimden çıkarıp namluya sürmek istedim.

Hep böyle olur. Ne şimşek parlar ne gök gürler ama içimde bir fırtına kopar. Ben kendime geldiğimde başım beladadır.

Bu kez muhtarın sıska boynuna geçirmiştim parmaklarımı. Abdurrahman'ın bebeği savurduğu, karısının kafasını vurduğu demir parmaklıklara dayamıştım herifi. Kocaman açılmış gözleri yalvarıyordu. Saldırdığım adamın korkaklığı şiddet arzumu kaşır. Kafayı gömecektim ki Yusuf Müdür'ü hatırladım. Aşağılık herifi bıraktım. İhtiyar bana kızgın değildi, zevkle izliyordu. Beni zapt etmeye çalışmamıştı. Buruşuk dudaklarındaki tiksintiyle muhtara evine gitmesini söyledi.

İkimiz kırık pencereden darmadağın, karanlık odaya baktık. İhtiyarın şiddetime gösterdiği anlayış bana umut vermişti. Belki de gerçeğe ulaşmak için kellesini ortaya koyacak bir polisti. Kara Renault'ya doğru yürürken antika cep telefonunu çıkardı. Arabaya oturduğunda numarayı bulmuş, kulağına telefonu dayamıştı. "Müsaitsen bir yanına uğrayacağım" dediğinde kimi aradığını bilmiyordum. Telefonu kapatıp Bağcılar Emniyet Müdürlüğü'ne gideceğimizi söyledi.

Yolda yeniden yağmaya başlayan kar taneleri arabanın camına tam karşıdan çarpıyordu. Beş dakika sonra Emniyet binasına geldiğimizde yağmurla ayırt edilemeyecek incelikte yağıyordu. Erkan Müdür, bu kez asansörün kapısında karşılamadı ama odasına girdiğimizde hürmetle kalkıp kapıya kadar geldi. Yusuf Müdür'ü masasının önündeki koltuğa buyur etti.

Sıkıcı hal hatır sorma faslından sonra birden konuya girdi bizim ihtiyar. Psikolog kızın ifadesini açık etmeden "Olay yerindeki tanıklar iki silah sesinden bir dakika sonra üçüncü silah sesinin geldiğini söylüyor" dedi.

Erkan Müdür, bir süre sessiz, ifadesiz baktı. Sabah tıraş olmasına karşın öğlen gür sakalları yanaklarını griye boyamıştı. Çenesiyle boynunun arasını kaşırken zihnini zorlamadığından, aksine sözlerini sinsice planladığından şüphem yoktu. Böyle kurnaz tipleri ilk bakışta tanırım. Her laflarını tartarak ederler.

Derin bir nefes verdikten sonra Yusuf Müdür'e hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. Kararsız konuşmasına hiç şaşırmamıştım. Bir aksilik olması halinde kendine kaçacak boşluklar bırakıyordu. "Vallahi ben öyle bir şey hatırlamıyorum. Galiba peşi sıra duydum silah seslerini. Savcıyla da öyle bir şüphemiz olmadı. Üzerine konuşmadık bile."

Yusuf Müdür, "Operasyon sırasında görüntü kaydı yapıldı mı?" diye sordu. Tahmin ettiği "Hayır" cevabını aldıktan sonra tereddütlü adamın sözlerine itimat etti:

"Tamam o zaman. İfadelerde geçince mecburen soruyoruz işte."

Dişlerimi ve elimdeki mermiyi kıracak kadar sert sıkıyor, yumruklarımın içine tırnaklarımı saplıyordum. Öfke kabarması kısa sürer, ana avrat küfredersin geçer. Ama tam da bizim ihtiyarı sevmeye başlamıştım. Onun nesli tükenen, sadece gerçeğin peşinde polislerden biri olduğunu hayal etmiştim. O an karşısındakine belayı gösterip sonra da kurtararak borçlandıran çakallardan olduğunu düşündüm. Hadi Abdurrahman'ı saymıyorum, Fatma için, o kimsesiz kalmış Zeliha için bile adalet umurunda değil gibiydi.

Sanki üzerime geliyordu şerefsizlerin makam odası. O sırada kapı vuruldu ve yaşlı bir herif içeri girdi. Açık kahverengi paltosunun kolları ellerini örtecek kadar uzundu. Seyrek saçları dağınık, suratı yuvarlak, badem bıyıklı bir adamdı. Mahalleden işi polise düşmüş bir adam olduğunu zannetmiştim ama Erkan Müdür, ayağa kalkıp "Sayın savcım" diye karşıladı. Ben mecburen hazır ola geçtim. Yusuf Müdür de ayağa kalkmıştı. Paltosunu çıkarırken baygın bakışlarıyla bizi süzdü. Burnu havada selam verirken

Erkan, Yusuf Müdür'ü şaşaalı, beni ise "Komiser" diyerek takdim etti.

Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı rehine olayını hatırlatıp bizim soruşturmadan bahsetti. Üçüncü kurşun sesiyle ilgili şüpheyi anlatırken savcı kemerinin üzerine çıkardığı gömleğinin eteğiyle buğulanmış gözlüklerini siliyordu. "Üçüncü silah sesi sonra mı gelmiş?" dedi. Silah sesi bir saat sonra gelmiş olsa bile bunu fark etmeyecek kadar içi çürümüş görünüyordu.

Ütüsüz, kahverengi ceketinin yan cebinden tespihini çıkarırken dudağının kenarında pis tebessümle baktı bizim müdüre. Odadaki herkes kızağa çekilen emniyet müdürünü küçümsediğini anlamıştı. Savcıların çoğu böyledir; insanların hayatlarını karartma yetkileriyle şımarık zalimlik karakterlerine dönüşür. Savcının mahkeme duvarı suratında kimseye değer vermemenin züppe ifadesi asılıydı.

Sehpanın üzerindeki su şişesini açıp ilacını içtikten sonra hırıltılı sesiyle "Mevtaların uzak akrabaları geldi sadece. Cenazeleri aldılar. Zaten televizyonda izlemişler. Kimseden şikâyetçi olmadılar. Çocuğu da istemediler" dedi.

Bunun "Soruşturmayla uğraşmayın" demek olduğu aşikârdı. Zaten biraz önce bizim müdür buna teşne olduğunu sergilemişti. Üçünün de kafası bana dönünce dişlerimin gıcırdadığını duydum. İçimdeki tiksintiyi suratımda gördüklerini biliyordum. Yusuf Müdür öksürüp dikkati kendine çekti ve mütedeyyin bir kibarlıkta konuştu:

"Biz kalkalım. Ben halen alışamadım bu İstanbul trafiğine. Allah'ın izniyle akşam yemeğinde eve anca varırız."

Savcı ayağa kalkmadan suratında aynı alaycı ifadeyle "Selametle" diyerek veda etti. Benim yüzüme bile bakmadı. Kapıdan çıkacakken Erkan Müdür, ihtiyarı durdurdu. Yanlarında kalamazdım, odadan çıktım. Koridorda beklerken içeride ne konuştuklarını tahmin ediyordum. Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı'nın o iş bilir halleriyle "Bak şikâyetçi de yok. Bir hiç uğruna yakmayalım polisimizi. Bir hatadır olmuş" dediğini biliyordum. Bizim moruğa da hiç güvenim kalmamıştı.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Biraz trafiğe yakalandık, yine uyudu. İhtiyarı, Bahçelievler Çocuk Esirgeme Kurumu'na götürüp o öksüz bebeği göstermeyi hayal ettim. O bebek böyle uyuyabiliyor muydu? Karagümrük'teki evinin sokağına gelince uyandı. Besmeleyle koltukta doğruldu. Midesindeki yanmayla yüzünü buruşturup ağzına leblebi attı. Araba durduğunda gözlerini ovuşturup dolu ağzıyla konuştu:

"Yarın özel timdekilerin ifadesini yeniden alacağız. Bu sefer operasyona katılanların hepsiyle konuşacağız. Müzakereciye de söyle, Bakırköy Emniyet'te bizi beklesin."

Paltosuna sarılıp otomobilden çıktı. Şaşırmıştım, ihtiyar soruşturmayı derinleştiriyordu. Arabanın önünden geçmesini izledim. Silinen öfkem yerini hayranlığa bırakmıştı. Çok harbi, delikanlı adam olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Apartmana girecekken geri döndü. Pencereyi açtığımda soğuktan titreyen sesiyle konuştu:

"Yarın akşam da bize yemeğe geleceksin. Yengen çağırdı."

Fırsatım olsa "Hayır" derdim ama sırtını dönüp gitmişti bile. Yengenin "Şehit oğlu bize emanet" muhabbetine girdiğinden şüphem yoktu. Bunu hiç çekemeyecektim.

Kurul binasına giderken zoraki davetten kurtulmanın yollarını düşünmüştüm. Ama hep araya Yusuf Müdür'e duyduğum hayranlık sızıyordu. Bizim odaya girer girmez telefona yapıştım. Artist özel tim amiri yine geleceğimizi ve bütün ekiple görüşeceğimizi duyunca afalladı. Nedenini sordu. Bilmediğimi, müdürümün emrettiğini söyledim. Müzakereci de yanına uğrayacağımızı öğrenince bozuldu. Kafa göz giriyorduk, araya giren torpillere, koltuk sevdalılarının ince hesaplarına inat. Anasını ağlatacaktık hepsinin.

Biraz sakinleştikten sonra "Kızıl" yine aklıma düştü. Süt gibi beyaz tenini, çok manalı, hüzünlü dudaklarını, boncuk gözlerini düşünüp durdum.

Canım Merve'yi çekti. Cep telefonundan aradım. Şen şakrak sesiyle "Atla gel koçum" deyince içim titredi, alet horozlandı.

Bir saat sonra Kumkapı'da, banliyö hattının dibinde, ikinci kattaki o tek oda evde, trenin demir gürültüsüyle ortalık sarsılırken Merve'nin üzerindeydim. Gözlerimi kapatmıştım, Kızıl'ı

hayal ediyordum. Fahişeler dışında hiçbir kadınla yatmadım. Daha önce bir orospuyla birlikte olurken başka bir kadını hayal de etmemiştim.

Bir sonraki tren ortalığı sarsarken ben de sağlam sarsıldım. Yatağa devrildiğimde Merve şaşkın bana bakıyordu. Dolgun dudakları merakla kıpırdadı. "Ne oldu sana?" diye sordu. Herhalde pis baktım, ısrar etmedi.

Kalın perdeler kapalıydı. Bir abajur pembeye boyamıştı fakir odayı. Zaten eşyalar ya pembe ya da beyaz. Tüylü, beyaz bir şilte zeminin yarısını kaplar. Benim ev kadar olmasa da duvar boyaları kabarık. Assolist pozu verdiği bir afişi çerçeveli duvarda durur. Zavallıyı birkaç kez pavyonda sahneye çıkarmışlar. O fotoğraftan daha güzel kadındır Merve. Daha yirmi beş yaşında.

İstanbul'a ilk geldiğimde içip içip Aksaray'daki bir pavyona dalmıştım. Mekânın en pahalısıydı. Pistin yanındaki masada bütün gece tek başına oturdu. Saçları sarı, burnu hokka gibi, kırmızı ruj sürdüğü dudakları kocaman. Bir tane delikanlının götü yemedi yanına gitmeye. Karşısına oturdum, viskiyi söyledim, şampanyalar patlattım, başından peçeteler döktürdüm. Bütün maaşı bıraktım. O zamanlar pavyonun pahalı yemiydi. Orospuluk yapmıyordu. Güya assolist olacaktı.

İlk birkaç ziyaretten sonra mekânın müdavimi olduk. Hesaplar ayarında gelmeye başladı. Üç ay sonra yatağına aldı beni. İlk ben değildim. Benden önce defalarca büyük paralara kanmıştı.

Neyse, o gün yatakta sırtüstü uzanıp uzun uzun sustu. Normalde işimiz bitince hemen banyoya koşar, hatta beni de temizler. Bana dönüp "Sana bir şey olmuş" dedi.

Sanki beni kıskanıyordu kevaşe. "Âşık mı oldun?" dedi. "Sana ne lan. Hem para verip sikeceğiz, hem kahrını mı çekeceğiz" diye bağırdım.

Kahkaha patlatıp alaycı konuştu:

"Aslanım, kıskandım mı sandın? Orospu sana âşık hayalleri mi kurdun?"

Peçeteyi alıp temizlerken devam etti:

"Yok aslanım, yok... Belki bir kadının tavsiyelerine ihtiyacın olur."

Yine de emin olamadım. Belki orospu halleriyle duygularını gizliyordu, belki kendimi bir bok zannediyordum.

Ay sonuydu, param kalmamıştı. 300 dolar borcum birikmişti. Evden çıkarken "Sonra veririm" dedim. Kafamı daha da bulandırmak için soktu lafı:

"Bir daha gelirsen."

Sokağa çıkınca montun fermuarını çekmeyip bir süre soğuk havayı hissetmek istedim. Üşütücü soğuk yaşadığımı hissettiriyordu.

Haliç'in kıyısına gelince Kırmızı Mektep'i aydınlatan ışıkların açık olduğunu gördüm. Yazın her gün, kışın ayda birkaç gece dış cephesini sergilerler. Taksiden indim. Keskin duman kokusu çökmüş dar sokaklardan evin kapısına geldiğimde kar başladı. Hiç rüzgâr yoktu. Kafamı şaheser komşuma çevirdim. Projektörlerin sarı ışığında büyülü parıltılar dökülüyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı. Bizim harabenin yüz yıldır adımlarla yamulmuş mermer merdiveninde çömeldim.

* * *

Ulan bu işten paçayı kurtarıp Kırmızı Mektep'i bir daha görebilecek miyim acaba? Radyo kafamın içinde ötüyor artık. Cumhurbaşkanı konuşuyor yine. Başkanlık sistemi referandumunun ülke için beka meselesi olduğunu söylüyor. Avrupa ülkelerinin düşmanlıklarını ballandıra ballandıra anlatıyor. Türkiye'nin ümmetin lideri olduğuna getiriyor lafı. Radyoyu daha da kısıyorum. Uzaktan bir araba sesi duyuluyor. Yaklaşmıyor, uzaklaşıyor... Zamanlı zamansız Eda düşüyor aklıma. Onu yeniden görecek kadar ömrüm olacak mı? Bilmiyorum...

"ÖLÜLER İNTİKAMLARI İSTENMEYECEK KADAR YALNIZDI"

Allah'tan Necmiye Hanım'ın verdiği kalın içlikleri giymişim. Gelinin aldığı bot, hanımın ördüğü yün çoraplar bile artık ayakları sıcak tutmuyor. Torunlarım, yavrucaklar kim bilir ne halde. Bu şerefsiz de iyice hareketlendi. Bir soğuktan titriyor, bir yaralarının acısıyla inliyor. Gözkapakları yarım açılıyor. Kendine gelmesi daha uzun sürer.

* * *

Soruşturmanın ikinci günü psikolog kızla ve muhtarla konuştuktan sonra rehine kadının kazara öldürüldüğünden emin olmuştum. Üç kurşunun hikâyesi kafamda netti. İlk kurşun ile kadını vuran Nezih ikincisini Abdurrahman'a sıkmış olmalıydı. Abdurrahman silahını hiç ateşlememişti. Özel tim ekibi silahını eline tutuşturmuş, kadının sırtına namluyu dayayıp tetiği çekmişlerdi. Fatma'nın kazara vurulmasından başka olasılık aklıma bile gelmiyordu. Psikolog kızın ithamlarını müzakereciye konduramıyordum.

Şimdi gözümün önüne Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan'ın yarı ezik, yarı tehditkâr surat ifadesi geliyor. Makam odasının kapısında gözlerimin içine bakarak "Müdürüm" diye mırıldanmıştı. Rehine olayında şikâyetçi olmadığını ben de görmezden gelirsem hiçbir tatsızlık olmadan dosyanın kapatılacağını söylemişti.

Öyle mesleğine bağlı, dürüst polis rolleri kesmeyeceğim. Geçmişimiz belli. Devlet beni "Cemaatçi" diye damgalayıp kızağa almamış olsa belki de kabul ederdim. Neden yapmadım bilmiyorum. Devletten bu şekilde intikam alıyordum galiba.

Erkan yanıtımı beklerken halen sırıtarak bana bakan savcıyı kafasıyla işaret etti. Hiçbir şey söylemeden çıktım odadan.

Genç komiser soruşturmayı kapatmak için anlaştığımdan emindi. Öfkeden kudurduğunu biliyordum. Talimatlarımı sıraladığımda gözleri ışıldadı. Bu çocuk iyi bir polisti.

Kapıdan girer girmez Necmiye Hanım, "Yemeğe çağırdın mı çocuğu?" diye sordu. Şehit evladını ev sıcaklığında ağırlamak için planlara başlamıştı bile.

O gece yatakta kan ter içinde uyandım. Aylardır görmediğim o kâbus yine musallat olmuştu. İçimdeki kötü hislerin ıstırabından soluk soluğa çıkmaya çalışıyordum. Banyoya gidip defalarca "Sadece rüya" diye tekrarlarken aslında gerçeğin ta kendisi olduğunu biliyordum. Çocukların yüzü gözümün önünden gitmiyordu. Nihayet mantık, o zamanın koşullarını fısıldamaya başlamıştı, çaresizliğimi hatırlıyordum, mazeretler büyük pişmanlığın karşısına beni koruyacak duvarı ördü. Rabbime sığındım, tövbeler ettim.

Banyodan çıktığımda Necmiye Hanım kapının önünde bekliyordu. "Yine o rüya mı?" diye sordu. "Evet" dedim. Her zaman söylediği o sözleri yine söyledi:

"Senin elinden bir şey gelmezdi."

Ezana bir saat vardı. Günahları benim sırtıma yükleyip mışıl mışıl uyuyanlara öfkem dinmedi. Sabahı ettim. Hainliğime hükmetmiş savcının pis sırıtışı aptes alırken, namaz kılarken hep aklımdaydı. Sonra yemin ettim. Gerçek dışında tek kelime soruşturma raporuma girmeyecekti.

Necmiye Hanım bu vicdan azabını dindirecek bir söz olmadığını biliyordu. Tek kelime etmeden üzerime titreyerek sevgisini gösterdi. Gün aydınlandığında bütün gece kar yağdığını fark ettim. Çatılar bembeyazdı.

Kahvaltımı yapıp evden çıktığımda bizim emektar makam aracı apartmanın kapısının önündeydi. Levent şoför koltuğundan uzanıp kapıyı açtı. Soruşturmadan vazgeçmediğim için

minnettardı. "Büroya gelmeniz zor olur diye düşündüm" dedi. Direksiyonun üzerine yaslanıp karla kaplı sokaktaki boşluklardan temkinli geçti, caddeye çıktı. Tuzlanmış yolda kar, kahverengi balçığa dönmüştü. Otobanın iki yanında kar tepeleri vardı. Kar küreme araçları asfaltı kazırken tipi insanla alay edercesine karı yeniden otoyola savuruyordu. Karagümrük'ten Bakırköy'e bir saatte zor vardık.

Bu şehri bunun için sevmiyorum. Kar bile kirlenmeden bir saat kalamıyor. Ülkenin neresinde olursan ol kar yağar, hayat durur. Beyaz bir ıssızlık, sükût içinde kalır insanlar. Burası hiç durmuyor, hep huzursuz.

Bakırköy emniyeti ana baba günüydü. Buğulu camlar, ıslak koridorlar, kalabalık uğultusu, gündüz vakti yakılmış ampullerle memuriyetin kasveti çöktü içime. Bir yandan Âdem'e büyük ithamları nasıl soracağımı düşünüyordum. Psikolog kızın ifadesini de sormaktan başka çare yoktu. Müzakereci konuşmak için kuytu, sessiz bir oda ayarlamıştı. Çok saygılı, adeta misafir ağırlama telaşındaydı. Kahvemizi getirtti. Kâtibi beklerken biraz sohbet ettik. Konuyu o açtı. Dokuz yaşında bir oğlu, on beş yaşında bir kızı varmış. Seksen yaşındaki yatalak annesine baktıklarını anlattı, haline şükretti. İlk ifadesini aldığımız günden çok farklıydı. Şiş, nemli gözlerinin çevresindeki torbalar daha da büyümüştü. Yuvarlak burnunun iki kanadından başlayan derin çizgiler çenesine kadar iniyordu. Sanki bir günde ihtiyarlamıştı. Dingin, hatta elem içindeydi. Sürekli fırça bıyıklarının ucunu çekiştiriyordu.

Anası için kederlendiğini zannettim. Aklıma cuma vaazında hocanın anlattıkları geldi:

"Hazreti Musa, Cebrail'e 'Cennette komşum kim olacak?' diye sormuş. Cebrail 'Sizin oradaki kasap olacak' demiş. Hazreti Musa merak etmiş, niye onunla komşu olacağını. Gel zaman git zaman, bir akşam vakti kasabın kapısını çalmış. Kasap onu çok iyi ağırlamış, yemeğini yedirmiş. Sonra bahçeye çıkıp bir ipi çekip hamağı indirmeye başlamış. Hazreti peygamber dışarı çıkıp bakmış hamakta yaşlı bir kadın yatıyor. Kasap 'Benim anama inme indi. 10 yıldır ona bakarım. Her gün böyle çevreyi görsün, hava alsın diye yukarı çekerim' demiş. Peygamber anlamış ki; anasına, babasına

yaşlılığında bakan en büyük sevabı işliyor, cennetlik oluyor, peygambere komşu oluyor."

Bir kat daha sevmiştim müzakereciyi. "Allah hepimize hayırlı evlat bahşetsin" demiştim. Psikolog kızcağızın ithamları geldi aklıma. Zorunda olmasam sormazdım.

Kâtip kan ter içinde, geç kaldığı için mahcup odaya girdi. Kardan, yollardan bahsedip telaşla bilgisayarını açtı. "Biz de zor geldik evladım. Bir soluklan" dediğimde öyle minnettar baktı ki içim kıyıldı. İnsaniyet kalmamıştı bu şehrin teşkilatında.

Müzakereciye operasyon sırasındaki tanıklıklarını sorup durdum. Üçüncü kurşun sesini sorduğumda uzun düşünüp "Fark etmedim. Ben peş peşe silah sesleri duydum" dedi.

Psikolog kızın suçlamasını sormaya dilim varmıyordu. Kâtibe yazmamasını işaret edip incitmeyecek bir özenle ithamı anlattım. Kızın, faile gözleriyle özel timcileri işaret ettiğini söylediği zar zor çıktı ağzımdan. Hiddetlenmedi, gözlerini kaçırdı, ellerini nereye koyacağını bilemedi. Psikolog kızı aşağılamasını, hakaretler etmesini bekliyordum. Sadece "Öyle bir şey olmadı. Deneyimsiz bir psikologdu. Herhalde olayın şokuyla öyle zannetti" dedi.

Masanın uzağındaki sandalyede elleri pantolonunun cebinde oturuyordu Levent. Büyük gözlerini Âdem'e saplamıştı. İtirafın kıyısında bir yılgınlıkta konuşan adamdan bana çevirdi bakışlarını. Acımasızca Âdem'in üzerine gitmemi bekliyordu. Kendimi zorlayarak sordum:

"Psikolog olay sırasında sürekli cep telefonunla görüşmeler yaptığını söylüyor. Kiminle konuştun?"

Bu kez gözlerimin içine bakarak konuştu. Suçlu ezikliği dağılmıştı. Ben buna sevinmiştim. Memleketi Tokat'tan bir akrabasının İstanbul'a geldiğini anlatıp "O gece bizde kalacaktı. Cep telefonu arızalıymış, ankesörlü telefonlardan arayıp durdu. O olayların arasında ona bizim evi tarif etmeye uğraştım" dedi.

Levent ajandasına kaleminin ucunu saplayıp küfür tonundaki sesiyle kibar konuşmaya çalıştı:

"O akrabanızın adını, soyadını, telefon numarasını alabilir miyiz?"

Âdem rütbesi düşük herife omzunun ardından baktı, bana dönerek konuştu:

"Amca çocuğu, Seyit Alaca. Ama telefon numarası bende yok. Öğrenip size veririm."

Babasının sekiz kardeş olduğunu, kuzenlerinin sayısını bile bilmediğini, Seyit Alaca'nın da kalp hastası olduğunu, tedavi için İstanbul'a geldiğini anlattı. Olayın yaşandığı gece misafirleri olup ertesi gün memlekete döndüğünü söyledi.

Levent, Seyit Alaca'nın hangi hastaneye gittiğini sordu. Âdem, İstanbul'da daha önce kalp ameliyatını yapan bir doktorun muayenehanesine gittiğini, nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Komiser yine ağzını açacakken sertçe bakıp susturdum. İşi müzakere olan adamdan sanki itiraf alacak da ben engellemişim gibi bozuldu. Sadece deneyimsiz bir kızın ifadeleriyle Âdem'in üzerine gitmek yakışık almazdı.

Bizi kapıya kadar geçirdi Âdem. Kar iyice bastırmış, arabanın üzerini kaplamıştı. Levent'le kâtip ön camdaki karı temizlerken içeride bekledim. Âdem de saygısından gitmiyor, yanımda bekliyordu. Dayanamadım, iyi niyetimi vurgulayarak sordum ki yanlış anlamasın. "Sen iyi misin?" dediğimde şiş gözleri daha da nemlendi. Koca burnunu çekti. "Ailevi bazı sorunlar var müdürüm" derken sanki yalan söylediğini anlamamı istemişti. Kafam iyice allak bullak oldu.

Araba egzozundan dumanlar saçarken vedalaştık. Yol boyunca Âdem'in üzeri çizgilerle dolu göz torbalarının arasından biçare bakışı aklımdan çıkmadı. Levent konuşmamak için kendini zor tutuyordu. Nihayet koyuverdi, "Bu adamda bir gariplik var" dedi. Ben de aynı fikirdeydim, sadece şımarmasın diye yanıt vermedim. Ağzımdan tek kelime çıksa bütün şüphelerini ortaya dökeceği huzursuzluğundan belliydi. Vitesi sert değiştiriyor, sürekli dudaklarının kenarlarını siliyor, boynunu kaşıyor, ha bire direksiyonun üzerine eğiliyordu.

İlk o zaman düşündüm; bu çocuğun derdi belki de mesleğine tutkusuydu. Bir gün öncesine kadar formalite olan bu soruşturmaya bile dört elle sarılmıştı. Dosyayı ezbere bildiğinden şüphem yoktu. Ne kendini kanıtlama telaşına tanık olmuştum ne de yüksek rütbelere yaltaklanmasına.

Âdem'in garip hallerini düşünüyordum ama şüphelerin oturduğu mantıklı hiçbir ihtimal yoktu. Uyandığımda Bayrampaşa'da özel timin binasının önündeydik. Taş binanın buz gibi koridorunda Özel Tim Amiri bizi karşıladı. Levent'e kafayı takmıştı, bana selam verdikten sonra ona pis pis baktı.

Yaşar'a öfke kabarmıştı içimde. Ben haddini bildirmek için uygun zamanı beklerken halen sorgulanmaya meydan okuyan, ekibini koruyan amir pozlarındaydı. Levent'in yüzüne baktığımda bir delilik yapmasından korkmuştum. Gözü dönmüştü ve muhtemelen artistin özgüveniyle rütbemi ezdiğini zannediyordu.

Yaşar odasının kapısını açtığında "Ekip nerede?" diye sordum. Sanki kendisi bunun kararını verebilirmiş gibi "Tek tek buraya çağıracağım" dedi.

"Beni onların yanına götür" diye emrettim. Afallamıştı. Buz gibi koridorun sonuna yürüdük. Duvarda asılı televizyon, beş masa, iki elektrik sobası ve sandalyelerden ibaret kantindeki genç polisler ayağa kalktı. Amirleri kumandayı alıp televizyonu kapattı. Beni tanıttıktan sonra "Odama geleceksiniz, tek tek sorulara yanıt vereceksiniz" dedi. Dizginlediğim öfkemle en zarif darbeyi indireceğim andı. Artisti omzuna dokunup susturdum. Onun densizliğine haddini bildirirken genç polislere patronun kim olduğunu gösteriyordum. "İfadelerinizi yandaki odada alacağız" dedikten sonra Yaşar'a emrettim:

"Sen odanda bekleyeceksin."

Burun delikleri genişledi, gözleri kısıldı. "Emredersiniz" diye mırıldanarak gitti. Genç polislere işin ciddiyetini göstermek için planım hazırdı. İfade vermek için isim isim çağıracağımızı, bunun dışında kimsenin kantinden çıkmayacağını, tuvalete gitmek isteyenin bile bize haber vereceğini söyledim. İfade verenlerin tekrar kantine dönemeyeceği, yan odada bekleyecekleri talimatını verdiğimde genç suratlarında endişelerin büyüdüğünü görebiliyordum.

İfade alacağımız odaya elektrikli ısıtıcı getirttim ve ifadeye Nezih'le başladık.

Biraz daha toparlanmış gördüm kara yağız delikanlıyı. İlk ifadesini aldığımız zamandan daha canlıydı. Sandalyeyi gösterdiğimde

"Emredersiniz" diyerek oturdu. En çok ona üzülüyordum. Fotoğrafta gördüğüm eşinin, ikizlerinin halini hatırını sordum. "Rabbime çok şükür iyiler. Ellerinizden öperler" dedi. İmanlı genç başka oluyor, diye düşündüm.

Soruşturmanın merkezinde o vardı. Eğer Fatma, önce kocası tarafından öldürücü şekilde vurulduysa açığa bile alınmazdı. Adli Tıp'ın ön inceleme raporunda Abdurrahman Ercan'ın silahından çıkan kurşunun öldürücü olduğu yazıyordu. Ama kurşunu Abdurrahman değil de özel tim ekibi cesedin eline silahı tutuşturup sıktıysa hepsinin işi biterdi. Olayın sonu cezaevine kadar giderdi.

Nezih ifade verirken yine kederliydi. Ancak bu kez çektiği tetiğin bedellerini sırtlanamayacak kadar zayıf değildi. İlk ifadesinden farklı tek kelime etmedi.

Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan'ın haberi buraya uçurduğundan şüphem yoktu ama üçüncü silah sesinin bir dakika sonra geldiği iddiasını beklemediği bir anda sordum.

Şaşırmış görünmedi. "Hayır, peşi sıra oldu. Başka seslerle karıştırdılar herhalde" dedi.

Operasyonu yapan ekipteki diğer polisler de neredeyse bire bir aynı ifadeyi verdi. İkisi her şeyin çok hızlı olduğunu, koruma kalkanının arkasında oldukları için Abdurrahman'ın karısını vurduğu anı göremediklerini, üç silah sesinin birbiri ardına geldiğini söylemişlerdi.

Hiçbirine inanmamıştım. Çünkü ifadelerini almadan önce gözlerinin içine bakıp "Gerçek ortaya çıkacak. Kendinizi yakmayın" dediğimde korkularını, kaygılarını, en fenası mecburiyetlerini görmüştüm.

Yaşar onları "Şikâyetçi bir aile bile yok. Devlet size kazık atmaz" diyerek ikna etmiş olmalıydı. Hesapta olmayan; benim devletten kazık yedikten sonra ahlaklı bir soruşturmacıya dönüşmem, Levent'in ise hakikate tutkun gerçek bir polis olmasıydı. İfadeler bittikten sonra yan odada bekleyen özel tim ekibine kantine geçebileceklerini söyledik.

Hayatını havalı polis pozuyla yaşayan adam odasında bizi bekliyordu. Saygısının zoraki olduğunu belli eden isteksizlikte ayağa kalkıp makamının önündeki koltukları işaret etti. Levent'in

huysuzlandığını fark etmesem aklıma gelmezdi. Makam koltuğuna yürüyüp "Sen o tarafa geç" dedim.

Ben makamına otururken alçak koltuğa adeta tüneyen adam işin ciddiyetini anlıyordu. Yine midem yanmaya başlamıştı, ağzıma birkaç leblebi attım. Yaşar'a tepeden bakarken "Failin eline silahı tutuşturup kurşunu siz mi sıktınız?" dedim.

Bir an sessiz kaldı. Şimdi günahına girmeyeyim ama ifadelerinde yalan söylettiği bütün ekibine ihanet edecek zannettim. Öyle yapmadı. Kahraman polis edasında gözlerini kıstı, dudaklarını büktü, gözlerimin içine bakarak "Öyle bir şey olmadı. Şunu da kayda geçin; o operasyonun sorumlusu benim. Ekibim benim emirlerimi yerine getirdi" dedi.

Hayatı başrolünde oynadığı bir film gibi yaşamasa bu ifadesine saygı duyardım. Ama biliyordum ki bu dürüstlük, mertlik sayılmaz. Muhtarın ifadesinden bahsedip biraz üzerine gittim. Fayda etmedi.

Levent yine yerinde duramıyordu. "Komiserin de sorusu var" dediğimde Yaşar yumruklarını sıktı, kol kasları şişti.

Levent küstahça sordu:

"Operasyon sırasında cep telefonunuzdan hiç görüşme yaptınız mı? Sizi arayan oldu mu?"

Damarlı eliyle alnını avuçlayıp kafasından ensesine kadar indirdi, bana sitemkâr bakarak konuştu:

"Operasyon boyunca cep telefonlarımız kapalı olur. Sadece telsiz kullanırız."

Komiser, karşısındaki rütbeye hiç saygı göstermiyordu:

"Nezih'in, müzakerecinin cep telefonuyla konuştuğunu gördünüz mü?"

Yaşar yumruğunu masaya vurup "Amirim diyeceksin, utanmaz herif" diye haykırdı. Bana dönüp "Buna nasıl izin verirsiniz" dediğinde çok haklıydı.

Levent'e hemen dışarı çıkmasını, arabada beklemesini söyledim. Gözleri öfkeyle dönüyor, kendini zor zapt ediyordu. Odadan çıkınca rahat bir nefes aldım. Yaşar'ı da "Soruya yanıt ver" diyerek hizaya getirdim.

Ekibinden telefonla konuşan kimse görmediğini ama gecekonduya kurulan karargâhtayken müzakerecinin birkaç kez cep telefonuyla görüşme yaptığını söyledi.

Kâtip ifadesini imzalatırken onu uyardım:

"Bir adamı kurtarmak için ekibini yakma."

Yüzüme bakmadı. Çıkarken "Allah'a emanet" dedim, "Emredersiniz" diyerek sadece devlet disiplini gereği karşılık verdiğini gösterdi.

Kantine girdiğimde genç özel timciler ayağa fırlayıp selam verdi. Hepsine telefon numaramı vermiştim. "Fikrini değiştiren olursa beni arasın" dedim. Ben de biliyordum, ekibine ihanet eden en aşağılık insandır. Bunu yapmalarını istemezdim.

Dışarı çıktığımda Levent, arabayı kapının önüne çekmişti. Yüz vermedim, o da konuşmadı. Sorusunun yanıtını ifade tutanağından okuyacaktı. Ama benim içime büyük bir şüphe düşürmeyi başarmıştı. Müzakerecinin telefonla konuştuğu kişi tarafından yönlendirildiği ihtimali üzerinde duruyordu. Yaşar ile Nezih'in de aynı şekilde bir telefon bağlantısı var mıydı? Klimanın sıcağı kemiklerimi ısıtmıştı ama bu kez kafam uykuya dalamayacak kadar karışıktı. Hep aynı soruya gelip tıkanıyordum:

"Varoşta bir fukaranın ve rehin aldığı karısının ölmesi kimin, neden umurunda olsun?"

Komplo teorisi bile yazılmayacak kadar basit bir olaydı. Bir kıskançlık kriziydi, cinnetti.

Şımarmayacağını bilsem Levent'e senaryosunu sorardım. Teker izleriyle kahverengi balçıklara dönmüş karla kaplı caddelerden otoyola çıktık. Kâtibi emniyete bıraktık, bizim evin önüne geldiğimizde yollar kapanmış, İstanbul'da hayat durmuştu.

Necmiye Hanım kapıyı açtığında leziz yemeklerinin kokusu dışarı taştı. Levent yabani bir çekingenlikteydi. Hanımın onu iki dakikada ehlileştireceğini bildiğim için rahattım. Elini uzatıp öptürdükten sonra yabancılık çekmeyeceğini ilan etti:

"Terlikleri giy. Önce tuvalete... Elini yüzünü iyice yıka. Sonra mutfağa yanıma gel. Bana yardım edeceksin."

Asi gencin bu talimatlardan mutlu olduğu belliydi. Necmiye Hanım, anne doğallığıyla onu ailemize dahil ediyordu. Ben de

ona uydum. Kumandayı alıp televizyonun karşısına geçtim. Levent mutfaktan masaya tencereleri, tabakları taşıyor, arkasından Necmiye Hanım'ın yeni talimatları duyuluyordu.

Haber bültenlerinde İstanbul'da yağan kar, sıra dışı bir felaket yaşanmışçasına veriliyordu. Oysa yıllardır biliyorduk, Anadolu'da bunun on katı yağar ama bir dakika bile haber bültenlerine konu olmaz.

Komiser yemeği öyle afiyetle yedi ki övgüler düzmesine gerek yoktu. "Ellerinize sağlık, çok güzel olmuş" derken tabağını ikinci kez sarma, dolma ve salatayla dolduruyordu.

Ev yemeğine hasret şehit evladına bakan Necmiye Hanım'ın gözlerinde, dudaklarında hüzün asılıydı. Onun hayatına çekidüzen vermek, evlendirmek için planlara başlamıştı bile.

Yemekten sonra çayları içerken Levent'in hayatını eşelemeye başladı. Balat'taki bir evde tek başına kaldığını öğrenince "Rutubet var mı evde? Isınıyor mu?" diye sordu. "İyi" yanıtından tatmin olmadığı belliydi, kesin o evi kontrol etmeyi planlıyordu. Şehitlerin ruhlarına dualar ettiği uzun bir girizgâhtan sonra başsağlığı diledi. Babası şehit düştüğünde kaç yaşında olduğunu sordu.

Levent bu konunun açılmasına kızmıştı. Başparmağıyla dudaklarının kenarını silerken kestirip attı:

"On yaşındaydım. Çok hatırlamıyorum zaten babamı."

Benim hanım konuyu değiştireyim derken daha fena yere dokundu:

"Anneciğin nasıl? O nerede oturuyor?"

Bacağını sallamaya başlamıştı genç adam. Annesine nefretini gizlemeden yanıt verdi:

"Onunla pek aramız yok. Beni polis kolejine yerleştirdikten sonra evlendi. Yılda bir gelir ya da gelmezdi. O adamdan da çocukları oldu. Şimdi Trabzon'da yaşıyorlar. Üç yıl var görüşmedik."

Ben çocuğun yalnızlığına kederlenmiştim, Necmiye Hanım'ın öfkeden gözbebekleri titriyordu. Vatanı için canını vermiş, cennette peygamber efendimizin yanında yer alacak şehidin evladının kimsesiz kalmasını kabullenemiyordu. Tatlı getirme bahanesiyle

kalkıp biraz sakinleştikten sonra döndü. Levent'in kendisine acıyan iki ihtiyardan rahatsız olduğunu anlamıştık. Bunun için konuyu değiştirdi Necmiye Hanım:

"Eee, soruşturmada ne var ne yok?"

Ben Erkan'ın, özel timdekilerin ifadesini tekrar aldığımızı anlatırken hanım soruşturmaya hâkimiyetini sergileyen sorular soruyor, komiser hayretle bizi izliyordu. Çocuk nereden bilsin benim meslek hayatım boyunca üzerinde çalıştığım bütün dosyaları Necmiye Hanım'a anlattığımı, onun muhakeme yeteneğine tanıdığım bütün polislerden daha fazla güvendiğimi?

Beyaz başörtüsünü düzeltirken komisere dönüp "Bu müzakerecinin telefon kayıtlarını kontrol etmeniz gerekmez mi? Kiminle konuştuğuna bakmayacak mısınız?" diye sordu.

Yaşlı ev hanımının hafiyeliği karşısında afallamıştı Levent. Ben yanıt verdim:

"Allah aşkına öldürülen siyasi lider ya da önemli biri değil. Varoşta işsiz bir psikopat. Müzakereci kiminle telefonla konuşup büyük planlar yapacak? Hiç mantığı yok."

Levent saygısızlık yapma korkusuyla konuşmuyor ama kendini zor tutuyordu.

Hanım kızgın konuştu:

"Her olayın mantığı olsa size ne gerek var? Soruşturmadan nereden bileceksin bir açıklaması var mı, yok mu?"

Ben pes edip çatalı irmik helvasına daldırırken Necmiye Hanım, Levent'e büyük iyilik yaptı. "Sen ne diyorsun?" diye sorduğunda genç komiser içinde şişmiş fikirleri serbest bırakmasına minnettar konuştu:

"Aslında müzakerecinin telefon HTS kayıtlarını isteyebiliriz. Anlattığı gibi kuzeni İstanbul'a gelmiş mi kontrol ederiz. Arama yapılan ankesörlü telefonları gören MOBESE, güvenlik kameralarına bakarız. Gerçekten o mu aramış, görürüz. Eğer dediği gibiyse şüphemiz kalmamış olur..."

Necmiye Hanım "Operasyon sırasında kayıt yapmamışlar mı? Üçüncü silah sesinin sonra gelip gelmediğini anlamak için bir kayıt bulamaz mısınız?" diye sordu.

Ortak iki polis gibi konuşuyorlardı. Levent kendini kaptırmış ve heyecanını, şüphelerini paylaşan birini bulmaktan çok mesuttu. Hevesle yanıt verdi:

"Kayıt yapılmadığını söylüyorlar ama çevrede televizyon kameraları vardı. Onların kayıtlarından belki bir şey bulabiliriz. Çevredeki biri cep telefonuyla çekmiş de olabilir."

İkisi, Nezih'in telefon kayıtlarının da incelenmesi gerektiğini konuşurken ipin ucunun kaçtığını düşünmüştüm. O kadar heyecanlıydılar ki kıyamadım. Üstelik mendebur herifin ilk kez gözleri parlıyordu. Anne ve babası ölen, kimsesiz çocuklar yurduna yerleştirilen öksüz Zeliha'dan bahsettiler. Tek şikâyetçi olmasa bile bu çocuk için adalet gerektiğinde hemfikirdiler. Kahve yapmak için mutfağa birlikte gittiler. Levent "Necmiye Ana" dediği anda çok acıklı bir duygu, biraz da sevinç doldu içimize.

Ben televizyon karşısındaki koltuğuma geçtiğimde onlar hâlâ polisiye heyecanlardaydı.

Uyumuşum.

Sabah namazına hanım uyandırdı. Üzerimde bir kırıklık vardı. Kar, tipi altında koşturmaktan şifayı kaptığımı zannettim. Tekrar yatıp uyudum. Sabah 08.00 sularında evdeki telefonun çalmasıyla uyandım. Hanım telefonu kapattıktan sonra gelip "Çocuklar büroyu açmayacakmış bugün, torunları getirmiyorlar, sen de kalk artık" dedi.

Çayın buğusu ile sıcak hamur kokuları doldurmuştu evi. Salona girdiğimde lokmaları masaya koyuyordu. "Hadi uyandır çocuğu" derken telaşlıydı sesi. Şehit evladına imrenen pamuk kalbini sevdiğimi düşündüm.

Kapıyı vurup misafir odasına girdiğimde genç komiser giyinmişti bile, karın beyaz ışığının parladığı pencereden dışarı bakıyordu. Kahvaltının hazır olduğunu söylediğimde yüzünü bana dönmedi, "Geliyorum müdürüm" derken sesi hüzünlüydü sanki. Ev sıcaklığından mahrum olduğu için kederlendiğini düşündüm. Masaya geldiğinde eski yabani haline dönmüştü. Necmiye Hanım bir iki denemeden sonra kendisine acınmasından rahatsız olduğunu anladı, üstüne gitmedi.

Evden çıkarken iki plastik kaba doldurduğu kurabiye ile lokmaları eline tutuşturdu. Elini öpen delikanlıya "Yine gel. Soruşturma hakkında konuşuruz" dedi. Benim nur yüzüne hayranlıkla baktığımı fark edince yanakları al al oldu. "Hadi Allah'a emanet" diyerek yolcu etti bizi.

Beyaz güzellik kaybolmuş, kentin üzerinde pis posası kalmıştı. Büroya girdiğimizde aldığımız ifadelerin raporunu yazmasını, ertesi gün teslim edeceğimizi söyledim. "Psikolog kızı da yazayım mı?" dedi. Korkakça sustuğum zamanların vicdan yükünü düşünüp bunu genç kıza sirayet ettirdiğime pişman oldum. "Yaz" diye emrettim komisere.

Bir süre Selahattin Müdür'e soruşturmayı derinleştireceğimi söylemenin planlarını yaptım. Dosyanın kapanmasını istediğinden şüphem yoktu ve başına iş açacağım için üzgündüm. Üstelik bana hep iyi davranmıştı. Ama minnet, hatır, gönül derken işini yapamaz hale gelmekten gına gelmişti. Hep bunları gözetmiştik de ne olmuştu. Küçücük bir odada, sürgün yemiş komiserle oturuyorduk işte.

Müdür beni makamında hürmetle karşılayınca ne öfke ne de asilik kaldı içimde. Dedim ya, yumuşak huyluyumdur. Hal hatır sormalardan sonra "Ben de seninle soruşturma hakkında konuşacaktım" diyerek Selahattin Müdür açtı konuyu. Sivri kaşlarının ucunu çekiştirirken "Dün Erkan aradı. Tekrar ifadelerini almışsın. Bazı vahim iddialar varmış" dedi.

Üçüncü silah sesinin bir dakika sonra geldiğinden, psikolog kızın ithamlarından bahsettim. "Müzakerecinin iki yanındaki özel timciyi faile işaret ettiği" iddiasını söylediğimde kaşının bir telini çekip kopardı. Avcuyla kaşı ve alnını ovalarken bana saygısını güçlükle muhafaza ettiği belliydi. "Bu kadar saçma bir şeyi neden yapsın ki?" diye sorduğunda "saçma" kelimesini özellikle vurgulamıştı. Muhakeme yeteneğimi yitirdiğimden emin, acıyarak gözlerimin içine bakıyordu. Sakinliği bir lütufmuş gibi gülümsediğinde çok kanıma dokundu.

"Hayattaki olasılıklara insan aklının yetmediğini en iyi polisler bilir" dedim. Selahattin Müdür'ün yüzündeki alaycı ifade silindi. Devam ettim:

"Sonuçta işimiz iddialara doğru mu, yanlış mı diye bakmak. Vaktimiz de bol. Lokalde bulmaca çözeceğime bu deli saçması iddialarla uğraşayım."

Dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını birbirine geçirdi ve en makul ses tonuyla konuştu:

"Ama devletin kurumlarını da gereksiz meşgul etmemek, rahatsızlık vermemek lazım."

Bu cümlenin içindeki tehdidi devlette ömür geçirenler çok iyi anlar. Ben de aba altındaki sopanın farkındaydım. Beyaz saçlarını iki şakağından başlayarak avcunun içiyle bastıran Selahattin yanıtımı bekliyordu.

Gözümü kararttım ve devletin içindeki suça torpil geçmeyeceğimi söyledim:

"Bizim de işimizi layıkıyla yapmamız gerekiyor. Kanunda yazınca mecburen kurumlar meşgul de olacak, biraz rahatsız da olacak."

Kravatını gevşetirken imalı laflardan bıkmıştı ve açık konuştu:

"Yusuf, biliyorsun şikâyetçi yok. Soran soruşturan yok. Cenazeleri uzak akrabaları almış, çocuğu kimsesizler yurduna koymuşlar. Bir suç varsa özel timci çocuk hata yapmış. Ölen ölmüş. Geri getirebilsek bizimkini zindanlara gömelim. Ama faydası olmaz. Niye bir insanın daha hayatını mahvedelim? Sen de biliyorsun zaten; o psikolog kız olayın şokunda. Abuk sabuk şeyler söylüyor..."

On dakika dil döktü. Sanki ölüler yalnız, sahipsizse adaleti hak etmiyordu. Yemin ederim bir an bile vazgeçmeyi düşünmedim. 40 yıl boyunca yapmadığım doğruyu nihayet yapıyordum.

"O zaman biz bu maaşı niye alıyoruz? Bu işi niye yapıyoruz?" diye sordum. "Devlet memurlarının işlediği suçlara 'eyvallah' diyeceksek bu kurula, bu binaya ne gerek var?" dedim.

İnsan yaşlandıkça kendi muhasebesini yapıyor, diğer insanların ne dediği önemsizleşiyor. Bu özgürlük çok hoşuma gitmişti. İçimdeki tek sıkıntı bana her zaman iyi davranan Selahattin'e meydan okumaktı.

Ama o yüzünde acıklı ifadeyle "Kişisel mevzuları işe yansıtmanın sana faydası olmaz" dedi. Keşke haksızlığa uğramış bir memurun hezeyanlarıyla sınırlı kalsaydı ithamı. Tehdit etti:

"Bak eski dostuz. Seni uyarmak benim boynumun borcu. 'Paralelci', 'Cemaatçi' diye damgalandın. Şimdi bu işin üzerine gidersen çok laf olur. Ben de seni koruyamam. Çok iyi düşün. Sana dair iftiraları destekleyecek kozlar verme..."

Tam o an, bu yaşımda isyanın ferahlığını hissettim. Ne iftiralar umurumdaydı ne de kariyer hesabım vardı. Devlet ciddiyeti, resmi evrak ruhsuzluğunda konuştum:

"Müzakerecinin telefonunun HTS kayıtlarını isteyeceğim. Arayan kişinin kimliğinin tespiti için çalışacağım. Olay yerinde, olay anında kaydedilmiş görüntüler varsa onların tespiti için uğraşacağım..."

"Raporu yarın getir, bakarız" dedi.

"Allahaısmarladık" diyerek çıktım odadan. Soruşturma sırasında beni dosyadan alamayacağını biliyordum. Bir süre aklımdan "Cemaatçi" imalı tehditleri çıkmadı. Korktuğumdan değil, adice ithamlarına çok içerlemiştim.

Odaya girdiğimde Levent ayağa fırladı. Merak içinde beni beklemişti. Bilgisayarın başına geçtim. Midem kavruluyordu, bir avuç leblebi attım ağzıma. Komiser beş dakika sonra dayanamayıp sordu:

"HTS kayıtlarını isteyecek miyiz?"

Sorduğundan fazlasını anlattım:

"Selahattin dosyayı kapatmamızı istiyor. Ama ağzının payını verdim. HTS kayıtları için dilekçeyi yaz. Her ihtimale karşı olay yerindeki baz sinyallerini de isteyelim, elimizde bulunsun. Yarın raporu verdikten sonra hepsini imzalatacağım."

O talep yazılarını hazırlarken Adli Tıp ön inceleme raporuna göz gezdirmiştim. Adli Tıp Kurumu'nu aramasını ve en kısa zamanda otopsiyi yapan uzmanla görüşme ayarlamasını emrettim. Arı gibi çalışıyordu. Rapordaki isme bakıp hemen telefonla aradı. İki dakika sonra ahizeyi kapatırken "Bizi bekliyorlar, istediğiniz zaman çıkabiliriz" dedi.

Gerilmişim, yolda rahatladım. Aklıma fıkra geldi, anlattım. Şaşkın şakın baktı, anlamadı, hıyar ağası. Espri anlayışı kıttır komiserin. Sırıtmadı bile.

Yenibosna'daki Şüpheli Ölümleri İnceleme Merkezi'nin girişine vardığımızda sert bir rüzgâr uğuldadı, birdenbire tipi başladı. Kara Renault'yu görür görmez polis olduğumuzu anlamıştı güvenlikçi. Küçük kulübesinin penceresini aralayıp kime geldiğimizi sordu. Telefonu açmasıyla kapatması bir oldu. Demir kapı yavaşça önümüzden çekilirken fırtınalar esen geniş bahçenin sonunda silik silik tek katlı bina görünüyordu. Yeşil bir cenaze aracı içinde kederli insanlar, arkasında bir tabutla yanımızdan geçti. En korktuğum yerdir adli tıp binaları. Allah kimsenin yolunu düşürmesin. Kazaların, cinayetlerin, şüpheli ölümlerin hepsi bu binalarda toplanır.

Arabadan indiğimizde kar taneleri iğne gibi saplandı yüzüme. Soğuk kemiklerimi kesti. Adli Tıp'ın içi daha berbattı. Ölümün kasveti çökmüştü soğuk koridorlara. Yerler beyaz seramik, duvarlar beyaz fayans, ışıklar floresandı ama sanki karanlıktı. Adli Tıp Uzmanı Murat Bey'in odasının yanında parlak, metal sedye vardı, üzerinde kara yeşil, dağınık örtü duruyordu.

Levent hâlâ kendini ölümsüz hisseden yaşların rahatlığındaydı, ben ecelimle ölüp hiç buralara düşmemeyi düşünüyordum. Kapıyı çalıp kendimi hemen odanın içine attım. Koridorlar, ölüm kadar çıplak odanın içi cesetlerin dosyalarıyla tıka basa doluydu. Masasının ardında zar zor görünen adam odadan bile dağınıktı. Gri, ince telli, uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken ayağa kalkıp "Hoş geldiniz" dedi. Tokalaştık. Parmakları ince, eli kız çocuğu kadar narindi. Bu ellerin cesetleri kesip parçaladığını düşünmek tüylerimi ürpertmişti.

Bizi üçlü koltuğa buyur ederken hareketleri kararsız, ürkekti.

Gömleğini pantolonunun içine sokuşturup tekli koltuğa oturdu. İnce çerçeveli gözlüğünü ortasından bastırıp burnunun üzerine yerleştirirken kafasını toplamaya çalışıyordu. Kırlaşmış sakallarını kaşırken hangi dava için geldiğimizi hatırladı. Masasına gidip dosyaları karıştırdı. "Şu Bağcılar'daki rehine olayıydı değil mi?" dedi. Ben olayı özetlerken koltuğa dönmüş, sehpanın üzerine koyduğu dosyanın sayfalarını çeviriyordu.

Koltuğa yaslandığında gözlüklerini çıkardı. Üçüncü kurşunun bir dakika sonra sıkıldığı iddiasından bahsederken lafımı kesti.

"Maalesef bunu belirlememiz mümkün değil. Kadının gövdesinde iki kurşun yarası kesişseydi bunu tespit ederdik. Ama polisin kurşunu kalbin üç santim altından geçmiş, failin silahından çıkan kurşun sırtından giriyor ve sağ akciğeri parçalıyor" dedi. Raporda yanıtı olmayan soruyu sordum:

"Hangisi daha öldürücü?"

"Polisin kurşunu. Kalbe giden damarları parçalamış."

"Raporda failin atışının da öldürücü olduğu yazılmış."

"Evet öyle. Polis kurşunu olmasa da kadının kurtarılması mümkün değil. En fazla bir iki dakika fazla yaşardı."

Detaylı raporun ne zaman çıkacağını sordum. Bitmek üzere olduğunu söyledi.

Levent kıpırdanıyor, sinirimi bozuyordu. Ona bakıp sorusuna izin verince konuştu:

"Görgü tanıklarının anlattığı gibi üçüncü kurşun bir dakika sonra sıkıldıysa o sırada Abdurrahman Ercan ölüydü. Eğer bu iddia doğruysa oradaki polisler onun silahıyla kadını vurmuş olmalı."

Cesetler üzerinde gerçeği aramanın müptelası adam, yeni merakla canlandı. Gözlüğünü takıp dosyanın sayfalarını çevirirken Levent devam ediyordu:

"Abdurrahman tetiği çekmemiş olabilir mi? Oradaki polisler cesedin eline silahı tutuşturup tabancayı ateşlemiş olabilir mi?"

Murat dosyanın sonundaki sayfaya parmağını dayamış, bir süre okumuştu.

Gözlüklerini çıkarıp "Abdurrahman Ercan'ın elinde barut izi var" dedi. Dudaklarında keyifli bir gülümsemeyle devam etti:

"Ancak bu barut izlerinde bir düzensizlik tespit ettik. Normalde barut ele düzenli bir biçimde dağılır. Çoğu zaman bu aynı biçimdedir. Abdurrahman'ın işaret parmağında iz çok az. Bileğinde de aynı şekilde."

Zayıf, kemikli elini ovuşturduktan sonra yeniden dosyanın sayfalarına dönmüştü garip adam. İpucu ararken ağzının suyu akıyordu. Bir sayfada durup "Tam hatırladığım gibi" diyerek devam etti:

"Olay Yeri İnceleme'nin barut izi taramasında da sonuç aynı. Ayrıca onlar ikinci kurşun nedeniyle kan dağılımına dikkat

çekmişler. Kadının boynundan aşağıya çekilip ateş edilmiş olabileceğini yazmışlar."

Üçümüzün de gözünde ölü kadının sırtına ölü adamın eline tutuşturulmuş silahın dayandığı an canlanmıştı. Tetiği artist özel tim amirinin çektiğinden bile emindim.

Ama hâlâ olayı bir kazadan ibaret sanıyordum. Bir anlık bir hata... Tetiğe saliselik yanlış dokunuş... Bir ekibin panik halinde arkadaşlarını kurtarma çabası... Öyle zannediyordum.

Sonuçta bu yönde bir rapor hazırlayacaktım, savcı soruşturma başlatacak ve onlar yargılanacaktı.

"Adaleti isteyen hiç kimse yok ki onlar bedel ödesin" diye düşündüm. Ama kafası demir parmaklıklara vurulan, kadere teslim olmuş kadının, babasının elinde savrulan bebeğin yüzü geldi gözümün önüne.

Murat bizi uğurlarken avuçlarını ovuşturuyor, raporu en kısa zamanda bitireceğini söylüyordu. Odadan çıktığımızda koridorun diğer tarafında duvara dayanmış tabutları fark ettim. Taze ahşaptan yeni çatılmışlardı.

Geniş bahçenin uzak köşesindeki sessiz grup ölülerini devletten teslim almak için ayaklandı. Çıplak tabutu alıp cenaze aracının arkasına yerleştirdiler. Yeşil örtüyü özenle serdiler.

Kontağını çevirdikten sonra Levent kurnazlık yaptı. "Bağcılar'a mı, eve mi gidiyoruz amirim" diye sordu. Bağcılar'a yakındık ama henüz kararımı vermemiştim. O böyle işgüzarlık yapınca önce sinirlendim. Kızgın bakmış olacağım ki gözlerini kaçırdı. Sonra düşündüm; bu çocuk da babasının işini yapmıyor. Tek derdi gerçeğe ulaşmak. "Sür bakalım Bağcılar'a" diyerek hakkını teslim ettim.

Direksiyona şevkle yapıştı, omuzlarını dikleştirip vites attı, gazı kökledi. Olay yerinde bir ipucu yakalayacağına emindi. Şimdiki insanlar affedersin tuvalete gitse resmini, videosunu çekiyor. Birinin operasyon sırasında cep telefonuyla kayıt yapması çok düşük bir olasılık değildi.

Kar hızlanmış, caddelerde arabalar azalmıştı. Radyoda yine cumhurbaşkanı konuşuyordu. Türbanlı kız öğrencilerin üniversitelere alınmadığı dönemleri anlatıp "Bu zulmü iktidarımız bitirdi. Bir daha o eski baskı günlerine dönmemek için referandum hayati

önemde" diyordu. Bağcılar'a geldiğimizde en komik fıkramı anlattım, yine kafasını çevirip şaşkın şaşkın baktı komiser. Sırıtmadı bile. İnadına böyle yapıyordu.

Olay yerine giden sokağa saptığımızda kara saplandık. Arabayı yolun ortasında bırakıp bata çıka on beş dakika yürüdükten sonra muhtarın gecekondusunun önündeydik. Güvenlik şeridi tamamen kara gömülmüştü. Kırık pencerelerden rahmetlilerin evine kar doluyordu. Ben onların fukara, ıslak eşyalarının acıklı haline bakarken Levent, burayı gören evleri sayıyordu. Çok üşümüştüm, genç komiseri buraya tek başına göndermediğime pişmandım. Sekiz-dokuz eve girdik. Hepsinde doğalgaz bağlıydı ama kombiler kapalıydı. Hükümetin bedava dağıttığı kömürlerle sobalar yakılmıştı. Bütün evlerde hemen sobanın yanına bir sandalye isteyip oturuyor ve ikram ettikleri çayı içerken Levent'in sorgusunu dinliyordum. Cep telefonuyla kayıt yapan hiç kimseyi bulamamıştık, ama hiç sormadan üçüncü silah sesinin ilk ikisinden bir hayli sonra geldiğini söyleyen üç kişi çıkmıştı. Bir tanesine zaten özel timin keskin nişancısı mevzilenmişti.

Sıcaktan soğuğa çıkmaktan perişan olmuştum. Hava kararıyordu. Gitmeyi emredecekken Levent olayın yaşandığı evin çaprazında, boş arazinin kenarındaki sıvasız, dört katlı gecekonduyu gösterdi. "Buradan da kimse kayıt yapmadıysa yoktur" dedi. İlk iki katta oturan kimse yoktu. Üçüncü katın kapısını suratı sivilce dolu on altı-on yedi yaşlarında bir çocuk açtı. Levent polis olduğumuzu söylediğinde gözleri, ağzı korkuyla açılıp "Baba" diye bağırdı. Babası gür kaşları alnının yarısını kaplayan iriyarı, şişman bir adamdı. Özenle şekil verilmiş bıyıkları çenesinin iki yanına sarkıyordu. Sivilceli velet polis olduğumuzu söylediğinde telaşa kapılıp "Amirim buyurun, buyurun. Başımız üzerine" diye içeri davet etti. Girişte içinde uluyan kurt ve üç hilal olan saat siyasi kimliğini gösteriyordu. Sobanın gürül gürül yandığı salona girerken karısına "Çabuk çay getir" diye bağırıyor, sonra sesi bir anda yumuşayıp "Amirim aç mısınız? Hemen bir sofra hazırlayalım" diyordu. Ses tonunda hürmetle devletin emrinde olduğunu anlattıktan sonra gözlerini üzerime dikti. Hiç halim yoktu, Levent'i işaret ettim. Komiser, adamdan hiç hoşlanmadığını gizlemiyordu.

Olay günü evde olup olmadıklarını sordu. Hepsinin evde olduğu yanıtını alınca karısının, oğlunun da gelmesini söyledi. Beyaz yazmalı karısı çayları bıraktıktan sonra baba, anne ve oğul üçlü koltuğa oturdular.

Komiser silah sesleri konusuna girdi. Üçüncü silah sesinin farkında değildiler. "Cep telefonuyla kayıt yaptınız mı?" diye sorduğunda ülkücü herif "Hayır" dedi. Ama oğlanın sivilce dolu suratı kızarmıştı. Levent bunu fark edip "Sen çektin mi?" diye sordu. Biraz kıt zekâlı görünüyordu çocukcağız. Boynunu büküp sustu. Babası "Çektin mi lan?" diye bağırınca "evet" anlamında başını salladı.

Ülkücü herif bize karşı mahcubiyetini oğluna eziyet ederek sergiledi. Kafasına bir tokat vurup, "Sen devletten neyi gizliyorsun lan. Biz seni böyle mi yetiştirdik?" diye bağırdı. Çocuk elleri titreyerek tuşlarına bastığı cep telefonunda görüntüyü zar zor buldu ve babasına uzattı. Telefonu muzaffer kumandan edasıyla Levent'e teslim etti oğlundan utanan adam.

Levent sandalyesini yanıma çekip akıllı telefonun ekranını ikimizin de göreceği açıya ayarladı. Üzerine afiyet benim gözlerde kendimi bildim bileli yakını görme problemi var. Son üç-beş yıldır iyice arttı. Gözlükleri takıp görüntünün net olduğu uzaklığı ayarladıktan sonra "Oynat" dedim. Komiser beş dakikalık bir kayıt olduğunu söyleyip tuşa bastı.

Bir sokak lambasının sarı ışığı tam rehinelerin tutulduğu evin üzerine düşüyordu. Karanlıkta kalan kısımlarda sadece gölgeler koşuşturuyordu. Sivilceli ergen sıkılıp telefonunun kamerasını boş araziye çevirdiğinde orada mevzilenmiş polisleri zar zor seçebildim. Kamerayı, arsanın sonundaki alt sokağa doğru tuttuğunda sokak lambasının altına park eden cipin farları söndü. Lüks araç ilgisini çekmişti veledin. Ben ise böyle bir cipin gecenin bu saatinde bu varoşta ne işi olduğunu merak etmiştim. Ne yalan söyleyeyim, artık yorulmuştum, kırıklık da yine peydahlanmıştı. Cipten inen takım elbiseli, sıska adama kafa yoracak halim yoktu. Kamera hızla eve dönünce yine dikkat kesildim. Pencerenin iki yanında iki özel timci mevzileniyordu. Müzakereci ve psikolog kız yavaş adımlarla eve yaklaştı.

Camları kırık pencerenin ardındaki perde aralanınca belli belirsiz Abdurrahman Ercan göründü. Aynı psikolog kızın anlattığı gibi adam hemen perdeyi kapatıp geri kaçmıştı. Özel timcileri gördüğüne şüphe yoktu. Müzakereci hızlı adımlarla uzaklaşırken psikolog arkasında kalmıştı ve küçük adımlarından şokta olduğu anlaşılıyordu. Genç kızın sözlerinin değeri benim için bir kat artmıştı. Doğruyu söyleyip söylemediğini bilemezdim ama şüphesinin o an oluştuğunu anlamak için bu görüntü yeterdi. Özel timciler de geri çekildikten sonra görüntü sonlanıyordu.

Levent iki tuşa basıp sonraki kaydı oynattı. Tam operasyonun başladığı andı. Pencerenin iki yanında özel timci polisler mevzilenmişti. Kapının kırılmasının gürültüsü, "Teslim ol" bağırışları bile duyuluyordu. Evin içinde bir ışık parladıktan sonra kurşun sesi gelmişti. O sırada ikinci kez evin kapalı perdelerinin arasından ışık saçılmış, iki özel timci tüfeklerinin namlularını demir parmaklıkların arasından eve sokuyordu. Geri çekildiklerinde işin bittiği belliydi. Yine de telaş yoktu, karanlıkta bekleyiş uzuyordu.

"Ambulans... Ambulans" bağırışları tekrarlanırken mavi bir ışık gecekonduların duvarlarında dönmeye başladı. Sireni kapalı ambulans sadece ışık saçtığı bir telaşla evin önüne yaklaşırken bütün soruların yanıtı; aydınlık parlayıp söndü. Kurşun sesi duyuldu.

Ambulans evin önünde durup sıhhiyeciler sedyeyi indirirken özel timciler gecekondudan çıkıyordu.

Levent görüntü kaydını geriye alıp tekrar oynattı. Üçüncü kurşun bir dakika sonra sıkılmıştı, artık hiç şüphe yoktu. Sadece özel timciler değil, müzakereci, Erkan Müdür, savcı da ya yalan söylemiş ya da gerçekten büyük bir dikkatsizlikle üçüncü kurşun sesini kaçırmışlardı. Gerçeği ilk psikolog kızdan öğrenmiştik ve bu, onun büyük ithamlarını inanılır kılıyordu. Levent'in hırçın suratında aynı düşünceleri okuyabiliyordum.

Telefonunu alacağımızı söylediğimizde ergen ağlamaklı baktı. Devlet için gerekirse canını vereceğini söyleyerek şovlar yapan babası da biz kapıdan çıkarken "Telefonu ne zaman, nasıl alırız?" diye sormuştu.

O kar kıyamette arabaya yürürken özel timdeki gencecik polisleri düşünüyordum. Levent arabayı saplandığı kardan kurtarmak için manevralar yaparken bu lanet dosyayı toprağın dibine

gömmek istiyordum. Bir an önce Necmiye Hanım'la konuşmalıydım. Ne yapacağıma bu dünyada sadece o hakkaniyetli bir yanıt verebilirdi.

Evin önünde arabadan inerken komiser, "Tekrar ifadelerini alacak mıyız?" diye sordu. Artık gerek yoktu, zaten yalanlarını yakalamıştık.

Eve girdiğimde Levent için de bir tabak vardı masada. O gelmediği için dertlenmişti Necmiye Hanım. "Allah bilir ne zamandır ev yemeği yememişti çocuk. Nasıl da iştahlı yedi" dedi.

Taze fasulyenin suyuna ekmeği banarken "Bu çocukları harcamaya değer mi?" diye sordum. Nezih'ten, ikizlerinden, başörtülü eşinden ve özel timdeki diğer çocuklardan bahsettim. Hanım normalde ölçer biçer, uzun uzun düşünür, ondan sonra fikrini söyler. Ama bu kez ne sahabelerden hikâyelerle başladı söze ne de duraksadı. Fikrini konuşmaya susamışçasına hemen söyledi. "Ya o anasız babasız kalan bebek ne olacak?" diye çıkıştı. Hep melek gibi sakin, sesi duru kadın bu kez hırçındı. Laflarının geçmişteki günahlarımıza gittiğinin farkındaydı konuşurken. Benim kanun adamı olduğumu, adaleti sağlamak için devletin bize bir ömür ekmek parası verdiğini, hakkaniyetin ibadet olduğunu söyledi. Sesi yumuşadığında sıranın tövbeye geldiğini anlamıştım. Gözleri pişmanlıkların ıstırabıyla ıslanırken Allah'tan af diledi ve devam etti:

"Bin dereden su getirip bin yıldır kafa yormuş Âdem'in evlatları 'Devletten de insanı korumak lazım' demişler. Biz kendimizi devlet sanıp adaletsizliği mazur gördük. Şimdi kimsesiz diye bir garibanın hakkını ahrete bırakırsak tövbelerimiz sahi midir?"

* * *

Yine diriliyor şerefsiz. Nefesi hızlandı, soğuktan titriyor. Ben de ondan farksızım. Ayaklarım donuyor, soğuktan canım yanıyor. Dün akşam komiserin defalarca anlattığı ama aklımın almadığı akıllı telefonun ekranındaki saate bakıyorum. Az kaldı artık. Birazdan kapının ardındaki koridor polislerle dolacak, radyomdan benim, 43 yıllık polis Yusuf Demir'in zanlısı olduğu olayın, canlı kanlı haberini dinleyeceğim. Zavallı mağdur bu geberesice Fare olacak.

4
Levent Gündüz

"HAYATIN OLAĞAN AKIŞINA AYKIRI"

Bir araba geliyor. Dışarıda yakalandık, iyi mi... Tetikte olmakta fayda var. Namlu da, tetik de buz kesmiş. Sıksam sanki kurşun fırlamayacak. Ulan bu hurda Şahin ile gelmez herhalde lavuklar. Kontrol için mi gönderdiler acaba? Değil herhalde... Şoförün yanında kucağında çocuk olan bir kadın var. Arabayı kullanan herifte de işkillenecek bir hal yok. Kar lastiği takmamış, yapışmış direksiyona sadece yola bakıyor. Sanki araba kaysa direksiyondan çekip dizginleyecek. Yüzüme bile bakmadılar.

Burası yazın geldiğimde de böyle ıssızdı. Bizim köydeki meydana benzediği için çok sevmiştim. Çınar ağacı, çeşme, arnavutkaldırımı yerler çocukluğumu anımsatıyor. Tatilde memlekete gittiğimizde babam, dedem, ben meydandaki kahvede oturmuştuk. Köylüler dedeme, polis babama hürmet etmek için sıraya girmişti. Ben zaten babamın tabancasını gördüğüm günden beri polis olmanın hayalini kuruyordum. Çok yakışıklı, oturaklı bir adamdı babam. Annemi çok çirkin hatırlıyorum ama belki öyle değildi.

Biraz önce geçen arabadaki kadın da annem kadar çirkindi. Acaba onları kontrol için mi gönderdiler? Bilmiyorum. Artık bütün saçma şüphelerin bir mantığı olabileceğine inandım bu yaşadıklarımızdan sonra.

* * *

Neyse...

Ergenin kamera kaydını izleyip üçüncü kurşunun bir dakika sonra sıkıldığından emin olduğumuz gündü. Yusuf Müdür'ü

evinin önüne getirdim. Arabadan inerken "Gel, yemek yiyelim sonra gidersin" dedi. Neden bilmem, galiba sırf yabaniliğimden "İşim var, ben gideyim" dedim. Canı sağ olsun, müdür halen beni terbiye etmeye çalışıyordu. Israr etmedi. Kar kıyamet içinde arabayı kullanırken o sıcak evde olmak istediğimi kendime itiraf ettim. Etmez olaydım. Yetimliğimin bütün efkârı çöktü üzerime. Aileye hasret büyümüştüm, bir önceki gece konuk olduğum ev bana büyük yoksunluğumu göstermişti. Birkaç saniye sonra anneme duyduğum nefretle acıklı halimden kurtuldum.

Yolda bir ATM'nin önünde durup maaştan kalanın hepsini çektim. Arabayı evin önüne bırakıp kendimi batakhaneye attım. Nedense barbuta takmıştım. Üç şişe biradan sonra sarhoş değildim ama büyük oynamak istiyordum. Bütün parayı ortaya atınca uğultu sustu, bir sessizlik çöktü mekâna. Her kuruşuna değerdi. Zarları otuz bir çeker gibi salladım. Kazanmak umurumda bile değildi kemikleri savururken. Beyaz küplerin üzerindeki siyah noktalar döndü, durdu. Yancılar etrafımı sarınca kazandığımı anladım. Suratı façalı mekân sahibi kafasını eğip zaferime onay verdi. Parayı cebime doldururken poker oynamaya niyetlenmiştim.

Masaya oturur oturmaz karşımdaki sıskanın yılışık hallerine ifrit oldum. Artist herif viski içiyor, serçe parmağındaki yüzükle masaya vurup pas geçiyordu. Yüzüğü masaya vurmamasını iki kez söyledim ama gözlerimin içine bakıp inadına devam etti. Sadece bira şişesini kafasına indirdiğimi hatırlıyorum. Elimden zor aldılar götvereni. İyi ki silahı arabada bırakmışım.

İlk kez zil zurna sarhoş olmadan ve bütün paramı kaybetmeden batakhaneden çıktım. Bin beş yüz yıllık surların gölgesinde, dar sokaklarda çakırkeyif yürüdüm. Yatağa uzanıp karın muhteşem süslediği Kırmızı Mektep'i bir saat seyrettim. Bir yandan soruşturmayı düşünüyordum.

Sivilceli ergenin kayıtları rehinenin katilinin polis olduğuna şüphe bırakmıyordu. Tetiği çeken polis, kadını vurduktan sonra Abdurrahman'ı alnının ortasından mıhlamıştı. Özel tim ekibi bir dakika sonra Abdurrahman'ın cesedinin eline silahı tutuşturup tekrar tetiğe basmıştı. Hazırlayacağımız rapor özel timcilerin işini

bitirecek, Bağcılar Emniyet Müdürü'nün, yavşak savcının da başına dert olacaktı.

Video kaydını telefonumda yeniden izliyordum. Olayı anlamak için değil, Eda'yı görmek için. Karartıdan ibaret endamına bile bitiyordum. Aynı anlattığı gibi şaşkındı hareketleri. Bir müzakereciye, bir özel timci lavuklara bakıyordu. Çok tatlıydı. Hayallerine dalıp tahrik oldum. İyi ki kafa tam duman olmamış. Arka sokakta görünen lüks cipten fena işkillenmiştim. İçinden inen adam sokak lambasının altında net görünüyordu. Zayıf bedenine tam oturan parlak bir takım elbise giymişti. Kolları iki yana açık kabadayı edasında karanlık sokakta yürürken ergen yeniden kamerayı eve doğru çevirmişti.

Sabah uyandığımda nemden sırılsıklamdı saçlarım. Çapaklar sarmıştı gözlerimi. Suratım yapış yapıştı. Ahşabı erimiş pencerenin kenarlarından rüzgâr ıslık çalarak eve giriyor, eriyen karın damlaları içeri düşüyordu. Yataktan çıktığımda ıslak soğuk içime işledi. Evden zor attım kendimi. Cebimdeki paraları fark edince dün akşam kumarda kazandığımı hatırladım. Yeni kıyafetler alıp hamama gittim. Sıcağa susamıştım, üzerime çöken tonlarca kir buharlaştı. Soruşturmadaki hayatın normal akışına aykırı –iddianamelerde böyle derler– ithamlara kafa yoruyordum. Hamamdan çıkıp arabaya yürürken bedenim hafiflemişti. Surların içinden açılan bin yıllık kemerden yola saptığımda bir minibüs kornaya köküne kadar basıp dibimde durdu. Minibüsçünün dudaklarındaki ana avrat küfürleri okumuştum. El frenini çekerken kendimi dizginlemeye çalıştığımı hayal meyal hatırlıyorum. Minibüsçünün kapısını açışım ve onu aşağı çekmem de çok bulanık. Kendime geldiğimde herif kocaman açılmış gözleriyle vurmamam için yalvarıyordu. Hiçbir şey söylemeden bıraktım. Müstakbel kurbanım can havliyle kaçıp minibüsüne binip gitti. Meraklılar küçük adımlarla uzaklaşırken Haliç kıyısında trafik yeniden akıyordu. Sonuma yaklaştığımı biliyor, bundan haz alıyordum. Ya katil olacak ya da çetin bir ceviz canımı alacaktı. Bir bahis olsa kırkıma varmadan öleceğime bütün paramı basardım.

Tam söylediği saatte Yusuf Müdür'ün evine vardım. Telefonla aradım. Müdür, Necmiye Ana'nın eve çağırdığını söyleyip

kapattı. Gerilmiş, hatta öfkelenmiştim. Belki bana acıdığını bildiğim içindi, belki de iyi biri olmanın sorumluluğunu yüklüyordu üzerime. Aslında biliyorum; benim kendime acımama neden olduğu içindi. Evin kapısına geldiğimde yabaniliğim üzerimdeydi, aslında biraz da heyecanlıydım. Necmiye Ana "Ayağına terlik giy" diye emrettikten sonra elini uzatıp öptürdü. Yumruğumdaki yaralara dikkatli bakıp endişeyle içini çekmiş ama bir şey sormamıştı.

Beni yine mutfakta biraz çalıştırdı. Masaya oturduğumda rahatlamıştım. Yusuf Müdür koltuğuna kurulmuş, gazete okuyordu. Nur yüzlü kadın torunlarının birazdan geleceğini söyleyip masaya onların tabak, çatallarını koyarken "Olayın görüntüsünü bulmuşsunuz. Üçüncü silah sesi sonra geliyormuş" dedi.

Yaşlı ev hanımının hafiye hallerine hâlâ alışamamıştım. Muhakeme yeteneğine önceki gün hayran olmuştum. İkimiz de aynı şüphelerin üzerinde duruyorduk. Görüntülerde psikolog kızın iddialarını destekleyecek şeyler olduğunu söyledim. Arka sokağa park eden lüks cip ve içinden çıkan garip adamın beni işkillendirdiğini anlattım. Necmiye Ana da bunu dikkate değer bulmuştu. "O karda kıyamette, o fakir sokakta lüks cipin ne işi olur ki?" dedi. Çevredeki MOBESE'leri inceleyip cipin plakasını, oradan da kime ait olduğunu öğrenmemizin iyi olacağını anlatırken ben ağzım açık dinliyordum. Yusuf Müdür'e baktığımda gözleri gazetede, bıyık altından gülüyordu.

O sırada kapı çaldı. İkiz torunları büyük bir gürültüyle eve daldılar. Beni görünce birkaç saniye duraksadılar, sonra koşuşturmaları devam etti. Oğulları Fatih'le o gün tanıştık. Parmaklarının ucuyla tokalaşan ana kuzusu tiplerdendi. Garip, tutuk bir hali vardı. Acelesi olduğunu söyleyip hemen gitti. Evdeki yabancıdan kaçtığı belliydi. Hafiye nine, torunlarını masaya oturtmaya uğraşırken ben tabak, çatal ve bardağımı kaldırmış, bulaşık makinesine yerleştirmiştim. "Bak gözüme girdin. Seni ben evlendireceğim" dedi. Birinin iyiliğimi düşünmesinin nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Şefkate hasret kaldığını insan kolay kabullenemez. Ne yapacağımı bilemedim. Yemek önlüklerini takarken torunlarıyla tanıştırdı. Kumral olan Muhammed, siyah saçlı Yusuf'tu. İkisinin de

çok güzel, kocaman gözleri vardı. Yusuf'un kirpikleri çok uzundu. Dikkatle bana bakıp muhteşem sevimli sesiyle adımı sordu. "Levent" dediğimde "Leven" diye tekrarlamaya çalıştı ve kendi ismini söyledi:

"Benim adım Yusuff... Dedemin de adı."

O ninesinin uzattığı çataldaki peyniri iştahla yerken Muhammed küsmüş, ağzını ısrarla açmıyordu. Necmiye Ana "Bunlar hep böyle. Görüntüde ikiz ama hiç benzemezler birbirlerine" dedi.

Büyüklerle diyalog kuramam ki çocuklarla anlaşayım. On beş dakika sonra gürültü ve karmaşadan bunalmıştım. Yusuf Müdür de kaçmak için sabırsızdı. Çok saygı duyduğum kadının elini öperek vedalaştım. Kapıya kadar uğurlarken "Burası senin evin evladım. Her zaman gel" dedi. Şefkat içimdeki zavallı bir duyguyu doğuruyordu.

Yusuf Müdür de nihayet aramızdaki mesafeyi azaltmaya başlamıştı. Yine de şımarmamdan korkuyordu. Oysa ben saygısızlık etmektense kolumu kesecek kadar babacan adama tabiydim. Her şeyden önce Necmiye Ana vardı. Arabadayken yine Temel fıkrası anlattı. Hiç komik değildi, hatta saçmaydı. Göz ucuyla keyifli sırıttığını görüyordum. Çocuk gibiydi. Bana bakıyor, belli ki gülmemi bekliyordu. Gülecek bir şey yoktu.

Bizim odaya girer girmez emir yağdırdı. Şevke gelmişti. Âdem'in kuzeni Seyit Alaca'nın talimatla ifadesinin alınması ve fotoğrafının gönderilmesi için Tokat Emniyeti'ne yazıyı ben yazdım, o imzaladı. HTS ve baz için dilekçeler önceki günden hazırdı. Soruşturmayı rapor haline getirmemi bir saat bekledi. Bittiğini söylediğimde bilgisayarın başına geçti. Yakın gözlüklerini takıp teknoloji fukaralığında klavyenin üzerine eğildi. Kağnı hızında düzeltmeler yaparken küçük oda üzerime gelmeye başlamıştı. O kadar yavaştı ki bir saat sonra mekanik gürültülerle canlanan yazıcının hızına bile şükretmiştim. Çıktıyı alıp Teftiş Kurulu Başkanı'nın odasına gittiğinde pencereyi sonuna kadar açıp buz gibi havayı içime çektim. Biraz toparlanınca soruşturmayı yürütmek için direnen amirime saygı duydum. Döndüğünde kalın kaşları daha da çökmüştü gözlerinin üzerine. Bakışları dalgındı, dudakları kurumuştu. Lacivert mürekkeple imzalanmış kâğıtları

uzatırken üzgündü, ben ise öfkeden kuduruyordum. Ona bu haksızlığı reva görenin boğazına sarılmak istiyordum. "O televizyon kanalına gidip görüntüleri incele. MOBESE'lerle ilgili evrakı da imzaladı. Bir ay süreyle istediğimiz kaydı inceleyebiliriz" derken sevecendi. Nihayet şımarık bir serseriden ibaret olmadığımı düşünüyor, bana sorumluluk veriyordu. Odadan çıkarken kedere gömülmüştü. Kurul Başkanı'nın çok üzerine gittiği belliydi ama anlatmayacaktı. Onu öyle bırakmak istemiyordum. "Müdürüm, sizi eve ya da lokale götüreyim mi?" diye sordum. Lokal iyi fikirdi. Yorulmuş, boş boş oturup bulmaca çözdüğü dertsiz günleri özlemişti.

Arabadan inerken dalgındı. Teşkilata küsmüştü. "Buraya dönme, MOBESE Merkezi'nden eve gidersin. Ben yarın büroya gelmeyeceğim. Sen HTS kayıtları gelirse bana haber verirsin" dedi.

Otoyoldan Bağcılar'daki televizyon binasına giderken teşkilata küfürler savuruyordum. Devlet, Yusuf Müdür gibi işini kuralına göre yapan, mülayim bir polisi bu hallere düşürüyorsa beni bünyesinde hiç barındırmazdı. Yakında şehit babama vefanın bütün kredisini tükettiğimi söyleyeceklerdi.

Otoyolda sadece karın ıslaklığı kalmıştı. Yolun kenarlarında kar öbekleri gri kayalara benziyordu.

Televizyon kanalının binası, camekân bir dikdörtgenden ibaretti. Hiçbir mimari özelliği olmayan çirkinlikteki yapı geniş bir alana kafes gibi konulmuştu. Bir mimar yüzlerce yıl önce inşa edilmiş sanat eserlerinden utanır da böyle bina çizmez. Bu çirkin kazuletler bir çeşit bencillik. Dışarıdan bakanlar umurlarında değil, tek düşündükleri içindekilerin ferah hissetmesi.

İçerisi afili bir yerdi. Girişte tavan beş katlı binanın çatısına kadar yükseliyordu. Yerler pahalı mermerle döşenmişti, duvarların yarısı cam, diğer yarısı ekrandı. Yatılı büyüyüp devlet binalarının kasvetinde mesleğimizi icra ettiğimizden bünye kabul etmiyor aga, haliyle afalladım biraz. Danışmadaki güler yüzlü kadın kime geldiğimi sorduğunda bu bambaşka âleme kafayı takmıştım. Mini etekli, alımlı hatunlar da dikkatimi dağıtmıştı. Danışmadaki kadın tedirgin olup sorusunu tekrarladı. Polis kimliğimi masaya koyup Teftiş Kurulu Başkanı'nın imzaladığı evrakı yanına açtım.

Dar takım elbisesi içinde kazık gibi duran bir avukat, şirketinin hukuk bürosunun amiri şişman kadın ve ne iş yaptığını anlamadığım saçı sakalı karışmış bir adamın onayından sonra arşiv odasına girebildim.

Raflarla dolu arşivin kuytusundaki bir ekranda olay gününün kayıtları açıldığında binaya girişimin üzerinden bir buçuk saat geçmişti.

Canlı yayınlanmış ve YouTube'a düşmüş görüntülerden sonra ham kayıt devam ediyordu. Kameraman evin tam karşısındaki boş arazideydi. Psikopat herif, ensesinden tek eliyle tuttuğu bebeği demir parmaklıklara vuracak gibi geri çektiğinde dişlerimi, yumruklarımı sıktım. Muhabir canlı yayında ne diyeceğini bilemediği telaşla "Aman Allah'ım" diye üç kez tekrarlamıştı. Canlı yayından çıkıldığı anons edildikten sonra kameraman ve muhabirin sesleri duyuluyordu. İkisi de "Ha siktir... Yapma lan... Yapma..." demiş, herif geri çekildikten sonra psikopata ana avrat düz gitmişlerdi. Beş dakika sonra yeniden evin perdesi aralanıyor ve elinde bebekle görünen Abdurrahman Ercan ağzından tükürükler saçarak "Öldürürüm lan... Öldürürüm" diye bağırıyordu. Muhabir "Çek... çek..." diye fısıldıyordu kameramana. Abdurrahman yeniden bebeği demir parmaklıklara vuracak gibi yaptığında Fatma'nın çığlığı yankılanmıştı. Zavallı kadının kocasının koluna ve bebeğine sarıldığı görünüyordu. Aşağılık herif diğer eliyle Fatma'nın kafasını yumrukladı ve evin karanlığında kayboldular. Çığlıklar devam ederken üç polis kameranın karşısına dikilmişti. Kameraman geriye doğru adımlarken polislerin iteklemeleriyle görüntü sallanıyordu. Muhabirin polislerle tartışması sürerken kayıt sona ermişti.

Olay yerine uzak, karanlık, parça parça ve işe yaramaz görüntüler sabrımı tüketmeye başlamıştı. Raflar arasına sıkışmıştım. Görüntüyü ileri almak için klavyeye eğilmişken kayıt sol taraftan gelen bir ışıkla parladı. Cipin farları olduğunu hemen anlamıştım. Kameraman o tarafa dönmemişti. Bir sokak lambasının sarı ışığı dışında bir şeyin görünmediği eve birkaç kez zoom yaptıktan sonra objektifi çevirdi. Şans eseri cipten inen adamın görüntüsünü yakalamıştı. Sadece üç saniye görünüyordu. Biraz uğraşıp onun

en net göründüğü anda kaydı durdurdum. Lavuk saçları briyantinli, favorileri uzun, sinekkaydı tıraşlı, bakımlı bir tipti. Zayıf, kemikli suratında, dudaklarının kenarında şımarık bir ifade vardı. Kabadayı yürüyüşüyle tam sopalıktı. Ona bakarken dişlerim kamaşıyordu, ağzını burnunu nasıl kıracağımı hayal ediyordum. Pahalı arabası kadar şık kıyafeti de dikkat çekiciydi.

Operasyon anındaki kayıtlar, bizim ergenin telefonla çektiğinden biraz daha iyiydi. "Teslim ol" çağrıları, Zeliha'nın çığlıkları çok az da olsa duyuluyordu. Evde sıkılan iki kurşunun ışığı peşi sıra karanlıkta parlamıştı. Sessizlik çöken otuz beş saniye ve ambulansın mavi sireninin parladığı yirmi saniyeden sonra üçüncü ışık çaktı ve kurşun sesi duyuldu. Sonra "Ambulans" bağırışları, sağlık ekiplerinin ve diğer polislerin koşuşturması başlamıştı. Kameraman da boş araziden eve doğru nefes nefese koşuyor, karanlık görüntüde zayıf ışık çizgileri dalgalanıyordu.

Sarı montlu, kadın sağlık görevlisi kucağında dışarı çıkarıyordu bebeği. Kocaman, ağlamaklı gözleriyle şaşkın şaşkın bakıyordu. Talihsiz yavrucağın kederi kapladı içimi. Artık kimsesizdi, birileri evlat edinmezse soğuk yatakhanelerde, devlet binası koridorlarında, ranzalar arasında büyüyecekti. Demir tabaklarda yiyecekti yemeğini. Tek özel yeri yan yana dizilmiş, teneke dolaplardan bir tanesi olacaktı.

Parça parça kayıtlarda savcıyı, Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı'nı, özel timcileri görmüştüm.

Günün aydınlanmaya başladığı görüntülerde siyah ceset torbalarında Abdurrahman ile Fatma gecekondudan çıkartılıp Adli Tıp cenaze aracına konuldu. Cenaze aracının varoşun dar sokağında uzaklaşması son görüntüydü.

Kayıtların kopyalarını DVD'ye yüklettikten sonra binanın kafesine indim. Sırf manitaları kesmek için oturdum, beş tane çay içmişimdir. Acayip ortamdı.

MOBESE kayıtları için Vatan Emniyet'e gittim. Abartısız söylüyorum; beş saat gözümü ekrandan ayırmadan cipin plakasını okumaya çalıştım. Üç kez trafik kamerasının, iki defa da MOBESE'lerin açısına girmişti. Ama plaka ya sıçrayan karın pisliklerileyle örtülmüştü ya da özellikle sıvanıp kapatılmıştı. Okunmuyordu.

Emniyet binasından çıkarken neredeyse gece yarısıydı. Çok yorgundum. Kumarda da böyle olur; bıkkınlık gelince "Ne yapıyorum lan ben" diye sorarım kendime. Şüphe saçma sapan göründü. Arabada "Altı üstü bir varoş zengini sokağa girdi lan. Boşu boşuna ne tırmalıyorsun" diye bağırdım. Zaten operasyon kazasını kanıtlamıştık. Komplo teorilerine ana avrat söverek evin önüne kadar geldim. Sis çökmüştü, Kırmızı Mektep silik silûetti. Bir gece önce kazandığım para da batıyordu. Batakhaneye attım kendimi. Nasıl hızlı içtiysem sadece parça parça hatırlıyorum. Barbut attık, yine kazandım. Pokerde biraz kaybettim. Kavga ettiğim lavuk gelip özür diledi, iş tatlıya bağlandı. Ot fena çarptı, yorgunluk da var tabii. Masaya devrilmişim. Mekândaki çocukların kaldırıp dışarı çıkardığını hatırlıyorum.

Sabah yatağımda uyandım. Göz kamaştıran aydınlıktan yine sağlam kar yağdığı anlaşılıyordu. Arabayı sokaktan çıkaramadım, işe otobüsle gittim. Televizyon kanalıyla MOBESE'lerdeki incelemenin raporlarını yazdıktan sonra tek işim kalmıştı; HTS kayıtlarını ve Tokat'tan ifadeyi beklemek.

Ertesi gün Tokat Emniyeti'nden bizim büroyu aradılar. Karadeniz şivesi çok belirgin komiser, Seyit Aslan'ın üç gün önce kalp krizinden öldüğünü söyledi. Rastlantı olabilir miydi? Tabii ki olabilirdi. İfade için gönderdiğimiz soruları eşine sormuşlar. Kadın kocasının İstanbul'a doktor kontrolü için gittiğini, cep telefonunun arızalı olduğunu doğrulamış, diğer soruların çoğuna haliyle "Bilmiyorum" yanıtı vermiş. Mevtanın fotoğraflarını ve ifade tutanağını mail'le gönderdiler. HTS kayıtları gelince arama yaptığı ankesörlü telefonları tespit edip güvenlik kameralarından herifi tespit etmeye çalışacaktım.

"Kızıl" aklımdan çıkmıyordu. İfadesine tekrar tekrar göz gezdirirken güzelliğini hayal ediyordum. Monitör başında geçirdiğim saatlerden sonra komplo teorilerine çok uzaktım. İfadesinin kimlik tespiti bölümündeki telefon numarasına on dakika baktım, şeytan dürtüyor; "İfadeyle ilgili bir mazeret uydur. Arayıp buluş" diyordu. Kendi kendimi gaza getirdim, telefonu tuşlarken avuçlarım terliyor, elim titriyordu. İçimi kaşındıran güzel bir heyecandı.

Dört kez çaldıktan sonra açtı. Beni hatırlayınca heyecanlandı. Halen olayın etkisinde olduğu belliydi. Olay anının görüntülerini incelediğimi, sorularım olduğunu söyledim. Hani yalan da değildi.

Taksim'deymiş, oradaki bir kafede buluşmak için sözleştik. Üste başa şekil verdim, yaklaştıkça o tatlı heyecan dönüştü korkuya. Ulan altıma sıçıyorum, kızın karşısında tutulup kalacağım, konuşamayacağım diye. İnsan bir garip oluyor ya.

Bir saat sonra mekândaydım. Kuytudaki bir masaya oturmuştu. Tedirgin halini görünce içimden kendime okkalı küfürler saydırdım. O kadar güzeldi ki; bu zalim bencilliğe değerdi.

Önemli bir durum olmadığını, formalite gereği birkaç soru soracağımı söyleyip rahatlatmaya çalıştım.

Nedense bize verdiği ifadeden pişman olduğunu zannediyordum. Hiç öyle değildi. Korkuyordu ama vazgeçmemişti. Harbi hatundu. Kızıl dalgalı saçlarını toplarken boncuk gözlerinde merak vardı.

Üçüncü kurşun sesinin sonradan geldiğini kanıtladığımızı söylediğimde alt dudağını ısırdı, ince parmaklarını birbirine kenetledi. İddialarının diğer kısımlarının karanlıkta kaldığını anlattım. Kederlendi. Yine de ısrarcıydı. Sırf biraz daha yanında kalabilmek için zaten ifadesinde yanıtı olan soruları sordum. Büyük bir ciddiyetle hafızasını zorlayarak cevaplıyordu. Müzakerecinin, Abdurrahman Ercan'a özel timcileri işaret ettiğinden çok emindi. Onunla buluşma mazeretimi daha inandırıcı kılmak için üzerine gittim.

"Belki de yanlış gördün. Sonuçta karanlıktı."

Kızmadı, sadece hüzünlü, derin bir nefes çekti. Dar omuzları, ince kolları, hep üzgün dudakları ve çilleriyle o kadar narindi ki içime şefkat doldu. Dalmışım, sessizlik uzamış. Alelacele sordum:

"Müzakereci telefonla konuşurken hiç şüpheli bir söz duydun mu?"

"Levent Bey" dedi. İsmimi söylemesi çok hoşuma gitmişti. Onun yanındayken hayatımın üzerinde asılı duran bütün kasvet dağılmıştı. Etrafımda dolanan güzel kokulu, aydınlık, yumuşak hisleri tanımıyordum.

Eda, müzakerecinin çok gergin olduğunu, telefonu her çaldığında uzaklaşıp konuştuğunu anlattı:

"Gözü sürekli telefonundaydı. Çok terliyordu. Ben önce hasta olduğunu zannetmiştim. Hatta sordum. İyi olduğunu söyledi. Altı-yedi kez telefonu çaldı, telaşlandığını görüyordum. İnan bana çok garipti."

Ben güzelliğine yine dalmıştım. Onu etkilemek dışında hiçbir amacım yoktu.

"Memleketten amcaoğlunun doktora geldiğini söyledi. Onda kalacakmış. Ona evi tarif ettiğini söylüyor. Adam memleketine dönünce kalp krizinden ölmüş, kalp hastasıymış zaten. Karısının ifadesini aldırdık, o da Âdem'in söylediklerini doğruluyor" dedim.

Mahcup boynunu büktü. İnce parmaklarının ucunda ojelerle oynarken ikna olmamıştı. "Hiç öyle görünmüyordu" diye mırıldandı. Pürüzsüzdü teni, ona dokunmayı arzuluyordum. Ama bu, o abaza hislere hiç benzemiyordu.

Sorular tükenmişti. Bu iltifat, flört işlerinden hiç anlamam. O an ilham geldi. Narin haline nasıl dertlendiysem sergilediği cesaretinden girdim lafa:

"Senin yerinde başkası olsa kenara çekilir, 'Başım belaya girmesin' hesabı susar. Yüz tane polis olsa doksan dokuzu öyle yapar. Sen cesur birisin. Adaletsizliğe göz yummayacak kadar vicdanlısın."

Çilli yanakları kızardı. Övgüden utanacak kadar masumdu. Onun sözlerine itimadımızı gösterdim. HTS kayıtlarını istediğimizi, hiç şüphe kalmayıncaya kadar inceleyeceğimizi anlattım. Gözlerini kaldırıp minnetle baktı. İlk kez güldü. O an etrafında bir hale belirdi. Sana yemin ederim; yumuşak, dingin bir ışığın içinde duruyordu. Boncuk gözleri bir dünya manayla doluydu.

Kafeden beraber çıktık. İstiklal Caddesi'nde yürürken iki kez kollarımız dokundu. Meğer yumruklarımın ucundaki yaraları fark etmiş. Ne olduğunu sordu. Polisiye gizemler katıp yalan söylemeyi düşündüm. Yapamadım. "Bir kavgaya karıştık, işle ilgili değil" dedim, anında pişman oldum. Muhtemelen serseri, öfkesini zapt edemeyen bir adam olduğumu düşünmüştür. Haksız da

sayılmaz. Ofisinin olduğu sokağın girişinde vedalaştık. Yine gülümsemişti. Manyak güzeldi aga. Onu aradığım numaradan beni istediği zaman arayabileceğini söyledim. Sonra Amerikan filmlerindeki replik gibi olduğunu fark edip utandım.

Şimdiki aklım olsa vücudunu saran siyah paltosu içinde, alımlı yürüyüşüyle uzaklaşmasını saniyesini harcamadan seyrederdim. Hayat sırtımda leş bir yük iken kuş gibi hafiflemiştim. Tertemiz kokuyordu hava, kalabalık caddedeki bütün suratlar güzelleşmişti, kitapçılarda çalan müzikler muhteşemdi. Tüm güzel duyguları bir an önce keyfini süre süre sindirmem gerekiyordu. Caddenin sonuna kadar yürüyüp geri dönerken, araba kullanırken, büroda takoz bilgisayarın karşısında otururken tek düşünebildiğim çok taze olan, birkaç saatlik güzel anılardı. O gün HTS kayıtları gelmemişti. Yine de mesai bitimine kadar bekledim.

Normalde her cuma gecesi ya orospuma ya da batakhaneye gider, sabah olmadan çıkmam. Ama Eda'yı düşünmeye doyamıyordum. O duyguları alkolle süslemek için sabırsızdım. İki torba dolusu birayla girdim eve. Yatağa, Kırmızı Mektep'in karşısına oturdum. O gün onunla geçirdiğimiz anları tekrar tekrar düşünerek, kimi zaman hayallere dalarak sabahı ettim.

Uyandığımda neredeyse akşamdı. Açlıktan midem kazınıyordu. Sağlam içmişim, başım çatlıyordu. Dışarı çıktığımda dar sokaklar ayak bileğime kadar karla örtülmüştü.

Caddedeki sosyete çorbacısında iki mercimek çorbası içtikten sonra batakhaneye gittim. İki biradan sonra ağrım sızım kalmamıştı. Güzel efkâr hâlâ içimde kaynıyordu. Türlü oyunlar, gırla bira derken kafa bin beş yüz olmuş.

Kapıdaki çocukların telaşı, masalardakilerin paralarını ceplerine doldurması, garsonların koşuşturması dalgalanan bulanık görüntülerdi. Hep sağlam bahşiş bıraktığım garson hemşerim "Abi baskın yedik" diyene kadar ne olduğunu anlamamış, masadan bile kalkmamıştım. Paralarımı cebime doldurup arka çıkışa kadar götürdü. Bodrumun küçük kapısı açıldığında yüzüme vuran soğukla biraz ayıldım. Arka bahçenin yıkık dökük duvarından atladığımda bizimkilerin önüne düştüm. O kafayla niye yaptım, nasıl yaptım, bilmem. Tek hatırladığım yaraları daha iyileşmemiş

yumruğumdaki sızı, bir de yere serilmiş polis yelekli, uzun saçlı bir tip. Haliyle diğerleri bana adam akıllı girişti. Ekip otosunda da sağlam dövdüler.

Silahı, polis kimliğini evde bırakmıştım ama nezarethanede beklerken biliyordum; teşkilattan olduğumun anlaşılması an meselesi. Necmiye Ana'nın yüzü geliyordu gözümün önüne. Kadıncağız üzülecekti. Yusuf Müdür'ün beni terbiye etme çabası da böylece sona eriyordu. Kızıl'ı da bir daha göremeyeceğimi düşünüp çok fena kederlenmiştim. Ama en çok kafama takılan HTS kayıtlarını kontrol edemeden ihraç edilmekti. Yarım kalan işlerden nefret ederim.

Beş saat sonra üst kata, başkomiserin odasına çıkardılar. Yusuf Müdür, başkomiserin masasının önündeki koltukta oturmuş, çay içiyordu. Bana acıyarak ama yargılamadan, hüzünlü baktı. Utancın bu kadar zalim bir his olduğunu bilmezdim. Gerçekten insan yerin dibine girmek istermiş.

Başkomiser benden tiksinerek "Yusuf Müdür'e dua et. Onun hatırına harcamayacağım seni. Bana kalsa bir gün tutmam seni bu teşkilatta" dedi.

Öfke bütün aşağılık duyguları ezip içimde yükselirken Yusuf Müdür ayaklandı. Gözlerimde yapacaklarımı görmüş, paniğe kapılmıştı. Küt parmaklı eliyle çenemin altından tutup iterken başkomiserle konuştu:

"Bunların hesabını verecek. Bizzat ben soracağım..."

Beni dışarı çıkardıktan sonra odaya döndü. Başkomisere mütedeyyin kibarlığında teşekkürlerini duyuyordum. Bir polis suçlanmadan önce amirine haber verilmesi teşkilatta yazılı olmayan kuraldır. Belli ki Yusuf Müdür'ü aramışlar, o işlemlerin başlatılmasına onay vermek yerine karakola gelmişti.

Beni yumrukladığım komiser yardımcısının yanına götürüp özür diletti. Hiç gocunmadım, çünkü haktı. Gözü biraz morarmış komiser yardımcısı, arkadaşlarının benim yüzümde bıraktığı ağır tahribata keyifle bakıp eyvallah çekti.

Yusuf Müdür, bizim kara Renault kadar külüstür arabasına bindiğimizde gözünün ucuyla bakıp sadece "Necmiye Hanım'a dua et" dedi. Hâlâ soruşturmada olduğum için minnettardım.

Evin yolunu tarif etmemi söylediğinde benim harabenin içine kadar geleceği aklımın ucundan geçmemişti. Haliç kıyısındaki caddede arabadan indiğimde o da peşimden yürüdü. Kara bata çıka evin önüne kadar geldik. Ben vedalaşmak için hamle yaparken o yüz yılın ağırlığıyla bükülmüş, sıvaları dökük, ahşap pencereleri çürümüş binaya hayretle bakmıştı. Elinin tersiyle binaya girmemi işaret etti. Merdiveni çıkarken nemin ekşi kokusuyla nefesi kesildi, birkaç kez öksürdü. Evin çürük ahşap zemininde her adımı gıcırdayarak dolandı. Sırılsıklam duvara dokundu, içine çökmüş, kumaşı lime lime koltuğa, kapısı açık banyoya baktı. Boş bira kutularına dudak büktü.

İhtiyarın öfkesine de, vaazına da hazırlamıştım kendimi. Ne derse desin kendimi kontrol edeceğimi, karşılık vermeyeceğimi içimden tekrarlıyordum.

Sesinin tonu, bakışı, dudaklarının kıpırdayışı hâlâ aklımda. Ne öfkeli ne de adam etme hesaplarıyla konuştu. Sadece benim için endişeliydi. "Oğlum kendine bunu neden yapıyorsun?" dedi.

İnanmayacaksın, bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Normalde "Ben böyleyim" der geçerdim. Ama öyle değildi. Sadece "Bilmiyorum" dedim.

Öyle yukarıdan konuşsa, hayat dersine kalkışsa bu kadar değerli olmazdı babacan sözleri.

"Sana 'Yapma bunları' diyeceğim. Ama biliyorum dinlemeyeceksin. Şunu bil; kendine eziyet ediyorsun sen. Yazık etme kendine" dedi.

Gözlerini köpeği bağlasan durmaz evde gezdirdikten sonra gitmeye davrandı. Ben minnetimi göstermek, değişeceğime söz vermek, ondan ve Necmiye Ana'dan özür dilemek çok isterdim. Hatta dilimin ucuna kadar da geldi ama tek kelime edemedim. Kapıdan çıkarken son kez baktığında bütün bunları yüzümde görmesini umut ettim.

O gittikten sonra banyodaki plastik çerçeveli, ucuz aynada yüzüme baktım. Onun anlattıklarını suratımda görebiliyordum. Sol gözüm şişmiş, morarmıştı. Dudağımda yarık, burun deliklerimde kurumuş kan vardı. Meslektaşlar asıl darbeleri gizli kalacak yerlere indirecek kadar profesyoneldi. Tişörtü çıkarınca gövdemdeki

ağrıların izleri ürkütücüydü. Sol kaburgalarımın üstünde kara, mor, çatallı damarlar toplanmıştı.

Hayatıma duyduğum öfkeyle kendimi cezalandırdığımı görüdüm işte. O kadar gaza geldim ki; muhteşem binayla vedalaştım, hatta Kızıl ile evlendiğimi bile hayal ettim. Derinden bir ses bütün mazeretlerimle alay ediyor, asla değişmeyeceğimi tekrarlayıp duruyordu.

Sabah uyandığımda sanki Yusuf Müdür'ün endişeli ve kederli bakışı hâlâ üzerimdeydi. Pazar günü yataktan çıkamadım. Ertesi gün rutubet kokan kıyafetleri üzerime geçirirken bu eziyetin yakında biteceğine kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Sabah ayazında arabanın üzerindeki karı temizleyip boş caddelerde keyifle sürdüm. Yaşamaktan keyif alıyordum. Karagümrük'te sokağın başına arabayı park edip dışarı çıktım. Yusuf Müdür'ü cebinden aradım. Eve davet etmedi, "Geliyorum" dedi. Necmiye Ana'nın pencereye çıkıp beni görmesini istiyordum. On beş dakika bekledim, pencereden bakmadı. Küsmüştü, belki de benden vazgeçmişti. İçime yıldırımlar düştü, yalnızlık bütün zalimliğiyle tırnaklarını kalbime sapladı. Böyle anlarda ya öfkeye sarılırsın ya da ezik, zavallı ağlarsın. Normalde ben yumruklarımı sıkar, serseri isyanla direnirdim. Bu kez zavallıydım. Acziyet kemirir insanı. Ne öfkenin göze alınmış bedelleri vardır ne de kavgadan ayakta çıkmanın gururu.

Yusuf Müdür arabaya bindi. Selam bahşetmedi. Üç gün boyunca tek kelime etmedi, ben büroda, o lokalde HTS kayıtlarını, baz sinyallerini bekledik. Necmiye Ana da eve çağırmamış, pencereye çıkıp yüzünü göstermemişti.

Minik Zeliha aklıma daha fazla düşer olmuştu. Gece evde yatarken, öyle sadece uzaktan intikamını alacağım nutuklarıyla olmaz, diye düşündüm. Yavrucağı görmeye gitmediğim için kendime kızdım. Sabah uyanır uyanmaz fırladım evden. Trafikte sinyalsiz önüme dalan Doblo'daki herifi dövmemek için zor tuttum kendimi. Bahçelievler Çocuk Esirgeme Kurumu'nun büyük bahçesindeki duvarlar çizgi film karakterlerinin, sevimli hayvanların rengârenk resimleriyle dolu ve çok acıklıydı. Soğuk binaya hapis minnacık çocuklar pencerelerden bahçeye giren arabaya

bakıyordu. Bir an anne babalarının geldiğini hayal ettiklerini düşündüm.

Polis Koleji'nde hafta sonu ailesi gelmeyen çocuklar beklerdi böyle. Biz neredeyse ergendik, buradakiler bebeydi daha. Ne kadar boyarsan boya aynıydı işte bina. Devletin zevksizliğinde büyük bir dikdörtgen, pencereler demir parmaklıklarla örülü.

Yüzlerce çocukla dolu binanın içindeki sessizlik, kederi daha da büyütüyordu. Çocukların çizdiği, duvarlardaki panolara asılmış resimlerin hemen hepsinde yamuk kare ve üzerinde üçgen çatılardan ibaret evler geniş yeşilliklerin ortasında duruyordu. Pencerelerde, bahçelerde çizdikleri anneler, babalar, ellerinden tutan çocuklar kahırdı. Bu adaletsizliğe haddini bildirecek kadar kuvvetli, cesur ne kadar his varsa doldu içime. Bütün duvarları balyozla yıkmak istedim. Apartman olan bir resmin önünde durdum. Belli ki yaşadığı evi hatırlayacak kadar büyüktü küçük ressam. Eserinin altına kargacık burgacık harflerle "Esra" diye yazacak kadar büyük. Üçüncü katın penceresinde annesi, diğer pencerede yuvarlak bir surata çizilmiş bıyıkla babası duruyordu. Zeliha'nın onun kadar şanssız olmamasını diledim.

Müdire hanım kapıdaki güvenlikten komiser olduğumu öğrenmişti ve telaşlıydı. Yurttan kaçan çocukların başına iş açtığını zannetmişti besbelli. Ben neden geldiğimi anlatınca rahatladı. Hatırlamamıştı talihsiz çocuğu. Herhalde yüzümdeki öfkeyi gördü, dişlerimin gıcırtısını duydu. Bebenin soyadını da sorduktan sonra hızla çıktı odasından.

Bakıcısı kucağında Zeliha'yla girdi odaya. Kırklı yaşlardaki kadın "Hoş geldiniz" derken minik kız kocaman gözleriyle şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Onun çok mutsuz olacağını düşünmüştüm ama mutsuz olamayacak kadar küçüktü. Bütün ülke gibi birkaç gün önce pencere demirlerine savrulduğunu, annesinin, babasının kurşunlandığını unutmuş gibiydi. Güldü, neşe arıyordu. Oysa dertlerine ortak olmak için gitmiştim oraya. Elem kalbimi sıkıştırıyorken ne yapacağımı bilmemenin telaşıyla montumun cebinden ona aldığım şekerleri çıkardım. Bakıcı şekeri alıp ambalajından çıkardı, Zeliha'nın ağzına attı. Annesinin mahrum kaldığı saadeti anlayıp kederlendim.

Yavrucak, ağlasa zırlasa öfkeme sarılır, nefretle güçlenir çıkardım işin içinden. Ama burnumun direği sızladı, gözümde yaşlar birikirken toparlandım. Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Bakıcı şefkatle saçını okşarken "Bu olayı mı soruşturuyorsunuz?" diye sordu. "Evet" derken iki heceye bu kadar kesik ağlamaklı sesimin sığmasına hayret ettim. Bakıcı her kelimesinin alnıma çakılmış çiviler gibi olduğundan habersiz, şefkatli sesiyle devam etti:

"Zeliha'mız çok uslu, çok neşeli. Henüz ne yaşadığını bilmiyor. Biz ne yaparsak yapalım; anne kadar olamayız. Hep böyle olur. Kadro sayısı belli sonuçta. Yüz yetmiş çocuk var burada. Hepsinde yoksunluk başlar... Hepsi annesinin bir tanesi olmak ister. Biz yetişemeyiz."

Çocuğu kucağından yere bıraktı. Yalpalayan adımlarıyla gelip dizime tutundu yavrucak. Bakıcı, çocuğun hayatını kurtaracak bir yuva umuduyla sordu:

"Evli misiniz?"

Dünyanın bütün adaletsizliği üzerine çökmüş kader ortağımın masum yüzüne baktım. Ne kendimden gram şüphe ettim ne de bir saniye düşündüm. Bakıcıya "Hayır" diye yanıt verirken Zeliha'yı kimsesiz bırakmayacağıma yemin ediyordum. Kucağıma alıp şekerini açtım. Buraya ona sadece intikamı, adaleti vaat etmek için gelmiştim. Öfkemin bencilliğinden utandım.

Bebek yüzü bakıcısının omzunda çocuk resimleriyle dolu koridorda uzaklaşırken şefkatle öfke arasındaki hislerle boğuşuyordum.

Evde yatağa uzanmışken Eda ile evlendiğimi, Zeliha'yı evlatlık aldığımızı hayal ederken buldum kendimi. Anlatılacak gibi değil.

Üç gün boyunca ağzıma içki sürmemiştim. O gün de ihtiyar büroya girmeden lokale yürümüş, ben de içeri girer girmez muhaberata uğramıştım. Yeni gelen postaları ayıklayan memur, bizim kalın zarfları uzattı. Günlerdir uğramama rağmen "Gelmedi" dışında tek kelimesini duymamıştım suratsız herifin. İmza atacağım yeri gösterip kolilerine, zarflarına döndü. Sadece işini yapan böyle adamlar kılçıksız balıktır. Çok severim.

İhtiyar telefonla aramamdan beş dakika sonra odadaydı. Bilgisayarın klavyesini kenara çekip zarfları masanın üzerine koydu.

Çakısıyla tek tek açtı. Yavaş hareketleri beni çıldırtıyordu. Müzakereci Âdem'le özel timci Nezih'in birer aylık HTS kayıtları ayrı zarflardaydı. Üçüncü zarfta olay günü, olay yerindeki baz sinyalleri vardı. Hepsinden üçer tane fotokopi çektirmemi söyledi. Bir kopyanın Necmiye Ana için olduğunu hemen anlamıştım.

Koşar adım fotokopi odasına gidip kopyaları çıkarttırdım. Odaya döndüğümde çaycı benim çalışabilmem için taşınabilir bir masayı pencerenin kenarına sığdırmaya çalışıyordu. Orijinalleri ve iki kopyayı Yusuf Müdür'e verdikten sonra telefon numaraları, saatler, görüşme sürelerinin rakamlarıyla dolu evraka gömüldüm. Telefon numaralarının karşısında kullanıcıların kimlik bilgileri ve adresleri de vardı. Tabii ki müzakereciden ve olay gününden başladım. Dört telefon numarasının yanında "ankesörlü" yazıyordu. Bunun müzakerecinin ifadesini doğruladığını düşündüm, içimdeki heyecan söndü. Olay günü saat 17.30'da ankesörlü telefondan ilk arama yapılmıştı. 212 kodlu telefon numarasının karşısında Şişli'deki bir adres yazılıydı. Bir saat sonra Taksim'deki bir ankesörlüden aranmıştı. Bir saat sonra aynı telefondan bir arama daha yapılmıştı. İki saat sonra Bakırköy'deki bir ankesörlü telefondan arama vardı. Âdem Alaca kendi adına kayıtlı Bakırköy'deki evinin telefonundan da saat 20.15, 21.39, 22.45'te üç kez aranmıştı. Kayıtlar Âdem Alaca'nın ifadeleriyle bire bir örtüşüyordu. Müzakereci, misafir bekleyen eşinin de evden iki üç kere aradığını ifadesinde anlatmıştı.

Eda'nın kuşkularındaki ısrarına, bunları çok mantıklı ifade edişine hayret ediyordum.

Nezih'in cep telefonu olay yerinde, olay anında hiç sinyal vermemişti. HTS kaydı boştu. Her şey bittikten bir saat sonra Bayrampaşa'daki Özel Tim Amirliği'nde açılmıştı cep telefonu. Evinin telefonunu bir kez aramıştı.

Bütün gün numaralarla boğuştuk. Yusuf Müdür yakın gözlüklerini hiç çıkarmadı, kafasını evraktan kaldırmadı. Ben bunalıp birkaç kez sokağa çıktım. Kuru ayaz kesiyordu. Kar birikintileri keskin buzlara dönüşmüştü. Kızıl'ın neden bu suçlamalarda bulunduğunu düşünüyor, sonra kendimi ona dair hülyalarda buluyordum. Eda'yı yeniden görmek için mazeretim

olduğunu düşününce koşma isteği doğuran mutlu heyecan içime doluyordu.

Büroya dönüp olaydan önceki bir aya ve sonraki üç güne giden HTS kayıtlarını inceledim. Âdem Alaca'nın bir aylık dönemde olay günündeki kadar telefonla görüştüğü bir gün yoktu. Nezih'in karısı, artist amiri dışında görüştüğü birkaç kişi olmuştu. İkisinin de telefon görüşmelerinde şüphe uyandıran hiçbir şey görmemiştim.

Olay yerindeki baz sinyallerinin kayıtlarına geçtiğimde sokak lambaları yanmıştı. Evrakın başında uzman ekibin kayıtları inceleyerek rapor hazırlayacağı, en geç bir ay içinde bize göndereceği yazıyordu. Formaliteden rapor yazacak bu masa başı lavuklarına işin kaldıysa zaten soruşturma bitmiştir. Ben bu konularda manyak bir herifimdir. Binlerce telefon numarası yazılı o evrakı her rakamı, her harfine kadar incelerim. Bu azaptan da çok garip zevk alırım.

En az altı kez sokağa çıkıp bizim odaya dönmüştüm ama Yusuf Müdür "Gidiyoruz" demese baz sinyallerini incelemeye devam ederdim.

İhtiyar evinin önünde inerken yüzüme bakmadan son kararını açıkladı:

"Yarın beni almaya da, büroya da gelme. Âdem Alaca'nın arandığı ankesörlü telefonları gören MOBESE, güvenlik kamerası kayıtlarına bak. Kayıtlarda Âdem Alaca'nın amcaoğlunu tespit edersen araştırmayı bitirip son raporu yazacağız."

Islah olduğumu göstermek için değil, sadece ona saygımı sergilemek maksadıyla "Emredersiniz" dedim. Necmiye Ana'nın HTS kayıtları, baz sinyallerini sabaha kadar inceleyeceğinden şüphem yoktu. Onun yorumlarını çok merak ediyordum.

Evde manası olmayan numaraları çizerek saatlerce baz sinyalinde görünen telefon numaralarıyla uğraştım. Muhtarın, olay anını kaydeden ergen ile babasının, ifadesini aldığımız diğer komşuların isimleriyle karşılaştım. Birkaç kez önemli bir ipucu yakaladığımı zannettim ama değildiler. Yastığa kafamı koyduğumda gözlerimden numaralar geçiyordu.

Rüyamda beton grisi bir boşluğun içinde Eda'yla birbirimize doğru yürüyorduk. Onun kızıl saçları her adımında uzuyor,

rüzgârda pırıl pırıl dalgalanarak göğü kaplıyordu. Bakışlarında, hafif gülümseyen dudaklarında bana aşkı gün kadar aşikârdı.

Rüyanın devamını hatırlamıyorum ama uyandığımda o güzel duygu hâlâ içimdeydi. Doğduğumdan beri üzerimde olan tüm belalarımdan kurtulmuştum, havanın kokusu hiç olmadığı kadar ferahtı, hayat manalıydı.

İçkisiz, kumarsız dördüncü günü devirmiştim. Kendimi bu kadar dinç hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Yataktan çıktıktan beş dakika sonra kendimi evden dışarı atmıştım. Güneşli bir sabahtı, kar hızla eriyip yok oluyordu. Her yer sırılsıklamdı ve İstanbul ışıldıyordu.

Yarım saat sonra Vatan Emniyet'in otoparkındaydım. Bizim daire başkanının imzaladığı özel izinle MOBESE Merkezi'ne girmem zor olmadı. Burası hafiyelikte zekâya, muhakeme yeteneklerine, hatta dedektife gerek bırakmayan teknoloji üssüydü. Artık vakaların yüzde 90'ını devletin her yere yerleştirdiği kameralar çözüyor. MOBESE Merkezi garip bir tenhalıktaydı. Görüntülerin kaydedildiği serverları soğutmak için dönen fanların uğultusu bütün binada derinden duyuluyordu.

Bir sürü gereksiz formalite, bir iki dalaşma, ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tuttuğum üç memuru aştıktan sonra asıl işime yarayacak adama ulaştım. Ekranlardan devasa duvarı olan salonun kuytusunda harıl harıl çalışıyordu. Yanındaki sandalyeye oturmamı işaret edip elindeki işi bitirmek üzere olduğunu söyledi. Öyle bilgisayar kurdu ineklere hiç benzemiyordu. Üniforması üzerine tam oturan yakışıklı tiplerdendi. Fiyakalı büyük bir saat takıyordu. İşleri yokuşa süreceğinden emindim. Rütbemiz de, yaşımız da denkti. Ona ayar vermenin hesaplarını yapmaya başlamıştım.

Hasan tahmin ettiğimin tam tersi bir herif çıktı. Adı Hasan'dı. Adını söyledikten sonra gram kapris yapmadı, gereksiz muhabbete girmedi. Ben olayı özetlerken ankesörlü telefonlarla adreslerinin yazılı olduğu kâğıdı önüne çekmişti.

Şişli'deki ilk ankesörlü telefonu gören bir kamera olmadığını söylemesi beş dakika sürmedi. Parmağını kâğıdın üzerine koyup arama saatine bakarken "En yakın kameraların bu saatteki

görüntülerini klasörde toplayacağım" dedi. Bilgisayar ekranında görüntü dosyalarını sarı klasöre o kadar hızlı taşıyordu ki ne yaptığını bile anlayamıyordum. Şişli'den arama yapılan ankesörlü telefondan sonra Tarlabaşı'ndaki ankesörlü telefonu gören bir kamera da yoktu. Yine en yakın MOBESE'lerin görüntülerini klasöre doldurmuştu. Sonuncu ankesörlü telefonu gören kamerayı bulmak için 10 dakika uğraştı. Defalarca Bakırköy haritaları açıp kamera işaretlerinin üzerine tıkladı. Sonunda dudaklarını büküp "Vallahi burası da kameraların görüş açısında değil" diye mırıldandı.

"Bu normal mi?" diye sormuştum. Hiç uzman havalarına girmeden samimi yanıt verdi:

"Vallahi bilmiyorum. Bunlar merkezi yerler, sürüyle kamera var... Garip ama rastlantı da olabilir."

Ayağa kalktığında uzun boylu olduğunu fark ettim. Salonun diğer köşesindeki bir bilgisayarda klasörde topladığı görüntüleri açtı. Bana kayıtları nasıl oynatacağımı, durduracağımı anlattıktan sonra sır veriyor gibi fısıldamıştı:

"Sen o telefonların olduğu yerlere gidip işyerlerinin güvenlik kameralarına da bak istersen."

Âdem Alaca'nın rahmetli amcaoğlunun fotoğrafını ekranın köşesine sıkıştırıp beş saatlik görüntülerde onu aradım. Velhasıl onun gibi kel, bıyıklı sekiz kişiyi benzettim ama o değillerdi. Artık, şu herifi bir görsem de bu iş bitse, diye düşünüyordum. Bakırköy'deki kayıtları izlerken gözlerimin dibi ağrıyor, görüntüler dağılıyordu. Pestilim çıkmıştı.

Sonuna geldiğim görüntüyü kapatmak için oku sağ köşedeki çapraza nişanlamışken varoştakiyle aynı marka cipi gördüm. Ankesörlü telefonun bir sokak ötesindeki MOBESE kamerasının altından hızla geçmişti. Görüntüyü geriye aldım. Plakası aynen varoştaki gibi karla kaplıydı. Gerçi oradan geçen araçların çoğunun plakası, kaportası aynı haldeydi. Kendimi şüphelere kaptıramayacak kadar yorgundum.

Kayıtlar sona erdiğinde Âdem Alaca'nın amcaoğlunu tespit edememiştim. Dosya kapanmamıştı.

Ertesi sabah uyandığımda beraber çürüdüğüm iğrenç eve baktım. Yusuf Müdür'ün sözleri aklımda dönüyordu, evimin aslında kendim için kazdığım mezar olduğunu anlıyordum.

Hemen dışarı çıktım. Biliyordum; Necmiye Ana, Yusuf Müdür olmasa bu kadar kötü hissetmezdim. Batakhanelerde, fahişelerin koynunda, kavgalarda her gün daha rezilleşecek hayatımın finalini kabullenmiştim. Umut ne kadar acımasız, ne kadar sinsi. Kızıl'a dair arzularımla hayaller kuruyordum.

Karagümrük'e varıp Yusuf Müdür'ü aradığımda pişmanlık fena çullanmıştı üstüme. O gece batakhaneye gitmesem belki her şey çok farklı olacaktı. Necmiye Ana'nın beni bir kalemde silmesi de çok koyuyordu. Bizim ihtiyar telefonu açar açmaz, "Necmiye Hanım seni çağırıyor" demişti. Çocuk gibi sevinmiştim. Arabayı aceleyle park ederken kaldırıma sürttüm.

Keşke o mahcubiyetini sergileyebilen ezikler gibi olabilsem diye düşünmüştüm sıcak, mis kokan eve girerken. "Hafiye nine" bu kez kapıda karşılamadı, öpüp başıma koymam için elini de uzatmadı. Mutfaktan masaya lokmaları götürürken yüzüme bakmadan, "Elini yıka, sofraya otur" dedi. Beni mutfağına sokmayarak aramıza mesafe koyuyordu.

O evi bu kadar özlememe şaşırıyordum. Tuvalette aynaya bakarken bir anda öfke doldum. Şefkate muhtaç görünmeyi gururuma yediremezdim.

Kimseye bir özür borcum olmadığını düşünerek oturdum masaya. Kendimi bildim bileli tek başıma ayakta durmuştum. Hatalarımın bedellerini göğüslemiştim. Bir iki iyilik gördük diye eğilip bükülecek halimiz yoktu. Necmiye Ana çayımı doldururken "Üstün, başın küf kokuyor" diye çaktı lafı. Bizim kılıbık ihtiyarın evimden bahsettiğine zaten şüphe yoktu. Tek kelime etmedim.

Bir süre sessiz kahvaltı ettik. Başörtüsü kar gibi beyaz kadının HTS kayıtları, baz sinyalleriyle ilgili söyleyeceklerini çok merak ediyordum. Soruşturmadan bahsederek aramızdaki buzları eritebileceğimiz fikrine dört elle sarıldım. İkisinin de yüzüne bakmadan ortaya konuştum. MOBESE ve trafik kameralarının hiçbirinin ankesörlü telefonları görmediğini söyledim. Telefonlara yakın kameraların görüntülerini incelediğimi, kopyalarını aldığımı anlattım.

Müzakerecinin amcaoğlunu tespit edemediğimi söylerken ikisi de kahvaltılarına devam ediyor, çok ilgisiz görünüyorlardı.

Hafiye kadın yumurtasına tuz serperken "Belki o telefonları gören işyerlerinin güvenlik kameraları vardır" dedi. Küs çocuklara benziyorduk. Ben "Bugün ona bakacağım" dedim. Necmiye Ana'nın kaşları çatılınca hemen yaptığım saygısızlığı fark edip ekledim:

"Müdürüm emrederse."

Bıyık altından güldü Yusuf Müdür.

Necmiye Ana'yı konuşturmak için devam ettim. Merkezi yerdeki üç ankesörlü telefonun da kameraların görüş açısında olmamasının garip olduğunu anlattım.

Ağzına bir zeytin atıp çekirdeğini çıkardıktan sonra "Bütün telefonların tepesinde kamera mı var? Rastlantı olabilir" dedi. Her şüpheye balıklama dalmayan olgunluğu güven veriyordu.

Yine de ulaştığım şüpheye hak ettiği değeri vermemesine bozulmuştum. "Ankesörlü telefonların üçünün de böyle kuytularda olması normal değil" diyerek ısrar ettim.

Tereyağı sürdüğü ekmeğini tabağına bırakıp peçeteyle elini sildi. İncelemeleri sonucu vardığı kanaati söyleyeceği belliydi. Meraklanmıştım. İlk kez yüzüme bakarak konuştu:

"Şimdilik tek dikkat çeken şey; Âdem Alaca'nın o gün son bir ayda hiç yapmadığı kadar telefon görüşmesi yapmış olması. O da normal; kuzenine evini tarif etmeye çalışıyor."

Baz sinyallerini dikkatli inceleyemediğini söyleyip "Sen ankesörlü telefonları gören bir kamera bulduğunda bu soruşturma biter, rapor yazılır" dedi. "Hafiye nine" kadar garipti Yusuf Müdür. İşin patronu oydu ama kendisinden çalınan rolden hiç rahatsız değildi. Aksine iştahla kahvaltısını yaparken anlatılanları keyifle dinliyordu.

Kapı kuş sesi melodisiyle öttü, torunlarının cıvıltısı eve doldu. Yusuf beni arkadaş bellemişti. Kucağıma tırmanıp boynuma sarıldı. Muhammed benim gibi yabaniydi. Salonda oyuncaklarını ortaya saçıyordu kerata. Bu kez gelinleri getirmişti çocukları. "Merhaba" dediğimde türbanlı, krem rengi pardösüsü yere kadar inen kadın kaşlarını çatıp "Aleykümselam" dedi. Baskın karakterinin

soğuk rüzgârı esiyordu evde. Yusuf Müdür beni gelinine tanıttı. Gelini ekşi, nem kokumdan rahatsızlığını gizlemedi. Yüzünü buruşturarak oğlu Yusuf'u yanına çağırdı.

Kaynana ile gelin arasındaki gerilim ise neredeyse yıldırımlara dönüşecekti aga. Aceleyle çıktık evden. Yusuf Müdür'ün telaşı komikti. Yolda yine hiç komik olmayan, bittiği bile anlaşılmayan bir Karadeniz fıkrası anlatıp kocaman güldü. Yine suratımda gülümseme görmek için dikkatli bakıyordu. Sırıtmaya çalıştım ama beceremem öyle sahte işleri. Tek komik olan o oturaklı adamın çocuk haliydi.

* * *

Üst taraftan bir araba yaklaşıyor, rehine olayı haberlere düşmedi ama onlar olabilir. Siyah, uzun makam araçlarından. Evet yavaşladı, meydanın girişinde durdu. Kapıları açılmadı ve tehditkâr duruşu devam ediyor. Elim belimdeki silaha gitti, hata mı yaptım? Hayır, boş gelmediğimizi fark etmeleri iyidir. İhtiyar kadın da pencereye yaklaştı, bir bana bir siyah otomobile bakıyor.

Bu kadar gerilmemeliyim. Sakin olmalıyım. Kalbim şahdamarımı patlatacak, göğüs kafesimi kıracak kadar sert atıyor. Eski cumbalı binadan inen yaşlı bir adam otomobile biniyor.

Al işte, siyah araçtan inen koruma bana doğru geliyor.

Tedirgin ama gülümseyerek güven vermeye çalışıyor. Komiser kimliğini görünce hazır ola geçiyor lavuk. İhtiyarın kim olduğunu soruyorum, bir bakanın akrabasıymış, onu almaya gelmişler. Meydanda güvenlik kamerası olmadığından eminim, yine de tekrar kontrol ediyorum. Meraklı koruma "Görevde misin?" diye soruyor. Sessiz yanımda duruyor. Ben pis baktıktan sonra saygılarını sunup uzaklaşıyor. Yaşlı bir kadın da aynı binadan çıkıp makam aracına biniyor, nihayet gidiyorlar.

Biraz arabaya girip ısınmalıyım. Radyoda sabahtan beri aynı haberler. Hadi be... Artık ver bizim haberi. İnşallah bir aksilik olmamıştır, sessizce bizim müdürün üzerine çullanmış olabilirler mi? Yok be aga, çatışmadan, yeri göğü inletmeden teslim olmaz bizim ihtiyar.

* * *

O gün, Necmiye Ana ile işleri biraz düzeltip evden çıktıktan sonra Yusuf Müdür lokale gitmedi. Büroda burnunun ucuna kadar düşürdüğü yakın gözlüklerini takıp HTS kayıtlarını, baz sinyallerinin dökümünü incelemeye başladı. Ben saygısızlık etmemek için ayakta emir bekliyordum. Muhtemelen dalmıştı, gözlerini evraktan kaldırıp "Ne duruyorsun burada?" dedi. Emrini beklediğimi söyledim. "Kahvaltıda konuştunuz ya. Git bak şu kameralara" deyip kâğıtlara gömüldü.

Müzakerecinin kuzeni Seyit Alaca'nın arama yaptığı ilk ankesörlü telefon Şişli Etfal Hastanesi'nin iki üst sokağındaydı. Yüksek apartmanların arasına sıkışmış dar sokağın köşesindeki tek ankesörlü telefon biraz garipti. Çevrede tek işyeri yoktu ki güvenlik kamerası olsun. En yenisi altmış yıllık apartmanlarda kamera ne gezer. Bu ankesörlüyü de arasan bulamazsın. Dört tarafı da kontrol ettim. Her yönde en yakındaki işyeri güvenlik kamerasına gelene kadar sapılabilecek en az onar sokak saymıştım. Yine de bulduğum kameraların o gün ve saatin kayıt örneklerini kopyaladım. Şişli Etfal ile çevredeki muayenehanelerin hepsinde hasta kayıtlarını da kontrol ettim, izi yoktu. "Mevta hastaneye değilse neden buraya geldi?" sorusu yanıtsızdı.

Tarlabaşı'ndaki ankesörlü telefon Taksim Meydanı'ndan inen caddenin hemen arkasındaydı. Burası da çok garip bir yerdi. İstanbul'un en işlek caddesinin bir sokak arkasındaki izbe, karanlık, tehlikeli kuytuda iki tane telefon duruyordu. Benim ev kadar harabe Rum binalarının cumbaları üzerlerine eğilmişti. Biri güvenlik kamerası koysa ertesi gün aşağıdaki bit pazarında tezgâha düşerdi. Hem de kayıt yaptığı bilgisayarla birlikte. Yakındaki iki kahvehanede Seyit Alaca'nın fotoğrafını gösterip tanık aradım. Kimse görmemişti. Görseler de söylemeyecek tiplerdi zaten.

Bakırköy'deki ankesörlü telefonu zor buldum. Diğer ikisi gibi sokak arasındaydı. Âdem Alaca'nın evine en az beş kilometre uzaktı. Yine bir güvenlik kamerasına ulaşana kadar sapılabilecek sürüyle sokak vardı. Çevrede bir kayıt bulabilmek için bir saat gezdim. Üç işyerinin kayıtlarını izleyip taşınabilir belleğe

kopyaladım. Müzakerecinin kuzeninin kullandığı telefonların bir kameraya bile yakalanmamasına hayret ediyor, bunun rastlantı olup olamayacağını tartıyordum.

Müzakerecinin ev adresine geldiğimde akşam ezanı okunuyordu. Bir iki dakikada karanlık çöktü. Burada da iki işyerinin sokak kamerası kayıtlarını aldım. Üç işyerinin kamerası göstermelikti, kayıt yapmıyordu.

Eve giderken yıllardan sonra ilk kez beş gündür içmediğimi düşünüyordum. Baskından sonra batakhane yalan olmuştu. Eda aklımdan çıkmıyordu ki Merve'yi canım çeksin.

Arabayı park edip evin sokağında yürürken köşede kıvrılmış beyaz köpek ayazda zangır zangır titriyor, her nefesinde inliyordu. Yanından geçip gittim. Beş adım uzaklaşmadan sızlamaya başladı soktuğum vicdanı. Mecburen döndüm. Sokak lambasının sarı ışığının altında kuyruğunu burnuna kadar dolamış, beyaz tüyden bir top olmuştu. Beni fark edince kafasını kaldırıp kocaman gözleriyle zavallı zavallı baktı. Siyah ıslak burnu buz tutmuştu. Kafasını okşayınca ısınmak için bacaklarıma sokuldu. Bıraksam sabahı çıkaramaz, donardı. En azından karnını doyurayım dedim. Köşe başındaki tekele giderken peşime takıldı, yatarken o kadar büyük olduğunu anlamamıştım. İtin boyu neredeyse belime gelecekti. Kendime sekiz bira, köpeğe üç paket sosis aldım. Paketleri açıp önüne koyduğumda nereden çıktıklarını anlamadan iki tane daha it peydahlandı. Biri siyah beyaz, uzun tüylü bir cinsti. Belli ki terk edilmiş. Diğeri klasik; kahverengi, zayıf atadan sokak köpeği. Onun adını hemen "Sefil" koydum. Altı tane daha sosis paketi alıp önlerine döktüm. Hızlı adımlarla uzaklaşıyorum ama sanki cinayet işliyorum amına koyayım. Eve gireceğim, giremiyorum. Bir dakika sonra geldi zaten it oğlu itler. Üçü de bakışlarıyla masum yalvarıyor. Dış demir kapıyı açar açmaz daldılar binaya. Gören, evin sahipleri onlar zanneder. Eve çıkardım, bitmiş hayvanlar. Cins olan uyanık hemen koltuğa kıvrıldı. Beyaz ile Sefil köşelere serildi. Eski dolabın üzerindeki battaniyeleri çıkarıp üzerlerini örttüm. Güya köpeği bağlasan durmayacak evde olduk dört kişi.

Dizüstü bilgisayarı, evi tuttuğum gün, kırık ayağının yerinde iki cilt ansiklopedi olan vitrinin çekmecesine koymuştum. Rayı

çalışmayan çekmeceyi, vitrini sarsa sarsa zor açtım. Bilgisayarı yatağın üzerine koyup açma düğmesine bastım. Nem henüz işini bitirememişti, garip takırtılar, cızırtılar ve uğultularla açıldı. Yorganı sırtıma alıp kopyaladığım görüntüleri izlemeye başladım. Biraya ufaktan başlamıştım. Alkol kana karıştıkça aklım Eda'ya kayıyordu. Zaten bulduğum güvenlik kameralarının en yakını ankesörlü telefonlardan dört sokak ötedeydi. Hiç umudum yoktu. Dükkânların hepsinde telefonlardan aramaların yapıldığı saatteki kayıtları izlemiştim. Cep telefonumdan açtığım müziğin efkârıyla güzel güzel demleniyor, Eda ile ertesi gün buluşmanın hayalini kuruyordum.

Kafam iyice güzelleşmişti. Omzumdaki yorgan ağırlaşmış, beni uykuya çekiyordu.

Tam o sırada orospu çocuğunu gördüm. O kafayla elimi bilgisayara uzatıp onu ekrandan çıkmak üzereyken yakalamak istedim. Kaydı durdurup kendimi toparlamaya çalıştım. Ekrandaki ok ile kaydı geri almayı beceremeyince yorganı üzerimden attım. Mutfağa gidip soğuk suyu suratıma defalarca vurdum. Camdaki buğuyu silip Kırmızı Mektep'i seyrettim. Beyaz gürültüye uyanmıştı, ayağımın yanına gelip yattı. Sarhoş kafayla daha da sevdim hayvanı. Ekranda görüntüyü ikili görüyordum, sürekli dalgalanıyordu. Tek gözü kapattım, yine fayda etmedi. Evin içinde Beyaz ile birlikte birkaç tur attıktan sonra bağdaş kurup bilgisayarın karşısına geçtim. Kaydı geri aldım. Bir dakika sonra fare suratlı herif karşımdaydı.

Briyantinli saçını düzeltiyordu cep telefonu tamircisinin önünden geçerken. Zayıf, kemikli suratından değil havalı kıyafetinden, kabadayı yürüyüşünden tanımıştım yavşağı.

Görüntünün üst sağ köşesindeki saati güç bela okudum. Bakırköy'deki ankesörlü telefondan yapılan aramadan üç dakika sonrasıydı. Olayda bir bit yeniği olduğuna şüphe yoktu. Ama çok mantıksızdı. Zaten o kadar biradan sonra bende ne akıl ne mantık kalmıştı. Taşınabilir bellekteki televizyon kanalından aldığım kayıtları açtım. Pislik herifin varoşta göründüğü anı bulmaya çalışırken gözkapaklarım alkolün ağırlığıyla kapanıyordu.

Bilgisayarı kapatamadan sızmışım. Allah'tan yorganın altına girecek kadar kafa kalmış. Gün aydınlanmadan ahşapta tırnak tı-

kırtılarına uyandım. Gözlerimi açtığımda Beyaz bana bakıyordu. Yemin ederim ıslak, kocaman, kara gözlerinde minnet vardı. Hayatını kurtardığım için teşekkür ediyordu. Yataktan inince Cins ile Sefil de bacaklarıma sürtündü. "Artık burada kalabilirsiniz. Kışı burada atlatırız. Sonra herkes kendi yoluna" dedim. Onlarla konuşmak iyi geliyordu.

Eda'yı gördüğüm rüyayı hatırlattı içimde zerresi kalmış his. Anımsayıp o duyguyu doldurdum içime. Sahilde yan yana oturuyorduk... Labirent koridorları tırmanan dev binada onu görmek için koşmuştum... Kumsalda görünce sarılmış, kokusunu içime çekmiştim. O koku burnumdaydı.

Fare'yi hatırlayınca hemen bilgisayarı açtım. Görüntülerin hepsini yeniden izledim. Olay yerindeki adamla Bakırköy'dekinin aynı olduğuna şüphe yoktu. Heyecandan yerimde duramıyordum. "Buldum ulan buldum" diye bağırdım. Hayvanlar bana bakıyor, sevincime katılıyorlardı. Bir an önce Yusuf Müdür ile Necmiye Ana'ya kaydı göstermek istedim. Saat daha 07.00 olmamıştı. MOBESE'den yeni deliller bulabileceğim düştü aklıma. İtlere bakkaldan sosis alıp bıraktıktan sonra Vatan Emniyet'e gazladım.

MOBESE merkezinin nöbetçisi uykulu gözleriyle izin kâğıtlarıma bakarken sensörlü kapının yeniden açıldığını duydum. Nöbetçi ayağa kalkınca anladım; benden sonra gelen lavuk itibarlıydı. Ayak bileklerine kadar inen kara paltosuyla heybetini sergiliyordu artist. Beni yok sayıp dayandı bankoya. Nöbetçi "Erdal Bey, hoş geldiniz" dedi. Rütbesi yoktu, beni ezmesi kanıma dokundu aga. Mevzu çıkartmamak için sıktım dişimi. İriyarı herif bir iki isim sıralayıp görevde olup olmadıklarını sordu. İzleyeceği kayıtlar için memur seçiyordu. Yukarı bakıp diktim gözlerimi çiçek bozuğu suratına. Muhatap olmuyordu amına kodumun çocuğu. MOBESE nöbetçisiyle konuştum:

"Önce benim işi halledeceksin."

Suratı tarla bozuğu Erdal nihayet bakışlarını bana çevirmeyi lütfetti.

"Sıranı bekleyeceksin aga" dediğimde hiç beklemediğim uysallıkta geri çekildi:

"Sabah sersemliği... Hep geliyoruz buraya... Fark etmedim. Kusura bakma."

Konuşurken yanaklarındaki çukurları kaşıyordu. Nöbetçi telefonu tuşlayıp "Özcan gel" dedi.

Özcan akademiden yeni çıkmış, zehir gibi, saygılı çocuktu. Kalın camlı gözlükleri neden burada görevli olduğunu anlamaya yeterdi. Fare'nin yakalandığı Bakırköy'deki işyerinin adresini haritada hemen buldu. Caddedeki MOBESE ile trafik kameralarının kayıtlarını indirdi. On beş dakika geçmeden pislik herif kaldırımda yürüyor ve biz onu tepeden izliyorduk. İki trafik kamerasından daha yakaladı Fare'yi. İşindeki ustalığına mest olmuştum. Bakırköy Meydanı'nı kuş bakışı gören MOBESE kamerasından zanlının cipine binişini izlerken kapı gibi delilimiz vardı. Devletin kentin üzerindeki gözlerinde süzülerek cipin peşinden gitti Özcan. Onun yanında hiçbir işe yaramıyordum ve Necmiye Ana ile Yusuf Müdür'e müjdeyi vermek için sabırsızdım. Çömeze "Bu adamın şu an nerede olduğunu bulabilir misin?" diye sordum. Gözlüğünün ortasını parmağıyla burnunun üzerine yapıştırıp bakışını ekrandan ayırmadan cevap verdi:

"Kameralardan çıkacağı ara sokaklara girecektir ama illa ki bir yerden yakalarız. Biraz zaman alır."

Vakanın hayati olduğunu, gizli bir soruşturma yürüttüğümüzü ballandıra ballandıra anlattım. "Yerini tespit ettiğin an bana haber ver" dedim. Dünden razıydı önemli görevde yer almaya. Telefon numaramı, Fare'nin göründüğü çıktıları masaya bıraktım. İşini iyi yapan bir polis ne büyük mükâfattı. En köşeye sıkıştığımız an Özcan kurtarıcımız olacaktı.

* * *

Bir araba geliyor... Yok, saptı... Az kaldı artık. Hâlâ radyoda amına kodumun gereksiz haberleri. Ya gelmezlerse aga. Ya İblis başka işler çeviriyorsa... Yusuf Müdür'ü aramayı düşünüyorum ama yerimi tespit etmeleri riskini göze almayacağımızı bin kere söyledi ihtiyar. Arabadan inmekte fayda var. Etrafı bir kolaçan edeyim. Teyze hâlâ pencerede, ölecek meraktan...

5

Necmiye Demir

"İBLİS DÜNYADAKİ ORDUSUYLA KÖTÜLÜKLER PEŞİNDE"

Dünden beri dünyada mıyım cehennemde miyim, bilmiyorum. Rabbime yalvarmadığım bir saniye olmadı. İblis'in elinden kurtulsunlar, Muhammed'ime, Yusuf'uma bir kez daha sarılayım, ondan sonra beni canlı canlı toprağa gömsünler... Zaten çaresiz beklemek bu elin evini bana mezar etti. Bir ömür devlete çalışıp emeklilik gelmişken hem suçlu hem kurban olmak yazılıymış kaderimize. Allah affetsin; meğer ben o beyimin işi diye dinlediğim insan hayatlarındaki acıyı hiç anlamamışım. Acıklı hikâyeler okur gibi ahlayıp vahlamışım sadece.

Kalbimi bir ateş kavuruyor, ruhumu yakıyor ama Mevla'ma sığınıp sabır dilemekten başka elimden gelen yok. Gelin yan odada ağlıyor, duyuyorum. Gözyaşları kor ateş üzerime düşüyor. Zaten kurşundan ağır sözlerini daha gitmemişken oğluma etti. Benim yüzüme edemediği sözleri gariban evladıma haykırdı. Zavallı oğlum ne anasını ne babasını savunabilir. Bu bela başımıza geldiğinden beridir sesi can çekişir. Babası, elin oğluyla kurtarmaya çalışıyor çocukları. O da kuytuda bekliyor.

Gelin feryat figan bağırıyor yine:

"Hafiyecilik oynamak için torunlarını attılar ateşe."

Sabrım tükeniyor. Biz nereden bilelim... Kimin aklına gelirdi böyle olacağı... "Anadır" deyip katlanıyorum oysa ondan çok emeğim var torunlarımda. Korku, Hazreti Hamza'ya saplanan mızrak gibi kalbime saplanmış. Ama tövbe haşa Allah'a isyan mı edelim.

O yavrucakları korumak için, bu belayı başımızdan defetmek için Rabbim bize güç versin. Yoksa ben de bilirim; kendimi yerden yere atayım, ben de isterim; ateşten ayaklı karıncaların gezdiği bileklerimi ovalasınlar.

Hâlâ haber yok. Televizyondaki haberlerde varsa yoksa kar yağışı. Zaman geçmiyor, duvardaki saatin akrebi, yelkovanı birbirine dolandı kaldı. Başından beri şu yaşadıklarımızı düşünüyor, hâlâ bir çıkış umuduna sarılıyorum.

* * *

Yusuf Bey, HTS kayıtları ve baz sinyallerinin dökümünü getirince benim dört duvar arasındaki hafiyeliğim başlamıştı. İlk gün yavrularım oyuncaklarıyla uslu uslu oynamış, HTS kayıtlarının çoğunu incelemiştim. Ertesi gün sağ olsunlar; bizim yaramazlar soluk aldırmadı. Temizlik de bende hastalıktır. Yıllardan sonra ilk kez bir gün evi süpürmemiş, toz almamış, yerleri silmemiştim. Torunları anası aldıktan sonra bütün evi altüst edip arapsabunlarıyla yıkadım.

Akşam Yusuf Bey televizyon karşısında uyuklarken baz sinyallerinin dökümünü yemek masasının üzerine sermiştim. Kâğıtlar bir dolu rakamla, isimle karmakarışık, içinden çıkılmazdı. Nasıl oldu ben de bilmiyorum. Sanki Rabbim gösterdi: Bir tane telefon numarası sanki parmağıma yapıştı. Rakamların karşısında Gülser Ünsallı yazıyordu. Soyadı çok tanıdık gelince keyifle geriye yaslandım.

Yaşlı ellerimi kremle ovaladıktan sonra yakın gözlüklerimi yeniden taktım. Yusuf Bey'in yazısı inci gibidir. Ajandasının son sayfalarına soruşturmada adı geçenlerin isimlerini mutlaka yazar. Nezih'in adını görür görmez, soyadını hatırladım. Yakaladığım ipucunun keyfini sürdüm. Belki de olay sırasında Nezih'te karısının cep telefonu vardı.

Ne yalan söyleyeyim o kadar da önemsememiştim. Sabah uyanınca Gülser Ünsallı adına kayıtlı telefondan Yusuf Bey'e bahsettim. Hani aklımızda bir şüphe kalmasın diye de "Bu telefonun HTS kayıtlarına da bir baksak mı?" diye sordum. Allah

başımızdan eksik etmesin, beyim anlayışlıdır. Kahvaltısını bitirip son çayını içerken "Şimdi yine bir dünya formaliteyle uğraşamam. Bu TİB'de, Zonguldak'ta bizim Muhittin vardı ya o çalışıyor. Onu arayayım" dedi. Benim yanımda aradı Muhittin'i. Kulakları az duyuyor artık. Telefondaki adamın sesi bana kadar geliyordu. Saygıdan kırıldı adamcağız. "Müdürüm siz yeter ki emredin" diye beş kez tekrarladı. Telefon numarasını not aldıktan sonra "Arama kayıtlarını yarım saat içinde mail adresinize gönderirim. İşinize yarayacak bir şey çıkarsa resmi yazıyla talepte bulunursunuz" diye yol gösterdi.

Vallahi bir şey çıkmayacağından o kadar emindim ki Yusuf Bey'i boşuna uğraştırıyorum diye kendime kızdım. Adamcağız belki bir aydır dokunmadığımız arka odadaki bilgisayarı açtı. İnternet kablosunu zar zor takabildi.

O sabah aşağıdan kapı çaldı. Ben oğlanın ya da gelinin ikizleri erken getirdiğini zannettim. Otomata bastıktan sonra çocukların gürültüsü gelmeyince dikkat kesildim. Levent'ti. Yine sokak serserisi gibi kolları iki yana açık basamakları tırmanıyordu. Onu ilk gördüğümde hırçın hallerinin ardında yapayalnız gariban bir çocuk olduğunu anlamıştım. Bir de şehidin emaneti...

Günah yuvasında rızkını heba ederken yakalandığında da aslında hiç kızmamıştım. Anasız, babasız büyümüş çocuğu yargılamak kimin haddine. Sadece kendine çekidüzen vermesi için gönül koydum. Ama Yusuf Bey evinin halini anlattığında içim parçalandı. Cennette, peygamber efendimizin yanındaki şehidin oğlu, bir harabede, rutubetin içinde sahipsizdi. Onu bir an önce evermeliydim, kendisine bir yuva kurmalıydı.

Normalde yabani bir ürkekliktedir. Hep kaçırır gözlerini. O gün eve geldiğinde bakışlarını üzerime sapladı. Öpmek için elime atılırken "Çok önemli bir ipucu buldum" dedi. Yusuf Bey'e baş selamı verdikten sonra sehpada ince, kapaklı bilgisayarını açtı. Bana da Yusuf Bey'in yanındaki koltuğa oturmamı işaret ettikten sonra görüntüyü oynattı. Televizyon kanalından aldığı kayıtta varoşa park eden lüks cip ve o arabadan inen kara kuru adam çok net görünüyordu. Heyecandan yerinde duramıyordu Levent. Başka bir görüntüyü açtı. Müzakerecinin arandığı Bakırköy'deki

ankesörlü telefonun birkaç sokak ötesindeki bir güvenlik kamerasının kaydının olduğunu söyledi. Arama yapıldıktan sadece üç dakika sonrasıydı. Üzerinde bir parmak toz, lekeler olan bilgisayar ekranına varoştaki kara kuru adam girdi. Gözlerini Yusuf Müdür ile benim üzerimize dikip "MOBESE'deki bir bilgisayar kurdu gittiği yerleri şimdi inceliyor. Böyle bir rastlantı olur mu" diye sordu.

İkimiz de yanıt vermedik. Ben kendi ipucumu anlattım. "Nezih eşinin telefonunu kullanmış olabilir" dediğimde Levent üç numara tıraşlı kafasını kaşıdı. Birkaç kez "evet" diye tekrarlarken ihtimal hesapları yapıyordu.

Ondan farkımız yoktu. Basbayağı rastlantı olamayacak bir ipucu yakalamıştı oğlan. O sırada evlatlarım gelmişti. Gelinin acelesi vardı, koca gözleriyle kapıdan içeriye bakıp Levent'i görünce dudak büktü. Saygısız, babasına uzaktan selam verip elini öpmeden gitti. Ben torunlara kahvaltılarını yaptırırken Yusuf Bey Levent'e TİB'den bilgi geleceğini söylemiş, evrak incelemeye başlamışlardı. Tam kahvesini verirken Yusuf Bey'in telefonu çaldı. Muhittin kayıtları gönderdiğini söylemiş, "Müdürüm, bir an önce dilekçeyi gönderin, ben çok zora düşerim" demiş. Yusuf Bey yakın gözlüklerini takıp cüzdanından çıkardığı karttaki harf ve rakamları bilgisayara girmek için bir süre uğraştı. Beceremeyince pes etti, Levent iki dakikada bilgisayardaki posta kutusunu açtı.

Muhittin'in gönderdiği kayıtta on arama vardı, ben tanıdık numarayı hemen fark etmiştim. Parmağımı ekrandaki numaranın üzerine bastırıp "Bu telefondan müzakereci de aranmıştı" dedim. İkisi de şaşkın bana baktı. Adım kadar emindim.

Yavrularımı uyutmaya giderken Levent evrak tomarını yere seriyordu. Yanlarına döndüğümde Yusuf Bey ile Levent gözleri kocaman açılmış bana bakıyordu. Hiç unutmam Levent sayıklar gibi tekrarlamıştı:

"Aynı numara, Bakırköy'deki ankesörlü telefonun numarası, aynı numara..."

Bir süre sessiz durduk.

Sağ olsun Yusuf Bey hep soruşturmalarının bütün detaylarını bana anlatmıştır. Bazen mantıkla çözülür olaylar, bazen de delilleri

bulursun, onların mantığını çözersin. İşte biz o an suçu ve suçluların bir kısmını bulmuştuk. Bundan sonra nedenini arayacaktık.

Levent iyice dellenmişti. Taze yara dolu yumruklarını sıkıyor, boynunu kütletiyor, öfkeyle kaynıyordu. Henüz pek emin olmadığı senaryosunu anlattı:

"Aklıma gelen tek açıklama var: Bunlar devlet içine yerleşmiş sapık bir tarikat. Belki satanistler. O zengin piç bu tarikatın lideri. İnsan kurban ediyorlar. Bir ayin gibi düşünün. Aslında bundan zevk alıyorlar."

Vallahi ne yalan söyleyeyim; korktum, ürperdim. Rahmetli Muharrem Hocaefendi'nin sözleri geldi aklıma. "Allah'ın varlığına, birliğine inanıp şeytana inanmamak olur mu? İblis dünyadaki ordusuyla kötülüklerin peşinde" demişti.

Levent'e inandım mı inanmadım mı hatırlamıyorum. Sonuçta ne onlar gibi ifade almışım ne zanlıları tanımışım. Genç komiserin iddiasının en azından bir mantığı vardı.

Yusuf Bey hep dingin durur. Köy meydanındaki çınar gibi mülayim gölgesinde otursun, fırtına çıkmasa heybetini anlamazsın. Levent'in laflarıyla omuzları genişledi, gözleri kısıldı, oturduğu yerde devleşti. "Film değil bu" diye azarladı komiserini. Müzakereci Âdem ve Nezih'in hallerinde başından beri gariplik olduğunu anlattıktan sonra her zamankinden daha tok sesiyle konuştu:

"Demiyorum ki bunlar masum. Ama bir yandan da kurbanlar. Eminim birileri bunları kullanıyor. O kara kuru herif bunları kıskancına almış, kendine tetikçi yapmış."

Yusuf Bey'in sözlerinde cinayetlerin neden işlendiğinin, devletin memurlarının nasıl olup o kara kuru herifin tetikçilerine dönüştüklerinin yanıtı yoktu. Bedeni kaya gibi dururken gözlerindeki çocuk çaresizliği, şaşkınlığıyla bir süre yanıtlar aradı. Bulamadı.

İkisi de kimin haklı olduğunun hükmünü verebilecekmişim gibi benim ağzıma bakıyordu. Erkekler hep böyle yarı çocuktur.

Komisere dedim ki: "Sen yanıtın var diye doğru sayılmazsın." Yusuf Bey'e dedim ki:

"Ne yalanlar, ne oyunlar, ne roller gördük şuncacık hayatımızda."

Daha konuşmadan biliyordum sözlerimle "Bilge kadın" payesine ulaşacağımı. Oysa üçümüzün de bildiklerini söylemiştim. Tek yaptığım inatlaşmadan, yarışmadan konuşmaktı:

"Artık şüpheliler var. Onlardan öğrenebiliriz. Bir şey bulamazsak bunları düşünürüz."

Levent'in gözlerindeki hırçınlık söndü, bizim bey normal ihtiyar durgunluğuna çekildi.

Çay demlenmişti. Levent'e "Çayları sen koy, tepsiye diz. Ben alacağım" dedim. Hevesle mutfağa fırladı çocukcağız. İçim ezildi. Yusuf Müdür bana sevecen bakıp güldü. Bir ömür aynı yastığa baş koymuşuz, benim ruhumu bilir. İyi de hafiyedir. Söylemedim ama genç komiserin değil onun muhakeme yeteneğine güveniyordum. Muhtemelen o haklıydı.

Nereden bilecektik İblis ile savaştığımızı, yavrularımızın elimizden alınacağını...

"DEVLET İŞİ, ŞAKASI OLMAZ"

Boğulacak gibi öksürük nöbetiyle ayıldı Allah'ın cezası. Nihayet kafasını kaldırıp çevresine bakacak kadar kendine geldi Fare. Nerede olduğunu anlamaya çalışırken şaşkınlıkla korku birbirine karışıyor kocaman gözlerinde. Soğuktan titriyor. Beni fark edince irkildi. Belli ki onu yere serdiğim, itiraflarını aldığımız anları yeni hatırlıyor. Sesi yalvarıyor, kelimeleri tehdit ediyor. Deyyus titreyen dudaklarıyla "Seni öldürecekler" diye on kez tekrarladı.

"Önce sen öleceksin" dediğimde hüngür hüngür ağlıyor.

Kapının ardındaki gürültü iyice arttı. Telefonla arayıp bir kişiyi rehin aldığımı söylememden on dakika sonra ilk ekip gelmişti. Bölge devriyesi çocuklardı. Sonra amirleri geldi. Adının Cevdet, rütbesinin başkomiser olduğunu söylerken çok soğukkanlıydı sesi. Benim de sakinliğime hayret etmişti. "Müzakereciyi ben söyleyene kadar getirtmeyeceksiniz. Jammer konulursa, telefonum çalışmazsa düşünmeden kafasına sıkarım. Televizyonlara, gazetecilere haber verin. Onlar geldiğinde bana söyleyeceksin. Ondan sonra konuşacağız" demiştim.

Rehinem soğuk ve acıya fazla dayanamadı. Yavaşça kafası öne düşerken iniltileri de silikleşti.

Bilirim devlet ağır işler. Savcı gelecek, polis müdürleri ekipleri oluşturacak, ilçe emniyet müdürü olay yerine gelip kendini gösterecek... Acaba silahlar ateşlendiğinde kaçı İblis'in, kaçı Aksakallar Şeyhi'nin müridi olacak kapı önünde bekleyenlerin?

Saat 13.30... İblis yarım saat içinde televizyondan, radyodan duymalı istediğini yaptığımızı.

* * *

O gün komiser heyecanla eve geldiğinde onun bulduğu delille Necmiye Hanım'ın yakaladığı ipucu, kilitle anahtar gibi uyuşmuştu. Ne yalan söyleyeyim; o psikolog kızın sözlerine hiç inanmamıştım. Hatta hem Âdem'i hem Nezih'i sevmiştim. Bu kadar kolay kandırıldığım için utanıyordum.

Bir yandan da dosyayı kapatmam için tutturan Selahattin Müdür'ün yeni ipuçlarını duyduğunda kaşlarını nasıl yolacağını hayal ediyordum. İki polisi cinayetle suçlayacaktık, hapse gireceklerdi. Nezih'in ikizlerini torunlarım yerine koymuştum, onlar geliyordu aklıma. Bunu neden yaptılar ki diye düşünüp duruyordum.

Komiser, ecnebi filmlerin senaryosu gibi tarikat, satanistler falan diye saçmalayınca sinirlenmiştim. Necmiye Hanım da onun sözlerine pek itibar etmemişti ama üzerine gitmedi. Biz didişirken pamuk kadar yumuşak sesiyle soruların yanıtlarını verecek adamları yakaladığımızı hatırlattı.

Tekrar ifadelerini alacağımızı söylediğimde Levent'in gözbebekleri yine deli dönmeye başlamıştı. Ben telefonu aldığımda atıldı:

"Müdürüm, bir maruzatım var."

Ben de gergindim tabii. "Biliyorum senin maruzatını" diye bağırdım. Necmiye Hanım "Çocuklar uyuyor" diye uyardı ama maksadının ortamı sakinleştirmek olduğunu biliyordum. Komiserle sessizce konuştum:

"Biz cinayet büro polisi değiliz. Savcı emriyle de çalışmıyoruz. Bu idari soruşturma. Hangi ifade ne zaman alınacak, savcıya ne zaman haber verilecek benim yetkimde."

"Zanlılar kaçabilir" diye mırıldandı. O zaman çok kızmıştım. Bu Levent böyledir işte. Meslek tecrübem onun yaşını katlar, sanki bana işimi öğretecek. Zannediyor ki bir devlet memurunun kaçması kolay. "Firari yaşamak için ya dünya çapında bir örgütün olacak ya da servetin. Yoksa devlet elbet yakalayacak. Ben raporumu tamamlamadan suç duyurusunda bulunmam" dedim.

Telefonu beş kez çaldıktan sonra açtı Âdem. Hiç rol kesmedi. Tekrar ifadesini alacağımızı söylediğimde şaşırmış rolleri

oynamadı. "Emredersiniz müdürüm" derken sesinde mahcubiyet ve günahının bedelini ödemeye hazır mertlik vardı. "Orada bekle, geliyoruz" dedim. Yıllık izne ayrıldığını, kendisinin Teftiş Kurulu Başkanlığı'na gelebileceğini söyledi. Olur verdim. Nezih'i de bizim büroya çağırdım.

Evden hemen çıktık. Yüce Allah'ım nasıl kurduysa bu düzeni sanki bütün dünya temizlenmişti. Kar en derinlere kadar işlemiş, sonra bütün kirlerle birlikte uçup gitmişti. Yine de eşek donduran güneşinde ayaz bıçak gibi insanın etini kesiyordu. İki gün önce çoluk çocuk muhabbeti yaptığımız adamı cinayetle suçlayacaktım. Belki de bütün bunların bir açıklaması var, peşin hüküm tuzağına düştük, diye düşünüyordum.

Bizim daireye varınca önce Selahattin Müdür'ün makam odasına uğradım. Artık ne kapıda karşılamalar vardı ne de hürmet. Evrak inceliyor gibi yapıp oturmam için koltuğu işaret etti. Dirseğini masaya koyup avcuyla alnına bastırırken "Geldi mi istediğiniz kayıtlar, var mı bir şey" diye sordu. Sesinde sitem ve alaycı ton vardı.

Belki de sadece kaza sonucu kadını vurduğunu zannettiği genç polisin suçunu örtmeye çalışıyordu.

"Ben de ilk başta 'Deli saçması' diyordum. İkimiz de bin tane görmüşüzdür böyle komplo delilerinden. Ama bu kez farklı. Bu iş öyle kaza kurşunu değil" diye başladım lafa. HTS kayıtlarında hem müzakereciyi hem Nezih'i arayan ankesörlü telefonu tespit ettiğimizi söyleyince dikkat kesildi. Sol kaşını çekiştirmeye başladı. Fare'den bahsetmek için erkendi. Sadece şüpheydi. Bir süre parmaklarının ucuyla masaya vurduktan sonra kararını vermişti.

"Sen de biliyorsun. Bazen akla hayale gelmeyecek rastlantılar da olur. Çok basit açıklaması olan teknik hatalar da olur. Sen ifadelerini aldıktan sonra hemen raporu yaz. Emniyet Müdürlüğü'ne gönderelim, uyarımızı da yapalım. Bizden çıksın" dedi.

Bir özrü hak ediyordum, umursamadı. Gitmem gerektiğini anlayıp çıktım.

Koridorda Levent volta atıyordu. Telaşla yanıma koştu. Parmaklarının ucuyla dudaklarının kenarlarını kazırken "Avukatıyla gelmiş" dedi. Âdem itiraf etmeyecekti. Küçük odanın ortasına konulmuş sandalyelerde oturan iki adam ben içeri girince

ayaklandı. Fiyakalı bir takım elbise giymiş şişman avukat kendini tanıttı.

Masama oturduğumda Âdem'e uzun uzun baktım. Fırça'bıyıklarını avuçlayıp bir süre gözlerini kaçırdı. İki adamın arkasında dikilen, küçük ağzından tiksinti akan Levent'e kâtibi getirmesini söyledim.

Şişman avukat mendiliyle alnında birikmiş terleri silerken "Geçici olarak buradasınız herhalde. Makam odanız bakıma mı alındı?" diye sordu. Utanmıştım ama belli etmedim. Üstünlük sağlamaya çalışıyordu edepsiz. Yanıt vermeyerek haddini bildirdim. "Artık böyle konuşacağız öyle mi?" diye Âdem'e yüklendim. Çenesini öne uzatıp bıyıklarını ısırdıktan sonra "Müdürüm, biliyorsunuz devlet işi. Şakası olmaz. Bir hataya kurban gitmeyelim" dedi. Hâlâ bir delilimizin olmamasını umut ediyordu.

Bu devlette işler böyledir. Kendisine lazım olmadığında kimse kuralları umursamaz. Laçkalığa bakınca bu dev sistemin nasıl işlediğine şaşar kalırsın. Ama bir sorun çıkıp resmiyete bindiği an mahkeme duvarı gibi olur suratlar, yasa maddeleri havada uçuşur. Hakkın, hukukun âlimi kesilir herkes.

Devlet adabı da buna riayet etmeyi gerektirir. Kâtip gelene kadar tek kelime etmedim ama gözlerimi Âdem'in üzerinden saniye çekmedim. Günahına girmeyeyim, hiçbir saygısızlığı olmadı. Sonuçta işi insanlara rol kesmek, yapmadı.

Bazı suçlular polisi masumiyetlerine ikna etmeye çalışmayacak kadar dürüsttür. Sadece kanıt bulunmamasını umarlar. Kadere teslimiyete benzeyen bir haldir bu.

Formalitelerden sonra başladım. "Çok uğraştık ama seni aradığını söylediğin kuzeninin bir tane görüntüsünü tespit edemedik" dedim. Kafasını kaldırmadı. Delilimizin bu kadar olması için dua ediyor olmalıydı. Şişman avukat ise emindi:

"Bu sizin işiniz. Biz kanıtlamak zorunda değiliz."

Ben devam ettim:

"Seni hep MOBESE kameralarından uzak, güvenlik kameralarının bile görmediği kuytulardan aramış."

Avukat işinin kolay olacağı yanılgısıyla rahatlayıp kravatını gevşetmişti. Hiçbir duygu ve gereksiz tek bir kelime

barındırmayan devlet lisanını bilmiyordu. Basitliği aptallık zannediyordu. Ama Âdem'le aynı dili konuşuyorduk ve o sözlerimin bir hedefe yürüdüğünün farkındaydı. Eminim en çaresiz anlarında konuştuğu o insanlara kendini daha önce hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Yine de kendinden emin konuştu:

"Amirim, sizin de işiniz kolay olsun. Evraka yazılacak şekliyle sorun, ben de doğrudan, avukat bey karışmadan yanıt vereyim."

Şişman adam müvekkiline küstü. İkimize de tepeden bakıp sessizliğe gömüldü. Küçük odanın içindeki beş kişilik kalabalıktan bunalan Levent düello teklifiyle kendine gelmişti. Ben en yalın haliyle sorguya başladım:

"Sana rehine olayının ölümle sonuçlanması yönünde bir telkinde bulunuldu mu?"

"Hayır."

"Olay sırasında kuzenin ve eşin dışında bir kişiyle telefon görüşmesi yaptın mı?"

"Hayır."

"Karısı ve çocuğunu rehin alan faile, operasyon için pencerenin iki yanında duran özel harekât polislerini işaret ettin mi?"

"Hayır."

"Eve operasyon yapılması yönündeki karara seni birileri zorladı mı?"

"Hayır."

"Evine beş kilometre uzaktaki ankesörlü telefondan hem sen hem de maktulleri vuran özel timci Nezih birkaç dakika arayla aranmış."

Şaşırmış rolü oynamadı. Yalanını yarım ağızla "Bilmiyorum" diyerek söyledi. Yüzünün bir mumun yavaşça erimesi gibi sarkmasını seyrettim. Kaşları, göz torbalarıyla birlikte aşağı büküldü. Bakışları iki kara çizginin arkasında kaybolmuştu.

Hapse atılmasına şimdilik yetmeyecek bir delildi bu ama yakalanmıştı. Avukat "Kayıtları inceledikten sonra yanıt vereceğiz" diyerek araya girdi.

Fare'yi olay yerinde ve Bakırköy'deki ankesörlü telefonda tespit ettiğimizi söylesem paniğe kapılabilirdi. Kolay inkâr edilebilecek ipucunu sonraya saklamaya karar vermiştik.

Levent pençelerini saplayacak vahşi bir hayvan gibi öfkeyle volta atarken imza işlerini hallettik. Âdem fırça bıyıklarını avuçlayarak sanki devasa bir sırrı zapt ediyordu.

Onlar çıktıktan sonra Levent zor durduğu odadan dışarı attı kendini. Bir delilik yapmasından korktuğum için peşinden gittim. Koridorun penceresinden bakarken telaşlı geri atıldı. Beni karşısında görünce "Müdürüm bakın" diye sokağı işaret etti. Arnavutkaldırımı sokakta iki zanlımız ile avukatları küçük bir daire oluşturmuş, konuşuyordu.

Beş dakika sonra odaya geldiler. Nezih'in avukatı gür sakalları özenli tıraş edilmiş, kısa boylu, zayıf, şık genç bir adamdı. O da odaya dudak büktü ama üzerine söz söylemedi. "Müvekkilimin daha önce de ifadesini almışsınız, yeni bir gelişme mi var?" diye sordu. Nezih gözlerini kaçırıyor, yüzüme bakamıyordu.

İfadesini aldıktan sonra soruşturmayı Cinayet Büro'ya teslim edeceğimi söyledim. İri bedeni söndü. İtiraf etmesinin cezasını azaltabileceğini anlatırken müvekkilinin zayıflığından, benim ustalığımdan korkan avukat "Bunu yapmayın" diyerek lafa girdi. Eşinin telefonunun o gün yanında olup olmadığını sorduğumda zar zor çıktı sesi:

"Evet."

İkizlerinin ateşi olduğunu, acil bir durum ihtimaline karşı eşinin telefonunu yanına aldığını anlatırken ezberletilmiş cümleleri tekrarladığı belliydi. Göz ucuyla avukatına bakıyordu. Müzakereci Âdem ile onun aynı ankesörlü telefondan arandığını söylediğimde derin bir nefesle doğruldu. Bir an çözüleceğini sandım ama titreyen sesiyle sadece "Bilmiyorum" dedi. Vallahi 40 yıllık meslek hayatımda o an çok sağlam delillerin bile bir neden bulamadan zayıf kaldığını öğrendim. Hâkim ne karar verir bilemedim. İkisinin aynı telefondan aranması, kara kuru adamın görüntüleri yargıçlarda cinayet kanaati oluşturur muydu? İfadesini imzalarken bir an durdu kara yağız delikanlı. İlk kez yüzüme baktı. Onu battığı pislikten çıkaracak gücüm olsa "Yapma" derdim. Aklıma Fatma ile yavrusu Zeliha geldi. Bu kez ben yüzümü çevirdim, o imzasını attı.

* * *

Radyoda müzik susup sunucu kadının sesi duyulunca yine kalbimde çarpıntı, içimde bütün dünyanın nefesini çeksem kurtulamayacağım sıkıntı peydahlandı. Torunların kaygısıyla keder çullanıyor üzerime. Spiker başbakanın açıklamalarda bulunacağını ve canlı bağlanacaklarını söyledi. Nefesimi bıraktım. Vaktimiz iyice daralıyordu. Başbakan eski Türkiye'deki vesayetlerin ortadan kaldırıldığını, milletin iktidarını tesis ettiklerini anlatıyor. Artık insanların dinini özgürce yaşadığını, referandumdan sonra yetkileri genişlemiş cumhurbaşkanıyla Türkiye'nin şahlanacağını söylüyor. Kapının ardındaki devletin memurundan önce kirli şeyhinin müridi olan, onun fetvasıyla beni katledebilecek polisleri düşünüyorum. Yeni vesayet bu değilse ne?

7

Levent Gündüz

"TANIMADIĞIN DÜŞMANDAN DAHA KORKUNCU YOKTUR"

Arabanın ön camında, dışarısı seçilmeyecek kadar karın birikmesini bekleyip heriflerin arabasını bu kez görürüm umuduyla sileceği çalıştırıyorum. Camdaki plastiğin iç gıcıklayan sesiyle beliren meydan yine boş. Son yarım saat artık. Araba çöküyor sanki üzerime. Dışarı çıkıyorum. Sallanınca içinde kar yağan küreler gibi meydan. Sanki bu küreye hapsolmuşum.

* * *

O avukatlarının arkasına saklanan suçlu polisleri sorguladığımız odada da bir kafesin içindeydim sanki. Öfke, tiksinti ne içime ne de mekâna sığıyordu.

İfadeden sonra bizim odadan çıkan Nezih ile avukatını sırf tedirgin etmek için takip etmiştim. Nezih bir an geri dönüp üzerime yürümek istedi ama avukatı kolundan tutup arabaya soktu. O zaman keşke gelse de ağzını burnunu kırsam diye düşünmüştüm.

Büroya döndüğümde Yusuf Müdür bilgisayarın başında yakın gözlüklerini yuvarlak burnuna düşürmüş raporu yazmak için tırmalıyordu. İşaret parmaklarıyla klavyeye birkaç kez vurduktan sonra ekrana uzun uzun bakıyor, bu sürekli tekrarlanıyordu. Bunalmışken aklıma Bilişim Şube'de çıktığım ilk operasyonda aldığımız hacker geldi. Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'nde okuyordu lavuk. Uzun saçlarını kız gibi

tepesinde topuz yapmıştı. Eğlence olsun diye MOBESE ağına girmiş, evinden bütün kameraları izliyordu. Mahkeme tutuklamadı.

Birkaç hafta sonra kıramadıkları şifreler için Bilişim Şube'ye onu çağırmışlardı. İki kez arabayla ben gidip evinden almıştım. Artist artist konuşmuş, sadece çocuk istismarı davalarında polise yardım ettiğini anlatmıştı. Güya teklif edilmiş ama politik fikirlerinden dolayı "Emniyet"e çalışmayı kabul etmemiş. Şubede de "Giremediği bilgisayar yoktur" diyorlardı.

Yusuf Müdür'ün klavyedeki aciz tıkırtılarını dinlerken hacker'dan faydalanma fikri aklıma yattı. Bilgisayar korsanıyla münasebetimi anlatıp "Emrederseniz Âdem ile Nezih'in bilgisayarına, telefonuna girmesini isteyebilirim" dedim.

İyi polisti Yusuf Müdür. Tam çözmeden, sadece şüphelerle dosyayı kapatmak onun da içine sinmiyordu. Sonuçta savcılık yazısı olmadan, bir bilgisayar korsanıyla yasadışı işlem yapacaktık. Kuralların dışına çıkmak hiç onun tarzı değildi. Gözlüklerini çıkarıp kafasını geniş omuzlarının arasına gömdü, uzun uzun düşündü. "Yarın öğleden sonra raporu vereceğim. Bir şey bulursan savcılık yazısıyla resmiyetle işlemi tekrarlatırız" dedi.

Aga fikrini değiştirmesinden de korkuyordum, fişek gibi fırladım dışarı. Sultanahmet'ten Maslak'a yirmi beş dakikada gittim. Seyrantepe'deki apartmanın kapısındaki zilde kamera vardı. Demir kapının kilidi cızırtıyla açılırken megafondan şımarık şımarık konuştu dallama:

"Hangi rüzgâr attı buralara komiserim?"

Asansörden en üst katta indiğimde evinin kapısında, saç baş dağınık, üzerinde pijamalarıyla bekliyordu. Sırıtarak eve buyur edip "Sizinkiler geldi birkaç kez. Seni bürodan fena şutlamışlar" dedi. Hiçbir şey söylemedim. İşimiz düştü diye lavuğa yaltaklanacak değildim. Mevzuyu anlatıp Âdem ile Nezih'in kimlik bilgileri, telefonları, mail adreslerinin olduğu dosyayı önüne koydum.

Ukala ukala böbürlenmeye devam ediyordu:

"Vay be olaya bak; polis yasadışı iş yapmamı istiyor. Niye yardım edeyim ki sana?"

Cevabı buraya gelirken hazırlamıştım. "Politik fikirlerin için. Sonuçta polis iki kişiyi öldürmüş olabilir. Solcular bunlarla uğraşmaz mı?" dedim.

Saçlarını tepesinde toplarken kahkaha attı. Kabul etmeyeceğini zannetmiştim. Dosyayı sehpadan alıp "Ofisime geçelim o zaman" dedi. Evin bir odası monitörler, açık bilgisayar kasaları, laptoplarla doluydu.

Klavyeyi on parmak tuşlayarak sadece kodların olduğu siyah bir ekrana geldi. Rakamlar, farklı komutlar girerken ne yaptığını zerre anlamıyordum. Ekranda bir yükleme çubuğu yavaş ilerlerken konuştu:

"Sana neden yardım ediyorum biliyor musun? Televizyonda canlı izledim ben bu olayı. Neden elin garibanlarını bilerek öldürdüklerini merak ediyorum."

Polislik böyledir işte. Bir meraka kendini kaptırırsın, ondan sonra iş değildir bu meslek, hastalıktır. Hacker'a da hafiyelik bulaşmıştı anlaşılan.

Üç saate yakın uğraştı. Ben evin içinde dolanıp durmuş, Eda'nın hayalleriyle oyalanmıştım. Tatlı bir heyecandı benim için. Kanımı yavaşlatıyor, hayata dair güzel tüm duyguları okşuyor. Hem dinginleştiriyor, hem coşturuyor. Nihayet kendimi koyacağım bir yer bulmuştum koca dünyada. Eda'nın yanı. Onunla buluşmak için bir sürü mazeret biriktirmiştim. Güzel dudaklarını öpmenin düşündeyken hacker seslendi. Ofisine girdiğimde büyük ekranda bir elektronik posta kutusu vardı. "Nezih Ünsallı'nın mail adresindeyiz" dedi. Olay günü gelmiş sadece iki mail görünüyordu. İkisi de internet sitelerinin reklamlarıydı. Önceki gün de durum aynıydı. "Silinen mail'ler asla yok olmaz" diyerek yeniden siyah ekrana döndü, parmakları klavyede koşuşturmaya başladı. Birkaç dakika sonra "Çöpte o gün saat 22.15'te gönderilmiş bir posta var. Gülser Ünsallı, karısı galiba, onun e-posta adresinden gönderilmiş" diyerek enter tuşuna basıp geriye yaslandı.

Ekranda önce "Keskin nişancı şuna bir bak" yazısı çıktı, altındaki fotoğrafta bulanık suretler yavaş yavaş belirginleşiyordu. Henüz flu iken dehşet tablosunu anlamıştım. Üçlü koltukta başörtüsü alnına düşmüş genç anne ikiz yavrularını göğsüne

bastırmıştı. Görüntü tamamen netleşti. Boynu eğilmiş kadın yalvararak bakıyordu. Kara maskelerinin içinde sadece gözleri görünen İblis'in iki adamı tabancalarıyla üzerlerine çökmüştü. Bir insanın yüreğindeki en zayıf yere nişan almışlardı. Hiç düşünmeden öfkeyle kudurdum önce. Tırnaklarımı avcuma saplayacak kadar sıkmıştım yumruklarımı. Nihayet düşünebildiğimde Yusuf Müdür'e hakkını teslim ettim. Onun söylediği gibi Âdem ile Nezih cinayete mecbur edilmişti. Sonra saf kötülüğün büyük tehdidiyle endişeye kapıldım.

Yine beş kez çaldıktan sonra açtı telefonu Yusuf Müdür. Bıraksam sesim çığlık olurdu. "Ailelerini rehin almışlar. O gece fotoğraflarını göndermişler. Nezih'in mail'inde bulduk. Aileniz için tedbir almalıyız" dedim. İhtiyar "Tamam" diyerek telefonu kapattı.

Evden çıkarken hacker, artist hallerinden çok farklıydı. İşin ciddiyetini kavramıştı. Fotoğrafın çıktısını uzatırken "Ben ne yapayım?" diye sordu. Âdem'in mail'inde benzer bir fotoğraf olduğundan şüphem yoktu. Ona bakmasını söyledim.

Arabayı çalıştırıp gazı köklerken çok geçti. Ben bilgisayar korsanının evinde Yusuf Müdür'ün telefonunu tuşladığım sırada oğlu Fatih, ikizleri Necmiye Ana'dan almış, merdivenleri iniyormuş. Apartmanın zor açılan demir kapısını ikizlerin geçmesi için tutarken yüzüne inen yumrukla devrilmiş. Kar maskeli adamlardan biri çocukları kucaklayıp götürürken diğeri Fatih'in üzerine eğilmiş, "Babana söyle, evde telefonumuzu beklesin. Birine haber verirseniz veletlerin cesetlerini bulursunuz" demiş.

Hepsi birkaç saniyede olup bitmiş. Kapısı canhıraş çalan Necmiye Ana oğlunun bir şey unutup geri döndüğünü zannetmiş. Oğlunun kırık burnu ve kan saçılmış suratını görünce çığlık atmış. Fatih'i içeri alıp torunlarına bakmak için aşağı koşacakken oğlu "Çocukları kaçırdılar" demiş.

Sonra anlattı Yusuf Müdür, bu sırada aradığı ev telefonunu açan olmadığını, yolda taksideyken oğlunun cep telefonundan arayıp "Hemen eve gel baba" dediğini.

Ben Kara Renault'nun katranını sonuna dayamışken konuştuk. "Çabuk bize gel" deyip kapattı.

Apartmanın basamaklarını ikişer ikişer tırmandım. Evdeki kahır sahnesi babamın ölüm haberinin geldiği günü getirmişti aklıma. Babaannemin evindeydik, o feryatlar hâlâ girer rüyalarımâ. Çocuk aklımla sevmenin ne kadar tehlikeli, zararlı olduğunu düşünmüştüm. Hayatım boyunca da fikrim değişmedi. Beni bundan vazgeçiren, acınası halde parçası olmayı arzuladığım eve aynı karanlık çökmüştü.

Yusuf Müdür, salondaki yemek masasının üzerine koyduğu cep ve ev telefonlarının başındaydı. İhtiyar yüzünde endişeler kaynarken pehlivan bedeniyle dik duruyor, ailesini kurtaracak güçte görünmeye çalışıyordu.

Necmiye Ana salondaki koltuğun ucunda iki büklümdü. Üzerine çullanan kederle küçülmüştü. Beyaz başörtüsünün çevrelediği yüzündeki bütün kırışıklıklarda ayrı bir ıstırap vardı. Bana bakan ağlamaktan bitap gözleri, iyi bir söz, yüreğindeki ateşe serpilecek bir umut için yalvarıyordu.

"Ana her şey yoluna girecek. Çocukları kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağız" dedim. Kesik nefeslerle sarsılıp iri gözyaşları döktü. Öfke kaynıyordu içimde ama bu kez çaresiz hislerden kurtulamıyordum. Sadece Necmiye Ana'ya söylediklerim tutulamayacak kadar büyük bir yeminin yükü olup çökmüştü kalbime. Çok korkunçtu düşman. İnsanın ailesine, çocuklarına saldırabilecek kadar saf bir kötülüktü. Polis müdürünü hedef alacak kadar cüretkârdılar. Bütün endişeler haklıydı. Üstelik hâlâ sınırsız zalimliklerinin nedenini bilmeyecek kadar uzaktık düşmandan.

İkizlerin annesi geldiğinde azaba azap eklendi. Yaralı kocasına şefkatle yaklaştı önce. Evdeki kederle evlatlarının yokluğunu fark etti. İsimlerini bağırdı. Kocası söylediğinde taş kesildi. Fatih koluna girip koltuğa oturttuğunda ne hissedeceğini bilmediği aşikârdı. Şoktaydı. Kollarını karnında birleştirip ileri geri sallanırken başına gelen felaketi idrak etmeye çalışıyor, endişe içinde kıvranıyordu. Oturduğu yerden fırlayıp çığlık çığlığa "Sizin yüzünüzden, siz yaptınız" diye haykırdı. Yusuf Müdür dirseklerini masaya dayadı, kocaman ellerinin arasına aldı kafasını. Gözleri masanın üzerindeki telefonlardaydı. Necmiye Ana, gelinine "Sus, haddini bil" diye bağırdı. Ben o an öğrendim; acısının

büyüklüğünü sergilemek bencilliktir. Necmiye Ana ıstırabını sergilemek yerine belaya meydan okuyan mert bir kadındı. Hayatı boyunca destek olduğu kocasına en zor zamanda yük olmayacaktı.

Şefkatle "Yusuf Bey" deyip devam etti. "Âdem ile Nezih'in ailesini bırakmasalar onlar susmazdı böyle. Demek ki zarar vermediler. Sen de istediklerini yaparsan bırakacaklar evlatlarımızı."

Fatih ile karısı Meral yalvararak bakıyordu ihtiyara. Ömrünü verdiği mesleğine ihanet edeceğini, Fatma'nın kanını yerde bırakacağını, yetimhanedeki Zeliha'yı adaletsizliğe mahkûm edeceğini, kötülere teslim olacağını duymak istiyorlardı. Kocaman ellerini kalın ensesinde birleştirirken bunları tek tek düşündüğünden emindim. "Öyle yapacağız" diye mırıldandı. Bana bakmıştı. O an düşündüm; böylesi bir zalimlik karşısında teslim olmayacak insan yoktur. Bu kötülüğe kimse direnemez. Yine de çok derinlerde hırçın duygularım çocuklar kurtulduktan sonra İblis'in ve tüm adamlarının tek tek kafasına sıkacağımı fısıldıyordu.

Yusuf Müdür yanındaki sandalyeye oturmamı işaret edip "Telefon geldiğinde hoparlörü açacaksın. Kulaklarım iyi değil, bir hata olmasın. Hepimiz dinleyeceğiz" dedi. Büyük sorumluluk onu korkutuyordu.

Bir saat Meral'in yavruları için sayıklamaları, Necmiye Ana'nın kederli iç çekişleri ve mırıldandığı dualar dışında tek kelime etmeden geçti. Ben hayatımda bir sandalyede o kadar uzun, aralıksız oturmamıştım. Nihayet ev telefonu çaldı, hepimiz yerimizden fırladık. Genç anne çığlık attı, yaşlı kadın besmele çekti, Fatih karısının elini kavradı. Benim avuçlarım terlemişti, telefonun ahizesini kaldırırken eli titriyordu Yusuf Müdür'ün. Hoparlörün tuşuna bastım. Düşmanın korkunçluğuna yakışır boğuk, kalın sesi laubali bir edayla çınlıyordu:

"Yusuf Bey sen ne yaptın böyle ya? Bize bela oldun, bak şimdi senin de ocağına düşen ateşe."

İç Anadolu şivesiyle iş bilir esnaf ağzında konuşuyordu. Elindeki güçle tehditkâr ve şımarıktı. Kısa bir sessizlikten sonra "Sesim yankılanıyor, hoparlörden mi konuşuyoruz? Telefonu kapatıyorum, torunlarına veda et" dedi. Gelin "Yalvarıyorum" diye haykırdı, Yusuf Müdür titreyen sesiyle "Lütfen... lütfen..." diye

tekrarladıktan sonra "Çocukların, annesi, babası, ninesi var. Duymak istiyorlar" dedi.

Pislik herif kahkaha atıp "Yav Yusuf Müdür bu kadar korkma. Sen de hiç pazarlık yapmayı bilmiyorsun. İş yapıyoruz sonuçta. Bizim de senden istediğimiz şeyler var yani" dedi. Aksanını daha belirginleştirmişti, tehditkâr devam etti:

"Ama dürüst olmazsak pazarlık da olmaz di mi? Evde biri daha var mı?"

İhtiyarı dev cüssesi bile güçlü göstermiyordu artık. Rengi benzi atmıştı. Sesi zor çıktı:

"Yardımcım komiser var."

"Ha şöyle" dedi pislik. Her kelimesinde karşısındakilere işkence etmenin keyfi vardı. Onu öldüreceğime yeminler ediyordum içimden.

O ise gücünü ürkütücü boyuta ustaca taşıyordu:

"Nasılsın Levent? Oğlum öyle fare deliği gibi evde nasıl yaşıyorsun lan sen. Sana da sürprizimiz olacaktı ama adamın bir sevdiği olmaz mı lan?"

Ne diyeceğimi bilemedim. O da cevap beklememişti zaten. "Müdür, senden ne istediğimi biliyorsun di mi?" dedi.

Yusuf Müdür torunlarının hayatı için şartsız teslim olduğuna ikna etmeye çalışıyordu:

"Çocukları bırak, ne istersen yapacağım."

Üstünlüğünün hazzıyla vıcık vıcıktı kötünün sesi:

"O kadar büyük konuşma müdür. İnsanların ölse yapamayacağı şeyler var. Mesela ben sana 'Oğlunu öldür' desem yapacak mısın? Ama ben senden yapabileceklerini isteyeceğim... Yarın soruşturma dosyasını suç unsuruna rastlanmadığını yazarak teslim edeceksin."

Yusuf Müdür "Tamam... tamam" diye tekrarlasa da bu felaketten bu kadar kolay kurtulamayacağımız belliydi.

Boğuk, kalın ve yaşının bizim ihtiyara denk olduğu anlaşılan ses korkunç pazarlığa yeni başlıyordu:

"Âdem ile Nezih'i telefonla aramayacaksın, yolda görsen kaçacaksın. Levent de, seninle bağı olan başka biri de öyle yapacak."

Şartının anlaşılması için bir boşluk bıraktıktan sonra devam etti:

"Şimdi ben Âdem ile Nezih'e evlatlarını, hatunlarını aldıktan sonra da güvenebiliyorum. Neden? Çünkü onlar da benimle aynı suça bulaştılar. Konuşsalar kendileri de yanacak. Zaten ötseler ailelerinin hiçbir zaman güvende olmayacağını da biliyorlar. 'Suç ortaklığı en güçlü zamktır' demiş biri. Ne doğru söylemiş. Ama sen raporunu verdikten sonra yine püri paksın. Belki bir zaman sonra şimdiki zavallı halin kanına dokunacak. Düşüneceksin: 'Ailemi güvene alırım, intikam için saldırırım.' Belki bir rehine olayı gördüğünde kanın kaynayacak. Evladını, torunlarını koruyabileceğini düşünecek kadar salak olacaksın. Yani müdür, senin anlayacağın suç ortağı değiliz ki ben sana güveneyim. Ha bir de polissin. Seni olmasa Levent'i dürtecek şeytan. 'Neden yaptı bu adam bunları?' diye meraktan kuduracaksınız. Biliyor musun neden yaşanıyor bunlar?"

"Bilmiyorum" diye yanıt verdi Yusuf Müdür.

İblis "İyi, sakın bilme" diye tehdit ettikten sonra "Şimdi biz bu durumda ne yapacağız müdür? Ben nasıl güveneyim sana da bu sabileri bırakayım?" dedi.

Yusuf Müdür'ün yemin billah ederek yalvarışı öyle bir kanıma dokundu ki aga.

Korkunç isteğine adım adım, zekice ilerleyişi herifi daha ürkütücü yapıyordu. "Öyle yeminle, namus sözüyle olmaz bu iş müdür. Biz suçla bağlanmalıyız birbirimize. Öyle güçlü zamkla bağlanmalıyız ki ahrete kadar kopmayalım" dedi.

İhtiyar, Necmiye Ana'ya baktı. Koltuğun ucunda, iki büklüm çaresizlik içinde kıvranıyordu kadıncağız. "Ne istiyorsun?" diye mırıldanırken pehlivan bedenini zor taşıyordu.

Cebimdeki mermiyi daha önce hiç olmadığı kadar güçlü sıkıyordum. İblis "Getirin lan çocukları" dediğinde hepimiz nefesimizi tuttuk. Gelin ayağa fırlamıştı. İkizlerin "Anne" bağırışları duyuldu. Meral "Muhammed, Yusuf... Yavrularım" diye çığlık attı. Necmiye Ana yere, dizlerinin üzerine düştü. Yusuf Müdür'ün masanın üzerindeki elleri titriyordu. Çocukların ağlama sesleri arasında adamlarına "Tamam çıkarın, götürün" dediğini duyduk.

Eziyetinin, saldığı korkunun sindirilmesi için bıraktığı sessizlikten sonra dilinden zehir saçtı:

"Şimdi çok iyi dinle müdür. Pazarlığın sonuna geldik. Yarın öğlen ben haber kanalını açacağım ve bir rehine olayını göreceğim. Etrafın polislerce çevrilmiş, pazarlık yapıyor olacaksın. Levent o sırada Emirgan'daki Çamfıstığı Meydanı'nda bekleyecek... Not edin bak, unutmayın. Emirgan Çamfıstığı Meydanı'nda... Adamlarım çocukları saat 14.00'te oraya getirecek. Bak bu kadar adilim. Çocukları görecek komiser. Sen rehineye sıkacaksın, öldüreceksin. Ben emin olduktan sonra adamlarıma çocukları Levent'e vermesini söyleyeceğim. Ama ortalıkta bir tezgâh, bir pusu görür, hissedersem her şey biter. Harbiden biter."

Necmiye Ana'ya baktım. O anki yüzü hâlâ gözlerimin önünde. Bütün kırışıklıkları, seyrelmiş kaşları, dudakları acıyla sarkmışken ela gözleri şefkatle bakıyordu Yusuf Müdür'e. Fatih iki büklüm çaresizliğe gömülmüştü. Babasından çocukları için kendini feda etmesini isteyemeyecek kadar zayıftı. Gelin hiddetle bakıyordu suçladığı kayınpederine.

Bizim ihtiyar kalın, tıknaz parmaklarını alnına sapladı. Orospu çocuğu "Sana beş dakika müddet. İyi düşün. Arayacağım" diyerek telefonu kapattı. Kurbanının kararından emin olmasını isteyecek kadar zekiydi. O beş dakika sanki beş saatti. Kocaman yumruklarını masanın üzerine koymuş, mermer heykel kadar hareketsiz duruyordu Yusuf Müdür. Torunları için hayatını verecek güce sahipti de elini bir masumun kanına bulayacak vicdansızlığı, bu kalleşlere teslim olacak onursuzluğu kabullenebilecek miydi?

Sessizliğin içinde sadece Necmiye Ana dualarını mırıldanıyor, "İblis, bu iblis" diyordu. Düşmanımızın adını o an koymuştu. Konuşmaya korkuyordum. Susmaya dayanamadım:

"Çocukları bırakacağından emin olamayız. Garantiye almalıyız."

Gelin nefretle bana baktı. "Sen kimsin? Evimizde ne işin var? Oğullarımın canı için pazarlık mı yapacaksın?" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Oysa ben onun evlatlarını düşünüyordum.

Necmiye Ana buruşmuş, damarları şişmiş eliyle yüzünü kapatmıştı.

Telefon yeniden çaldığında Meral koşulsuz teslimiyet isteyen korkuya kapılmıştı:

"Evlatlarım için yalvarıyorum baba."

Ahizeyi kaldırıp hoparlörün tuşuna bastım. Yusuf Müdür'ün göründüğünden çok zayıf olduğunu sanıyordum ama şart koşacak kadar güçlüydü:

"Ben tetiği çekmeden önce çocukları bırakacağından emin olmam lazım. Emirgan'da ikizlerden birini Levent'e vereceksin. Bunun haberi bana geldikten sonra istediğini yapacağım. Diğer ikizi vereceksin. Bir daha da aileme yaklaşmayacaksın."

Çatallı sesiyle pis bir kahkaha atıp "Vay, pazarlığı öğreniyorsun müdür" diye alay etti İblis. Bir müddet sessizlikle eziyet ettikten sonra "Hadi bakalım öyle olsun. Ama anladın değil mi? Bütün bunlar bittikten sonra üzerime gelirseniz bütün anlaşma bozulur. O zaman ailen hiçbir zaman güvende olmaz" dedi.

"En geç saat 14.00'te televizyondan rehine olayını duyacağım" diye başlayıp şartları bir bir hatırlattıktan sonra telefonu kapattı.

Koltuğun ucunda ileri geri salındıktan sonra yaptığımız pazarlığın haklılığını idrak etti Meral. Sustu.

İkizleri getirenlerin kafasına sıkıp çocukları kurtarmanın hayallerini kuruyordum. Yapabilirdim... Cesaretim vardı ama Yusuf Müdür'ün, Necmiye Ana'nın onayı olmadan bütün hayatlarını zindan edecek hamleyi yapacak kadar değil.

Hem hayatını hem ahretini torunları için feda eden ihtiyar adama ne denilirdi ki? Herkes sustu. O gelinine dönüp şefkatle konuştu:

"Kızım, onlar benim de evlatlarım. Gözümü kırpmadan canımı veririm. Onlar için ne yapılması icap ediyorsa yapacağım."

Genç kadın zincirinden boşanmışçasına ağlarken Yusuf Müdür'ün gözleri ıslandı. "Namazımı kılayım" diyerek kalktı. Salondan çıkarken önüne geleni devirecek bir pehlivan kadar heybetli göründü gözüme. Karısı da ona yakışacak mertlikte sıyrıldı kederinden. Havlusunu, seccadesini hazırlamak için peşinden gitti. Fatih karısını "Biraz odada uzan" diyerek içeriye götürdü.

Penceredeki buğuyu silip sokağa baktım. Evi izlediklerinden emindim. Sokağın sonunda, caddenin köşesinde park etmiş siyah

arabanın üzerinde egzozunun dumanı dalgalanıyordu. Aşağıdakileri suratlarını parçalayarak konuşturmanın fantezilerini kuruyordum. Bütün bunları neden yaptıklarını bilmemek korkuyu da, nefreti de büyütüyordu.

İşte tam o an, tam zamanında cep telefonum çaldı. Kibar konuşan ince sesli adamı önce tanıyamadım. MOBESE'deki çömez, Özcan "Komiserim" diyerek tekmil verdikten sonra anlattı:

"Şahsın izini kameralardan buldum. Beyoğlu Tepebaşı'ndaki The Marmara Oteli'ne gitti. Son üç günlük kayıtları da izledim, hâlâ orada kalıyor. Her gün sabah 10.00 sularında çıkıyor, akşam 21.00-23.00 arasında otele dönüyor."

Pokerde de böyle olur. El leştir, bir kâğıt açılır masaya. Saniyesinde ortamda güller açar. Çaresizlikten büyük bir kozla çıktığımı hissediyordum ama heyecandan düşünemiyordum. Özcan'a "Aferin çok önemli bir iş yaptın" dedim. Ne planladığımı bilmeden emrettim:

"Otelin önündeki kamerayı anlık takip etmeni istiyorum. Akşam oraya geldiğinde bana haber vereceksin. Bu çok ama çok önemli. Sakın kaçırma."

Takdir edilmekten çok mesuttu taze polis. "Emredersiniz" derken sesindeki acemi şevk güven veriyordu.

Birkaç dakika sonra yeniden telefon çaldı, bu kez hacker arıyordu. Âdem Alaca'nın da bilgisayarına girdiğini, Nezih'teki gibi bir fotoğrafı olduğunu anlattı.

İki ihtiyar namazdan döndüğünde kadere teslim olmuş uysallıktaydı. Bakışları kederle kısılmış kadın acısına direniyordu. Yusuf Müdür gücünü toplamıştı.

Benim çok iyi bir planım vardı, onlara anlatmak için sabırsızlanıyordum.

"CESARETTEN DAHA AĞIRDIR KORKAKLIĞIN VEBALİ"

Kendime şaşırıyorum; evlatçıklarım katillerin elinde ne haldeler bilmezken nasıl nefes alıyorum diye. Derdi kaderimize yazan Rabbim dayanma gücünü de veriyor. Taşa versen dayanmaz bu acıya. Yusuf Bey'e dert olmamak için canımla direndim. Sabah onları dualarla uğurlarken damarlarımda kan, yüreğimde can kalmamıştı. Kapıyı kapattım, dizlerimin üzerine devrildim. Oğlan kaldırdı, kanepeye götürdü, gelin yüzüme bile bakmadı.

Yusuf Bey, "Bu İblis'ten her şey beklenir. Evde durmayacaksınız" demişti. Onlar gittikten yarım saat sonra evden çıktık. Almanya'daki bir müvekkillerinin davalık dairesinin anahtarı oğlumdaymış, buraya, elin evine sığındık.

Ben hemen televizyonda haber kanalını açtırıp karşısına oturdum. Gelin diğer odaya geçti. Yüzümü görmek istemez bilirim. Benim gözüm kulağım televizyonda. Bir yandan bin yıldır bu acının içindeymiş gibi hissederim, bir yandan bir gün öncesi mutlu günleri özlerim. Fatih de iki saat önce gitti. İnşallah evlatlarımızdan birini alınca buraya getirecek.

* * *

Dün yatsıyı kılarken Allah'ımın nimeti aklım çalıştı. Yusuf Bey bir masumun kanına girip ahretini yakmadan, torunlarımıza zarar gelmeden buradan kurtulmanın yolu vardı. Kendimi feda edebilirdim yavrularım için. Umut doldu içime.

Salona döndüğümüzde deli oğlan yine yerinde duramıyor, dolanıyordu. O konuşacakken susturdum. Adamım beni bilir, sözümün önemini anlamıştı. Gözlerimin içine baktı. Otuz beş yıl geçti beraber, bir tek gözlerimiz değişmedi, onlar ilk günden beri taze kaldı. Onu ikna etmek için yalvardım:

"Bir yanımda sen varsın bir yanımda torunlarım Muhammed ile Yusuf. Hanginize yanayım? Ben çaresiz, azaptayım. Biliyorum onlar için gözünü kırpmadan canını verirsin. Beni bunu seyretmeye mi koyacaksın? Bir ömür seninle hak yolunda yürümüşüm, beni ardında mı bırakacaksın? Bırakacaksan niye yaşandı bu iki ömür? Sana yalvarıyorum; İblis'in istediği rehinen ben olayım. Ben seninle doğdum, yavrularımız için ben canımı vereyim."

Hiddetlenmedi, şefkatle baktı. Asla ikna olmayacağını görüyordum yüzünde. Etrafımızda dolanan deli oğlan "Başka bir yol var" diye girdi aramıza. Fare'nin kaldığı oteli bildiğini söyledi. Mavi gözlerinde, küçük ağzındaki intikam arzusu korkutucuydu. Evlatlarımın hayatıyla kumar oynamanın fikri bile katlanılmazdı. Ama Yusuf Bey ona dönmüştü, dinliyordu. Fare'nin yerini nasıl tespit ettiğini anlattı. Yüzünde hırçın şevkle konuştu:

"Onu tespit ettiğimizi bilmiyorlar. Her gün sabah 10.00 sularında otelden çıkıyor. Oradan alacağız. Alibeyköy'de daha önce kaldığım bir ev var. Oradaki bodruma götüreceğiz. Bir hafta önce işim düştü oralara, gidip baktım. Boş duruyor. Öyle hemen operasyon çekilemeyecek bir izbe. Önce konuşturacağız, kaydedeceğiz."

Bir masumun katlinden bizi kurtarmayı vaat ettiği için dinliyordum. O daha fazlası olduğunu söyledi:

"Sen rehin aldığında İblis adamının elinde olduğunu bilmeyecek. İkizlerden birini almış olacağım. Elimizde videoya kaydettiğimiz itiraflar olacak. İtiraf kaydı karşılığında diğer çocuğu da alacağız."

Söylediklerini düşünmeye korkuyordum. "Hayır... Hayır" diye mırıldandığımı sonradan fark ettim. Yanlış bir karar, bir hata yavrularımızın hayatına mal olurdu. Bu vebalin düşüncesi kanımı zifte çeviriyor, yaşlı bedenim çürüyordu. İblis'in korkunç sesi kulaklarımda uğulduyordu. Onun emrettiğini yapmak kaderimize razı olmaktı. Teslim olmak dışında hiçbir şeye gücüm yoktu.

Komiser çocukların anası, babası işitmesin diye fısıltıyla anlatıyordu planını.

Yusuf Bey düşüncelere dalmıştı. Ürperdim. Konuşurken ince parmaklarını örümcek ayakları gibi oynatan Levent'ten nefret ettim. Onun riske ettiği ne vardı ki? Günah yuvalarında alkol, kumar, zinayla hayatını ziyan eden serserinin ipiyle karanlık kuyulara mı inecektik? Kocamda bunu yapacak cesareti görünce dizlerimin bağı çözüldü. Karanlık boşluğa tepetaklak yuvarlanıyordum.

Yusuf Bey "O herifin yanında hiç kimseyi görmüş mü?" diye sorduğunda koltuğun koluna tırnaklarımı saplamıştım. Levent'in ıslak ağzı, avını ağına düşürmüş bir hayvanın şevkiyle kıpırdadı:

"Hayır. Yalnızmış. Oradan onu temiz alırsak plan işler. En önemli yer orası. Yapamayacağımızı görürsek diğer şık için vaktimiz olacak."

"Sus" diye avazım çıktığı kadar bağırmak istemiştim. O an Yusuf Bey gözlerimin içine baktı. Hâlâ düşünebilecek gücüm olduğunu zannediyordu. Ben aczimden mahcuptum.

Ne bir fikrim vardı ne de tek kelime edecek cesaretim.

O felaketlere uğramış insanların hayatları yazılı pembe kapaklı dosyalar önümüzde ahkâm kestiğimiz zamanlar geldi aklıma. Şimdi biz de öyle bir dosyanın içindeki kurbanlar olacaktık yavrularımızla beraber. Yemek yer, kahvelerimizi içerken ölümlerini, cinayetlerini, ıstıraplarını konuştuğumuz insanların beddualarıydı belki de bizi bu hallere düşüren. Ölülerin geçmişini ipucu bulmak için eşelerken aldığım keyfi itiraf ettim. Kendi azabım olunca fikir yürütmeye bile korkan halimden tiksindim.

Dirayete bu utançla mı kavuştum, Allah'a biraz güç için yalvardığım dualarla mı? Bilmiyorum. Tek hatırladığım; aklımda bir sesin "Korkaklığın vebali, cesaretinkinden ağır olacak" dediği. Ruhum içimde hâlâ yaprak gibi titriyor, yaşlı bedenimi zor taşıyordu ama Yusuf Bey'e yanında olduğumu, sorumluluğu paylaşacağımı gösterebildim:

"Sabaha kadar vaktimiz var. Enine boyuna düşünelim."

Yusuf Bey'in gözlerinde keder kaldı da yalnızlık silindi. Yüzünde bilmediğim bir çizgi var mı ki kelimelere gerek kalsın.

Gamzesi azıcık göründü, dudaklarının ucu derinleşti, alnı daha da kırışıp kaşları yay gibi gerildi. Biliyordum; ne canı ne ahreti umurunda. Ailesi için kendini yakar. Ağzından çıkan her söz ruhundaki teslimiyete direniyordu:

"Ben onun dediklerini yaptığımda çocukları bırakacağını bilsem bir saniye düşünmeyeceğim. Ama biliyorum; çocukların birini bırakacak, diğerini asla vermeyecek. Çünkü onun başka kurtuluşu yok. Bunu bilecek kadar zeki."

Vakur, heybetli, kendinden emin görünen adamımın yüreğinde kim bilir ne fırtınalar esiyordu. Çünkü bilirim, o göründüğü kadar kuvvetli değildir. Lakin cesurdu işte. Vicdan azaplarının en büyüğünü göze alıp saldırmayı düşünüyordu. Konuşurken kendini de ikna ediyordu deli oğlanın planına:

"Âdem ile Nezih onların avıydı. Tetiği çektirdikten sonra avuçlarının içindeydiler. Ama biz öyle değiliz. Onları yakaladık. O biliyor, ben hapse de düşsem mezara da girsem hiç güvende olmayacak. Çocukları güvene aldıktan sonra devletin gücüyle peşlerine düşülecek. Bunun için ikizlerin birinin sigortası olarak elinde kalacağı bir plan yaptı. Bundan eminim."

Beni öldürseler plana "Tamam" diyecek, dünyanın en korkunç vebalini sırtlanacak gücüm yoktu. Bunu yapabilecek olan kocama kızıyor, acıyor, minnet duyuyor, hayran oluyordum. Bir an çocuklardan birini almaya razı olmak yattı puslu zihnime. "Yusuf Bey, sana yalvarıyorum; ben kendimi feda edeyim, bir evladımız dönsün yuvamıza" diyecektim. Çok şükür zayıf ruhumu susturdum da felaketin içinde dik durmaya çabalayan beyime dert olmadım.

Salonda sessizliğe gömülmüşken torunların ikisini birden kurtarmak için tek şansımız olduğunu anladım. Bugünden sonra böyle bir fırsat kalmayacaktı. Bir daha asla yavrumuzun canının korkusuyla onlara yaklaşamayacaktık.

Ne kadar sonra bilmiyorum; korkunç uğultu azalmıştı kulaklarımda, her biri kalbime, tenime kızgın iğne uçları saplayan hislerin telaşı durulmuştu. O zaman fark ettim; ruhumdaki zayıflığı gizlemeyi başarmışım. Beyim de, Levent de benden bir söz, planlarına bir onay bekliyordu hâlâ. Bizim derdimiz içinde kuduran,

yerinde duramayan deli oğlana ettiğim haksızlıktan utandım. Yusuf Bey'in bana kaçamak bakışları içimi yaktı.

Belki de bu kâbustan çıkmak için Allah'ın lütfu bir fırsat vardı. Fatih ile gelinin bulundukları odayı başımla işaret edip "Tamam ama önce onlara soralım. Kabul etmezlerse yapmayalım" dedim.

Yusuf Bey gözlerini yavaşça yumup devasa sorumluluğuna ortak olduğum için minnetini gösterdi. Zaten yerinde duramayan Levent salonda dolanıp zırt pırt pencereden dışarı bakıyordu. Katillerin evi izlediği hiç aklıma gelmemişti, o korku ihtiyar kalbimi yerinden söktü. Yusuf Bey kocaman yumruklarını ovuyor, Fatih ile Meral'e planı nasıl anlatacağını tartıp biçiyordu. Derin bir nefesle doğrulup gözlerimin içine bakarken oğlumuza seslendi.

Gelin ayakta zor duruyordu. Bembeyaz suratındaki kızarmış gözlerinde, kurumuş dudaklarında bizden nefreti okunuyordu. Kayınbabasının karşısına oturduğunda parmaklarını birbirine geçirdi. Söyleneceklerden korkuyor, merakı içini yakıyordu. Kendine acıyıp kederimize tuz biber ekecek bencillikteydi. Suçlayıcı hali çok zalimdi. Bunun için anlatmaya zor başladı Yusuf Bey. Fatih'e bakıp konuştu:

"Önce şunu bilin; ben evlatlarım için canımı da veririm can da alırım. Mesele yavrularımız için en doğrusunu yapmak. Biz dedeyiz, nineyiz; tabii hakkımız, sözümüz var. Ama ananın, babanın sözü hepimizin üstünde. Ben size fikrimi anlatacağım, kararı siz vereceksiniz. Ne derseniz onu yapacağım."

Meral'in yüzünde merak, korku, acı hepsi silindi de geriye o iğrenç şüphe, hiddet kaldı. Yusuf Bey'e kendisini düşündüğü ithamıyla, öfkeyle bakıyordu. Beyim de gördü bunu. Biliyorum; iftira içini yaktı. Daha da kırışmış dudakları kıpırdadı. İkizlerin sadece birini bırakacaklarını en doğru sözlerle anlattı. Yavrum taş kesilmişti. Gelin ellerini karnına bastırmış, ileri geri sallanıyordu. Kendimden biliyordum; acıdan, korkudan bitaptı. Kaç kez "Hayır" diye mırıldandı. "Belki ikisini de bırakırlar" derken kendisi de inanmıyordu. Bu kez yalvararak baktı kayınbabasına. Ben onu kahrını göze alamayacağı bir karara sürüklediğimizi düşünüp pişman olmuştum. Ama başka yolu yoktu. Yusuf Bey geniş omzunun ardını başıyla işaret edip Levent'in İblis'in adamının yerini

tespit ettiğini söyledi. Planı anlatırken kendinden emin görünecek mertlikteydi. Bir yandan koltuğun ucunda ileri geri sallanan gelin öfkeyle doğruldu. Aynı benim gibi içine salınan korkunun acısını Levent'e yükledi. Titreyen elini ona doğru sallarken "Bunun ne işi var ailemizde? Onun kaybedeceği ne var ki?!" diye bağırdı. Tırnaklarını bacaklarına saplarken gözlerini Yusuf Bey'in üzerine dikti. Ağzında tiksintiyle "Siz yaptınız. Bu işleri başımıza siz açtınız" diye zehrini kustu.

Öfkeyi yıllardır görmemiştim beyimin yüzünde. Bana yabancı bir adam gibi geldi. "Haddini bil" diye kükredi. Evladım bileğinden kavradı karısını. Zayıf sesiyle "Sus Meral. Odaya git" dedi. Ben o an anladım; insan yaşlandıkça yavrusunun anası, babası olmasına muhtaç oluyor. Karısı gittikten sonra konuştu oğlum: "Ne dediğini bilmiyor." Karısıyla konuşacağını, karar verecekleri söyledi. Bana da, babasına da kuvvet oldu. Ağlamamak için bana sarılıp teselli etmeye çalışmadı. Odanın kapısını açtığında Meral'in haykırışını "Sus" diye bağırarak susturdu.

Zaman akmadı o kederli sessizliğimiz içinde. Yusuf Bey'in başına geleceklerden korktum, planda çıkacak aksiliklerin endişelerinde telaşlara kapıldım. Dünyanın bütün kötü hisleri sırayla çöktü ruhuma. Kendime, kocama, oğluma, geline, torunlarıma acımaktan harap oldum. Levent'in elem dolu gözleri hep üzerimdeydi.

Gelin neler söylemişti de gıkını çıkarmamıştı çocukcağız.

İçimdeki kahrı gizleyecek takatim kalmamıştı. Akşam namazından sonra biraz uzanacağımı söyledim. Yorganın altına girip ağladım. İki saat sonra komiserin cep telefonunun çaldığını duyunca çıktım yataktan. Salona girdiğimde deli oğlan telefon kulağında koşuyor gibi dolanıyordu evin içinde. "Eminsin di mi? Yanında kimse var mı? Çok dikkatli bak. Başka otomobil, başka biri var mı çevrede?" dedi. Yusuf Bey koltuğunun önünde ayağa kalmış komiseri izliyordu. Levent ona bakıp "Tamam, gelmiş otele" diye mırıldandı. Sonra telefondakine emretti:

"Bak, hayat memat meselesi. Bütün gece sabaha kadar oteli izleyeceksin. Oradan çıkmadığına emin olacaksın. Sakın ama sakın kaçırma. Başka kimseye söyleme. Operasyon gizli."

Fatih'le Meral de çıkmıştı odadan. Ayakta dikiliyorlardı.

Telefonu kapattığında hepimiz yine salonda oturmuştuk. Levent, Fare'nin otele girdiğini, tek başına olduğunu söyledi.

Gelin yanaklarından gözyaşları süzülürken inler gibi konuştu:

"Baba, bir yavrumu bırakmayacaklarından eminsen öyle yapalım."

"Eminim" dedi Yusuf Bey. Ayaklanacaklarken onları durdurdu. Konuştukça planı ne kadar detaylı düşündüğünü anlıyorduk.

Bizim evlerde kalamayacağımızı söyleyince Fatih müvekkilinin evinden bahsetti.

Yusuf'um devam etti:

"Cep telefonlarınızı bizim evde bırakın. Oradayken hiç telefonla konuşmayacaksınız. Yerinizi tespit etmemeleri önemli. Fatih sen Emirgan sahilde bekleyeceksin. Levent ilk bıraktıkları evladımızı sana verecek, sen o eve götüreceksin" dedi. Evlatlarımızı kurtaracak kudrette görünüyordu. Ben bile unuttum pehlivan gövdesinin içindeki çocuk kalbini. Allah onu başımızdan eksik etmesin.

Saatlerce salondaki masanın başında kafa kafaya verip planı, çıkabilecek bütün aksilikleri konuştuk. İhtiyacımız olacak malzemeleri aklımıza geldikçe masaya koyuyorduk. Fatih evlerine gidip şirket üzerine kayıtlı dört telefon hattı ile video kamerayı getirmişti. Onların yanındaki koli bandı beni korkutuyordu, rehineyi onunla bağlayacaklardı. El radyosunun pillerini değiştirmiştik. Yusuf Bey ile Levent'in silahları, bir de doğuda görev yaparken aldığımız tabanca masanın üzerindeydi. İki tabanca Levent'te duracaktı.

En zor kısmı Yusuf Bey'in o son model cep telefonunda "Vat bilmem ne" dedikleri şeyi öğrenmesiydi. Ben de yeşil içinde beyaz telefon resmi olan tuştan nasıl mesaj atılacağını uzun uzun dinledim. Takip edilemiyormuş, dinlemeye takılmıyormuş.

Bütün planı tekrar tekrar gözden geçirdikten sonra Levent, "İblis rehin alınan insanların hayatıyla oynuyordu. Şimdi bizi tuzağına çektiğini sanıyor. Ama biz onun hayatıyla oynayacağız" dedi. Ben masanın üzerindekileri çantaya doldururken onlar silahlarını temizliyor, mermilerini kontrol ediyordu.

Bir an korkudan aklımı yitireceğimi zannettim.

Sabaha kadar gözümü kırpmadım. Tekrar tekrar planı düşündüm. Yusuf Bey iki saat ya uyudu ya uyumadı. Levent'e küçük odada yatak açmıştım, uyumadığını duydum. Birkaç kez odadan çıkıp dolandı salonda. Yusuf Bey sabah namazını kılarken giysilerini hazırladım. En kalın içliklerini, çoraplarını, kıyafetlerini yatağın üzerine dizerken onu kaybetme korkusu çullandı üzerime. Giysilerine kanının bulaşabileceğini düşününce delirecek gibi oldum. Ceketinin cebine leblebi poşetini koyarken hüngür hüngür ağladım.

* * *

İşte tüm bunlar beş-altı saat önceydi. Gelin çıktı yine odadan. Gözleri şiş, kan çanağına dönmüştü ağlamaktan. Televizyona bakıyor. Yine aynı kadın anlatıyor haberleri. Ekranın altında geçen yazılarda sabahtan beri aynı havadisler. Meral "Ana, bir haber var mı?" diye soruyor. "Yok kızım" deyince oturmadı yine yanıma. Odasına giderken "Kara haber tez gelir. Aksilik çıkmadı demek ki" diyorum. Hiçbir şey demedi. Kapattı yine odanın kapısını. Burada eli kolu bağlı durmak yiyor bitiriyor beni de, onu da.

Allah'ım sen koru.

Televizyonda kocaman "Son dakika" yazısı bir anda belirdi. Ekranın altındaki kırmızı banttan geçiyordu yazı: "İstanbul Alibeyköy'de rehine olayı. Polis olay yerinde."

Bağırdım: "Meral koş!"

9
Yusuf Demir

"AV"

Radyodaki programda siyasiler, "Başkanlık Sistemi"ni tartışıyor. Muhalefet partisinin mebusu, bir parti devletinin inşa edildiğini, iktidarın laikliği yok etmek için son çiviyi yeni sistemle, tek adam rejimiyle çakacağını söylüyor. "Diktatörlüğe izin vermeyeceğiz" diye çıkıştığında iktidardaki mebuslar gürlüyor. Ben "Artık bir devlet yok, devlet öldü" diye avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum. O sırada sunucu tartışmayı kesip "Bir son dakika gelişmesi var. Haber Merkezi'ne bağlanıyoruz" diyor. Bizden bahsedecekler, nefesimi tutuyorum. Spikerin sesi heyecanlı:

"İstanbul Alibeyköy'de bir rehine olayı var. Polis evi kuşatmış durumda. Zanlı ya da zanlıların kimliği ve talepleri açıklanmadı. İçeride kaç kişi olduğunu henüz bilmiyoruz."

Allah'ım bizi koru. Artık torunlardan birini Levent'e vermeleri gerekiyor. Hadi be komiser, hayırlı haberini bekliyorum.

Koridorda merdiveni inen postalların kalabalığı duyuluyor. Özel tim gelmiş olmalı. Çelik kalkanları birkaç kez dar koridorda duvara çarptı. Acaba Nezih var mı aralarında? O artist Yaşar'ın ekibi mi geldi? Ben olduğumu bilse canımı almak için sabırsızlanır belki. Biliyorum ne İblis'in adamı ne de Aksakallar Şeyhi'nin müridiydi. Kaza sandığı bir cinayeti örtmek isterken onların tetikçisine dönüşmüş olabilir mi? Ne garip, birkaç gün önce tek sıraya dizmiş ifadelerini alıyorduk. Şimdi namlularının ucundayım. Gürültüye açtı gözlerini Fare. Şaşkın şaşkın bakıyor etrafına. Acıyan yerlerini tek tek yeniden fark ediyor, inliyor. Saçlarına elimi geçirip yarısı davul gibi şişmiş suratına bakıyorum. Kanlı salyalar akan ağzıyla canhıraş bağırıyor:

"Yardım edin, kurtarın beni!"

İşime yarar bu feryat. Operasyon için hemen girmeyecekler. Sözümü dinliyorlar, hâlâ müzakereci getirmediler. Âdem'i mi gönderirlerdi acaba? Cep telefonunu kontrol ediyorum, çalışıyor. Jammer da kurmadılar. Levent artık her an arayabilir. Çal be telefon, çal artık...

Cevdet Başkomiser bağırıyor:

"İçeride her şey yolunda mı? Sakın bir delilik yapma!"

"Gazeteciler geldi mi?"

"Evet, gazeteciler sokakta. Canlı yayın araçları bile geldi!"

"Beş dakika sonra adımı ve bunu neden yaptığımı söyleyeceğim!"

Tereddütlü "Tamam" diyor.

Buraya kadar geldiğimiz için Allah'ıma şükürler olsun. Fare'yi rehin aldığımızı bilseler herhalde çoktan çökerlerdi üzerimize.

Midem fena yanıyor yine. Leblebi atıyorum ağzıma ama artık o bile kesmiyor.

* * *

Dün gece en çok Fare'yi alırken aksilik çıkmasından endişeleniyordum. Bütün gün yaşadığım ıstırabı bir ben, bir de Allah bilir. Sana yemin ediyorum; ailem için canımı vermek bin kat daha kolaydı ayakta durmaktan. Telefonda İblis'le konuşurken ağzımdan çıkan her kelimeden korkuyordum. Bir yanlış evlatlarımın canına mal olurdu. İlk başlarda teslim olmuştum. İstediklerini yapmak, çocukları bırakmalarını beklemekten başka bir şey yapacak gücüm de, cesaretim de yoktu. Necmiye Hanım içini yakıp kavuran acıyı küçük bedeninde kilitli tutmak için nasıl da direnmişti. Ama ben bilmem mi o torunları ayağını üşütecek diye deli olan ninenin elemini.

Aslında İblis'in hain planını, şartlarını sıralarken anlamıştım. Çocuklardan birini rehine olayını televizyonlarda duyduktan sonra bırakacağını iyilik bahşeder gibi söylediğinde belliydi tuzak. Şerefsizin korkunç sesi hep kulaklarımdaydı, bir de ikizlerden birinin eve dönmeyeceğini söyleyen fısıltı.

Allahuteala nasıl bahşetti o kuvveti bilmiyorum. Aptes almak için girdiğim banyoda aynada yüzüme bakarken ben değil de başka biri konuşuyordu sanki. "Toparlan korkak. İyi günde mertlik kolay. Zor günde belli olur adamlığın. Kendine, ailene acıman geri getirecek mi evlatlarını. Kadermiş gibi zalimin sözüne teslim olma. Bir çıkış ara" dedi.

Sana yemin ediyorum namazdan sonra başka bir adamdım. İşte o zaman hızır gibi yetişti komiser. Onu bize Allah göndermiş. Vallahi de billahi de Meral ile Fatih olur vermese bile o şerefsizlere bir evladımı bırakmayacaktım.

Besmeleyle evden çıkarken geri dönemeyeceğimi biliyordum ama vedalaşamadım Necmiye Hanım'la, oğlumla...

Adımımı dışarı atar atmaz evdeki matemden, korkudan sıyrılmıştım. Levent'in akşam gösterdiği caddenin köşesindeki otomobil orada değildi. Aynalardan takip eden biri var mı diye arkamızı kolaçan eden komiser, peşimizde kimsenin olmadığına kanaat getirince "Zaten nereye gideceğimizi biliyorlar" dedi. Büroya geldiğimizde haklı olduğunu gördük. Tarihi binayı gören üst sokağın köşesinde akşamki otomobil duruyordu. Biz otoparka girerken silecekleri camında biriken karı temizledi.

Odaya girdiğimizde beni bilgisayarın başına oturtmadı Levent. Parmakları klavyede hızla hareket ederken "Acelemiz var, otelin oraya ne kadar önce gidersek o kadar iyi" dedi. Raporu kusur ve suç unsuruna rastlanmadığı şekle çevirirken onu izliyordum. Muhakeme yeteneği olan, iş bitirici, zeki bir polisti. Hırçınlığıyla kendini heba etmesine hayıflandım.

On-on beş dakikada raporu bitirip çıktılarını aldı. İlk kez okumadan bir evrakı imzaladım. Selahattin Müdür'ün makamına gittim.

Adli soruşturmada suç unsuru veya kusura rastlamadığımızı söylediğimde şaşırmıştı. Ama emin olamadım, belki de bu pis işlerin içindeydi. Günahı boynuna herkesten şüpheleniyordum. "Yav daha dün neler söylüyordun Yusuf Müdür. İkisinin aynı ankesörlü telefondan arandıklarını anlattın" dedi. Fare'yi olay yerinde gördüğümüzü anlatmadığıma şükrettim. Yoksa İblis'e haber uçar, adamını korumaya alabilirdi.

Teknik bir hata ve birkaç rastlantının beni yanılttığını söyledim. Başını ağrıtmayacak rapora dünden razıydı. Şüpheli bakışlarından sonra yılışık bir gülümseme oluştu yüzünde. Ayaklandığımda eski hürmeti bahşetti. "Bir çay içseydik" dedi. Necmiye Hanım'a saygı ve selamlarını iletmemi istedi. "Biraz rahatsız, iznin olursa hastaneye götüreceğim. Bizim otomobilin de kliması arızalı. Senin arabayı birkaç saatliğine alabilir miyim" diye sordum. "Ne demek, ben bütün gün buradayım zaten" diyerek uzattı anahtarı.

Levent koridorda turluyordu. Beni görünce otoparka inen merdivenlere koştu. Başkanın otomobilinin camlarında film vardı. Bunu görünce sevindi Levent. "Yoksa camlar buğulansın diye biraz beklerdik" dedi. Otoparkın rampasını çıkarken gördük, İblis'in erketesi hâlâ oradaydı. İriyarı bir adam arabadan çıkıp bakmıştı biz bariyerin açılmasını beklerken. Sirkeci'ye indiğimizde peşimizde kimsenin olmadığından emin olduk. Kar söylentisi yine boşaltmıştı İstanbul caddelerini. Galata Köprüsü'nü geçerken heyecan ateş olup çöktü üzerime. Camı aralayıp soğuğu içime çektim. Yemyeşildi deniz, oltalarını sarkıtan balıkçıların huzurunu kıskandım. Otelin önündeki birkaç saniyeden ya muzaffer ya da canlı cenazeler olarak çıkacaktık. Elimizden kaçırabilirdik Fare'yi. Bir adamı olabilirdi çevrede, İblis'in kulağına gidebilirdi yaptığımız. Belki de meslektaşlar müdahale edecek, her şeyi mahvedeceklerdi. Çıkabilecek aksilik ihtimallerinin sonu yoktu. Tarlabaşı Caddesi'ni tırmanırken yüksek binaya baktım. Otelin çatısına kadar inmişti bulutlar. Tek kozumuz, Bağcılar'daki cinayetin azmettiricisi, evlatlarımı kaçıran şebekenin adamı o binanın içindeydi. İçeri girip onu alsak polisin de, çetenin de haberi olurdu. Levent ana caddeden çıkıp otelin önüne kadar giden tek yön yola girdi. Kapının tam karşısındaki otoparkın kenarında durdu. Hemen yanımızda biten değnekçiye polis kimliğimi gösterdim. "Amirim çay getireyim mi?" diye yaltaklandı, "İstemez" deyip gönderdim. Levent, MOBESE'deki komiser yardımcısını arayıp Fare'nin çıkmadığını öğrendikten sonra rahatladı. Telefondakine sözlerinin önemini tane tane kelimelerle vurguluyordu:

"Bak, buradan birini alacağız. Oradan bir sazan zıplarsa polis olduğumuzu söyle. Biz adamı götürdükten sonra kontrol et. Merkez'e ihbar gelirse oradakileri bilgilendir. Gizli operasyon olduğunu söyle. İhbar gelmezse hiçbir şey yapma."

Saat 09.30 olmuştu. Arabadan çıkıp valelerin müşteri otomobillerini park ettiği yan sokağa baktık. Plakası hâlâ çamur kaplı son model cip oradaydı. Otomobile dönerken Levent bileğimi kavradı, başıyla otelin kapısı işaret edip "Bizimki" dedi. Bütün gece düşünürken elim ayağım tutmaz sanıyordum o anda. Aksine berrak, tereddütsüz bir cesaret doldu içime. Fare etrafına bakınıyor, belli ki görevli ya da vale arıyordu ama yoktular. Suratını buruşturup dudakları kıpırdadığında küfür ettiği belliydi. Pahalı ceketinin yakalarını kaldırıp ince yağan sulu kar altında karşı kaldırıma koştu. Levent'e arabayı çalıştırıp yolu kesmesini söylediğimi hatırlıyorum. Peşinden koşarken yürüdüğü büfeyi fark ettim. Aceleye gerek yoktu, geri dönecekti. İşte, olası yüzlerce kötü ihtimal yerine çok az iyi ihtimalden biri gerçekleşiyordu. Issız sokakta avcumuzun içindeydi.

Büfeden çıktı, yanımdan geçerken sakız paketinin jelatinini açıyordu. Levent geri vitesin kesintisiz, tiz uğultusuyla yanına gelirken afallamış suratına yumruğu indirdim. İplerinden boşanmış kukla gibi yere serildi. Boynundan kavrayıp arabaya atmam birkaç saniye sürmüştü. Sadece değnekçi avlanmamızın şahidiydi. Biz giderken asker selamı veriyordu.

Ben arka koltuğa oturmuş, baygın Fare'nin kafasını dizlerimin üzerine koymuştum. Kanı pantolonuma bulaşırken yumruk vurduğum elim sızlıyordu. Dişleri iki kesik açtı elime. Briyantinli, yapış yapış saçlarını çekip daha dikkatli baktım çirkin suratına. Kemerli burnu yamulmuştu, ben mi yaptım, önceden mi böyleydi kestiremedim.

Levent'in telaşı durulmamıştı; bir aynalardan çevreyi kolaçan ediyor, bir arkaya dönüp Fare ile benim halimize bakıyordu. Haliç kıyısına indiğimizde alnında boncuk boncuk birikmiş terleri silip konuştu:

"Vallahi başardık bence. Kimse yoktu çevrede."

Büyük bir yükten kurtulmanın ferahlığındaydı. Oysa yeni başlıyorduk. Başaramamaktan onun da ne kadar korktuğunu

görüyordum. Bizim derdimizi kendine dert eylemişti delikanlı. "Sağ ol" dediğimde şaşırdı, omzunun ardından baktığında onu evladım kadar sevdiğimi anlamıştım. MOBESE'deki komiser yardımcısını arayıp konuştuktan sonra "MOBESE'lerin görüş açısının dışındaymış lavuğu aldığımız yer. Merkeze gelen ihbar filan da yok. Temiz iş" dedi.

Sütlüce'deki kavşakta polis araçlarını görünce "Aman" dedi. Yanlarından geçene kadar ben de nefesimi tutmuştum. 40 yıllık meslek hayatının sonunda polisten kaçmak da kaderimizde yazılıydı demek ki. Sulu kar hızlandı, gökteki kasvet tepelerdeki evlerin üzerine kadar çöktü. Sabah vakti karanlığında dev bir şimşek çınar kadar çok dalıyla parladı. Gökyüzü bütün heybetiyle gürledi. Gri sıvalı gecekondu apartman melezi binalar arasına sıkışmış dar caddede yokuşu tırmandık. Dünden beri nefret ilk kez korkumdan fırsat bulup açığa çıktı. Küçük kafasını tek yumruğumla ezebileceğim kucağımdaki herif, telefonumdaki o sinsi, şımarık ses bu ıstırabı yaşatıyordu aileme. Anasına, babasına muhtaç sabileri kaçıracak, canlar alacak kadar gaddardılar. Nice zalimliğe şahit oldum, böylesi saf kötülüğe rastlamadım. Necmiye'nin acısını gizlemeye çalışan acıklı halleri geldi gözümün önüne. Saçının teline kıyamayacağım oğlumun elemine, gelinin feryatlarına dertlenip öfkemi büyüttüm. İntikam arzusu yeniden canlandırıyordu beni. Elim pençe gibi Fare'nin ince boynunu kavradı. Kendimden korktum.

Levent "Geldik, burası" dediğinde çıkmaz sokağa baktım. Avın güzelce çiğneneceği bir kuytuydu. Levent "Önce bir bakalım" diyerek indi arabadan. Ben de dışarı çıktım. Gri sıvasında yağmurun ıslak izi leke olmuş üç katlı gecekondunun kapısı açıktı. Girişteki ve onun üstündeki daire perdesiz, boştu. En üst kattın perdeleri açıktı. Karanlık sabahta ışıkları yanmıyordu, muhtemelen evde kimse yoktu.

Levent koşarak binadan çıktı. Çevreyi kolaçan ettiğimizde ne sokakta ne de pencerelerde bir Allah'ın kulu vardı. Şerefsizi kucağımda arabadan çıkardım. Binanın içine sokup koridor boyunca pahalı gömleği ile ceketinin yakasından tutup sürükledim, merdivenleri indirirken dizlerinin çıplak betona vurmasından haz alıyordum.

İşte birkaç saat önce bu izbeye böyle girdik. Levent haklıydı; kolay operasyon çekilemeyecek, tek girişli, penceresiz, berbat bir yer.

Koli bandıyla ayaklarını sandalyeye, ellerini arkasından birbirine sararken ayılmaya başladı Fare. Diliyle itti herhalde, kırık dişi ağzından düştü. "Ne oldu be, ne oldu" diye sayıklarken burnunu çekti ve acıyla ahladı. Yüzünün sağ tarafı iyice şişmiş, bir gözü morlukla kapanmıştı. Sağlam, suratına göre büyük pörtlek gözünü açtığında şaşkındı, korkuyordu: "Neredeyim, siz kimsiniz, ne istiyorsunuz?" dedi. Komiser kırık vitrini tam karşısına çekip onun hizasındaki rafa el kamerasını yerleştirdi. Kameranın ekranlı kapağını açıp görüntüyü ayarladıktan sonra "Vaktimiz dar, hemen başlayalım" dedi. Henüz kayıt düğmesine basmamıştı. Ben karyolanın ucuna, tam karşısına oturmuştum. Bağcılar'daki gariban bir aşçı ile karısını neden öldürttüklerine dair hafiye merakımın olduğu zamanları hatırladım. Nihayet öğrenecektik de artık doyuracak bir merakım yoktu, sadece evlatlarımı rehin alan düşmanı tanımak istiyordum. Levent'in sabırsızlığından cinayetleri aydınlatmanın hazzını kaybetmediği belliydi.

İnce bacaklarından tutup kendime doğru çektim Fare'yi. Gözlerinin içine bakarak tehdit ettim:

"Bak, torunlarımın hayatı söz konusu. Seni saniye düşünmem, öldürürüm. Canını almadan önce bağırta bağırta bütün bildiklerini alırım ağzından. Nasıl yapacağız sen karar vereceksin."

Serçe gibi kesik hareketlerle kafasını oynatıp hâlâ açık tek gözüyle odanın sağına soluna, bana, etrafında akbaba gibi dolanan Levent'e baktı. Bizi tanımadığı belliydi. Yüzündeki şaşkınlık silinmiş, yerine endişe, her an gelecek darbenin ürkekliği peydahlanmıştı. "Amca yalvarıyorum. Ben işinde gücünde adamım. Ne istiyorsunuz benden?" dedi.

"Sen rehinesin. Bağcılar'daki Fatma gibi, Zeliha bebe gibi" dediğimde onu tanıdığımızı anladı. Bunu gözlerinde gördüm. Kaşlarını gerip zavallı ifadesine döndü hemen. Tiksindim pislikten. Yumruklarımı zor zapt ettim. "Neden o polislere, o kadını, adamı öldürttünüz lan?" diye bağırdığımda yalvarıyordu bakışı. "Amca şerefim, namusum üzerine yemin ediyorum. Dediklerini anlamıyorum, benim hiçbir ilgim yok. Siz karıştırdınız galiba beni

biriyle" dedi. Bunları söylerken o kadar inandırıcıydı ki şerefsiz. Bir hata yapmanın korkusu doldu içime. Levent'e şüpheli bakışlarımı yakalamıştı, yalanına devam etti:

"Ben tekstil işindeyim."

"Ne işin vardı o zaman Bağcılar'da."

"Bağcılar'a hiç gitmedim."

Levent ajandasının arasından Fare'nin Bağcılar, Bakırköy'deki görüntülerinin fotoğraf çıktılarını uzattı. Hiç kuşku yoktu. Öyle herkese benzetilecek, sıradan bir tipi yoktu zaten. Fotoğrafı gösterip "Bu sen değilsin o zaman" dedim. Artık eskisi kadar inandırıcı değildi sesi:

"Değilim, bana çok benziyor ama ben hiç oraya gitmedim."

Nefret içimde kükredi. "Torunlarımı vereceksiniz ulan" derken katil olabileceğimi anladım. Savurduğum yumruk onu öldürebilirdi. Allah'tan son anda Levent tuttu. "Onu konuşturmadan bayıltırsak yetişemeyiz" diye fısıldadı kulağıma.

Çetesinin torunlarım karşılığında birini rehin almamı ve kafasına sıkmamı istediğini anlattım. "Konuşmazsan senin kafana sıkacağım" dedim. Pis pes sırıttı sadece.

Kırık burnunu tuttum. Kesik bir çığlık attı, gözlerinden boşanan yaşla kan ve sümük elime bulaşıyordu. Levent ağzını kapattı. Kırık kemiğinin birbirinden ayrıldığını hissediyordum bükerken. Bıraktığımızda sandalyeyi devirmeye çalışıyor, acıdan kıvranıyordu. Beklemediğim bir cesaretle sakinleşti. Yüzünde ürkütücü nefretle "Konuşmayacağım ulan" dedi. Ağzını bantladık bu sefer. Nefessizlikten büyüyen gözü sanki yüzünün yarısı kadar oldu. Bandı çekince ağzını kocaman açıp nefesi doldurdu içine. Üç parmağını kırıp burnunu bu kez ters yöne çevirirken az daha bayılıyordu.

Sana yemin ediyorum bize yaşattıklarından fazlasını yaşamıyordu. Acı içinde böğürürken "Tamam" diye cılız çıktı sesi.

Levent sandalyeyi arkasından çeke çeke lavaboya götürdü onu. Yüzünü yıkayıp biraz kendine getirdi. Kameranın tam karşısına çekip yerini ayarladı. Yüzünde inadından eser kalmamıştı, yeniden ürkek, korkaktı. Komiser kâğıt mendille televizyona çıkacak birine makyaj yapıyor gibi temizledi suratını. Kanayan burnuna tampon yaptı. Önce kameraya, sonra itirafçılığın

utancıyla yere bakıp konuşmaya başladı Fare. Telaşlıydı. Nihayet düşmanımızı tanıyorduk.

"Babam ne isterseniz yapar, beni sakın öldürmeyin" dediğinde rehinemizin sandığımızdan çok daha değerli olduğunu anladık. Babasının kim olduğunu sordum. Acıdan inleyip soğuktan titrerken söylemeye korkarak, "Gebertir beni yalvarırım bırakın, ne istiyorsanız veririm, torunlarını getiririm" dedi.

Bir elimle burnunu, diğer elimle kırık parmaklarını kavradığımda telefondaki o korkunç sesin sahibini, İblis'i anlatmaya başladı.

"Babam Halit Ensaroğlu... Benim adım Yalçın. Tek oğluyum. Bana karşılık torunlarını verir" dediğinde sevinçten gözlerim doldu. Yüce Allah'a şükrediyordum.

Hepsini, bütün şebekeyi anlattı. Şimdi o oyunun içinde harcanan hayat bendim, ailemdi. Yaralı çirozun canını almayı çok istiyordum. Ondan nefret ettiğimden değil, oyunu bozmak için, babasına evlat acısını yaşatmak için gözlerinin içine bakarak boğazını sıkmayı hayal ediyordum. İyi ki Levent yanımdaydı. Sanki ben onun yerine geçmiştim, o hırçın komiser de görmüş geçirmiş polis olmuştu. Zalim sorgumuzda isim isim, adres adres bütün bilgileri eksiksiz söyletmişti.

Önümde eğilip planımız için rehinenin hayatta kalması gerektiğini anlatırken tedirgindi. Kendi hiddetimden korkarken "Tamam" dedim. Levent kamerayı kapatıp kaydı kontrol etti. Bana hâlâ şüpheyle bakıyordu.

Birden geri döndü, ani bir hareketle yumruğunu Fare'nin suratına savurdu. Çenesine inen darbeyle böğürdü pislik. Sandalyeyle birlikte, sandalye kadar cansız devrildi. Onu yerden kaldırırken öfkeyle saldırmadığı belliydi Levent'in. Benimle konuşmaması için yapmıştı. Eğer kurtarabilirsek torunlarımı o teslim alacaktı. "Her şey yoluna girecek" derken kafasıyla Fare'yi gösterip onlara yapacaklarımızı sinkaflı söyledi. Vitrini beraber çektik kapının önüne. Kalan aralıktan çıkarken son sözü "Ben seni aramadan açılmayacak bu kapı" oldu. Vitrini kapıya dayarken işlerin rast gitmesi için dua ettim.

10
Fare

"PARA YETER İTİBARI SATIN ALMAYA"

Anlayamıyorum. Neredeyim? Kim bu herif? Rüya mı görüyorum? Soğuk içime işlemiş, donuyorum. Sanki bütün derimi soymuşlar, kıyafetler batıyor, etim acıyor. Ayaklarım buz kesmiş. Birbirine vuran dişlerimin tıkırtısı durmuyor. Kırık burnum her nefeste kopuyor.

Hatırlıyorum... Bu orospu çocuğu bana vurmuştu. Ayıldığımın farkında. Paslı karyola gıcırdıyor, ayağa kalktı. Ağzına leblebi attı. Katır kutur, sanki kafamın içinde çiğniyor. Etrafımda dönüyor, vurursa acıdan geberirim. Karşıma oturdu, gözlerine bakmaya korkuyorum. Saçlarıma geçirdi kocaman parmaklarını, kafamı kaldırıyor. Kapının ardından gürültüler geliyor. Bağırıyorum:

"Yardım edin. Kurtarın beni!"

Çenem, burnum, dudaklarım kıpırdayan her yerim zonkluyor.

Dışarıdan sakin bir ses geliyor. Uğultunun içinde sözler var. Gazetecilerden, benden, müzakereden bahsediyorlar. Gebereceğim acıdan, soğuktan.

Sakinleşmeliyim, toparla kafanı Yalçın.

Evet hatırlıyorum.

Siktiğimin moruğu ağzıma sıçtı. İki kişiydiler... Genç yavşak lavaboya sürüklediğinde aynada gördüm bana yaptıklarını. Burnumu yamultmuş orospu çocukları, yüzümün sağ yarısı diğer tarafın iki katı şişmiş, sağ gözüm görmüyor. Dudağım yarık. Kanım yapış yapış doluyor ağzıma. Kırık dişim dilimi kesiyor. Parmaklarım oynattığımda kopup düşecek sanki. Dizlerim, sağ kolumla omzum da fena ağrıyor. En son genç yavşak yumruğu çakmıştı

suratıma. İbne nasıl vurduysa yere düştüğümü bile hatırlamıyorum. Anında gittik demek ki...

İhtiyar leblebileri yuttuktan sonra "Beş dakika sonra..." diyor.

Hatırlıyorum. Ha siktir... Her şeyi söyledim lan! Peder beni kesin sikecek... Bütün tezgâhı anlattım, hepsini kameraya çekti pezevenkler. İş patladı artık.

Ne yapacaktım? Herifler kürdan gibi kırdı parmaklarımı, ağzımı burnumu dağıttılar. Geberiyorum ulan. Nasıl konuşmayacaksın, kim dayanabilir... Anamı bellediler.

Parça parça hatırlıyorum. Otelden sakız almaya çıkmıştım. İhtiyar karşıdan geliyordu. Yumruğu nasıl çaktıysa gerisi yok. Burada açtım gözlerimi.

Karı kız ayağına haftalardır otelde takılmasaydık bunlar gelmezdi başıma. Peder hep söyler "İş bittikten sonra ortalıkta dolanma, eve gel" diye.

Refik Amca anlatmıştı; bizim son işi soruşturuyormuş polisler, müzakereciyle özel timcilerin ifadesini almışlar. "İcabına bakacağız" demişti.

Peder akıllı ya, hem herifleri susturup hem para yapacak. Bizi soktu işte bu bok çukuruna.

Şimdi öleceğim lan. Babam katilim olacak. Rehinenin evladı olduğunu bile bilmeden çoktan ayarlamıştır tezgâhı. Rehinenin ben olduğumu bilse yapmaz. Öfkeden delirse de kıymaz öz evladına. Belki de yapar, acımasızdır. Boşuna "Gaddar" değil lakabı. İnsanın vicdanı olsa tek oğlunu sokar mı bu yollara? İnşallah genç yavşak kaydı izlettirmeyi başarır da görür halimi, bana neler yaptıklarını. Belki insafa gelir.

Zaten bu ülkede barınamayız artık. Moruğun torunlarını verir, tası tarağı toplayıp kaçar gideriz buralardan. Bugüne kadar yaptığımız para ömrümüzün sonuna kadar rahat rahat yeter. Yap bir babalık be. Harcama oğlunu...

Ulan amına kodumun milyarderleri de düşecek peşimize. Yaşatmazlar bizi. Bittik ulan, harbiden bittik. Belliydi bu işin böyle patlayacağı. Dedim ama ben. "Baba" dedim, "Yaptığımız ip üstünde cambazlık, çakılmadan bırakalım" dedim. Ana avrat küfretti, "Dün boktun bugün koktun. Akıl mı sorduk sana" diye kalayladı.

Her an kapıyı kırıp ikimize de sıkabilirler. Moruk da bunu biliyor. Ölümü kabullenmiş, bunun için güçlü. Ben çok gencim ölmek için. Çok korkuyorum amına koyayım...

Akıllı ihtiyar, pederin müzakereciyi kapana çoktan soktuğunu biliyor. Adımı bağırsam belki televizyonlarda rehinenin ben olduğumu söylerler. Sanki niyetimi anladı moruk. İşaret parmağını buruşmuş dudaklarına götürüp susmamı söyledi. Bir tane daha vursa acıdan geberirim. Susuyorum.

* * *

Ulan peder, hep senin yüzünden. Senin yüzünden düştük bu batağa. İlkokuldayken valide birkaç kez Sağmalcılar Cezaevi'nde görüşe götürmüştü. Kocaman eliyle kafamı okşadığını hatırlıyorum. Yasadışı kumar, adam yaralama, çete ne varsa yazmışlar pedere. Rahmetli anacığıma dışarıya taşıyacağı talimatları ezberletmekten beni sevmeye vakti kalmazdı. Gardiyanların volta attığı basık tavanlı, ıslak çimento kokan görüş salonunda sıkılır, dolanır dururdum. Valide eve dönerken "Bahtsız yavrum" diye ağlar, bir yandan babamın söylediklerini unutmamak için tekrarlar dururdu.

Dört yıl yatıp çıktı. İlk batakhaneyi Bayrampaşa'da açtı. İki-üç yılda işleri büyüttü. O zaman lisedeydim. Derslere kafam hiç basmıyordu zaten. Babadan kalma raconla okulda çetemi kurmuştum. Bela bir müdür bana kafayı takınca peder devreye girdi. Okula gitmeden diplomayı garantiye aldık.

Yıllar sonra babam Bayrampaşa'daki batakhaneyi kapatıp Şirinevler'de yasal, ruhsatlı kumarhane yaptı. Çok iyi para vuruyordu.

Bir de ofis açmıştı, şirket hesabı. Liseyi bitirdikten sonra beni de büroda mesaiye başlattı. Bakma büro dediğime; bir dükkânda iki masa, üç beş sandalye. Peder gözümün önünde yiyişirdi büroya bakan karıyla. Sonra da metresi yaptı, ev tuttu zaten. Şimdi o orospudan da iki tane velet var. İkisi de kız. Bana da "Kardeşin onlar senin" der durur. Her söylediğinde benim aklıma rahmetli anama çektirdikleri gelir.

Gece açıyorduk kumarhaneyi, sabaha kadar rulet, barbut, poker ne oyun varsa dönüyordu. Kum gibi insan kaynıyordu. Zarboları besliyorduk ama arada emniyet müdürü değişir, mamaları yetmezdi. Baskın olur, herkesi toplarlardı. On gün sonra yine açardık. Üç gün geçmeden yine ful olurdu mekân. Nezarette diskocu zarbolara sabaha kadar yalvarıp tövbeler ettiğini gördüğün karılar, adamlar bakardım yine masaların başında. Kumarcılar böyledir, her sabah pişman olur, her gece hırslanırlar.

Pederin elini ne iskambil destesine ne zara bir kez değdirdiğini görmedim. Hiç oynamaz, çalışırken ağzına içki sürmez. Kumarhanede masaları ağırbaşlı ama müşteriye saygıda kusur etmeden gezerdi. Ne lakaytti, ne despot. Zaten suratını, suretini gören yan bakamaz. Batakhanenin disiplinini ustalıkla sağlardı. "Bir daha bu kapıdan girmeyeceksin" dediğinde karşısındaki onu dinlemezse canını alacağını anlardı. Ama dedim ya; kumarcı milleti gariptir, kapıdan kovsan bacadan gelir canı pahasına. Peder bazen zevk için kendisi döverdi onları. Yumrukları kan içinde kalıncaya kadar suratlarına vururdu. En çok bundan keyif aldığını gördüğümde korktum ondan.

O gecenin sabahı masanın üzerine dizilmiş deste deste paraları yara dolu eliyle sayarken onu seyrettim. Kudretinin, zenginliğin keyfiyle gevşemiş, sırıtıyordu. Ruhu kadar çirkindir suratı. Dar alnı hep terlidir. Kütük suratının yarısı koca burnunun kanatlarıdır. Kara kuyu gibidir burun delikleri. Ağzı kocaman, dudakları kalın, kahverengidir. Bu kadar çirkin olmasa bu korkuyu salamaz, bu işleri kotaramazdı zaten. Şükür anneme çekmişim ben. Yakışıklı değilim ama pederin tipi yanında çiçek sayılırım.

O sabah "Anana söyle, taşınacağız o evden" dedi. Küçük gözleriyle uzun uzun bana bakmıştı. Masadaki paraların üzerinde ellerini gezdirirken öyle bir konuştu ki; benden nefret mi ediyor yoksa seviyor mu bilemedim. "Göt oğlanı, bunların hepsi sana kalacak. İnşallah hak ediyorsundur" dedi.

Bayrampaşa'daki apartmandan Sarıyer'deki villaya taşındığımızda kumarhaneyi açalı birkaç yıl olmuştu.

Gariban anacağım pederin metresinden dertlenirdi ama mutluydu. Hizmetçileri vardı, evin hanımıydı. Rahmetli, babamdan

geçmişti de benim için endişeleniyordu. O korkak, zayıf sesiyle babama "Oğlanı bulaştırma bu işlere" dediğini bir kez duymuştum.

Biz villaya taşındıktan en fazla bir iki ay sonraydı. Kumarhanede otururken pederin cep telefonu çaldı. Ekranda arayanı görünce ayağa fırladı. Telefonda konuştuğu adama "Buyurun, başım üstüne, emriniz olur" diye tekrarlayıp durdu. Kumarın gırla döndüğü masaların çevresinde öyle bir telaş başladı ki gören Amerikan başkanı gelecek zanneder. Bütün personel kıyafetlerini düzeltti. Peder, korumalar, ben kapıya çıkıp yarım saat bekledik. Sonunda kara, uzun bir araba binanın önünde durdu.

Demir Amca'yı ilk o zaman gördüm. Uzun boylu, yapılı, bıyıkları siyah beyaz Türk filmlerindeki gibi ince, yaşlı ama yakışıklı bir adamdı. Arabadan indiği anda bir koruması kahverengi uzun paltosunu omuzlarına özenle yerleştirdi. Kumarhanenin masalarını, insanları tek tek süzerek küçük adımlarla pederin odasına kadar yürüdü. Deri geniş koltuğa oturacağı anda başka bir koruma paltosunu özenle aldı. Ben pederin eğilip bükülmelerini, ezikliğini hayretle izliyordum. Adı hiç söylenmeyen, hep "Patron" denilen adama hayran olmuştum. Babam masasına kurulmadı, küçük bir sandalye çekip Demir Amca'nın karşısında oturdu. Patron "Güzel, iyi gidiyor işler" dediğinde peder "Sayenizde efendim" diye yaltaklandı. Korumasının getirdiği viskisinden bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitti Demir Amca. Başıyla beni işaret edip babama "Bu mu senin oğlan?" diye sordu. Peder kibarlık hiç yakışmayan çatallı sesiyle "Tek oğlum, iki de kız var, ellerinizden öperler" dedi. Demir Amca "Koca adam olmuş maşallah" derken uzun parmaklarıyla yanına oturmamı işaret etti. Omzumdan tutup kendine çekerken "Benim yanımda biraz çalışsın. Racon öğrensin, pişsin" dedi.

Beş ay Demir Amca'nın yanındaydım. Koruma desen değil, hizmetçi desen o da değil. Her sabah arabaya atlıyor, Çatalca'daki çiftliğine gidiyordum. Hiç evlenmemiş, çocuğu yoktu. Günlerce evden çıkmaz, kitap okurdu. Hüseyin Abi işleri çevirirdi. Ama mekânları teftişe çıktığında itibarını keyifle seyrederdik. Paltosuna kollarını geçirdiğini bir kez görmedim. Hep omzuna konulur, omzundan alınırdı. Az konuşurdu rahmetli. Bir gün İstanbul

Boğazı'nın kıyısındaki lüks restoranda locaya kurulduktan sonra yanına gelmemi işaret etti. "Bak" dedi, gözlerimin içine bakarak devam etti:

"Bu dünyada paranın satın alabileceği en değerli şey itibardır. Para yeter itibarı satın almaya. Kimse nereden geldiğini umursamaz. Kötülüklerini hatırlamaz."

Çok viski içerdi, abuk subuk konuşuyordu. Yabancı isimli adamlardan bahsetti. Sonradan anladım yazarlardan bahsettiğini. Romanlardaki adamların maceralarını anlattı, sözlerini söyledi. "Ben de yazıyorum, hem de onların hayal edip uydurdukları gibi değil. Gerçek cinayetleri, harbi kan revan içindeki hayatı anlatıyorum" dedi. Sarkmış yakışıklı yüzünde sarhoş hezeyanlarından çok fazlası vardı. Sanki bütün hayatından pişmandı. Viskisini dikip konuştu:

"Ben hayatımla yazdım lan o romanları. Şimdi kâğıda dökemiyorum."

Suratıma baktı, derdini anlamadığımı gördü. Elinin tersiyle siktir çekti. Biz mekânda dans eden karı kızı dikizlerken o kendi içine gömülmüş bir ihtiyardı.

O gece söylediklerini hiç unutmadım. Onu taklit etmeye de çalıştım ama o karizma oturmadı üzerimize.

Askerden döndüğümde peder bir tane daha kumarhane açmıştı Şirinevler'de. Üç tane Mercedes çekmişti altına. Birini bana verdi. Bana iş devretmiyor, güvenmiyordu. İkinci kumarhanenin başında Refik Amca duruyordu. Kaç kez dikildim karşısına, "Senin tek oğlunum, yaparım" dedim. Bıyıklarının altından sırıtıp alay etti:

"Her kuşu siktin, bir tek leylek kaldı. Sikin taşağına denk gezmekten başka bir şey yaptığını mı gördük lan?"

Yirmi beşimde, üçüncü kumarhaneyi yine Şirinevler'de açtığında "Tamam ulan piç kurusu. Burayı sen çevireceksin" dedi. Şansımın amına koyayım. Mekânın birinci ayı dolmadan ibnenin biri içeri emanet sokmuş. Çekti indirdi poker masasındaki bir yavşağı. Bin tane bela. Kabak başıma patladı. Pederle beni üç gün nezarette tuttular. Madi paparonundan bıyıklısına hepsini piyaza boğduk. Karakol amirinin altına araba çektik.

Çıkınca peder ağız burun daldı bana. Refik Amca'yı dikti başıma. Bir yıl sonra yine kumarhanenin başı ben oldum. Çok iyi parlattım işleri. Paranın amına koyuyoruz. Tam ciroda pederin, Refik Amca'nın mekânları bile geçmeye başlayacağım, meşhur İstanbul Emniyet Müdürü Fahrettin Dinçer çöktü Şirinevler'in üzerine. Darmadağın etti ortalığı. Bizim pederi paketlediler. Yine üç yıl Sağmalcılar Cezaevi'nde yattı, hükümet kumarı yasakladı. Şirinevler darmadağın oldu.

Peder içeriden talimatları bana verirdi, ben Refik Amca'ya söylerdim. Beraberce işleri çeviriyorduk. Refik Amca'yı sokakta görsen devlet memuru sanırsın. Kulaklarının üzerinde kalan saçlarını uzatıp kelini örtmeye çalışır. Bedenine büyük, ütüsüz, iğrenç takım elbiseler giyer. Gömleğinin yakaları hep dağınık, kravatı gevşektir. Takımı değişir ama içindeki yün, örgü, cenaze yeşili yeleği hiç değişmez. Elinden büyük kahverengi taşlı tespihi düşmez.

Çocukluğumdan beri hep yanımızdadır ama hiç bilmem ne düşünür, ne derdi vardır. Çok az konuşur. Akıllıdır, işleri sessizce tıkır tıkır yürütür. Sessizliğinin ürkütücü olduğunu bilir. Birine bir fiske vurduğunu kimse görmemiştir.

Pederin hapishaneden gönderdiği talimatları söylediğimde tespihini çekerek dinler, "Tamam evladım, hallederiz" derdi. Peder çıktığında dernek adıyla işlettiğimiz üç batakhanemiz vardı. Şirinevler zamanında bir gecede kazandığımız parayı anca beş ayda yapıyorduk. Yine de iyi paraydı.

Pederi kodesin kapısından Refik Amca'yla aldık. Önce metresi orospunun evine götürdük. Dışarıda iki saat bekledik. Bizim villaya geçtiğimizde ikimizi karşısına alıp at yarışı işine gireceğimizi söyledi.

Hipodroma birlikte gidiyorduk. At sahipleri, jokeylerin arasında işlerini çevirirken onu seyrederdim. Yaltaklandığı adamları nasıl adım adım avcunun içine aldığını gördüm. Amatör küme futbol maçlarına da dadandı. Kulüp binalarında, statların soyunma odalarında tomar tomar para dağıtıyorduk. Hakemlerin hepsini bağlamıştık.

Babam hapisten çıktıktan bir yıl sonra Demir Amca'yı lüks bir barın önünde indirdiler. Bir tetikçi sıkmış kafasına. Korumalar

kevgire çevirmiş herifi. Demir Amca'nın o kadar çok mekânı, işi vardı ki; kimin öldürttüğünü çözmek samanlıkta iğne aramaktan farksızdı. Polis de su testisi su yolunda kırılır diyerek uğraşmamış. Demir Amca'nın adamları birini döve döve öldürmüş ama cinayetin azmettiricisi o değilmiş. Herkes "Adam Demir Baba'yı öldürüp öyle korumasız durur mu?" diye soruyordu. Hep yazmak istediği roman gibi olsa sonu, katili de bulunurdu. Hayat öyle değil işte. Benim pederden de hep şüphelendim.

O sıralar cep para dolu, gençlikten kanımız da kaynıyor. Doğuştan zengin piçlerin ortamlarına dalmıştık. Fena kaptırdım, ot, alkol yetmedi, burundan çekmeye başladık. Bir gece kafa bir dünya eve dönmüşüm. Hâlâ hayal meyal hatırlıyorum. Pederin yumruğu indi suratıma. Götüm yemedi ayağa kalkıp üstüne saldırmaya. Ne küfürler ettim dönüp bakmadı. "Demir Amca'yı sen öldürdün lan" diye bağırdığımda karabasan gibi çöktü üzerime. Boğazıma yapıştı, anam üzerine atlayıp feryat figan durdurmasa öldürecekti. Evden, işten kovdu. Bir buçuk yıl Bayrampaşa'da doğduğum apartmandaki bir dairede anacağımın gizlice verdiği parayla yaşadım. Mangır, bırak sosyete ortamlarını evde bira içmeye zor yetiyordu. Belki on kez pederin kapısına gittim, her seferinde kovdu. Bütün para metresinden peydahladığı piçlere gidecek diye ödüm kopuyordu.

Peder insafa gelip "Gelsin" dediğinde batakhaneleri kapatmıştı. Artık gerçek bir bürosu vardı. On tane bilgisayarda gençten bilgisayar kurtları harıl harıl çalışıyordu.

Başlarında takım elbiseli, sinekkaydı tıraşlı, kırklı yaşların başında bir lavuk vardı. Ozan diye bir piç. Bizim pederi canlı bahis işine sokmuştu. Yılışık, kurnaz, çok zeki, zehir gibi herifti. Jilet gibi takım elbisesinin içinde briyantinli saçlarını avuçlarının içiyle bastırırken Türkiye'nin en iyi üniversitesinden mezun olduğunu, daha otuz beşindeyken büyük bir şirkette nasıl yükseldiğini anlatır, sonra "Kendi şirketimi kurunca ben anladım, kerizler yasal iş yapar, vergi öder" derdi. Ben de peder de bilirdik; sırtımızı döndüğümüz an kazığı sokacak. Hep tetikteydik. Allah'ı var o da güven vermeye çalışmazdı. Peder "Sürekli onun yanında olacaksın, işi öğren. Sonra siktir edeceğiz ibneyi" demişti. Benim kafa o

kadar bassa liseyi alnımın akıyla bitirirdim. Herif beni donunda sallıyordu. Bize iyi para kazandırmaya başlayınca babam da keyfe geldi. Yüzde 25 alan Ozan'a göbekten bağlıydık. Şike sayesinde de bizimle aynı işi yapan çakalları fena çarpıyorduk.

Üç yıl önceydi. Ozan bizim eve, yanında şişman bir adamla geldi. Oturduğunda göbeği neredeyse dizlerine kadar geliyordu herifin. Kel kafasında, kat kat ensesindeki terleri sürekli mendiliyle siliyordu. Ozan, pederle Refik Amca'ya önceden anlatmıştı, benim haberim yoktu.

Herifin adı Rafi'ydi, İngiltere'den gelmişti. Otuz yıldır orada yaşıyormuş, o da yasadışı bahis işindeymiş. Türkçeyi unutmuştu. Bazen karıştırıyor, İngilizce birkaç kelime ediyor, sonra Türkçesini hatırlamak için düşünürken Ozan araya girip hatırlatıyordu. Mevzuya "Bu işte çok para var, milyon dolarlar dönüyor. Müşterilerimiz çok ama çok zenginler" diye girmişti. Peder iştahlanmıştı. Rafi anlatırken yapış yapış dudaklarında beyaz tükürükler uzayıp kısalıyordu. Sadece çok zenginlerin üye olup girdiği bir internet sitesinden bahsetti. Bu zenginlerin televizyonlarda, internette canlı yayınlanan rehine olaylarında bahis oynadığını anlattı. "Rehine ölür", "Fail ölür", "Sağ kurtulurlar", "Hepsi ölür" gibi şıklara milyon dolarlar basıyorlardı. Peder anlamadı ama adamların bundan nasıl keyif aldığını ben hayal edebiliyordum. Kanlı canlı kumar, heyecan vericiydi.

Rafi, pederle Refik Amca'yı ikna etmek için paraya doymuş insanların sapkın zevklerini ballandıra ballandıra anlattı. Üçüncü viski bardağını dikip üzerine bir şişe sodayı içtikten sonra bahis oynanan olayların en çok Türkiye'den geldiğini söyledi. Bundan sonrasını babam da bilmiyordu. Konunun nasıl bize geleceğinin merakına kapılmıştı. Dayanamayıp sordu:

"İnternet sitesinde yürütüyorsunuz işinizi, bizden ne istiyorsun?"

Ağzını şişman elinin tersiyle silip "Şike, şike yapmanızı istiyorum" dedi.

Bu babamın işiydi. Rafi'nin tam aradığı adamdı. Ama pederin bile aklına yatmayacak kadar büyük işti.

Sessizliği şişko bozdu, "Çok büyük para var ortada. Açılmaz denilen kapıları açacak kadar çok para. Bir seferde on-on beş milyon liradan bahsediyorum" dedi.

Ozan, büyük paranın şevkiyle sırıtırken gözlerini babamın üzerine dikmişti. Resmen heyecanlıydı. Ben işin büyüklüğünden korkmuştum. Peder de tedirgindi. Bir iki dakika bıyığını çekiştirip düşündükten sonra Refik Amca'ya baktı. O başıyla onaylayınca "Tamam" dedi. Benim fikrim kimsenin umurunda değildi. Sorsalar "İmkânsız" derdim. Rehine operasyonlarını yapan polisi, savcıyı nasıl bağlayacaksın? Bir dünya aksilik çıkar, diye düşündüm.

Hepimizin tahmin ettiğinden çok daha kolay oldu. Pederin Aksakallar Şeyhi Yavuz Hoca ile bir kez görüşüp parayı koklatması yetti.

* * *

Ulan amına koyayım onu anlatmasaydım bari. Can korkusuyla Aksakallar Şeyhi'ni okudum heriflere. Hepsini kaydettiler. Şimdi dışarıdakiler Yavuz Hoca'nın adamlarıysa beni kesin indirirler. Onlar öldürmese soğuktan gebereceğim zaten. İçim donuyor, derim yanıyor.

Cevdet Başkomiser dışarıdan konuşuyor:

"Beş dakika doldu. Televizyonlar bangır bangır bu olayı veriyor. Söyle artık ne istiyorsun?"

İhtiyarın sesindeki sakinlik beni daha da korkutuyor. Gözlerinde nefret, dudaklarında tiksintiyle bana bakarken dışarısıyla konuşuyor:

"Adım Yusuf Demir. 1. sınıf emniyet müdürüyüm. Cinnet halinde değilim. Artık müzakereciyi gönderebilirsiniz. Neden bunu yaptığımı ona anlatacağım."

Moruk harbiden akıllı. İnşallah çok geç olmamıştır. Kapıdaki özel tim bizimkilerse hemen haber uçururlar pedere. Cevdet Başkomiser de avuçlarının içindedir. Öyleyse de haberi yok galiba. Belki de bizim ekip evinde, namluları karısının, çocuğunun kafasında. Öleceğiz burada. Özel tim kapıda canımızı almak için kuduruyordur. Kendi ellerimle beslediğim yavşaklar canımı

alacak. Radyoda bizim olayı anlatıyor spiker, kimliklerimizin belli olmadığını söylüyor.

Fısıltıyla yalvarıyorum:

"Beni babamla konuştur. Kapıdan dalacaklar içeri, çok geç olacak. Ben ikna ederim onu."

Susmamı işaret ederken şansımı denemek istiyorum. Bağıracakken üzerime atıldı ihtiyar. Elini ağzıma bastırdı, burnumdan nefes çekmek isteyince yüzüm ortasından yırtıldı sanki. Ağzıma sardığı banda dudaklarım, çığlığım yapıştı. Nefes alamıyorum, öleceğim, ciğerlerim şişiyor, göğsüm patlayacak. Kırık burnumun aralığından gelen soluk yetmiyor, canım çok yanıyor, bedenim kasılıyor.

"Sesin çıkarsa öleceksin" diyor adi herif.

Yemin ediyorum gıkımı çıkarmayacağım. Yalvarıyorum aç. Gözlerimin içine öyle bakıyor ki söyleyemediklerimi, yeminimi gördü. Bandı açtığında kana kana çektim havayı içime. Her nefes bin yerden bıçak saplıyor, canım çok acıyor. Dudaklarımı bir daha kıpırdatmaya cesaretim yok.

İhtiyar, kapıya dayalı vitrini tutup tarttı. İlk darbede mümkün değil açılmaz, o sırada bütün şarjörü kafama boşaltır. O da üşümüş, yorgun, karyolaya oturup kollarını karnında birleştirdi. Dua mırıldanır gibi kıpırdıyor dudakları. Sürekli telefonuna bakıyor. Bilmediğim bir planı var. Belki de babamın benim hayatım karşılığında torunlarını bırakacağından emin. Buna güvenmemesini, müzakereciye inanmamasını söylemeliyim belki de... Donuyorum, soğuk sanki derimi yüzüyor amına koyayım.

11
Levent Gündüz

"ZAVALLI BİR ÇARESİZLİKTİR VASİYET"

Arabanın camındaki karları temizlerken fark ediyorum. Fare'ye son attığım yumrukta dişinin kestiği yer hâlâ kanıyor. Kar sünger gibi emiyor, kırmızılık tane tane yayılıyor. Bütün kanımız kara böyle karışmadan sağ salim bir kurtulsak bari şu beladan. Korkunun heyecanla karıştığı berbat histen, içimde zapt ettiğim nefretimden yoruldum aga. Ne olacaksa olsun bitsin artık.

Radyoda "Alibeyköy..." dendiğini duydum. Fazla kısmışım kafamı şişiren sesi. Kulaklığı iyice yerleştirip sesi yükseltiyorum. Sunucu Alibeyköy'de bir rehine olayı yaşandığını tekrarlıyor. Nihayet başlıyoruz. Meydanı kolaçan ediyorum. Bu muhteşem huzur manzarası delirtiyor artık beni. İçimdeki fırtınaya işkence eder gibi yavaşça, kocaman kar taneleri salınarak düşüyor. Artık yüzünüzü gösterin köpekler.

Sakinleşmeliyim. Düşman çok güçlü, bizim kozumuz bir rehine, bir de kayıttan ibaret. Gerçi şansımıza rehinemiz çok değerli çıktı.

Sabah Fare, ağzı burnu kırılmış konuşurken ben de, ihtiyar da dehşete düşmüştük. Pisliğin her kelimesinde karşımızdaki şeytanın yüzü berraklaşıyordu. Akıl sır ermeyen kötülük ortaya dökülürken hayret ve nefretin karıştığı hisler içinde kafamızı toplamaya çalışıyorduk.

Böyle bir ihtimal kimin aklına gelirdi ki... Acıların, ölüm kalım savaşlarının canlı yayınlandığı zamanlarda kanlı bir zevk masası kurulmuştu. O zengin pisliklerin, insanların felaketlerini ekranlarının başında ağızlarının suyu akarak izleyişleri geliyordu gözümün önüne. Zeliha'yı babası demir parmaklıklara doğru

savurduğunda kesin kumarlarındaki heyecanın paraya değdiğini düşünüyorlardı. Tatminlerinin kaynağıydı kanlı canlı, fakir oyuncakları. Kaderle, hayatın kendisiyle oyun oynuyorlardı. İnsanların felaketlerinde olasılık hesapları yaparken daha büyük, güçlü hissediyorlardı kendilerini. Oysa bu akıl almaz kader kumarına sızan şikeciler milyonlarca dolar söğüşlüyordu sapık gerzekleri.

Bilişim Şube'de çalışırken bilgisayarların içine gizlenmiş çok sapık duymuş, görmüştüm ama böylesini hayal bile edemezdim. Yine de "Hangisini ilk öldürürsün" diye sorsan düşünmeden şikecilerin kafasına sıkacağımı söylerim. Hiç şüphesiz Aksakallar Şeyhi'nden, devletin üniformasını giyip para karşılığı bu siktiğim pisliklerin tetikçisi olanlardan başlarım. Ama Nezih'in, Âdem'in çaresizliğini anlayabiliyorum. Biz de dün bir çıkış bulmasak aynı hale düşecektik.

İki buçuk saat önce Fare'nin canını almayı da o kadar istedim ki Yusuf Müdür'ün hiddetinden endişelendim. Rehinemiz elinde kalmasın diye Fare'nin suratına yumruğu koyup bayılttım. Selahattin Müdür'ün arabasıyla Teftiş Kurulu'nun otoparkına girerken yavşaklar halen köşede kara Renault'nun çıkmasını bekliyordu. Bilgisayardan Fare'nin ağzı burnu kırılmış, sandalyeye bağlı fotoğrafının çıktısını aldım. İtiraflarının kaydını flash-belleğe yükledim. İtiraf kayıtlarını Fatih'in, karısının, Yusuf Müdür'ün mail'lerine gönderdim.

Yarım saat sonra otopark kapısından kara Renault'yla çıktığımda peşime takıldılar. İbneleri Alibeyköy'deki bir ara sokakta kar birikintisine saplayıp tüydüm.

İşte geldik buraya. Ne bu korku dolu heyecana ne de yaşadığımız tüm pisliklerin finaline yakışacak bu güzelim meydanda her dakikası çile bekleyişim öyle başladı.

Yumruğumu kaportadaki kara sürüp kırmızı lekelerin büyümesini izlerken radyo susuyor, telefon çalıyor. Aynı planladığımız gibi arayan Fatih. Sabahtan beri, buradan bir kilometre uzakta, sahilde park etmiş arabada bekliyor. Heyecandan titreyen sesiyle "Televizyonlar canlı yayında vermeye başladı" diyor. Bir sokak aşağıya arabayla gelmesini söylüyorum.

Cebimdeki mermiyi bir avcuma aldım, diğer elimle silahımın kabzasını sıkıyorum. Ellerim titriyor, Zeliha'nın mutlu yüzü, Necmiye Ana'nın hüzünlü gözleri, Fare'nin dağılmış pislik suratı, babasının çatallı, çirkin sesi, Yusuf Müdür'ün kederle çöküşü, bir de Kızıl'ın güzelliği düşüyor aklıma. Aga, sanki dünyayı yüklemişler sırtıma. Bir hatamla azaba gömülürüz, bir doğru hareketimle çıkarız bu kâbustan.

Sakin ol Levent.

Montumun iç cebindeki Fare'nin fotoğrafı ve flash-belleği kontrol ediyorum.

İşte orada. Çamfıstığı Meydanı'na inen şirin sokaktan yavaşça geliyor siyah cip. Farlarını yaktı, sarı ışığında kar taneleri ateşböceklerine benziyor. Sağdaki sokakta metalik, son model sedanı farları yanınca fark ettim. Pezevenkler işlerindeki ustalığı sergiliyor. Arkadaki sokağı tutmamaları önemli. Fatih orada oğlunu bekliyor. Onu aldıktan sonra ebelerinin örekesini görecek götlekler.

Çocuk hangi arabada?

Sedan durdu, cip yaklaşıyor.

İhtiyar kadın yine pencerede, sokağa dolan sarı ışığı seyrediyor. Cip küçük meydanın girişinde durdu. Ardındaki bembeyaz sokakta freninin kırmızı ışığı parlıyor. Hadi be, çıkarın çocuğu!

Cipin ön sağ kapısı açılırken ihtiyar kadının ardından yaklaşan gölgeyi fark ettim. Nihayet yüzünü gösteriyor. Namlusuyla cama tıklayıp sürprizini yapıyor orospu çocuğu. Sabahtan beri beni izlediği gözlerinden belli, yaşlı kadının kafasına tabancayı dayayıp dilini çıkararak psikopatlığının şovunu tamamlıyor.

Seni öldüreceğim.

Şimdilik sakin olmalıyım... Dikkatini topla.

Cipten ilk inen izbandut paltosunun önünü açıp kemerinden sarkan silahının kabzasını tutuyor. Kendini çok havalı, bela zannediyor.

Cipin arka sol kapısından yavaş hareketlerle indi asıl pislik. Bu Fare'nin anlattığı Refik olmalı. "Memur gibi adamdır" demişti, tam da öyle. Bir tek deri el çantası eksik. Kafasına yapıştırdığı saçlarının arasında kel çizgiler görünüyor. Uzun, üstüne bol,

kahverengi paltosu herhalde benimle yaşıttır. Yeşil ceketinin içinde, örgü yeleği görünüyor. Sakin adımlarla bana yaklaşırken ince deri kemerini çekip göbeğinin altına yerleştiriyor. Tam yaşlılığın sınırında. Bıyığı kırlaşmış, burnu ve kulakları büyümeye başlarken gözleri etrafındaki kırışıklıklarla küçülmüş. Paltosunun yakasını kaldırırken hayatın tüm ceremesini çekmiş kadar serinkanlı. Eliyle sedana farlarını kapatmasını işaret ediyor. Sarı ışık sönerken bakışlarını gözlerime dikti. Görünüşündeki mülayimliğiyle tezat güçlü sesi, hâkimiyetinden emin emretti:

"Ara Yusuf'u. Rehinenin kafasına sıksın."

Öfke nihayet ürkek, yumuşak, korkak bütün hisleri parçalayarak büyüyor içimde. Refik'in haddini bildirmek kurşun sıkmak kadar keyifli:

"Tıraşı kes. Önce çocuğu ver. Müdür anlaştığımız gibi sonra sıkacak kafasına."

Azap sessizlik, uzadıkça uzuyor. Nihayet memur kılıklı mafya elini havaya kaldırıp gel işareti yaptı. İzbandut cipin arka kapısını açıp kucağına aldığı veledi gösteriyor. Yusuf mu, Muhammed mi bilmiyorum. Planımız halen tıkır tıkır işliyor. Artık saniyelik hamlelerle zalimleri tuzağımıza çekecek anlardayız.

İriyarı herif çocuğu Refik'in yanında yere bırakıyor. Ufaklık gülümseyerek bakıyor bana. Beni tanımasına şaşırdım. Zeliha gibi mutlu. Yaşanan tüm kederlerin farkında olmayacak kadar masum. Bana yürüyecekken kafasından tuttu pislik herif. Saniyelerin önemli olduğunu biliyor, anlık heyecanların içinden koz çıkarmaya çalışıyor:

"Ara sıksın tetiği, bırakacağım."

Düştüğü tuzağın farkında değil köpek.

Hiç beklemediğini yapıyorum, üzerine yürüyorum. Bir elimde ıslak, çelik kurşun, diğer elim tabancamın kabzasında. Yumruklarımızla kana kan hesaplaşacak kadar yakınken bakıyorum sinsi gözlerine.

"Çocuğu bana vereceksin, gerisini sonra konuşacağız. Öyle anlaştık" diyorum.

Nihayet anlık çakallığının fayda etmeyeceğini kabullendi. Gözlerimde silahımı çekip tetiğe asılacağım deliliği fark etti.

Veledi bırakıyor. Koşup bacağıma sarılıyor yavrucak. Çok az kaldı be... Çok az... Biraz sonra kendilerinin kazdığı kuyunun içinde olduklarını görecekler. Çocuğu kucağıma alırken Refik'e teşne olduğu yalanı söyledim:

"Çocuğu aşağıdaki sokağa bırakacağım. Sonra yanına gelip sana istediğinin gerçekleştiği görüntüyü izleteceğim."

Rehinenin öldüğüne emin değil. Yine de kemerini göbeğinin altına çekerken beladan kurtulmanın ferahlığında. İkiz kozunun garantisinde sanıyor kendini. Sedana, ihtiyar kadının penceresine sakin olmalarını işaret ediyor. Sırtıma namlular doğrultulmuşken çocuk sarılıyor boynuma. Saçlarının renginden, Yusuf'tan daha kısa kirpiklerinden anlıyorum Muhammed olduğunu. "Anne nerede, nine nerede?" diye mırıldanıyor özlemini.

Kardeşini de kurtaracağız çocuğum. Arnavutkaldırımı sokağın sonundaki cumbalı evin köşesinde gizlenen baban bizi izliyor. Saniyeler bile önemli planımız için ama yavaş olmak zorunda adımlarım. Köşeyi döndüğümde Fatih can havliyle uzanıp alıyor evladını. Göğsüne bastırıp kokusunu içine doldurduktan sonra "Hadi git, yalvarırım Yusuf'u da kurtarın" derken titriyor sesi. Azabının büyüklüğüne yandım Fatih'in. Evladının hayatı için elin oğluna, bana muhtaç. Onun zayıflığı bana kendimi daha güçlü hissettirdi. İnsan böyledir, başkalarının güçsüzlüğüyle beslenir.

Arnavutkaldırımı yokuşu koşar adım tırmanıyorum. Çınarın altında üzerine lapa lapa kar dökülen pislik, cinayetimizin delili kaydı bekliyor. Rehinenin kafasına sıkıldığı kaydı izleyip hesaplarına milyonların yatacağı hayalinde.

Hamlemi yapmadan "Filmin sonunu zaten biliyoruz değil mi" dedi. Kendisini inandırdığı senaryo ile devam ediyor:

"Patron suçlarımızın ortaklığına kanaat getirdiğinde diğer çocuğu size verecek."

O kadar kolay değil...

Hiç uğraşmadım onu tuzağıma düşürdüğümüzün ifadesini yüzüme çizmek için. Saadetimden işkillendi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Eline verdiğim fotoğrafa bakıp patronun oğlunun dağılmış yüzünü gördüğünde afallıyor.

"Rehinemiz bu. Sıksın mı kafasına?" diyorum.

Hakkını yemeyeceğim; çok profesyonel ve beklemediği hamleye karşın sükûnetini koruyor. Kaşları burnunun üzerinde kat kat birleşirken dudağı gerildi. "Bu bütün işi değiştirir. Sakın kurşunu sıkmasın Yusuf Demir. Patronun talimatını bekleyeceğiz" diyor.

Muhammed babasının kucağında, özgür. Sahil yolundan güvende annesine, ninesine gidiyorlar.

Güce kavuştuğumda o kadar kolay değil benden kurtulmak. Flash-belleği uzatıp konuşuyorum: "Bunda yavşağın itiraflarının filmi var. Sadece sende, bende değil birilerinde daha var. Bizim başımıza iş gelirse her yere itiraf kaydı gidecek. Patronun bunu izledikten sonra bize diğer çocuğu verecek. Biz de bu defteri sonsuza dek kapatacağız."

Deliliğimle üzerine giderek tartıyorum düşmanımı. Mavi gözlerimde siyah gözbebeklerimin kudurduğunu görüyor Refik. Paniğe kapılıyor.

Yılan gibi tıslayarak şartımı söylüyorum:

"Yukarıdaki, ihtiyar kadının yanındaki iti karşıma getireceksin."

"Tamam. Sakin ol" diyor. İhtiyar kadının evindeki gölgeye aşağı inmesini işaret etti. İntikam değil amacım, oyunlarında yeni, bizim güçlü olduğumuz kısmın başladığını ilan edeceğim. Karşımdaki zeki bir herif, bunu anlıyor, tetikçisini kurban olarak önüme sunuyor. Biraz önce pencereden zalimliğinin gösterisini yapan götveren ürkek adımları karda bata çıka yaklaşıyor. Penceredeki yaşlı kadına kimliğimi gösterip "Ben polisim" diyerek 155'i aramamasını sağlamaya çalışıyorum.

Serinkanlılığıma saygısını gösteriyor Refik. Kafası tavuk gibi tedirgin bir ona, bir bana, bir sedana bakan adamına benim yanıma gelmesini işaret ediyor. Peşinden gitmeye çalışan iti tutup bana doğru itiyor. Patronunun emriyle kaçmasının yasak olduğunu anladı.

Dişlerim kamaşıyor öfkenin şevkiyle. Titreyen ellerini kaldırmış, yüzüne gelecek darbeyi engellemeye çalışmak için zavallı bir kötü. Evet, adil bir dövüş değil, umurumda da değil. Omuzlarından tutup sağlam küfrü savurduğumda gözbebekleri korkuyla büyüyor. Kafayı koyduğumda burnunun kırılışının sesini duyuyorum. Öne eğildiğinde ağzından, burnundan bembeyaz

meydana kanlar dökülüyor. Bu meydanda benim kanımın yayılmayacağının mutluluğuyla yumruklarımı savuruyorum.

Refik rehin Fare'nin görüntüsü olan çıktıyı cipin kaportasına koyup fotoğrafını çekiyor, İblis'e bir an önce göndermeli.

Hiddetimi ne kadar çok sergilersem pazarlıkta o kadar güçleneceğiz. Penceresinden kırışmış dudaklarında sevinçle şiddetimi izleyen ihtiyara bakıp yavşağın çenesine dizimi koyuyorum. Bütün ruhunu emmişim gibi devriliyor. Kötülüğümün onlardan az olmadığını sergilemek için adamın kafasına sağlam bir tekme savuruyorum. Bedeni kırmızı karlarla birlikte savruluyor.

Nefes nefese yorulmuş, ellerimi belime koymuşken Refik, izbanduta yaralı herifi almasını emrediyor. Gözlerini gözlerimden kaçırıyor iriyarı herif. Emredileni yapan hayvan uysallığında, yaralıyı kucağına alıp sedana götürüyor.

Refik sürekli telefonuna bakıp patronunun kararını bekliyor. Ne yapacağını bilmemenin telaşı mimiklerine, hareketlerine sirayet etti artık. Ben yumruklarımdaki kanı avcuma aldığım karla yıkarken yanıma gelip gelmemeye bile karar veremiyor. Nihayet telefonu öttü, parlayan ekrana baktıktan sonra sedana gelmesini işaret ediyor.

Silahımı belimden çekip mermiyi namluya sürerken fark etti hatasını. Ben hâlâ mermerli çeşmenin arkasına mevzilenip kafasına nişan alırken kollarını iki yanına açıp elleriyle durmamı işaret ediyor. "Sakin, sakin ol... Sadece bunu patrona götürmeleri için çağırıyorum" derken flash-belleği gösteriyor. Sana güvenecek kadar aptal değilim amına kodumun pisliği.

Otomobile yürüyor, şoför koltuğundan inip karşısında hazır ola geçen herife belleği veriyor. Talimatlarını sıralarken tek gözüm kapalı, namlumun ucunda. Sadece parmağımla tetiği yavaşça ezmem canını almaya yeter. Gücüm kadar tedbirli olduğumu sergilemem önemli. Yusuf Müdür ile yaptığı o telefon konuşmasından, daha önceki şikelerinden biliyorum İblis'in zekâsını. Bir boşluk bulup yeni rehineler, yeni kozlar peşinde olacaklar. Onlara bu umudu vermemeliyim.

Sedan, geri vitesin uğultusuyla çekiliyor meydandan. Tekerleklerinden karlar saçarken motoru acelesini bağırıyor. Refik

paltosunun önünü ilikleyip yaklaşırken sakin. Silahımı belime yerleştirirken gözüm cipte. Cipe geri çekilmesini söylemesini istiyorum, bunu yapıyor. Çeşmenin önünde yine yüz yüzeyken patronunun başka bir yerde birlikte beklememizi emrettiğini söylüyor. Rahatlamış. Belli ki çocuğu bırakıp bana kurbanını sunarken yanlış yapmaktan, sahibince cezalandırılmaktan korkmuştu.

Yeni emirlerin hamlesini yaparken de tedirgin.

"Bir an önce buradan gitmemiz lazım" derken haklı.

Ama hiç bitmeyecek tuzak arayışları. Yanılmadım. Beni kendi sahasına çekmeye çalışıyor:

"Bizi takip et. Patronun kararını orada bekleyeceğiz."

Cümlesi bitmeden dudaklarımdaki alaycı gülüşü fark etti.

"Sen beni takip edeceksin. Bekleyeceğimiz yere seni ben götüreceğim" dediğimde blöfümü görmesinden korkuyorum. Düşünüyormuş gibi rol yaptığını fark edince derin bir nefes çektim. İblis buna da hazırlıklı. Belki sadece oğlunun hayatı söz konusu olsa riske girerdi. Ama korkusu çok daha büyük. Şikesi ortaya çıktığında sadece Türkiye'de değil, dünyada kaçacak yeri kalmayacak kadar güçlü düşmanlar edinecek.

"Tamam" diyor Refik. Yusuf Müdür'ü arayıp tetiği çekmeyeceğinin garantisini almamı istiyor. Güç ne kadar güzel bir his. Telefonu tuşlarken bu aşağılık heriflerin avcunun içinde olduğumuz zamanlardaki azabı, küçük Zeliha'ya karşı mahcubiyetimi hatırlıyorum.

Telefon sinyalinin sesi ikilemeden bizim ihtiyar "Alo" diyor. Üç harfe ne kadar telaş sığarsa o kadar kaygılı sesi. "Muhammed'i aldık, güvende" dediğimde sevincini bekliyorum, o susuyor. Refik'in gözlerinin içine bakarak Yusuf Müdür'le konuşmaya devam ediyorum:

"Müdür, Yusuf'u da alacağız. Pislikler artık elimizde. Biri karşımda. Sakın Fare'nin kafasına sıkma. Bize saldırırlarsa itiraf kaydının her yere gideceğini biliyorlar. Ben şimdi karar verdiğimiz yere bu itleri götürüyorum. Bir saat içinde benden haber almazsan kafasına sık. İtiraf kaydı her yere gönderilsin. Jammer'la bağlantımızı koparmalarına sakın izin verme. Sürekli kontrol et. Seni kuşatanların bunlardan olduğundan şüphe duyma."

İhtiyar başarmamıza inanamıyor, teyit etmek istiyor:

"Muhammed güvende mi?"

"Evet" derken hâlâ sandığım kadar güçlü olmadığımızı düşünüyorum. İblis'in teslim olduğuna inanmak aptallık olur.

Özel timin Alibeyköy'ün izbesindeki kapıyı kırıp içeri daldığı anın olasılıkları kafamda dönüyor. Yusuf Müdür'ü vurup Fare'yi kurtarabilirler. Ya da ikisi de ölür. Bana kurşunu sıkarlar. O andan sonra kartlar yeniden dağıtılır. Artık karşılarında evlatlarının hayatı için her şeyi yapacak anne, baba ve nine olur. Refik'ten uzaklaşıp Yusuf Müdür'e burada yaşadıklarımın hepsini anlatıyorum. "Ne yap et ölme ve öldürme" dediğimde uzun sessizlikte düşünüp konuşuyor:

"Ben buraya sokmayacağım onları. Sen Yusuf'u aldıktan sonra itirafları ortalığa saçmayacağımıza ikna etmeye çalış. Bu telefon kartını oraya atmayı unutma, bundan sonra ikinci hattı kullan. Yoksa yerini tespit ederler."

Telefonu kapatacakken elveda edercesine konuşuyor:

"Olur ya beceremezsem, torun da ellerinde kalırsa, sen de kurtulursan intikamla saldırma. Yusuf'u ellerinden almaya çalış. Başarsan da başaramasan da hayatta kalırsan İblis'i öldür."

Vasiyet kadar acıklısı var mı dünyada? Her vasiyet zavallıdır. Ölümünden sonrasını düşünecek kadar acizdir her insan. Bazıları intikamını hayal ederek ölür. Hayatının yetmediği hikâyenin sonunu arzular.

"Tamam" diyorum.

Sonuna kadar direnecek gücünü sergiliyor:

"O evladını ölüme atacak kadar zalimdir. Bunu yaparsa son ana kadar onları tutacağım, sana vakit kazandıracağım."

"Kapıya dayananlar onlardan mı? Çözmeye çalış. Bana haber ver" diyorum.

"Allah'a emanet" dedikten sonra telefonu kapatacaktı. Kapısını kırıp içeri dalacakların da aynı Allah'a inanmasının öfkesiyle iğneledim:

"Yine de sen kendine iyi bak."

Ondan çok daha dindar görünen, sarıklı cüppeli bir şeyhin iki dudağı arasında hayatlarımızın olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Belki de o an Arapça ayetlerin sonunda katlimizin vacip olduğunu söylüyordu. Düşünmeye hakkı olmadığını zanneden mürit köleleri kapıyı kırıp şehit olma inancıyla saldıracaktı. Yusuf Müdür'ün inancı mı sarsıldı, yoksa bana duyduğu minnetle mi söyledi bilmiyorum. Ama şefkatliydi sesi:

"Sen de kendine dikkat et."

O kapıyı koru müdür. Her an saldırabilirler...

"KURŞUNLAR PARÇALIYOR İZBEYİ"

Levent biraz daha aramasa çıldırırdım herhalde. Allah'ıma şükürler olsun yavrum Muhammed'in kurtulduğunu müjdeledi. Sana yemin ediyorum, ikizlerimden birini asla bırakmayacaklar, ömrümüzü kendilerine esir edeceklerdi. En azından artık diğer yavrumu da alma ihtimalimiz var. Allah razı olsun komiserden. Başkası başaramazdı bunu.

Telefon çaldığında durdu kapının önündeki botların koşuşturması. İçeriyi dinliyorlardı. Fare de kafasını kaldırdı. Hayatı üzerine yaptığımız pazarlıkta babasınca harcanmaktan korkuyordu. Ben diğer torunum da kurtarılıncaya kadar direneceğimi söylerken iki yerden yırtılmış dudakları büküldü. Ağzından kanlar sızarken çektiği acılara şimdilik kurtulmanın mutluluğu karıştı, ağladı.

Mümkün olduğunca fısıltıyla, az konuşmuştum. Telefonu kapatırken yine iğneledi Allahsız. Ama haklıydı. Önce dışarıdakilerin Aksakallar müritlerinden olup olmadığını çözmeliydim.

Koridordan Cevdet Başkomiser'in sesi duyuldu:

"Müdür, iyi haberler aldın inşallah. Hadi bırak rehineyi."

Özel timcilerin kalabalığını nefeslerinden, öksürüklerinden ve kalkanlarının tıkırtılarından duyabiliyorum. Bilerek varlıklarını belli ediyor, kapana kısıldığımı hissettirmeye çalışıyorlar. Levent'e vakit kazandırmak dışında ölmemek için hiçbir nedenimin olmamasını isterdim. Ama korkuyorum, Necmiye Hanım'a, evlatlarıma yeniden sarılmak istiyorum. Hiçbir zaman kellemi ortaya koyacak kadar gözü kara olmadım. Yine cesur değilim, yaşamak istiyorum.

Cevdet Komiser devam ediyor:

"Yanımda müzakereci Muzaffer Başkomiser var. Bundan sonra onunla konuşacaksın. Ben şimdi gidiyorum. Eğer söylediğin kişiysen yani teşkilattansan amirimsin. Tek ricam bu iş daha çirkinleşmesin. Devletin gücünü zaten biliyorsun."

Yanıt vermeye değmezdi, hâlâ devletin var olduğunu söyleyen Cevdet Başkomiser başka zaman olsa önümde hazır ola geçerdi.

Müzakereci Muzaffer Başkomiser, rütbe olarak üstüne saygıyla lafa giriyor:

"Müdürüm, emrinize itaat etme yükümlülüğündeyken böyle tanıştığımız için üzgünüm."

Hakkını teslim etmeliyim, iyi başlangıç. Teşkilattaki torpilli tarikatçılardan olsa bu kadar usta başlayabilir miydi pazarlığa?

Onlardan mı, yoksa şu an ailesi mi rehin? İblis'in öldürüleceğim tuzağı kurduğundan şüphem yok. Müzakereciyi avcunun içine almadan kalkışır mı bu işe? Belki de savcıyı bağlaması yetmiştir.

Başka yolu yok, adım adım bulunmalı sorulara cevaplar.

Kulaklarım az duyuyor, sesi narin adamı daha iyi işitmek için karyolanın ucuna oturup kapıya dayalı vitrine yaklaşıyorum. Kirli, çatlamış aynada ihtiyar yüzümün yansıması güçsüzlüğümü, umutsuzluğumu suratıma vuruyor. Gözlerimin içine bakıp sarkmış yüzüme diklenerek konuşuyorum:

"Kaç yaşındasın?"

Kırk üç yaşında Muzaffer... Beni nezaketle konuya çekiyor:

"Şartlarınızı söylerseniz en kısa zamanda, olay daha fazla büyümeden, en az zararla bu durumu atlatabiliriz."

En son istediğim bu işin planladığımızdan kısa zamanda bitmesi. Sadece onu değil, aynadaki zavallı ihtiyarı ikna etmek için konuşuyorum:

"Önce şunu bil; cinnet halinde değilim. Kimseye zarar vermek istemiyorum ama bu kapıyı kırmaya çalışırsanız saniye düşünmeden kafasına sıkacağım. Kapının arkası tek vuruşta açamayacağınız kadar yüklü. Gözümü bile kırpmam, elim titremez, şarjörü boşaltırım üstüne. Bunu hak ediyor şerefsiz..."

Müzakereci öfkelenmem ve kontrolü kaybetmemden korkuyormuşçasına sakin "Anlıyorum" diyor. Çetenin adamıysa bile şu

an silahımı ateşlememi istemiyor. O beni tartarken benim de onu çözmeye çalıştığımın farkında mı?

Karyoladan kalkıp yaklaştığımda ürküyor Fare. Parmağımla kapıyı işaret edip müzakerecinin sesini dikkatli dinlemesini istiyorum.

İlk hamleyi yapıyorum:

"Muzaffer, evli misin?"

"Evet efendim."

Fare'nin kulağına fısıldıyorum:

"Sizden mi? Tanıyor musun?"

"Hayır" anlamında başını iki yana sallıyor.

Muzaffer ile konuşmaya devam ediyorum.

"Çocuğun var mı?"

"İki tane. Biri altı yaşında erkek, diğeri on yaşında kız. Ellerinizden öperler."

Gözlerinin içine baktığım Fare, emin olduğunu mırıldanıyor:

"Hiç tanımıyorum ama peder buraya göndereceği müzakereciyi kesin ayarlamıştır."

Muzaffer, fısıltıları fark etti:

"Her şey yolunda mı?"

"Evet... Allah bağışlasın, analı babalı büyüsünler."

Benim çocuğum olup olmadığını soruyor.

Klasik dostlukla ikna taktiğini uyguluyor. Oyunculuk yeteneğine lafım yok. Aslında ben onu çözmeye çalışıyorum. En azından ailesinin rehin olup olmadığını anlayabilirim.

"İlk şartım, sana güvenebilmek için. Bunu kabul etmezsen maalesef bir daha seninle konuşamayacağız."

"Söz veremem ama buyurun, dinliyorum."

"Hemen evini arayacaksın. Daha telefon çalarken sesi dışarı vereceksin. Karınla konuşacaksın, ben duyacağım. Ailenin rehin alınıp alınmadığından, senin İblis'in esiri olup olmadığından emin olacağım."

Ya deli olduğumu düşünüyor ya da kurnazlığımı fark etti. Sessizlik uzuyor. Zaman kazanmasına izin veremem. Kabul etmezse İblis'in yuvasına daldığından emin olacağım. İki elimle vitrini kavrarken bağırıyorum:

"Ya arayacaksın ya da ben anlayacağım ne bok olduğunu..."

Profesyonel sakinlikteki sesi deli olduğuma kanaat getirmişe benziyor:

"İstediğinizi yaparım. Ama buna karşılık sizden rehinenin kim olduğunu söylemenizi ve onun yaşadığından emin olmayı isterim."

Ustaca karşılıksız tavizin olmayacağı pazarlığı başlattı. Pazarlık sünnettir. "Tamam, önce sen" diyorum ve anlaşmadan memnuniyetini sergiliyor:

"Arıyorum. Dinleyin..."

Çağrı sesi üç kez tekrarlandıktan sonra genç kadın sesi duyuluyor:

"Alo aşkım..."

Rol olamayacak kadar doğal sözleri. Muzaffer gerçek adı mı diye düşünürken müzakereci konuşuyor:

"İyi misiniz? Çocuklar ne yapıyor?"

İnandırıcı devam ediyor konuşmaları:

"Niye böyle sesin uzak geliyor. Hoparlörlerden mi konuşuyorsun?"

Geçiştiriyor müzakereci:

"Can'ın ateşi düştü mü? Doktora gittiniz mi?"

"Yok, iyi uyandı sabah. Hâlâ biraz ateşi var ama gitmedik... Ses yankılanıyor, neredesin?"

Bizim evimize İblis'in kâbus gibi çökmediği günlerin saadetine hasretim. Torunların şımarık neşesini özlüyorum. Torunumun İblis'in pençesinde olmasının endişesi kalbimi sıkıştırıyor. Metin olmalıyım. Kafanı topla ihtiyar...

Artık eminim. İblis'in çetesi onların yuvasında değil. Yine de her an kapıya dayanabilirler. Belki de Muzaffer, Aksakallar Şeyhi'nin müridi... Ailesinin tehdit altında olmadığını zaten biliyor. Kötülük bu kadar karmaşık örmüşken ağlarını, emin olmak ne kadar zor. Şüpheler yorgun zihnimi paralıyor.

Müzakereci karısına yanıt veriyor, beni ikna etmek için devam ediyor:

"Görev çıktı, Alibeyköy'e geldim. Sezgi bitirdi mi ödevlerini?"

Karısı hissetti aksilik olduğunu, müzakerecinin gerçek adını söyledi:

"Serkan sesin garip, ne oluyor Allah aşkına..."

Benim bir şüphemin bittiği yerde "Muzaffer" kod adlı Serkan'ın yuvasında karmaşa büyüyor. Müzakereci masumsa işinin evine bulaşmasından öfkeli olmalı. Ama sesinde bunun izi yok. Telefonu kapatırken "Canım hiç sorun yok. Seni birazdan arayacağım" diyor.

Benimle konuşurken hiddetli:

"Seni kurtarmaya çalışıyorum ama benim aileme bulaşıyorsun."

Profesyonel pozları sesinin tonunda eridi, bitti. Ama bir olasılık daha var. Hangi adam kötülüğünü sergiler ailesine? Masum karısı ve çocuklarıyla beni tuzağına çekiyor olabilir mi Aksakallıların karanlık şeyhinin müridi?

Bir hamlem daha var. İkna olmuşçasına, iyilikle üzerine gideceğim. Yalanım yok; torunum İblis'in elindeyken onun ailesi umurumda değil. Sadece kapının ardındaki düşmanımı çözmeye çalışıyorum. Serkan'ın kod adı kadar sahteyim:

"Serkan beni dinle. Deli değilim. Sadece şunu bil; ikiz torunlarımı rehin alan bir iblis beni buna yapmaya zorluyor. Yavrularımın hayatı için bu suçu, cinayete veya benim ölümüme kadar gitse bile sürdüreceğim. Gerisini sana anlatamam. Ama bu söyleyeceğim çok önemli. Karını ara. Hemen evden çıkıp güvenli bir yere gitsinler. Her an seni, beni öldürmeye zorlamak için kafalarına silah dayayabilirler. Bunu acil yapmalısın. Dönünce rehine ile konuşacaksın."

"Tamam" dedi. Koridorda telaşlı adımları uzaklaşırken telefonla konuşuyor, sesi belli belirsiz. Aynada büyük kulaklarıma bakıp az duymalarına kederlendim. Omuzlarımı yükseltip üşüyen, titreyen bedenime güç verdim. Kırışmış suratıma gömülü gözlerime yumruklarımı sıkarak meydan okudum.

Kapıya yaklaşan adımları duyabiliyorum. İblis'in sinsi tetikçileri, çakallar gibi saldıracakları anı bekliyor.

Fare dudaklarındaki kanı emerek hüzünlü bakıyor suratıma. Çenesi zangır zangır titrerken sesini zor zapt edip fısıltıyla konuşuyor:

"Babam tezgâhı çoktan kurmuştur. Müzakereciyi bağlamamış olsa bile buraya dalıp tetiği çekecekler çoktan hazırdır. Rehin alma işini bugün yapmanızı özellikle istedi, değil mi?"

Yanıt vermiyorum, yüzümden anlıyor söylediğinin doğru olduğunu.

"Kesin bugün burada bizim ya da Yavuz Hoca'nın özel timinin görev yapacağını biliyordu. Hadi beni babamla konuştur. Yoksa çok geç olacak."

Bunun için vaktimiz olacak. Torun bırakılalı çok az oldu daha. İblis'i itiraf kayıtlarını izledikten sonra oğluyla konuşturacağım.

Soğuktan kesilen nefesiyle irkiliyor, yaralarının acısıyla inliyor Fare. Takati olsa feryat edecek. Tiril tiril takım elbisesinin içinde çektiği acıyı düşünemiyorum. İçliklerime, yün çoraplarıma rağmen soğuk kızgın bıçaklar gibi vücuduma batıyor artık. Ellerim, ayaklarım, kulaklarım, burnum soğuktan yanıyor.

Fare yarısı şiş, kan içindeki suratında en acınası ifadeyle yalvarıyor:

"Allah aşkına donuyorum. Öleceğim. Bir battaniye iste."

Kayıtsızlığıma öfkesi beliriyor yaralı dudaklarında. Titreyen sesiyle ne dediği zor anlaşılıyor:

"Sen de biliyorsun ihtiyar, ben ölürsem babamın neler yapacağını. Seni de burada delik deşik ederler..."

Nefretimi daha fazla büyütemedi, acıma hissim zaten yoktu ki onu kaybetsin. Kızmadım da, biliyorum can havliyle konuşuyor, gerçekten ölmek üzere olduğunu zannediyor. Pazarlık yapacak bir zekâsı yok. Ama battaniyesini alacak.

Koridorda Serkan'ın mokasen ayakkabılı adımları yaklaşıyor. Kapının önünde durup sesleniyor:

"Yusuf Müdür... Dediğini yaptım..."

Devam edecekken susturuyorum:

"Tamam kâfi... Nereye gittiklerini sakın söyleme. Sadece evden çıktılar mı?"

"Evet."

"O zaman sıra bende. Rehinemin adı Yalçın Ensaroğlu."

Serkan'ın tükenmez kaleminin düğmesine bastığını duyuyorum, ajandasına ismi yazarken sözüme sadık olduğumu gösteriyorum:

"Şimdi seninle konuşacak."

Yalçın'ın ağzından her kelime can çekişerek çıkıyor:

"Beni perişan etti, suratımı dağıttı, parmaklarımı kırdı. Soğuktan donuyorum, ölmek üzereyim. Babama söyleyin kim olsa konuşurdu. Kimse dayanamazdı."

Müzakereci "Baban kim" diye sorduğunda aklını toplamaya çalışıyor. Kendi tetikçileriyle konuştuğuna kaptırmış kendini. Kırılmış dişlerini sıkarak inledikten sonra babasının ismini söylüyor:

"Halit Ensaroğlu, 'Gaddar Halit'. Ona söyleyin gözden çıkarmasın evladını..."

Acısından yorulup kesik nefeslerle titrerken son gücüyle "Bir battaniye... bir battaniye..." diye yalvarıyor.

Oysa daha dün gece insanların kanını dökerek ceplerini doldurduğu parayla lüks otelde fahişelerle eğleniyordu. Fiyakalı cipi, kıyafetleriyle haram bolluğunda fink atıyordu.

Serkan ikinci hamlesini beklediğim gibi tam zamanında yapıyor:

"Sesi çok kötü geliyor. Onu görmem ve hayati bir riski olmadığından emin olmam gerek. Yusuf Müdür biliyorsun; rehinenin yaşamı bizim önceliğimiz. O bu haldeyken çok bekleyemeyiz. Ben bu riski alamam. Bana hâlâ zamanımız olduğunu göster, öyle konuşalım."

Nefesimden dumanlar üfleyerek ellerimi ısıtmaya çalışıyorum. Fare'yi gösterip battaniyeleri alma fikri çok cazip. Bunu yapacağım ama dizginlerin elimde olduğunu hissettirmeliyim.

"Henüz ölmüyor şerefsiz. Bu halde iki gün daha yaşar."

Fare titreyerek ağlıyor, ölümün sıcaklığını bu soğuk işkenceye yeğlediği için bir an korkmuş olmalı. Ben de ara ara bunu düşünüyorum; ölmek tüm bu çilelerden daha kolay geliyor.

Müzakereci, nazlı suçlusuna müsamaha gösteriyor.

"Bunu biraz düşünün. Savcı rehinenin hayati riski olması halinde taviz verilmemesi gerektiğini defaatle vurguluyor. Ben koşulları ona aktarıp geleceğim."

Adımları uzaklaşırken Fare mırıldanıyor:

"Bizim peder savcıyı bağlamış belli. Refik Amca buralarda dolanıyordur."

Refik amcasının çok daha büyük bir belayla boğuştuğunu bilmiyor. El ve ayaklarından yapıştırıldığı sandalyede saatlerdir

kukla gibi sarkıyorken doğruluyor. Yarısı mor bir balona dönmüş suratını kaldırıp konuşuyor:

"Ölmeyeceğim ulan. Sana, benim pedere, savcıya, amına kodumun dünyasına inat yaşayacağım. Beni onlara göster. Dimdik duracağım yemin ediyorum..."

Bu nasıl bir sınav Allah'ım. Beni zalim düşmanımla ortak eyliyorsun. Biraz sonra kapıyı aralayacağım ve ikimiz canımızı birlikte ortaya koyacağız. İnce boynunu tek elimle kavrıyorum, avcumda soğuk boğazı. Açık tek gözünün bebeğini dikiyor gözlerimin içine. Parmaklarımı sıksam canını alacağımı biliyor. Ölüm korkusundan daha ağır basıyor ısınma arzusu. "Battaniyeyi almadan kapatma kapıyı, yoksa ölürüm ben" diyor.

Parmaklarımla boğazını sıkarken ikimizin canı birlikte alınsa bile ortaklığımız olmadığını anlatıyorum:

"Seni onlara göstereceğim. Onların bir hücumunda ya da senin bir hatanda düşünmeden sıkacağım kurşunu."

Soluk almakta zorlandığını fark edince gevşetiyorum parmaklarımı. Ağrılarla dolu nefes çektikten sonra yeminler ediyor, ölmek istemediğini, hiçbir yanlışının olmayacağını söylerken gözyaşları kanlı sümüklerine karışıyor. Zaten hiçbir hamle yapamayacak kadar yaralı, bitkin. Çakımla bantları kestiğimde parmakları kırık ellerini dizlerinin üzerine korkarak koyuyor. Donmuş, tutulmuş bedeniyle iki büklüm oluyor. Yüzünün sağlam yarısı acısıyla şekilden şekle giriyor kalkmaya uğraşırken. Yeni doğmuş tay gibi acemi ayakta durmaya çalışıyor. İniltileri arasında zor çıkıyor sesi:

"Mahvettiniz beni, bitirdiniz be... İflah olmam ben artık."

Biraz kendine gelmesi için karyolaya yatırıyorum. Yüzünün sağlam tarafını yatağa koyup dizlerini göğsüne kadar çekip ısınmaya çalışıyor. Çok titriyor. Fare'yi bu halde gösteremem onlara. Paltomu çıkarıp üzerini örtüyorum. Kalın kumaşa kafasını gömüp nefesiyle yüzünü ısıtmaya çalışırken soğuk benim içime işliyor.

Torunumu da soğukta mı tutuyorlar acaba? Kim bilir ne halde evladım. İblis oğlunun itiraf kaydını gördüğünde Yusuf'uma kıyarsa bunun vicdan azabıyla biz ne ederiz?

Acaba video İblis'e ulaştı mı? Telefondaki o kurnaz, şımarık, kirli sesi dünden beri kulaklarımda. Kendini ölümle yaşam

kararlarını verecek kadar muktedir zannetmiş, acizliğimizle eğlenmişti. İlahi adalet işte. Masumların canlarını aldığı tuzağının içinde şimdi kendi kıvranıyor belki. Yüzünü görmek, sesini duymak isterdim. Sesini duymama çok az kaldı. Şu bir dakikalık işi Allah'ın izniyle sağ salim atlatmamız lazım.

Rehinemin titreyişi duruluyor. O ısındıkça ben donuyorum. Müzakereci her an dönebilir, onu hazırlamalıyım. Mendilimi lavaboda ıslatıp paltomu yüzünden çektiğimde "Biraz daha ne olur" diyor. Ne merhametim ne vaktim var. İnce çenesinden tutup mendille çirkin suratını siliyorum. Aniden ağzını kapatıp yamulmuş burnunu düzelttiğimde içine hapsolmuş çığlığıyla çırpınıyor. İnşallah bayılmaz. İniltilerini avcumda hapsederken burnundan elime yapış yapış kanlı sümüğü boşalıyor. Ağzını bıraktığımda derin soluğu içine çekiyor. Her nefeste yaşadığı acının azaldığını fark ediyor. Minnetle bana bakması sinirimi bozuyor. Ellerini arkasında birleştirmesini söylediğimde "Vallahi billahi gerek yok" diyor. Boynuna yapıştığımda kuralların halen acımasız olduğunu anladı. Sırtında birleştirdiği kollarının bileklerini bantla sararken koridordaki tim gürültüyle hareketleniyor. Müzakerecinin adımları duyuluyor.

Fare'yi yataktan kaldırıp lavaboya sürüklüyorum. Yüzünü yıkarken Fatih'in çocukluğu geliyor aklıma. Torunun endişesi yeniden büyüyor içimde. İblis yavrucağa zarar verirse yemin olsun burayı çakallarının kanıyla doldurmadan ölmeyeceğim.

Serkan'ın sesi geliyor kapının ardından:

"Yusuf Bey, bu işleri bildiğiniz için sizinle açık konuşacağım. Böyle durumlarda yani rehine hayati risk taşıyacak kadar yaralıysa operasyonu geciktirmek, zamanında harekete geçmemek amirler için ciddi sıkıntı yaratır. Soruşturmalar, müfettişler filan. Savcı ile emniyet müdürü, rehinenin acil bir müdahale gerektirmeyecek halde olduğunu görmek istiyor. Aksi takdirde operasyonun başlatılacağı talimatı verdiler. On beş dakika içinde kapıyı aralayıp rehineyi göstermezseniz diyalog şansımız kalmayacak."

Teşkilatı bilen emniyet müdürü için çok ikna edici cümleler. Aslında hepimizin İblis'e benzediğimizi, insanların ölüm kalımı üzerinden kariyer planları yapacak kadar aşağılık olduğumuzu ne güzel anlattı.

Müzakereci ismimle birkaç kez seslendi, yanıt veriyorum:

"Tamam. On beş dakika fazla. Beş dakika sonra kapıyı açıp rehineyi göstereceğim. İki tane battaniye istiyorum."

Müzakereci titizlikle hazırlanıyor önemli randevuya:

"Savcıya göstermem için bir kamera kayıt yapacak, tepe ışığı açık olacak."

Ani hamlelerine izin vermeyeceğimi gösteriyorum:

"Kapı aralandığında battaniyeleri kapıdan içeri atacaksınız. Gaz bombası ya da herhangi bir saldırı olursa duraksamadan kafasına sıkacağım. Mermim namluda, elim tetikte."

"Bir saldırı olmayacağına söz veriyorum. Sakin olun."

Son hazırlıklar; çocuğunu okula gönderecek baba gibi rehinemin üstünü başını düzeltiyor, yıkadığım yüzünü siliyorum. "Müdürüm, kaderimiz bir. Benden yamuk olmayacak" diyor. Paltomu omuzlarına yerleştiriyorum. Kravatımı boynuna geçirip ucunu arkasına çevirerek Fare'nin tasması yapıyorum.

Besmeleyle vitrini, karyolayı kapıyı aralayabileceğim kadar çektim.

İşte o an...

İblis ya da Aksakallar Şeyhi acaba tetikçilerine ölüm emrimizi verdi mi? Anlık, her şeyi bitirecek hamleyi yapacaklar mı? Ben uykusuzluktan, soğuktan bitkin, endişeden tükenmişken püskürtebilecek miyim onları?

Saliseler bile önemli.

Namluya mermiyi sürerken dua ediyorum; Allah'ım sen bana kuvvet ver, günahlarımızı affet. Bir tek sana sığındım.

Fare'nin kravattan tasmasını elime dolarken Necmiye, Fatih, Meral, Muhammed, Yusuf, Levent'in yüzleri geliyor gözümün önüne. Kapının kolunu tutup açacak gücüm yok. Dışarıdaki gürültü yükseliyor, beklemek korkumu büyütmekten başka işe yaramıyor.

Kapıyı aralıyorum...

Kameranın ışığı doluyor içeriye, gözüm kamaşıyor.

"Battaniyeleri atın" diye bağırıyorum. İçeri düşen yorgan kadar kalın battaniyelerin içinden gazların çıkmadığından emin olmak için bir iki saniye bekliyorum. Sorun yok. Tasmasını gevşetip

kapı aralığında gösteriyorum Fare'yi. Kafasına dayalı tabancamın namlusu.

"Ben iyiyim. Yaralarım hafif. Acele edecek bir durum yok" diyor.

Birden geriliyor tasması. Bu kadar yorgun olmasam böyle kolay sendelemez, kapı aralığına böyle sürüklenmezdim.

Anlık hamlelerin ölüm ya da yaşamı belirleyeceği savaşa hangi akıl yetebilir. Fare'nin üzerine çullandı siyah eldivenli eller. Kameranın ışığı... çelik kalkanlar... kasklar... bana doğrulmuş namlular...

Var gücümle tasmayı çekiyorum. Polislerin haykırışlarını Fare'nin çığlığı yırtıyor.

Sağır edecek bir cayırtı kopuyor. Alev alev kurşunların vızıltıları etrafımdan geçiyor. İzbe parçalanıyor. Yanık barutun dumanı genzimi yakarken namluyu kapıya doğrultup tetiğe asılıyorum. Şarjörü boşaltırken yüce Rabbime yalvarıyorum...

"YALAN, BİRİ İTİRAZ ETMEDİĞİ SÜRECE GERÇEKTİR"

İt oğlu it, bütün işi bok etti. Evlat değil düşman Allah'ın cezası. Yüzünü göresim yokken telefonda dağılmış suratına bakıp duruyorum. Ne ağız bırakmışlar ne burun. Belli bülbül gibi öttürmüşler piçi. Videoya da çekip kaydı göndermişler, yolda getiriyorlar. Yeniyetme komiser bir de tehdit etmiş, bir yamuk olursa kaydı her yere göndereceklermiş.

İte bin kere söyledim, "Eve gel" dedim, "Bu siktiğim soruşturması kapanmadan ortalıklarda dolanma" dedim. Dinler mi pezevengin evladı. Hem ayranım dökülmesin hem götüm sikilmesin. Kim bilir nerede enseledi piçi. Kesin yine karı kız ortamlarındaydı, oradan çekip aldılar. Ulan o moruk polis eskisiyle çömez komiser nasıl tespit etti ki bunu? İçeriden bir zağar mı haber uçurdu? Bu yavşak özel timci mi, yoksa müzakereci mi öttü? Yok lan, soruşturma başlayınca iyice köpeğimiz oldu ikisi de. Kesin bizim it olay yerinde kameraya yakalandı, oradan buldular izini.

Ulan tezgâhı oya gibi işledik, bütün kameraları, telefonları, telefon sinyallerini, her bir boku düşündük. Hiçbir açık bırakmadık, yakayı ele verdiğimiz yere bak.

Refik de söyledi, "Bizden ekip vermeyecekler bu Bağcılar'daki işe, riske girmeyelim" diye. Ne bileyim amına koyayım, para çok iyiydi, iki ev daha basar, ağı iyice büyütürüz hesabı yaptım.

Elimizde patladı işte. Sadece polis olsa mesele değil. Yıllardır söğüşlediğimiz adamlar, dünyanın zenginleri be. Onlar öğrenirse bizi sağ koymazlar.

Neyse getirsinler şu kaydı da bulacağız bir yol. Daha önce de direklerden döndük, yine atlatırız belki.

Önce karar vermem gerek. Oğlumun ölümünü göze alacak mıyım?

Kanını döktüklerim, canını yaktıklarım bugünü bilse "İlahi adalet" der. Ben biliyorum öyle bir şey yok. Kimi toprakta çürüdü çoktan, kimi kedere gömüldü. Ben dört katlı malikânemin çatısından beyaza bürünmüş, muhteşem boğaz manzarasını izliyorum. Şimdi kalkıp evi gezmeye başlasam iki saat sürer, garajda beş tane araba var, iki tanesi cip. İstanbul'un en lüks mekânına gireyim, cumhurbaşkanı geldi sanırsın, öyle itibarımız. Sağlığım sıhhatim de yerinde. İlahi bir adalet olsa ihtiyarlığıma kalır mıydı o hesap? Çocukluğumdan beri gazabım sürerken böyle ödüllendirir miydi beni Allah?

Sana da hep iyi bir insan, doğru bir insan olmayı öğrettiler di mi? Bana da öyle anlattılar. Hiç kimse söylemedi, öğretmedi zalimliğimle kazanacaklarımı. Ben kendim öğrendim.

Kötülüğümle ne zaman barıştığımı hatırlamıyorum bile. Kendimi bildim bileli böyleyim. "Nefret" desen değil, "öfke" desen o da değil. Ne bir pezevengin evladı canımı yaktı ne de anamı, babamı vurdu. Sana mazeretlerimi sergileyecek bir tane hikâyem yok.

Dedim ya; kendi içimde keşfetmedim gaddarlığımı. Başkalarının yüzünde dehşetimi görünce herkesten farklı olduğumu anladım. On beş yaşında Bayrampaşa varoşlarında, arka mahalle çocuklarının ağzını burnunu kırarken tanışıyordum kendimle. Bizim tayfadaki veletlerin hepsi hayranlıkla izliyor, yumruklarımın altında inleyen çocuklar yalvarıyordu.

Bin bir vukuat ile büyüdük. Karakoldan peder alır, her seferinde bin nasihat verip adam etmeye çalışırdı. Acırdım herife.

Mektepte tarih hocası demişti: "Sen çok zeki çocuksun, harcama kendini" diye. Hep biliyordum zeki olduğumu, harcanmayacağımı. Yine kendimden değil, etraftaki hıyarların aptallığından anlıyordum. İyilik, doğruluk, vicdan masallarıyla yoğrulmuş zavallıların hiçbir kuralı olmayan kötü karşısında ne şansı olur? Sanma öyle filozof triplerindeyim, benim saksı çok çalışıyor

havalarındayım. Bu yaşa gelince düşünüyor insan, tüm bunları nasıl becerdim diye.

Nasıl başardım biliyor musun? Çok can yaktım. Çok da akıllı davrandım.

Şimdi salondaki on beş bin liralık aynada kendime bakarken her zaman aklıma geleni düşünüyorum. Ruhumdaki kötülüğün yansıması mı bu surat? Kocaman bir kafa ile dümdüz, geniş bir çenenin arasına sığabileceği kadar çirkinlik kondurmuş Allah. Yaşlandıkça böyle olmadım, benim tip hep bu kadar kayıktı. Üstüne kütük gibi vücut ile balyoz gibi yumrukları koyduğunda bizim âlemde yarışa bin kilometre önde başlıyorsun.

Refik hep "Patron, Allah seni insanları korkutman için yaratmış. Sadece şekil şemail de değil. Öyle sabırsız hareketlerin, oturuşun, kalkışın, koca ellerini, kollarını hareket ettirişin, hepsi korkutuyor insanı" der.

Anlayacağın doğuştan pis işler için biçilmiş kaftanız. Dedim ya; hayat ağlarını ördüğü için böyle değilim, ben hep böyleydim.

İlk cinayetimi askere gitmeden önce işledim. Okeyde ara taş gibi yerine oturmuştu, bütün kafa berraklaşmıştı.

Gece bir eve dalmıştım. Kimse yok diye paldır küldür bulduğumu çuvala atarken ışık yandı. Elinde sopa, kırklı yaşlarında bir herif dikildi karşıma. Çektim altı patları. Barut kıvılcımlarla patladı, namlu anamın ocağı üflemesi gibi tüttü. Herif yapıştığı duvarı sırtıyla kana bulayarak yavaş yavaş çöktü. Tam o sırada çöp kamyonu geçiyordu, sesi kimse duymamıştı. Odaları kontrol ettim, başka da kimse yoktu.

Karşısına oturdum. Gözlerinden hayatın milim milim çekilmesini merakla seyrettim. Öldü. İçimde bir duygu aradım. Gram pişmanlık yoktu. Vicdan yükünü taşımayacak kadar güçlü olduğumu anladım. Geniş bahçeli, müstakil evden kimseye görünmeden çıkmak dışında derdim yoktu.

Çaldıklarımı depoya bırakıp çorba içmeye gittim. Evde yattığımda anam gelip üzerimi örttü. Nasıl kazandığımı sormadan eve bıraktığım paraya minnettardı. Mışıl mışıl uyumuştum.

Sabah şahane uyandım. Bir eşiği geçmiştim. Katil olduğumu tekrar tekrar düşünüp cesaretimle gurur duydum. Ne rüyama

girdi ne de herifin anası, babası, evladına dertlendim. Ara sıra içime sızan yakalanma korkusu dışında hiç bedel yoktu.

Biliyordum; bu hayatta dövüşeceklerimin çoğu kendi duygularının bedellerinden korkarak vuracaktı. Bende o korku hiç yoktu. O cinayet yanıma kâr kaldı.

Zalimliğim kılçıksız ganimetlerle doluydu. Benim gibi olanların kötü olmanın gücüyle şevke kapılıp deli gibi etrafa saldırdıklarını çok gördüm. Hepsi ya kodeste ya mezarda çürüdü. Ben acımasızlığımı kontrol ettim. Semtleri haraca keserken çok can yaktım ama can almamaya özen gösterdim. Yine de birkaç leşimiz oldu mecburiyetten.

Eninde sonunda geldik dayandık bizim kafadaki büyüklerin kapısına. Biz bu yolda giderken onlar dönüyormuş meğer. Zekâ yeter sanırsın ama hiçbir akıl yetişmez tecrübeye. Boyumuzdan büyük işlere sıçradık. Horozu çok olan köyün tavukları haşat olurmuş hesabı, anında iki seksen serdiler yere.

Askerden geleli üç yıl olmuştu. Zengin muhite çökelim derken bizim üzerimize öyle bir çöktüler ki gözümü Filistin askısında açtım. Üç gün kan kusturdular, kan işettiler. Muhitin babası zevkine uğruyor, seyrediyordu. Bana tek kelime söylemedi. Bazen yanında üniformalı zarbolar olurdu. Canını aldığım ilk adamın gözlerinde yaşamın sönmesi gibi yavaş yavaş gidiyordum ölüme. Yalan yok, altıma sıçıyordum korkudan.

Kötülüğün bir güzelliği de ne biliyor musun? Acımıyorsun kendine. İsyan edeceğin bir adaletsizlik yok. Hak etmişsin zaten. Gerçi hak etmesen ne olacak...

En son kulağıma inen yumruğu, çınlayan sesi hatırlıyorum.

Gözümü hastanede açtım. Garip anam başımda ağlıyordu. Pezevengin evlatları, kemiklerimi paramparça etmiş, bütün etlerimi ezmişler. Güya haraca keseceğim bir mekânın önüne ibreti âlem olsun diye atmışlar. Biri görüp ambulans çağırmış. Ben olsam cebinde para var mı diye bakar, sonra tüyerdim. En garibi de bu; zavallıların sırtında dönüyor bu dünya, benim gibiler kazansın diye.

Üç ay hastanede, bir yıl evde yattım. Anam çok kahrımı çekti. Babam, sıva ustası Musa namusuyla, şerefiyle elli sekiz yıl yaşadıktan sonra inşaatta üzerine devrilen iskelenin altında ezildi.

Geriye sadece iki katlı gecekondu, iki bin lira da borç bıraktı. Cenazesine koltuk değnekleriyle gittim. Taziyede herkes ballandıra ballandıra ne kadar iyi adam olduğunu anlatırken ben kerizin teki olduğunu biliyordum. Gasilhanedeydim cenazesini yıkarlarken. Nasır dolu, ölü, büyük ellerine acımıştım.

Hasta yatağımda kemiklerim kaynayıp etlerim iyileşirken yeniden başlayacağım hayatın planlarını yapmıştım. Anama "Bana bir kız bul, evleneceğim" dedim. Ne sevinçle gözleri doldu, ne torun hayalleri kurdu. Anacığımın yaşlı suratında babama benzememin korkusu vardı. Kendisinin, kocasının harcanmış hayatının intikamını benden istiyordu. Benim saf kötü gücümden beklentisi olduğunu ilk o zaman anladım. Sadece sabırlı olmamız gerekecekti. Ona bunu söylemedim.

Düğünüm bizim gecekondunun üç sokak ötesinde, arka mahalle pavyonlarından beter bir salonda oldu. Karımı sevmeyi istemedim ki seçeyim. Bir yuvaya sığmazdı planım. Gerdek, genç kızın aşk hayallerinin cinayetiydi. Birkaç gün sonra şefkat, sevgi olmayacak bir hayatın esiri olduğunu anladı. Yine de direndi. Beni değiştirebileceğini sandı. Dövdüm... Çok dövdüm. Şiddetime boyun eğdi. Gebe kaldı. "Baba olunca değişir" diye hayaller kuruyordu rahmetli avrat. Bizim piç doğdu ama hiç yumuşamadı yüreğim.

İyileşir iyileşmez çeteyi toplamıştım. Ufaktan evlere dalmaya, otomobilleri götürmeye, arka sokakların haracını yemeye başlamıştık. Ama semte tıkılıp baronların köşelerini tuttuğu zengin muhitlere açılmadan adam gibi para yapamıyorduk. Bir iki depo patlatıp iyi mal kaldırmıştık, o kadar işte. Ufaktan mahalle arası kumar işleri de yapmaya başlamıştım. Yıllarca öyle gitti, sonra bir kış günü polis çöktü tepemize. Gözaltında falakacı gidiyor, manyetocu çullanıyordu. Anamızı ağlattılar. Pelte halde imzaladım itirafları.

Sağmalcılar Cezaevi'nde dört yıl gün saydık. Asıl orada uyandım işe. Kumarda, bahiste batağa saplanmış çok adam gördüm. En zayıf av onlardı. Mahpusta götlerini masaya koyacak bağımlıları gördüm. Öyle ibne filan da değildiler ha. Kumarsız yaşayamıyordu siktiğimin yavşakları. Koğuşta kendi kendime dedim:

"Babaların muhitlerine bulaşmadan yapılacak en güzel iş kumar." Ne demişler; bıyık büküle büküle kaytan, insan sikile sikile şeytan olurmuş.

Kodesten çıktıktan sonra ilk tezgâhı Bayrampaşa'da bir tekstil atölyesinin bodrum katında açtım. Cezaevine yürüyerek yirmi dakikaydı bizim batakhane. O zamanlar kumarhaneler yasak değil ama bizim para ne ruhsata yeter ne de adamakıllı mekân çevirmeye. Elemanları saldım mahallelere, kumar dönen bütün kahvehanelere iki ay yapıştılar. Varoşların ipsiz sapsızları, esnafı derken yavaş yavaş bitleri kanlanmış tipler düşmeye başladı. Arka mahallelerinin müteahhitleri parayı vuruyordu o sıralar. Ben de onları çarpıyordum.

Bayrampaşa Emniyeti'nden Asayiş Müdür Yardımcısı'nı da maaşa bağlamıştık. Keyfimiz gıcırdı. İki yıl geçmeden keseyi sağlam doldurduk. Ama pezevengin evlatları rahat bırakır mı... Paranın kokusunu alan çakallar leş bulmuş gibi başladı saldırmaya. Bir mevzu, iki mevzu, üçüncüde cinayet. Bizden bir kişi, onlardan iki köpek nalları dikti.

Ondan sonra ya büyüyeceksin, ya öleceksin. Pisliklerin doldurduğu bu âlemin çarkları kan ve para ile tıkır tıkır işler. En güçlü olanlar kapına dayanmaz, senin mecbur ayağına geleceğini bilir. Vukuatlar duyulunca birileri kulağına isimler fısıldar. Ben birkaç ay kelle koltukta direndim. Bir pusudan arabada yedi kurşun, kolda bir sıyrıkla şansa kurtulunca Demir Baba'nın yanında aldım soluğu.

Rahmetli acayip adamdı. Ben derdimi anlatırken elinin tersini savurup "Kes lan" dedi. Adamlarına arabayı hazırlamalarını, o zamanlar İstanbul'un en kral pavyonu Matmazel'e gideceğimizi söyledi. Matmazel'de mekân sahibi kapıda karşıladı Demir Baba'yı. Garsonları bıraksan ayaklarına kapanacaklardı. Elini öpen avcundaki parayı alıyordu. Sahnenin karşısındaki masayı onun gelme ihtimaline binaen boş tutmuşlar. Sana yemin ediyorum mevzu bana zenginliğini sergilemek, gözümü korkutmak değildi. Yeni adamını paranın itibarını göstererek imrendiriyordu.

Masaya gelen etlerden bir çatal, dev meyve tabağından bir dilim elma, tatlıdan küçük bir parça aldı. Bir büyük rakı içti.

Sahnedeki sarışın karıyı can kulağıyla dinliyor, her şarkıdan sonra alkışlıyordu, bir türlü lafa giremedim. Karı şarkılarına ara verdiğinde kulise gidip yarım saat sonra geldi. Tabağının altına tomar tomar para koyduktan sonra parmağındaki koca taşlı yüzüğü çıkartıp konuştu:

"O batakhaneyi kapat. Şirinevler'de sana bir yer gösterecekler, orada ruhsatlı kumarhane açacaksın. Kazancının yüzde 50'si benim. Bir kuruşumu çalarsan gebertirim." Yüzüğünü taktı, ayağa kalkar kalkmaz adamı paltosunu omuzlarına koydu. Etrafında itibarının telaşıyla çıktı. Kadehimi bitirdikten sonra ben de tabağımın altına parayı koyacaktım ki başgarson üzerime atıldı. "Ağam n'apıyorsun? Demir Baba bizi harcar." Paramı cebime koyarken artık büyük adamın kanatları altında olduğumu biliyordum.

Şirinevler'de kumarhaneyi iki ay içinde açtık. Demir Baba'nın açılışa gelip görünmesi yetti. Ertesi gün adamı yanında besleyeceğimiz iki polisle geldi. Kılçıksızdı, tertemizdi işler. Varoş kumarbazlarının tümünün bir gecede bıraktığı parayı bir kokoş karı tek zara yatırıyordu. Beslediğimiz fahişeler Şirinevler'deki pavyonlarda, kerhanelerde coşanları bizim dükkâna getiriyor, biz de hepsini yoluyorduk. Çok uğraştım, çok kerizin evine, arabasına çöktüm. Demir Baba'nın payının kuruşuna dokunmadım. Minnettarlığımdan ya da korktuğumdan değil, akıllı olduğum için. Şirinevler'de üç mekân daha yaptım. Birinin başına Refik'i, diğerine benim piçi koydum.

Hepsinin yüzde 50'si Demir Baba'ya gidiyordu. Razıydım. O zaman İstanbul'da en fazla on tane olan Mercedes'ten üçünü altıma çekmiştim. İt oğlu it daha yirmi üç yaşında Mercedes'le geziyordu. Sike sürecek akıl yok ki "Evladım" deyip işleri gözüm kapalı devredeyim. İki günde batırır. Köpek gibi çalışıyoruz ama kimin için? Al işte, şimdi bizi bitiren de o oldu.

Bayrampaşa'daki gecekondunun arazisine altı katlı apartman diktim. Tapusunu aldığım arsanın, evin hesabını zor tutuyordum.

Şimdi oturduğum bu villanın arazisini de o zaman kapatmıştım.

Bizim varoş çetesinde kumar, orospu illetlerine kapılmayanlar ev bark sahibi oldu. Ötekileri siktir ettim.

Hesapta şirketiz ya, yıllar önce göstermelik bir de ofis tutmuştum. Orada telefonlara bakacak bir karı arıyordum. Şirinevler'den bir tanış, akrabası Nalan'ı getirdi. Bir içim suydu namussuz. Daha yirmi üçündeydi. Kocaman gözler, dolgun dudaklar, incecikti beli. Çok adaplı giyinirdi, ama öyle memeler var ki ölmüş erkeği diriltir. Orospulardan da yılmışım, kaptırdım kendimi buna. Nişantaşı'nda bir de ev açtım. Birkaç ay geçmeden gebe kaldı, tutturdu "Doğuracağım" diye. Kız oldu, sonra bir kız daha doğurdu.

O pezevengin evladı Fahrettin Dinçer, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne atanmasa Boğaz kıyısında bir semtin tamamını alacak parayı yapardım. Herife bavul bavul para gönderdik, bana mısın demedi. Her cuma akşamı baskın yapıp ocağımıza incir ağacı dikti. En son polisler balyozlarla daldı kumarhanelere. Para dolu zarfları ceplerine koyduğum polislerin masalarımı parçalamasını seyrettim. Beni kelepçeleyen kaparozcu, "Patron kusura bakma, işler çok değişti" diyordu.

İki üç gün nezarette durup çıkarım diye düşünürken yine Sağmalcılar Cezaevi'nde buldum kendimi. Hapiste anlattılar, ben tanık olmayacak kadar düşük rütbeli suçluydum. Fahrettin Müdür bütün babaları aldırmış, hepsine dansöz kıyafeti giydirmiş. Demir Baba da aralarındaymış. Şirinevler'in ünlü pavyonu Sefa'nın pistine çıkartıp oynatmış. Bütün utançlarını filme çekmiş. Anlatanların yalancısıyım, koca koca adamlar dansöz kıyafetleri içinde ağlarken kan kusuyormuş. Hapiste iki adam şişlendikten sonra dedikodular bitti.

Allah'a şükür dışarıda çarkı döndürecek para vardı. Refik ile benim piç işleri çevirdi. Kumarhaneler yasaklanmıştı, yine batakhane işine dönmüştük. Akmasa da damlıyordu para. Şebeke besleniyordu. Koğuşta beygir yarışı müptelası tipleri izleyip dışarının planlarını yapıyordum. Üç yıldan biraz uzun yatırdılar. Çıktıktan birkaç gün sonra hipodroma gittiğimde çerçöp tipler ufak tezgâhlarında tüyo tezgâhları çeviriyordu. Yedi arsa, üç evi satıp hepsini paraya boğdum. Pezevengin evlatları iki ayda oğlanım olmuştu. Beygir sahiplerine güzel güzel ürkütmeden yanaşmıştım. Bu âlemde karıncayı sikeceksin, belini incitmeyeceksin. Fahrettin Müdür, devrilen hükümetle beraber siktir olmuştu. Onun

temizlediği yerde nadasa bırakılmış mis gibi ortam vardı. Amatör kümede avantası kesilmiş hakemler, kaleciler, futbolcular açtı. Atlardan gelen parayla topçuları besledim. Maçlarda tezahürat yapan salakları, atlar koşarken kıçını yırtan beygircileri sırf zevkine izliyordum. Kerizlerin Allah'ı gibi hissederdim kendimi. Onların bilmediği geleceğin sahibi bendim. Paramla skorları satın alıyor, tertemiz kazancı cebe indiriyordum.

Ama beni birilerinin uzaktan izlediğinin farkındaydım. Hep öyledir. Çaresiz kapısına gittiğin babalar sana çok cömert görünür. Salak gibi işlerin kolay çözülmesine şaşarsın. Oysa sana sağladıkları korumanın yüzde 50 bedeliyle asla bitmez ortaklık. Babaların sırrı, elini verdiğinde kolunu yakalayıp sonra götündeki dona kadar her şeyi alacakları zamanı sabırla beklemeleridir. O gün geldiğinde yaptığı iyiliği hatırlatıp kibarca varına yoğuna çökerler.

Aynen öyle oldu.

Adamları beni hipodromdan alıp Demir Baba'nın çiftliğine götürdü. Fahrettin Müdür, işlerini enkaza çevirmişti, biliyordum. O konulara hiç girmedi. Kümesten yumurtaları toplarken "Bana geldiğinde bu yumurta gibi korumasızdın, şimdi taşakların kaya gibi. Ben olmasam çoktan çürümüştün mezarda" dedi. Haklıydı. "Çok büyük para yaptın sayemizde" derken burnumun dibine kadar yaklaştı. Kalın kaşlarının altındaki karanlık gözlerini gözlerimin içine dikti, ince bıyıkları kıpırdadı:

"Bizim helalleşmemiz lazım Halit. Faturan kabarık. Geçmiş defterleri bir açalım. Bizim alacakları tahsil etmeye başlayalım."

Biliyordum; bu tezgâh dipsiz kuyu, kolay kurtuluş yok. Hazır olda "Emredersiniz" çekerken cinayet planlarına başlamıştım. Tavukları kış kışlayarak uzaklaştı. Has adamı Hüseyin beni arabaya götürürken Bayrampaşa'daki apartmanın bedeli kadar parayı söyleyip "İlk taksit" dedi. Ertesi gün gönderdim parayı. Hemen sıktırsam kafasına kendi mezarımı kazmış olurdum. Sinsi sinsi bekliyordum. Soruşturdum; Demir Baba hayatının hatasını yapıyordu. Geçmişin tahsilatına toplu girişmişti, düşmanlarını kim vurduya gidecek kadar kalabalıklaştırıyordu. Beş ay sonra, ikinci taksit için kapıma dayanmadan pusuyu hazırladık. Sağ yakalansa

bile benim adımı veremezdi, bilmiyordu tetikçi. Demir Baba'nın parasına çöktüğü bir çek-senetçinin taze elemanını ayarlamıştı Refik. Filmlerdeki mafya babalarının özentisi yirmi yaşındaki lavuk sıktı Demir Baba'nın kafasına. Aklınca büyük kumar oynuyordu gerzek, canını kurtarırsa paraşütle inecekti yeraltı âleminin tepesine. Babanın adamları kurşunlarla parçaladı yavşağı. İşin parasını bile almadan girdi mezara. Ertesi sabah da hiçbir şeyden habersiz çek-senetçiyi bir orospunun evinde demir sopalarla kafası ezilmiş buldular.

Tam işleri yoluna koyduk derken internetten iddia, bahis işleri başlamıştı. İşler yavaş yavaş eriyordu. Artık kumar babaları yoktu, devlet onaylı devasa şirketler söğüşleyecekti bütün kerizleri. Şirketlerin paraya boğduğu zarbolar, hayvan gibi çullandı bizim tezgâha. Beslediğimiz 1715'çiler anında sattı. İki operasyondan Beşiktaş'ta iki evi rüşvet verip ucuz kurtuldum.

Tam "Çarkımız kilitlendi, hurdaya çıktık" deyip pes edecekken Ozan çaldı kapıyı. Refik ile birlikte aldık karşımıza. Kılık kıyafet janti, konuşması ibne gibi kibardı. Bitirdiği afili üniversiteyi, bilgisayar zırvalarını anlatırken "Siktir" çekeceğimi anladı. Benim anlayacağım dilden, harbi konuştu:

"Patron senin batakhaneler mevta. Artık internet var, kumar onun üzerinden dönüyor. Sen bin tane batakhane açsan sığdıramayacağın adamı ben bir tane internet sitesine dolduracağım."

Refik çok az konuşur. Bir kez ağzını açtığında ben kulak kesilirim. "Usta, yapalım" dedi.

Ben de biliyordum ayak uydurmazsak keseden yiyerek ömrümüzün sonunu bekleyeceğiz. Ozan yavşağına güvendiğimden değil başka çaremiz olmadığı için "Kaç para lazım bu işe?" dedim.

Çok büyük bir para değildi. "Bütün sistemi ben kuracağım ama bu şike işlerine karışmam. Onu siz halledeceksiniz" dedi. Kumar masaları yerine bilgisayar, televizyon ekranlarıyla dolu bürolar açıyorduk. Ozan bilgisayarların başında ordu kurmuştu. Yasal bahisçilerin tabloları maçın başlamasıyla kapanırken biz devreye giriyorduk. Maç oynanırken canlı bahse para su gibi akıyordu. Yasal bahisçilerin verdiği oranın beş-on katını yazıyorduk bizim tabloya. Amatör küme maçlarında, ganyanda şikemiz de tıkır tıkır

işledi. Bizim gibi yasadışı bahisçileri de öyle vuruyorduk. Ozan parayı tertemiz cebe aktarmanın şebekesini de kurmuştu. Üç bin kişiye beş yüzer lira verip hesap açtırdı. Para bu hesaplarda dolaşıp kasaya giriyordu. Bizim iti de işi kapsın diye Onur'un yanına koymuştum ama yavşağın kafası karı sikmekten başka şeye basmaz. Hiçbir bok anlamadı.

O sıralar anam rahmetli oldu. Ömrünün son yıllarını sefa içinde yaşatmıştım.

Yeniden parayı vurup mal mülk toplarken burada anlatsam bitmez badireler geldi, geçti. Çok canlar yandı, kanlar döküldü. Anamın vefatından üç ay sonra benim hatun aynı hayatı gibi sessiz sedasız dünyadan göçtü. Amansız hastalığını öğrendikten iki ay sonra toprağa verdik. O gün Yalçın anasının katiliymişim gibi gözlerini üzerime dikmişti. Acı hissetmeyişime bileniyordu kıt aklıyla. Haklıydı, zerre üzülmedim. Ben böyle olduğum için o da, anası da zenginliğin sefasını sürmüştü. Hep gariban, acıklı sessizliğinden tiksinmiştim. Nankörlerin istediği gibi bir adam olsam hayatları gecekondu mahallesinde yarı aç yarı tok geçerdi.

Hatun öldükten sonra Nalan ile kızları bizim villaya taşıdım. Onlar da nankör. Hep aynı... Paranın keyfini sürüp sevgisizlik garibanı dırdırları bitmez.

Gel zaman git zaman, herhalde üç yıl önce Ozan, "Paranın amına koyacağız" diye girdi lafa. Dünyanın sayılı zenginlerinin internetten oynadığı çok gizli kumarı anlattı. Sırıtan dudaklarındaki kelimeler servetler müjdeliyordu. Paralarıyla bütün zevklere doymuş dolar milyarderlerinin yeni sapkın eğlencelerini anlattı. Ozan bin tane hinlik parlayan gözlerini kısıp devam etti:

"Bunların en çok bahse girdiği yer neresi? Tabii ki olayın eksik olmadığı Türkiye. Bu teşkilata sızan adamlar şimdi bizle konuşmak istiyor. Böyle para yok..."

Refik ile birbirimize baktığımızı hatırlıyorum. Zaten cukkayı doldurmuştuk, dolduruyorduk. Ama doymuyorduk amına koyayım. Zannetme pişmanım. Açgözlülüğümü severim ben. Öyle olmasam Nişantaşı'nda bir daire, iki dükkân alıp dururdum. İpimle kuşağım, sikimle taşağım rahat takılırdım. Ne şimdiki gücüm ne itibarım olurdu. Açgözlü olmayan güçlü olamaz, riske girmez.

Kafası basar, fırsatlar gelir geçer önünden, götünü kaldırmaya cesaret edemez. Gücün tadını alan da azına razı gelmez.

Ben de güce doymadım. Bir kere bile kumar masasına oturmayıp kumarbazların kanını emerek ömür geçirmiştim. Oynayanları uzaktan izler, daha ilk ellerinde kimin kazanacağını, kimin kaybedeceğini bilirdim. Benim de kumarım buydu işte. Bütün malını mülkünü bırakanları, ailesini kaybedenleri keyifle seyrediyordum. İnternetten insanlar ölecek mi kalacak mı diye bahis oynayanlara çok benziyordum.

Bir hafta on gün sonra Ozan ibnesi bizim eve İngiliz Rafi ile damladı. Götün kısmeti açılırsa yarak Bağdat'tan gelirmiş. Rafi tezgâhı anlattıktan sonra önümüze bir şema koydu. En iyi senaryoda olayda görevli savcı, müzakereci ve özel tim amirinin bağlanması yeterliydi. En kötü senaryo için müzakereci ve özel timde ateş yetkisi olacak, birini adamımız yapmamız yetecekti. Bunun da iki şıkkı vardı: Paraya zaafı olan ya da karakteri müsait tipler belirleyebilirsek onları satın almak, ikincisi ise zor kullanarak işi yaptırmak.

Rafi'ye bu işin çok riskli ve zor olduğunu anlattım. Mendiliyle alnındaki boncuk boncuk terleri silerken gülerek "Yav bizimki Nasrettin Hoca fıkrası gibi. Göle maya çalıp ya tutarsa diye bakmak. Bir bakalım, olabilecek gibiyse yapalım. Biz zaten sizden başka kimseye bu iş için gitmeyeceğiz" dedi. Refik'e baktım, aklına yatmıştı. "Tamam" dedim.

Heriflerin bize neden geldiğini biliyordum. Yıllardır beslediğimiz polisler vardı ve şikede deneyimliydik. Böyle durumlarda başlamadan imkânsız gibi görünür işler. Uğraşmaya başlayınca olurunu görürsün. Daha Şirinevler zamanından maaşa bağladığımız bir amir, İstanbul emniyet müdür muavinliğine kadar yükselmişti. Çok hayrını görmüştük. Öyle bizi sevdiğinden yardım etmiyordu, avcumuzun içinde olduğunu biliyordu. Rüşvet alırken, gönderdiğimiz orospuları becerirken bir dünya filmi vardı elimde. Hiç kullanmak gerekmemişti ama farkındaydı kozlarımın. Elinden gelecek bir işse bir dediğimi iki etmezdi. Kodese ikinci düşüşümde şark hizmetindeydi, İstanbul'da olsa belki kurtarırdı.

Önce ona haber yolladım. Hiç doğrudan telefonla aramam zarboyu. O da tedbirli olduğum için bana güvenir. Akşam kameraların görmediği Zeytinburnu'ndaki kör noktada buluştuk. Onun arabasına geçtim. Tedirgindi. İsteyeceklerimden, şantaj yapmamdan korkuyordu. "Bak... Şimdi makamımız çok göz önünde. Bugüne kadar hep çok tedbirli davrandık. Aman patron gözünün yağını yiyeyim" diye girdi lafa. Hiç merak etmemesini, saygımızın sonsuz olduğunu anlattım. "Sadece bir şey danışacağım" dediğimde rahatlamıştı. Büyük tezgâhtan bahsedince kirli polisin bile "Delirmişsin" diyeceğini zannediyordum. Ama hiç öyle olmadı.

Bize milyonlarca dolar getirecek yolu tarif etti:

"Teşkilat hiç eskisi gibi değil. Bu hükümet amına koydu. Önce FETÖ'cülere teslim ettiler. Sonra onları temizlerken bütün kadroları dağıttılar. Şimdi bin türlü tarikat paylaşıyor kadroları. Her yere adam sokmak için mürit milletvekilleri kıçını yırtıyor. Aksakallar Tarikatı bu özel timlere sağlam yerleşti. Adalet Bakanlığı'nda da müsteşarın Aksakallar müridi olduğunu bizim istihbarat müdürü geçen anlattı. İstanbul'da da beş-on savcıları varmış. Şeyhlerini de biliyorum; Yavuz Hoca. Beykoz'da dergâhı. Tam senin kalemin bir herif, her yola gelir, yeter ki herife mangırdan bahset."

Bu kadar kolay olmasını hiç beklemiyordum. Resmen piyango vurmuştu. Dergâhın adresini alıp içinde otuz bin kâğıt olan zarfı köstebeğime bıraktım.

Ertesi sabah gittim dergâha. Çekmeköy'e yakın eski bir cami ile yanında beş katlı, kemerli pencereleri olan bir binaydı. Son model Mercedes'i en dikkat çekecek yere bırakıp içeri girdim. Otuz bin lira bağış yapacağımı söyleyince kapıdaki yobaz "Buyurun beyim" diye fırladı ayağa. Parayı kasaya koyarken Yavuz Hoca'yı görmek istediğimi söyledim. "Şimdi aşağıda zikirde. Ben sizi götüreyim" dedi.

Bodrum katındaki salon tüm binanın ve caminin altını kaplıyordu. İçi kolonlarla dolu yer futbol sahası kadardı. Tıka basa insan doluydu. Ayakkabıları çıkarıp girdik. Kapıcı mürit, sessiz olmamı işaret edip köşedeki şilteye oturmamı söyledi. Hepsinin kafasında beyaz namaz takkesi olan ihtiyarlar şilteye dizilmişti. İçerideki nemle çorap kokusu genzimi yakmıştı. Salonun

sonundaki koltukta kafasında yeşil sarık, üzerinde beyaz hırkayla Yavuz Hoca oturuyordu. Gözleri kapalıydı, teypten gelen davulun ritmiyle sallanıyordu. Mikrofona yaklaşıp "Ya Allah" dedi. Salonda diz çökmüş müritleri "Ha... Ha..." diye davulun ritmine katılıp sallanmaya başladı. Şeyhin yanında diz çökmüş genç mikrofonu çekip Arapça ilahiye başlayınca "Allah" nidaları yankılandı. Bir saat boyunca davulun temposu arttı, ilahi hızlandı. Kendinden geçenler ayağa kalkıyor, yanlarındakiler hemen aşağı çekiyordu. Yavuz Hoca "Ya Allah" diye bağırınca hepsi zincirlerinden boşanmış gibi ayağa fırlayıp hızla, gürültülü nefes alıp verip zıplamaya, sallanmaya başladı. Kafam kazan gibi olmuştu, hepsi aynı hareketleri yapan kimi sakallı, şalvarlı kimi kot, tişört giymiş adamların savrulması başımı döndürüyordu. Kendilerinden geçip çığlık atanlar, yere çöküp ağlayanlar, kendini duvara, yere vuranlar... Tımarhaneye döndü ortalık amına koyayım. İstanbul'un bütün eğlence mekânlarını gezdim, böyle bir kafa görmedim.

Şeyhle benzerliğimizi düşünüyordum. Ben adamlarımı silah, mermi, dayak, suç ortaklığı, parayla kendimi tabi kılıyordum. Şeyhin işi çok daha kolaydı, din, iman ayağına beleşe müritleri vardı. İki saat sonra Yavuz Hoca "Ya Allah" diye üç kez bağırdı, yobazların dansı yavaş yavaş söndü. Ter kan içindeki sakallı adamlar, şeyhlerinin elini öpmek için tek sıra oldu. Şiltedeki ihtiyarlar da sıranın sonuna geçerken kapıcı önce şeyhin yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra bana gelip "Burada bekle. Herkes çıktıktan sonra seninle konuşacak" dedi.

Şalvarını, hırkasını düzeltip büyük koltuğunda bağdaş kurduktan sonra eliyle yaklaşmamı işaret etti. Kapıcı bir sandalye getirince önünde yere çökmek zorunda kalmadım.

Bıyıksız, zifir karası sakalı göğsüne kadar inen ufak tefek bir adamdı. Sakalı gibi boyalı gür kaşları iki üçgendi. Çirkin herifin patlak gözlerinden sahtekârlık akıyordu. Yeşil sarığını çözüp çıkardı, kapıcının getirdiği havluyla kel kafasındaki teri silerken "Selamünaleyküm, hoş gelmişsin, sefalar getirmişsin" dedi. Sakallarını kaldırıp havluyla kurulurken görünen sarı, ucuz gömleği son düğmesine kadar iliklenmişti.

"Hoş bulduk Hocam. Allah kabul etsin" dedim. İğrenç herif sırıttı. Sapsarıydı dişleri.

Yaltaklanmaya devam ettim:

"Zikriniz gönül gözünü açıyor müminlerin."

"Hamdolsun" dedi. Ağzının kokusu midemi bulandırıyordu.

"Alimliğinizin, vaazlarınızın methi her yerde konuşuluyor. Çok uğramak istiyordum dergâhınıza. Bugüne kısmetmiş."

Arapça ayetler okuduktan sonra vaazlarının kendisinin mahareti değil Allah'ın güzelliği olduğunu söyleyip mütevazılık rolü oynadı.

Kapıcının getirdiği çaydan höpürdeterek bir yudum aldı, ağzını şapırdattı. Bu dünyada en nefret ettiğim iki sestir, yapanı öldürmek isterim. Sırf bunun için adam dövmüşlüğüm vardır. Bu pisliği de gördüğüm andan beri boğazlamak istiyordum.

"Ben de sizin Allah yolundaki hizmetinize katkıda bulunmak istedim Allah'ın izniyle" dedim.

"Söylediler... Söylediler... Allah razı olsun" derken sakallarını ovup koca gözlerini üzerime dikti. Paranın kokusunu almıştı, sadede gelmem için sabırsızdı.

Bütün gece düşünüp kafamda kurduğum konuşmaya başladım:

"Hazretleri biliyorsunuz, bu kâfirlerin ülkemiz üzerindeki korkunç emelleri bitmedi, bitmiyor. Gâvurlar her gün başka bir tuzak, her gün başka bir hıyanetle insanımızın kanını emiyor. Ben bunlardan birini geçtiğimiz günlerde öğrendim. Dolar milyarderi Siyonistler, bu internet illetinde bir tuzak kurmuşlar. İstanbul'da rehin alma, arama kurtarma gibi ölüm kalım savaşı yaşanan olaylarda insan hayatı üzerine bahis düzenliyorlar. Osmanlı'nın, halifenin torunlarının canları üzerine milyon dolarlık kumar oynayıp alay ediyorlar. İnternetteki yazışmalarını okudum; dinimize, Hazreti Peygamberimize hakaretler ediyor kâfirler..."

Milyon dolarları duyunca keyfe gelmiş, koltuğuna yaslanmıştı. "Rehine" kelimesini duyar duymaz polis ve savcı müritlerince çevrilecek bir iş olduğunu anlamıştı. Çok zekiydi. Sözlerime inanmış rolünü oynadı. O yalan söylediğimi, ben de yalan söylediğimi bildiğini biliyordum. Arapça ayetler okuyup kâfirlerin zulmüne

Müslümanların direnmesinin Allah'ın en önemli buyruğu olduğunu söyledi.

Senaryoda anlaşmıştık. Artık ikimiz de masumların canını alıp cebimizi doldurmaktan cihat diye bahsedebilirdik.

"O Siyonistleri kendi kazdıkları çukura gömeceğiz. Onların işine sızıp milyon dolarları alacağız ve siz Hak yolunda o parayı kullanacaksınız" dedim.

Kuracağımız tezgâhı gâvurla savaş mevzii kuruyormuş gibi anlattım. Büyük paraya kendini kaptırmıştı. Devlete çöreklendiği, savcı ve polis müritleri olduğu için risk görmüyordu. Yine çayını höpürdeterek içti, iğrenç ağzını şapırdattı. Tüylerim diken diken oldu, yumruklarımı sıktım. Eliyle yaklaşmamı işaret etti. Sandalyeyi çekip iyice sokulduğumda ağzının pis kokusundan bayılacaktım.

"Rabbimiz kâfirlere karşı aklımızla savaşmamızı emreder. 'Gerekirse dininizi inkâr edip sabredin. Zaaflarını, zayıflıklarını bulun' der. Allah'a şükür hepsi mümin, aslan parçası evlatlarımız Hak için savaşta senin istediğin mevzilerdedir" dedi. Arapça dualar mırıldanıp ikimizin de pisliğini bildiğimiz planımızı ilahi posta bürüdü.

Avuçlarını ovuştururken gözlerini kısıp "Dergâhımız için ne kadar faydası olacak bu işin?" diye sordu. Yalanımızın inandırıcılığını benden daha az önemsiyordu köpek. Rakamı söylediğimde ağzının suyu akıp "Maşallah" diye üç kez tekrarladı. Gözü dönmüştü pezevengin evladının.

Son model i-Phone'unu uzattı. Numaramı, adımı yazmamı istedi. Kendi numarasını verdi. Tedbirliydi. Şifreli haberleşecektik. Olay başladığında onu arayıp önce olay yerini söyleyecek, sonra sohbetimize gelmesini isteyecektim. O müritlerinin operasyonda olup olmadığını öğrendikten sonra beni arayacak, "Gelirim" derse istediğimiz sonucu yazan mektubu ulakla dergâha gönderecektim.

Zikir salonundan beraber çıktık, boyu omzuma bile yetişmiyordu. Merdivenleri çıkarken "Allah'a emanet, seninle çok muzaffer olacağız" dedi. Kapının önüne yanaşan Mercedes'i benimkinin bir üst modeliydi. Sarıklı, cüppeli müritleri ellerini göğüslerinde birleştirmiş dışarıda onu bekliyordu. Kapıcı bana beklememi

işaret edip yobaz pisliğe kaftanını giydirdi. Onun gidişini izlerken kavga dövüş, kelle koltukta, kodeste geçen yıllarıma lanet okudum. Bu tarikat işleri risksiz, tertemiz mevzulardı.

Yavuz Hoca'yı bağladıktan bir hafta sonra Ozan bizim çocuklardan birinin üzerine kayıtlı telefonu aradı, "Televizyonu aç, on beş dakika sonra sendeyim" dedi. Televizyonda kırmızı son dakika yazısı "Pendik Lisesi'nde rehine krizi" diye yanıp sönüyordu. Mevzuya uyanmıştım, hemen aradım Yavuz Hoca'yı, Pendik'te sohbete davet ettim. "Bakayım" diye kapattı telefonu. Beş dakika sonra geri döndü. "Allah'ın izniyle geleceğim, programı gönderin" dedi.

Ozan eve kucağında açık laptopla girdi. Ekranın başında sinek gibi ellerini birbirine sürtüp İngiliz Rafi'den şike yapacağımız bahsi bekliyordu. Benim gözüm televizyondaydı, iş tam tezgâhımıza düşmüşken olayın erken bitmesinden korkuyordum. "Hadi artık, haber yok mu?" diye bağırdığımda Ozan ibnesi çokbilmiş havalarda konuştu:

"Patron, bahse basacak kodamanlar olayla ilgili detay bekliyor. Site yarım saat daha süre vermiş. Tabii son saniyeye kadar bekleyecek herifler. Ona göre oynayacaklar, oranlar çıkacak, biz de oradan çakacağız."

O daha konuşurken Pendik'teki muhabir canlı yayında hikâyeyi anlatmaya başladı. On sekiz yaşındaki bir psikopat pompalı tüfekle okulu basmış, kendisini terk eden liseli sevgilisini rehin almıştı. Okuldan öğrencilerin koşarak çıkarılmasının görüntüsü ekranda dönüp duruyordu. Tam yarım saatin sonunda Ozan "Yaz patron. Beş saat içinde fail ölür, rehine kurtulur" dedi. Bahsi zarfa koyup kapıda arabada bekleyen çocuklara verdim. İki kez dergâha gönderip antrenman yaptırmıştım zaten. Patinajla fırlayıp mektubu Yavuz Hoca'ya götürdüler.

Dört buçuk saat canlı yayında, internette kanlı canlı olayı izlerken dolar milyarderi pezevenklerin bu işten aldığı keyfi anladım. Zevke doymuş götverenler, parayı basıp gerçek insanların hayatlarında tatmin oluyordu.

Ben bahse girdiğimiz süre tükenmek üzereyken fena bunalmıştım. Belki de şeyh beceremeyeceği işin sözünü vermişti. Son

on beş dakika Ozan evde dört dönüyor, asabımı fena bozuyordu. Dilini tutamadı pezevenk, "Patron, milyon dolar gömdürdük bu işe. O paranın sahibini bilmiyoruz bile. Fena sikerler bizi" dedi. Atıldım üzerine, tek elime sığıyordu boğazı. Pahalı parfümü midemi bulandırıyor, parmaklarımı sıkma arzusunu coşturuyordu. "Bizi bu işe sen soktun lan" diye bağırırken televizyondan muhabirin telaşlı sesi duyuldu. "Biraz önce ateş açıldı, hemen ardından özel tim okul binasına girdi. Emniyet güçleri olay yerine yaklaşmamıza izin vermiyor. Ama buradan görebiliyoruz" dedi.

Ekrana yapıştık. Sürenin dolmasına sadece beş dakika kalmıştı. Liseli kızın özel tim polislerinin arasında okul binasından çıkarılmasını seyrettik. Muhabir soluk soluğa parayı vurduğumuzu müjdeledi:

"Evet... Keskin nişancı sevgilisini rehin alan zanlıyı vurdu. Tekrarlıyorum; başarılı bir operasyonla zanlı öldürüldü, rehine kurtarıldı."

Sadece beş dakika kala on milyon lirayı, eski parayla on trilyonu indirmiştik. Tetiği çeken keskin nişancı ya da talimatı veren savcı, belki müzakereci veya hepsi birden işi bitirmişti. Telefona kurşun sıkılmadan hemen önce gelen "Tamam" mesajını görünce emin oldum. Şeyh sözünü tutmuştu.

Para bir ay sonra bizim kasaya girdi. Beş milyon lirayı çantaya doldurup dergâha gittim. Allah'tan zikir yoktu. Cihat safsatasıyla kanlı tezgâhımızın mazeretlerini ortaya döktük. Hep böyledir; yalan, biri itiraz etmediği sürece gerçektir.

Şeyh "İflah olmaz bir tipti öldürülen. Şeriat katlini vacip kılar. Kız çocuğu da sayemizde kurtuldu. Devlet ü âlâ eksik olmasın. Cihadımız kutlu olsun" dedi. Arapça dualarla koltuğunda sallanırken ağzı açık çantadaki paraya sürekli gözü kayıyor, onunla yalnız kalmak için bir an önce gitmemi istiyordu. Tek kelime etmeden gittim. Artık yeni rehine krizlerini sabırsızlıkla bekleyecektik.

Üç ay sonra bürodayken Rafi yine Ozan'ı aradı. Şişli'deki bir kuyumcu soygununda iki rehine vardı. Polis çevirmişti herifleri. Hemen Şeyh'i aradım. "Bu kez yok, gelemem" dedi. Yapamadık. Soyguncular kuyumcuyu öldürünce polis ateş açmış, ikisini de

indirmişlerdi. Bir tek kuyumcunun elemanı kurtulmuştu. Sonra Ozan söyledi. Becersek yirmi milyonu indirecekmişiz.

Ondan iki ay sonra bu kez Küçükçekmece Kanarya Mahallesi'nde bir adam karısıyla iki çocuğunu rehin aldı. Akşam vaktiydi, Ozan yine eve gelmişti. Televizyonlar olayı canlı veriyordu. Herif pompalı tüfeği karısının kafasına dayayıp balkona çıktı. Bağırıyor, vuracağını söylüyordu. "Ulan yapma, bekle" dedim Yavuz Hoca'yı ararken. "Haftaya cuma Küçükçekmece Kanarya'da sohbetimiz var" dediğimde cümlem bitmeden yanıt verdi:

"Gelirim evladım gelirim. Cuma programım yok."

Anlamıştım, şerefsize para çok tatlı gelmişti, bu işi takip ediyor, olay çıktığında ekibi hemen kendisine haber veriyordu. Yarım saat sonra Rafi'den haber geldi:

"Herif ile karısı ölür, çocuklar kurtulur. Zaman sınırı yok."

Ulakla zarfı hemen gönderdim. Sabahın beşine kadar televizyon başında bekledik. Pazarlık bu kadar sürünce haliyle işkillenmiştik. Vakit geçtikçe psikopatın vazgeçme ihtimali artıyordu. Canlı yayını saatler önce kesen haber kanalı son dakikayla girdi haberi. Muhabir özel timin eve operasyon yaptığı sırada saldırganın karısını öldürdüğünü, polislerin çocukları güvene almak için adamı kafasından vurduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra olay yerindeki vali, saldırganın da öldüğünü açıkladı.

Bir buçuk ay sonra on beş milyon lira elimizdeydi. Şeyhe yine beş milyonu götürdüm. İlk seferki kadar minnettar değildi. Patlak gözlerini üzerime dikerek "Bak sana güveniyoruz. Yüzde 50'si bu, değil mi?" dedi. En sahicisinden yalanları yapıştırdım. "Allah razı olsun" derken bana inanmadığını belli etmişti, devam etti:

"Bak bizim evlatlarımız bu işte çok riske giriyor. Canlarını ortaya koyuyorlar. Bu zavallı kadını zaten öldürecekti o zalim. Ev basılınca da o vurmuş zaten. Yine de operasyonla ilgili soruşturma açmışlar."

Bir sonrakinde daha çok para isteyecekti.

Sonraki bir yıl beş tane olay çıktı. Kargaya bokun ilaç demişler, gitmiş denizin ortasına sıçmış. Şeyh hepsinde "Gelemeyeceğini" söyledi. O sıralar yasadışı bahisten de iyi para kaldırıyorduk. Yılın sonunda, aralıkta bizim müdür muavini haber gönderdi.

Zeytinburnu'ndaki kuytuda buluştuk. "Siber Suçlarla Mücadele sizin yasadışı bahis sitelerini tespit etmiş, birkaç güne kafanıza binecekler. Hemen tezgâhı bitirin" dedi. Arabasından koşarak çıktım, benim arabaya binip büyük ofiste aldım soluğu. Ozan ibnesi İngiltere'deydi. Ya önceden haber alıp tüymüştü ya da balına kurtulmuştu. Hâlâ bilmiyorum. Hemen arayıp durumu söyledim. Ekibi toplayıp tüm ofisleri boşalttık, parayı zulaladık. Ertesi gün ben, benim piç, Refik, İngiltere'ye uçacaktık. Sabahın köründe bastılar evi. Yurtdışına çıkış yasağımız bir ay önceden konulmuş zaten. Bir hafta nezarette tuttular, falakacılar, pilciler yoktu artık, ötmedik. Tek kuruş paramızı bulamadılar.

Siber Şube'nin müdürü tam lüpçüydü. Biti kanlanmış, gram vermeden tonla götürecek ya. Açık konuştu:

"Bak, ofislerde çalıştırdığın elemanlarını almadık, onları aldırsam, bir tanesi adınızı verse bu işin dönüşü olmaz. Bütün banka hesaplarınızı çıkardık, paranın size nasıl aktığı da elimizde. Resmi evraka geçirsem yine dönüşü yok. Ozan yavşağını da İngiliz polisine aldırtırız."

Nereye geleceğini anlamıştım. Bütün paramı, malımı isteyecekti. Avukat söylemişti, soruşturmada yasadışı bahis işine çeteyi eklemişler. Bu suçlardan hapse girsem ömrüm varsa seksen yaşında anca çıkardım. Çakala, "Hepsini sana veririm. Kasada yirmi milyon var. Anahtarını getirteyim sana. Kurtar bizi bu işten" dedim.

Pezevengin evladı gülerek "Sadece bir kasayla mı kurtulacaksın lan" diye alay etti. Düşündükçe içim yanıyor, Refik'le ben ne kadar arsa, ev, para varsa verdik. Rehine işinden kopardığımız paradan birkaç milyon, Sarıyer'deki villa dışında hiçbir şey kalmadı bende. Refik de sadece Zekeriyaköy'deki villayı kurtardı. Yılların emeği bir kalemde devlete yerleşmiş lüpçülere gitmişti.

Yanlış tespitle gözaltına alındığımıza dair bir evrakla adliyeye sevk etti çakal ile ortağı savcı. İki gün sonra çıktık. Yavuz Hoca tedirgin olmuştu. Beş kez haber gönderdi, rehine tezgâhıyla ilgili sıkıntı olmadığından emin olmak için. Tabii biz baskını yiyince bütün beygir, amatör küme şikeleri de güme gitti. Yanına gittiğimiz cüzamlıymışız gibi topukluyor. Ondan sonra yine eski beter

günler. Herkes anamızı soruyor, babamızı soran yok amına koyayım.

Sonradan öğrendim; Siber Şube Müdürü lavuk da bir tarikatin adamıymış. Harsalılar diye bir yobaz yuvası bizim paralara çökmüş. Çok gece içip içip kendimi de, bunları da yakmayı düşündüm. Bu rehine bahsi işinden umudum olmasa yapardım belki. Ozan ibnesi arada haber gönderiyor, tezgâhın devam edeceğini söylüyordu. Bir gün ondan içinde gizli haberleşme programı olan telefon geldi. Oradan yazışıyorduk.

Her gün televizyonda haber kanalı açık, yanımda Ozan'ın gönderdiği telefon bir rehine olayı patlasın diye akbaba misali leş bekliyordum. Çeteyi de besleyemiyorduk, adamlar dağıldı dağılacak. Şeyhe haftada bir uğruyor, on-yirmi bin, elde ne kaldıysa bırakıyordum.

Operasyonu yedikten bir ay sonra bir rehine işi Kadıköy'de patladı. Şeyh yine "Gelemem" dedi. O gün Refik'e anlattım kafamdaki planı. "Oğlum bitiyoruz, yine batakhane işine mi gireceğiz bu yaştan sonra" dedim.

Hep öyle olur, onunla konuşurken sanki kendime söylerim. Öyle devam ettim:

"Altın yumurtlayan tavuk bu rehine işi. Bu yobaz yavşağının ağzından çıkan tek kelimeyle milyonlar gidiyor elimizden. İki, üç kere daha 'Hayır' desek adamlar başkalarını bulacak. Ozan yavşağı başkalarına bakmaya başlamıştır bile. Biz bağlarız bu işleri. Oya gibi işleriz planları. Elimizde sürüyle sağlam delikanlı var. Olay esnasında bir müzakereci, bir de özel timcinin evine çöküp ailesini rehin alsak istediğimizi yaptırırız. Bizi ihbar da edemezler. Etseler kendi hayatları biter. Her olayda iki, bilemedin üç adamı ayarlasak iki yıla kalmaz kılçıksız milyar yaparız. Sonra da bırakırız."

Refik'in ödü patlamıştı. "Çok çetrefilli iş. Fena patlarız" dedi.

Ben kafaya koymuştum. Biliyordum; evladının, ailesinin canını tehdit ettiğin bir insana istediğin her şeyi yaptırırsın. İşte ben bunu becerecek kadar sağlamdım. Bu kadar para için çocuk da kaçırır, adam da, kadın da öldürürdüm. Sonra da mışıl mışıl uyurdum. Refik de ben ne desem yapacaktı zaten.

Çok uğraştım. İnternetten bir dünya rehine olayı okudum, polisin nasıl çalıştığını inceledim. Cep telefonu baz sinyalleri, MOBESE, işyeri güvenlik, trafik kameraları, HTS kayıtları... Hepsini hesaba katarsak yapardık bu işi. Aynı Rafi'nin bize verdiği şema gibiydi. Müzakereci, bir de kurşunu sıkacak adam bulsak işi bitiriyorduk. Onların isimlerini, adreslerini alacağım İstanbul Emniyet müdür muavini adamımdı. Gerekirse anasını bellerdim.

Elimde kâğıt kalem, ders çalışır gibi yaptım planları. Refik, benim piç, çetedeki en sağlam çocuklardan on beş kişilik ekip kurdum. Hepsine tane tane anlattım yapacaklarını. En önemlisi hızlı, tedbirli olmaktı.

Emniyet müdür muaviniyle buluştum. Altına sıçıyordu herif. Tehdidimi ve bir milyon kazanacağı tezgâhı dinledikten sonra arabadan çıkıp bir süre gece karanlığındaki denizi seyretti. Geri döndüğünde teslim olmuştu. Başkasının üzerine kayıtlı olduğunu söylediği bir telefonu çıkarıp gizli haberleşeceğimiz Ozan'ın uygulamasını indirdi. İstanbul'daki bütün MOBESE'lerin, trafik kameralarının olduğu haritayı istedim. "Tamam" dedi. İşi planlarken nelere dikkat etmem gerektiğini bir bir anlattı. Üç tane savcının ismini söyleyip "Sakın onlara bulaşma, fena adamlar, dürüstlerdir, can verir, eyvallah etmezler" dedi. Asıl adamı sona bırakmıştı:

"Özel harekâtın başında Yaşar diye bir artist var. Şovmen bir tiptir ama temizdir. Tarikat mevzusu da yoktur. Soyunu sopunu yaksan boyun eğdiremezsin. Sakın ona bulaşma."

Biliyordum onlar bile direnemezdi zalim planıma ama isimlerini not aldım. Müdür muavininin gözü çok korkmuştu ama tavuk götü tövbe tutar mı... "Ben sana operasyona katılacakların isimlerini, adreslerini, bu kamera haritasını sağlarım. Payımı burada buluşup senin elinden alırım. Gerisine hiç bulaşmam" dedi.

Şansıma bir ay sonra Beşiktaş'ta bir kuyumcuya silahlı bir herif daldı. Kentin göbeğinde olmasa o kadar tantana kopmazdı. Borca batmış ve işi çok iyi planlamıştı lavuk. Araba kiralayıp gelin arabası gibi süsleyerek plakaları "Mutluyuz" yazısıyla kapatmıştı. Parayı vurup izini kaybettirmeyi hak ediyordu. Ama dükkânda boğuşma olunca bir esnafı yaralayıp kapana kısılmıştı. Barbaros

Caddesi trafiğe kapatılmış, bütün televizyonlar canlı yayına geçmişti. Ozan'dan "Beş saat içinde sadece saldırgan ölür" mesajı geldi. Şeyh "Gelemem, o gün dolu" dedi. Müdür muavininden savcının, müzakerecinin, keskin nişancının, ateş açma yetkisi olan herkesin ismini, adresini şifreli programdan almıştım. Kameraların kör açılarını tek tek hesapladım. Aynı kâğıt üzerinde planladığım gibi adım adım yürüyordu iş. Refik'le benim oğlan olay yerine varmıştı. Üç tane ekip, verdiğim adreslerin yakınında mevzilenmişti. Hayatımın kumarını oynadım. Savcının, müzakerecinin kapısındaki ekiplere eve dalmaları emrini verdim. On beş dakika sonra bizim maskeli adamların arasında ağızları bantlanmış, gözleri korkudan kocaman kadın ile yavrularının fotoğrafları Ozan'ın gizli haberleşme sistemine düştü. Refik kameraların kör açısında ankesörlü telefondan aradığı savcının suratını görüyordu. Herif telefonundan mail'ine bakıp ailesinin halini görünce bayılacak gibi olmuş. Düşünememiş bile, "Ne istiyorsan yapacağım" demiş. O anda müzakereciyle ankesörlü telefondan ben konuşuyordum. "Mail'ine bak, yoksa çocuklarını geberteceğim" dediğimde pazarlık ustasının nutku tutulmuştu. Fotoğrafı gördükten sonra yalvarmaya başladı. "Kes lan" diye hizaya getirdim. Anlattım:

"Hemen savcıya baskının şart olduğunu söyle. Sadece saldırgan ölecek, hemen ölecek."

Yirmi dakika sonra keskin nişancı tetiğe bastı.

Hayatımda bu kadar heyecanlanmamış, bu kadar temiz bir vurgun yapmamıştım. İki gün tekrar tekrar düşünüp muhteşem tezgâhımla gurur duydum.

On beş milyon on beş gün sonra kargo kutusuyla Ozan'a söylediğimiz adrese geldi. Bu işteki bütün adamlarıma birer ev parası verdim. Savcı ile müzakerecinin adreslerine birer milyonu postayla gönderdim. Paraların içine şu notu koydum:

"Ölen zaten ölümü göze almıştı. Benim suç ortağımsın. Bu ödülün. Bir kelime edersen kodesteyken gardiyandan alırsın haberi. Karınla çocuklarının öldürüldüğünü söylerler. Yine karşılaşırsak daha fazlasını alacaksın."

İsimlerini ajandama kaydettim. Artık devletin tam istediğimiz yerinde iki adamımız vardı. Yobaza da muhtaç değildik. En

önemlisi yapabileceğimizi görmüştük. Müdür muavinine bir milyonu elden verdim. Bütün korkusu silindi, keyiflendi pezevenk.

Bir ay geçmeden ikinci rehine olayı Silivri'de patladı. Bu kez Yavuz Hoca telefonu açar açmaz "Gelirim evladım Silivri'ye. Zaten orada işim var" dedi. Bahis bu kez kimsenin ölmeyeceği üzerineydi. Neredeyse iki gün baskın yapılmadı. Şeyhin adamları saldırganla birlikte yaşadığı travestiyi sağ aldılar. Sonra duydum, bir de bu operasyon için ödül verilmiş heriflere.

Üç yılda otuz tane rehine işi çıktı. On sekizinde müdür muavininin "Bulaşmayın" dediği özel timci ya da savcılar vardı. On iki tanesinde işe daldık. Beşinde şeyh vardı, hepsinden yedişer milyon kopardı. Sadece bize ait operasyonlardan ikisinde bahsi tuttu-ramadık. Birisinde biz daha tezgâhı kuramadan yavşağın teki rehineleri de, kendini de öldürdü. İkincisinde silahını bırakıp teslim oldu korkak. Şansa ikisinde de daha evlere dalmamıştık, İngiliz Rafi hiç sorun çıkarmamış. Ozan'la "Olacak böyle durumlar, buradakiler biliyor bu riskleri. Aynen devam" diye mesaj gönderdi.

Beşiktaş'taki işte bağladığımız savcı ve müzakereciyle iki iş yürüttük. Bu kez ankesörlü telefondan Refik ile benim piçin araması ve parayı söylemesi yetti. Birinde kimse ölmeyecekti, ölmedi de. İkincisinde rehineyle soymaya çalıştığı tefeci nalları dikti. Birer buçuk milyon aldılar iş başına.

Bir önceki işte özel timin keskin nişancısıyla savcının evine daldı bizim çocuklar. İstanbul'a yeni atanmış savcı çetin ceviz çıktı. Az daha anamızı belliyordu. Son anda karısının kucağında bebesiyle yalvardığı videoyu görünce yelkenleri suya indirdi. Refik ankesörlülerden arayıp konuşuyordu onunla. Keskin nişancıya açık bulduğunda vurması talimatını verdirdi. Süremizin dolmasına kırk beş dakika kala keskin nişancı mıhladı pezevenkle rehinesi orospuyu. Tek kurşunla bitirmişti işlerini. Aynı notla, birer milyonu gönderdim adreslerine. Paradan belki vazgeçerlerdi de mesleklerinden olmayı, hapse girmeyi göze alamazlardı. Soruşturmadan görev zayiatı kararı ve uyarı cezasıyla kurtuldular. Devlet içindeki suç ağımız böyle böyle büyüyordu.

Hedefim Siber Şube Müdürü lüpçüye kaptırdığımız parayı yeniden toplamaktı. On işten bana kalan elli milyona yakındı. Hâlâ

çakala verdiğimin yarısına bile ulaşamamıştım. Refik hiç konuşmaz, itiraz etmez. Bir kere "Patron, bu tezgâh bizim sonumuz olacak. Bugüne kadar şansımız nasıl bu kadar yaver gitti şaşıyorum. Tadında bırakalım" dedi. Çok konuşmadığı için lafı benim için değerlidir. Ama açgözlü olmadığı için zayıftır, korkaktır.

"Üç iş daha yapacağız, sonra yok" diye söz verdim. Yalandı. Kritik yerlerde adamları biriktirmişken vazgeçilir miydi para yağan işten. Biz vazgeçsek İngiliz Rafi'nin kodamanları yakamızı bırakmazdı.

* * *

Hah... Bir siz eksiktiniz. Evin kapısı açıldı. Kızlar, analarıyla geldi okuldan. Gürültüleri bitmez bunların. Koşuşturup kavga ediyorlar yine. Nalan şimdi damlar buraya. Hiç derdim yokmuş gibi başlar dırdıra. Bunu da çok dövdüm, bana mısın demedi. Ne isteği biter, ne tribi. İşte tırmanıyor merdivenleri. Surat yine beş karış. Tam ağzını açacakken bende devreler attı. Bağırışımda kelimeleri ağzımdan çıktıktan sonra fark ediyorum:

"Karı, bana sakın bulaşma, başımda fena bela var. Gebertirim seni."

Gıkını çıkarmadan gitti. Pencereden ne zamandır bakıyorum da hiçbir şey görmüyorum. Şehir beyaza gömülmüş. Sokaklar bomboş. Sadece Boğaz'da iki dev gemi yavaş yavaş salınıyor. Sürekli benim piçin dağılmış suratı geliyor gözümün önüne. Gebersin pezevengin evladı. Bütün işi bok etti. Hâlâ video kaydını getiremedi amına kodumun herifleri.

* * *

Bağcılar'da aşçı pezevenk karısı ile küçük kızını rehin aldığında da benim antenler açılmıştı. En az on milyon bırakırdı şike. Müdür muavininin "Hiç bulaşmayın" dediği asfalt komandolarının amiri Yaşar görevliydi. Savcı da tarikatçı bir herifmiş ama bizim Yavuz Hoca'nın belalısıymış bunun şeyhi. Müdür muavini telefondaki gizli programdan "Yapma" yazdı. Sonunda pes edip operasyondakilerin listesini gönderdi.

Müdür muavini, müzakereci Âdem ile asfalt komandolarının nişancısı Nezih'in adreslerini gönderip son kez uyardı:

"Sen ölümüne susamışsın. Doy artık be adam. Hepimizi yakacaksın."

Korkak pezevengin evlatları diye düşündüm. Hepsi benim cesaretim sayesinde milyonlar istiflemişti. Açgözlülükle yürüyordu bu çark. Dünya duracak ki ben ineyim. Yoksa tepetaklak düşerim.

İki ekibi hazır ettim. Biri Âdem'in öteki Nezih'in evi önünde mevzilendi. Refik korkuya düşmüştü, güvenilmezdi artık. Benim mezarımı kazacak evladıma bu yüzden verdim işi.

Ozan "Bahislere bir saat süre verdi site" diye yazdı. Bizim çocuklar Âdem ile Nezih'in evine çoktan girmişti. Beklemelerini söyledim. Nabzım kulağımda davul çalıyordu. Ben de internet sitesindeki milyarder kodamanlar gibi heyecanın müptelası olduğumu düşündüm. Kanım kaynıyordu. Bundan zevk almama şaşıyordum. Ozan sonunda bahsi yazdı:

"Saldırgan da, rehine kadın da ölür. Çocuk sağ çıkar. Süre yok."

Bağcılar'daki yavşak canlı yayında kız çocuğunu demir parmaklıklara doğru savurunca dikkatleri fazla üzerine çekti.

Karısı, Nezih'in kendi telefonunu aldığını bizim ekibe söylemişti. Oradan onu bağlamıştık. Benim piç, müzakereciyi kameraların kör noktasındaki farklı ankesörlü telefonlardan arayarak hazırlamıştı. Müzakereci Âdem zor herif çıkmıştı. Bizim oğlana olay yerine gidip ne kadar ciddi olduğumuzu göstermesini söyledim. Yusuf'la Levent oradan tespit etti belli ki bizim yavşağı.

Oğlan yanına gidip evini görüntülü aratınca pes etti Âdem. Bizim psikopatların kızının kafasına namlunun ucuyla birkaç kez vurması yetmiş. "Onlara dokunmayın, ne isterseniz yapacağım" demiş. Nezih zaten korkak bir tipti, tetiği çekmek için gerilmiş yaydı. Âdem operasyonun şart olduğuna savcıyı ikna etti. Özel tim içeri daldığında Nezih kadınla kocasına kurşunu sıktı. Göstermelik bir soruşturmadaki "Görev zayiatı" raporu, bir de uyarıyla işin içinden çıkar diye düşünüyordum. Tertemiz görünen işti yani. Özel Tim Amiri Yaşar götleği ekibimi bırakmam hesabı olay yerinde işler çevirince iyice rahatlamıştım.

Ozan bir mesaj gönderdi şiir gibi; bahisteki şikenin ödülü yirmi milyon lira. Beş gün içinde kasada olacaktı. Ozan üç milyonu alacaktı. Âdem ile Nezih'in evine birer milyon gönderecektim. Refik dışarıda kaldığı için yüz bin atardım önüne. Muavin ile ekiptekilere de üç milyon lirayı dağıtınca bize kalan tertemiz on bir milyon dokuz yüz bin liraydı. En büyük vurgunumdu. Para böyle yapar adamı gevşetir, şımartır. Ötesine berisine hiç bakmadım. Emniyetin olayla ilgili soruşturmasıyla hiç ilgilenmedim. Benim piçe güvenim artmıştı.

Günler sonra rüyamda ilk cinayetimdeki adamın can çekişen gözlerini gördüm. Polisler tek katlı gecekonduyu sarmış, kara gölgeleri evin içine, ölünün üzerine düşüyor. Panik kanımda kaynıyor, avazım çıktığı kadar bağırıyorum, sesim çıkmıyor. Telaşla dev duvarların önünde koşuyorum, bir tonluk korku omuzlarımda kıpırdayamıyorum. Kargalar kara kanatlarıyla her yanıma vurup gagalıyor. Filistin askısında kulağıma yumruk inerken Demir Baba kahkaha atıyor. Kodesin demir kapısını yumrukluyorum... Kâbustan aklımın son zerresiyle "Rüya... rüya" diye bağırarak çıktım. Nazan yataktan fırlayıp su getirdi. Bardağı alıp duvara çarptım. Beni mezara çeken korku içimde, bir saat evde dolandım.

Benim piçe Âdem ile Nezih'i ankesörlüden arayıp soruşturmayı sormasını istedim. Allah'tan öyle yapmışım. Polis eskisi morukla, yeniyetme komiserin üzerlerine çöktüğünü öğrendim. Altına sıçıyordu Âdem ile Nezih. Ötmek üzereydiler. İkisiyle de ankesörlüden ben konuştum. Küfür edip paramı istemediklerini söylediler. Tek istedikleri mesleklerinde kalmaktı. Suç ortaklığının zamkı öyle kolay çözülmez. Yusuf Müdür ile Levent Komiser'i halledeceğimi söyledim. Kendi başlarına geleni bildikleri için ikna oldular, evlatlarından kimsenin vazgeçemeyeceğini düşündükleri için sakinleştiler.

Yusuf Müdür'ün ikiz torunlarını kamerasız sokakta tereyağından kıl çeker gibi babalarının elinden aldık. Komiser tam ipsiz sapsız bir it çıktı. Bir sevdiği yok ki pezevengi avcuma alayım. Bizimkiler evine girdi, "Heladan beter" dediler.

O günün akşamı telefonda konuşurken altına sıçıyordu Yusuf. Bu kez bütün tezgâhlarımızdan farklıydı. Ortak suçumuz yoktu ki

kalleşliğime köle olsunlar. Karar verdim; ilk kez rehine işini baştan sona kendim kuracaktım. Hem parayı vuracak hem de Yusuf Müdür'ün işini bitirecektim. Çaresiz Yusuf'un sesinden belliydi, torunlarının canı için ölüme razıydı. Pazarlığı adım adım gözünü daha fazla korkutarak yaptım. Benim şike hayatımın şaheseriydi.

Rehine olayı haberlere düştüğünde ikizlerden birini verecektim. Yusuf Müdür, kurbanının kafasına sıktığında ikinci çocuğu bırakacağımı zannedecekti. Her şeyi hazırlamıştım. Ertesi gün Yavuz Hoca'nın daha önce bize iş yapmış ekibinin görevli olduğunu müdür muavininden öğrenmiştim. Şeyh'e mesajı atıp ulak göndermem yetecekti. Yusuf, dam komandolarının kurşunlarıyla geberirken ikinci velet benim elimde sigortam olacaktı. Yusuf Demir'in ailesi ömür billah bu konuda konuşamayacaktı. Levent Komiser'in hesabını da aynı gün görecektik zaten. O kolaydı.

Bir saat öncesine kadar tertemiz işledi plan. Haberlerde rehine olayını da verdiler, Refik veledin biriyle Emirgan'ın yakınındaydı. Benim piç her şeyi bok etmese böyle kapatacaktık bu defteri. Şimdi bu kadar planı yap, kafa yor, tezgâhı hazırla, geldiğimiz yere bak. Hafife almışız moruk polis ile komiseri. Bize kurdular tuzağı.

Ben Ozan'dan bahsi beklerken telefona benim it oğlu itin suratı dağılmış fotoğrafı geldi. Refik mevzuyu anlattıktan sonra aradı Ozan. Kuponu söyledi: "Zanlı ile rehine ölür. Zaman sınırı yok."

İlahi adalete benziyor ama değil. Sadece benim plandaki olasılıklardan biri geldi başımıza. Ama daha bitmedi...

* * *

İşte merdiveni çıkıyorlar... Benim piçin kaydını getirdiler. Ulan buradan da çıkarsak bize karada ölüm yok...

Odaya girdi iki eleman. Bilgisayara flash-diski takıp hazırlamalarını söylüyorum. Bir tanesi Levent Komiser'in bizim çakallardan birini nasıl döve döve hastanelik ettiğini anlatıyor. Belli ki Refik anlatmasını söylemiş. Öfkemi görünce kaçarak çıkıyorlar odadan. Videonun üzerindeki üçgene her şeyin sonunu göreceğim korkusuyla tıklıyorum. Fotoğraftakinden çok daha beter görünüyor suratı. Yüzünün yarısı davul gibi şişmiş, bir gözünün

yerinde mor balon var sanki. Dişlerini kırmışlar, sesi yılan gibi tıslıyor. Korkudan altına sıçmış belli. Kan damlayan ağzı titriyor. Bütün işi öyle bir anlatıyor ki zekâsı açılmış piçin. Bütün çarkı okumuş, benim adımı, adresimi, geçmişte yaptığım işleri, Refik'i, Ozan'ı, Yavuz Hoca'yı, İngiliz Rafi'yi isim isim vermiş.

Bu video bizi bitirir. Hapiste çürümesek yurtdışındaki kodamanlar yaşatmaz bizi. Hâlâ bir kurtuluş yolu var, saniye saniye, adım adım planlıyorum... Ne bok çukurlarından çıktık, buradan da çıkarız... Koca devletin adamlarını tetikçi yapmışız, iki sümüklünün icabına mı bakamayacağız...

"İBLİS SENDEN ZALİM OLDUĞUMU GÖRECEKSİN"

Kıyamet kopuyor küçüçük odada. Gürültü sona erince kulağımda uzun, kesilmeyen bir çınlama kaldı. Kapıdan kıymıklar, duvarlardan beton parçaları, tozlar havada savruluyor. Dışarıda parlayan kıvılcımlar azaldı.

Ben kendimi attığım yerden kapıya sıkmaya devam ediyorum, karyolanın altından elleri arkasında bağlı Fare'yi görüyorum, yüzüstü düşmüş kıvranıyor. Vurulduysa işimiz biter. Şarjör bitmeden kapının önündeki gölgeler geri çekilmeye başladı. Ayaklarımı vitrine dayayıp var gücümle itiyorum. Karyolayı çekip arkasına dayıyorum, barikatımı yeniden kurdum.

Ellerimi üzerimde gezdirip kan arıyorum. Yok. Vurulmamışım.

Sürünerek Fare'nin yanına gidiyorum, tasması boğazını sıkıyor, çırpınıyor. Benim önceden açtığım yaralar dışında kanaması yok. Ceketinin yakasından tutup kurşunların erişemeyeceği lavabonun altına, duvarın köşesine çekmeliyim.

Evet başardım. Kravatı gevşetiyorum, canhıraş nefes alırken hâlâ şokta. Tabancayı kafasına dayıyorum.

"Benim suçum yok, yemin ederim ben bir şey yapmadım, onlar çekti. Yalvarırım sıkma... etme..." diye korku içinde sayıklıyor.

Kulağımdaki çınlama azalıyor, dışarıdan Serkan'ın bağırışları duyuluyor. "Ateş etmeyin, ateşi kesin. Kim yaptı bunu? Sorumlusu kim? Bunu yapan hesabını verecek" derken sesini bana duyurmaya çalıştığı belli. Biri karşılık veriyor:

"Amirim, çok yakındım. Alabilirim diye düşündüm. Böyle durumlarda inisiyatif kullanma yetkimiz var."

Hepsi oyun olabilir. Müzakereci bağırıyor:

"Defol... Müfettişe, savcıya anlatırsın. Çık buradan!"

Kapıya yaklaşıp içeri sesleniyor:

"Yusuf Müdür, yaralandınız mı? İyi misiniz?"

"Şerefsiz" diye avazım çıktığı kadar bağırıyorum, korkusunu büyütmeliyim.

"Sözünde durmadın. Tuzak kurdun. Ben sözümde duracağım. Kafasına sıkıyorum."

Telaşla atılıyor:

"Lütfen, lütfen bunu yapma. Müdürüm biliyorsun bu yeniyetme artistleri. Aklınca kahraman olacak. Yemin billah tuzak değildi."

Fare inleyerek bağırıyor:

"Ne yaptınız lan... Beni ölüme attınız. Babama haber verin. Durdursun. İnsan evladına kıyar mı lan..."

Serkan "Yaralandınız mı?" diye soruyor.

Amacı sakinleştirmek, diyaloğu yeniden başlatmak.

"Yaralanmadı ama şimdi ölecek, sıkacağım kafasına. Sizin yüzünüzden ölecek."

Kozlarını kaybettiğinin farkında ödün vererek pazarlığa yeniden başlamak istiyor:

"Özel timi geri çektim. Bu olaydan sonra zamanımız var. Bir süre operasyon için bastıramazlar. Sadece iyi düşün. Kamera kayıtta, söylediklerini duyuyorlar. İçeri dalmaları için fırsat verme."

Tehdidi dozunda bırakmalıyım, diyaloğa açık olduğumu gösteriyorum:

"Ben size artık nasıl güveneceğim?"

Geri adımımı anlıyor müzakereci. Kibarlıktan kırılacak kadar saygılı:

"Müdürüm, böyle olsun hiç istemezdim. Çok özür diliyorum. Teşkilat bu konuda çok hassas, siz birinci sınıf bir emniyet müdürüsünüz ve asla zarar görmenizi istemiyorlar. Bizzat İstanbul Emniyet Müdürü size iletmemi istedi. Sadece sizi bu işe zorlayan kişinin kimliğini vermeniz yeterli. Biz bu işi çözeriz. Emir dışı bu

hareketi yapanlar da cezalandırılacak, hiç şüpheniz olmasın. Bakın Emniyet Müdürümüz şu an yolda, buraya geliyor. Bağlı bulunduğunuz Teftiş Kurulu Başkanı Selahattin Bey geldiler. Sizinle görüşmek istiyor."

Onlarla görüşürsem İblis pazarlığa asla yanaşmaz.

"Sakın gelmesinler. Bunu yaparlarsa bu iş çığrından çıkar haberiniz olsun" diyorum. Serkan hâlâ mahcup havalarında:

"Pekâlâ nasıl isterseniz."

Büyük badireyi atlattıktan sonra ihtiyacım olan zamanı kazanmak kolay.

Makule çekiliyorum.

"Şimdilik senden tek istediğim rahat kafayla düşünebileceğim iki saat. Kapının önünde kimse olmayacak, kimse yaklaşmayacak. Jammer getirip iletişimimi keserseniz bana en kötüsünü yapmak dışında seçenek bırakmazsınız."

Serkan "Sana süre vermeye yetkim yok. Ama savcıyı ikna etmeye çalışacağım" diyor. Adımlarının çarptığı boş kovanlar koridorda şakırdıyor giderken. Biraz önce kıyametin koptuğu koridordaki sessizlik garip. Gerçekten özel timcileri çekmiş olmalı.

Aksakallar Şeyhi'nin adamı mı? Yoksa İblis'in daha önce ağına düşürdüğü tetikçilerinden mi? Bilmiyorum. Çözmenin bir yolu gelmiyor aklıma. Döndüğünde onu biraz konuşturmalı, açığını aramalıyım. Fare'nin bileklerindeki bandı kesiyorum. Tasmasını çözüp karyolaya gitmesini söylüyorum. Kalkmaya korkuyor, inleye inleye emekleyerek gidiyor yatağa. Parmakları kırık elleriyle yerdeki battaniyeyi üzerine çekemiyor.

Ayağa kalktığımda sol omzum, dirseğim ve kalça kemiğimin köşesi zonkluyor. Ateş açıldığında yere atlayışımı, Fare'yi çekip çakalların elinden alışımı düşünüyorum. Hâlâ çeviksin ihtiyar, hâlâ güçlüsün.

Bu çatışma sesleriyle hayatlarımıza bahis oynayanlar heyecanlanıp avuçlarını ovuşturmuştur. Şikeciler hangi senaryoya bastı parayı acaba? Zanlı ölür, rehine ölür, ikisi de ölür, ikisi de kurtulur. Zaman sınırı belirlediler mi milyon dolarlık eğlenceleri için?

Çatışma sırasında yere düştü, fişten çıktı radyo. Sesler duyulmuştur. Televizyonlar vermiştir haberi. Necmiye Hanım

meraktan deliriyordur. Radyo çalışmıyor, üstüne bir kez vurunca kendine geliyor. Haber kanalında muhabir, ani bir müdahale olduğunu, yaralanan ya da ölen olmadığını tekrarlıyor. Necmiye inanmıyordur kesin. Perişan oldu kadıncağız. Ona iyi olduğumu duyurmalıyım. Nasıl özledim hep dua okur gibi duru sesini. Levent de bir delilik yapabilir. Keşke daha önce öğrenseydim bütün üstü ekran telefonları kullanmayı. Levent'in dün gece anlattıklarını hatırlamaya çalışıyorum. "WhatsApp" denen iletle yazışmaları kimsenin göremeyeceğini zaten eski soruşturmalardan biliyorum ama hiç kullanmak gerekmemişti. Bu telefon mu çok akıllı, ben mi akılsızım. Yine uçtu gitti aklımdan. Yakın gözlüklerimi takıyorum. Yeşil içinde beyaz telefon işaretiydi değil mi? İşte burada... Hadi be Yusuf her saniye değerli, Levent her an manyaklık yapabilir. Nihayet açıldı. "Birinci telefon" diye yazmıştı. O değil. Muhammed'i aldıktan sonra onun kartını attı. "İkinci telefon" yazısına dokunuyorum, olmuyor... Bir kez daha... Yok olmadı... Üçüncü kez... Tamam açıldı kutu... Koca parmaklarımla zar zor basabiliyorum minicik harflere:

"Fare'yi almaya çalıştılar. Püskürttüm. Yaralanmadık. Geri çekildiler. Sen Fatih'e iyi olduğumu yaz. Necmiye'ye söylesin."

Kaygılar, elem çöküyor üzerime. Buraya odaklanmalıyım. Toparlan Yusuf... Dikkatini topla.

Radyodaki oğlan hâlâ benim ve Fare için "Kimliği açıklanmayan şahıslar" diyor. Bu iyi.

Fare yatakta bacaklarını göğsüne kadar çekmiş, iki büklüm titriyor. Battaniyeyi kucağıma alarak yanına oturuyorum. Soruma vereceği doğru yanıtın ödülü sıcacık olacak.

"Seni çekmeye çalışanlar arasında tanıdığın var mıydı?"

Açık tek gözüyle battaniyeye bakarak yanıt veriyor. Dişlerinin tıkırtısından kelimeleri zor anlaşılıyor:

"Galiba birisini daha önce görmüştüm. Maskeliydi ama yeşil gözlerinden bildim onu. Yavuz Hoca'nın adamı."

Nasıl inanılır ki bu şerefsize? Bir an önce ısınabilmek için her yalanı söyler.

Üzerine battaniyeyi örterken çocukken Fatih'i, bizde kaldıklarında torunları gece kontrol ettiğim zamanlar düşüyor aklıma.

Yusuf çok deli uyur, benim gibi hep açar üstünü. Şimdi nerelerde, ne halde bu kar kıyamette? İblis şerefsizi oğlunun halini videoda gördüğünde yavruma kötülük eder mi? Allah'ım sen koru. O psikopatın üzerine gitmekle hata mı yaptık?

Fare boynunu oynatıp çirkin suratını çıkartıyor. Dumanlar saçan nefesi kelimelerine yetmiyor, yaralı ağzını her kıpırdatışında canı yanıyor:

"Lütfen bizim pederi ara artık. Ben ikna edeceğim onu. Torununu bırakacak. Hiçbir baba kıymaz evladına."

Tek gözbebeği yüzümde bir mimik yakalamak için çırpınırken koridorda müzakerecinin adımları duyuluyor.

İsmimi seslenip konuşuyor:

"Savcı en fazla bir saat bekleyebileceğimizi söyledi. Teftiş Kurulu başkanı sizinle görüşmekte ısrarcı. İletmemi istedi."

Selahattin'i burada tutmak işime gelir.

"Şimdilik onunla görüşemem."

Bir saate razıyım. İçeri hemen dalamazlar. O kadar zamanda İblis'in ne yapacağı belli olur, Yusuf belki de güvende olur.

"Tamam" diyorum.

Serkan'ın işi ölümün kıyısındaki insanları ikna etmek. Ses tonundan kelimelerindeki vurgulara, dinleyişindeki olgunluktan anlayışlı haline kadar hepsi ince ince planlanmış. Hemen gitmek istemiyor ve beni konuşturabileceği yerden ustaca lafa giriyor:

"Bakın müdürüm, tekrar hatırlatmak istiyorum. Sizi buna yapmayı zorlayanların ismini vermeniz yeterli. Biz gereğini yaparız. Devletin kudretini biliyorsunuz."

Ortada bir devlet kalmadı ki kudreti olsun. Senin bile kime hizmet ettiğini bilmiyorum. Sana söylediklerim amirlerinden önce Aksakallar Şeyhi'ne ya da İblis'e gidiyor olabilir. Oysa dini bütün başbakan iktidara geldiğinde müminlere baskı bitti diye sevinmiştik. Şükür namazları kılmıştık Necmiye Hanım'la. Necmiye... Bir tanem... Şimdi ne haldesin?

Dertlere gark olmanın sırası değil, soğuktan, yorgunluktan beter çökertiyor beni.

Uzayan sessizliğe direniyor Serkan:

"Müdürüm lütfen..."

Lafını kesiyorum:

"Müzakereci Âdem'i tanıyor musun?"

Ortak tanıdık bulmanın şevkinde değil. Belli ki en son onu soruşturduğumu biliyor.

"Tanıyorum ama çok teşrik-i mesaimiz yok. Biz ayrı şubelerde çalıştık hep."

Acemi bir yalanını nihayet yakaladım. Teşkilattan olduğumu bir an hesaba katmadı. Üst devresi Âdem'le çokça mesaileri olmaması imkânsız. Hatta üst devresinden işi öğrendiğine şüphem yok.

Toparlamaya çalışıyor. Yalanı yakalanmış her insan evladı gibi kararsız, şaşkın, battıkça batıyor. Boşuna dememişler, en iyi yalanından tanırsın insanı. Konuşuyor:

"Tabii Âdem Abi'den çok şey öğrendik. Onlar müzakerecilikte deneyimli oldukları için bizimle mesafeyi hep korurdu, biz de onlardan işi kapmaya çalışırdık..."

Üzerine gitmenin tam zamanı:

"Özel Tim'in başında kim var? Yaşar mı?"

Hemen yanıt verirse dürüstlüğünü kanıtlama telaşına kapıldığını görürüm. Bu onu çok zayıf yapar, çok işime yarar.

Öyle yapmıyor:

"Bu bilgiyi sizle paylaşamam."

Torunumu değil ama beni ve rehinemi riske atacağımı bilerek çomağı sokuyorum arı kovanına:

"Yavuz köpeğinin adamları mı özel timciler?"

Sesinin tonunda anlamadığını belli eden ya da o rolü iyi kesen zayıflık var:

"Yavuz kim? Ne alakası var özel tim ekibiyle?"

Her sözü planlayıp edemeyecek kadar karmaşık hayat. Konuşurken aklıma geliyor şeyhi tehdit etmek.

"Yavuz'a söyleyin. Para için kıydığı canların itirafları elimizde. Canımızı yakarsa itiraf videoları her yere gidecek. Sadece İblis değil, o da yanmak için cehenneme gitmeyi beklemeyecek."

Müzakereci Aksakallar Şeyhi'nin müridiyse telaşlanır. Sesi sakin geliyor:

"Müdürüm anlamıyorum. Ben size tekrar tekrar hatırlatıyorum. Lütfen devlete güvenin. Torununuzu kurtarmanın tek yolu bu..."

Hatasını fark etti ama çok geç. Bir çoğul ekinin eksikliğiyle düşürmüştü maskesini. Bir torunumun kurtulduğunu hiç söylememiştim ama o biliyordu. Sadece bir salise panikleyip düzeltemeye çalışmasa, "İkizleri" diyerek devam etmese bu kadar aşikâr olmazdı gerçek, kara yüzü.

"İkizleri kurtarabiliriz" derken sesi can çekişiyor. Rol sırası bende. Onu yakaladığımı belli etmiyorum. Sinsi muhabbetin galibiyim. Çatışmanın kanımda kaynayan sıcaklığının söndüğünü yeni fark ediyorum. Yerdeki battaniyeyi omuzlarıma atarken öfke rolüyle gizliyorum onu yakaladığımı:

"Bana hiçbir faydanız dokunmaz. Bu işi ben çözeceğim. Tek istediğim düşünebileceğim kadar zaman."

Hatasından kurtulma hülyasıyla yalanıma teşne. İnanmaya çalışıyor bütün tuzağı görebileceğim ipucunu yakalamadığıma.

"Bir saat sonra döneceğim" diyor.

Serkan koridorda uzaklaşıyor. Artık Şeyh'in ya da İblis'in çatallı dili olduğunu biliyorum.

Fare düşündüğüm kadar aptal değilmiş. "Anladın di mi? Bizim pederin adamı" diyor.

Biliyorum İblis'in oğlu. Canını kurtarmaya çalışıyorsun. Hayatta kalmak için çırpınışların nebze merhamet hissi uyandırmayacak bende. Seninle kader ortaklığımı bile konduramıyorum üzerime.

Düşüncelerimi anlamış gibi konuşuyor şerefsiz:

"O adamın oğlu olmayı ben seçmedim. Bir çocuk babasından ne görürse o olur. Başka türlü hayat görmedim."

Masumların kanından para toplayan kötülüğü sindiren bünyenin hiçbir mazereti olmaz. Yanıt vermeye gerek yok:

"Sus."

Tek bildiğim; düşmanım kadar zalim olmazsam kazanamayacağım bir savaş bu.

Yine saat başı haberlerinin müziği duyuluyor radyodan. Muhabir üşümüş sesiyle yine çatışmadan bahsediyor. Binadan çıkan özel timcilerin çevrede mevzilendiğini, güvenlik şeridiyle kapatılan sokağa kimsenin yaklaştırılmadığını anlatıyor.

Koridor boş olmalı, binanın dışından telsiz sesleri duyuluyor. Kulaklarım gençliğimdeki kadar güçlü olsa buradan dinlerdim anonsları.

Bir hayli zaman geçti Muhammed'imin kurtulması üzerinden. İblis itiraf kaydını alıp izlemiş olmalı.

Fare'nin cep telefonunu radyonun yanından alıp "Nasıl açılıyor bu?" diyorum. Hevesleniyor İblis'in oğlu. Battaniyenin içinde doğrulurken tuşu tarif ediyor. Kırık parmaklarının acısıyla şifreyi girip, "Baba" yazan numaraya geliyor. Elleri bu kez soğuktan değil heyecandan titriyor. Arama tuşuna basıyor. Hoparlörü açmasını söylüyorum. Arama sesi duyulunca "Kapalı değil, telefonu çalıyor" diyor ben duymamışım gibi. Babasının çoktan telefonu kapatıp kaçmasından korkmuş belli ki. Şimdi de tek gözünde telefonun açılmaması korkusu var. Dördüncü kez uzuyor arama sesi ve ben de onun kadar korkuyorum. Nihayet... Gevşek şiveli, gür sesi duyuluyor:

"Aloooo..."

Fare can havliyle atılıyor:

"Baba kurtar beni. Yalvarırım kurtar... Geberiyorum baba..."

İblis kükrüyor:

"Kes lan it oğlu it. Yusuf Müdür sen konuş."

Acelem yok. Fare canını kurtarmaya çalışıyor:

"Baba, çok fena dağıttılar beni. Kim olsa öyle konuşurdu. Kıyma evladına..."

Sessini zapt etmeye çalışıyor dünyanın en şerefsiz herifi:

"Sus pezevengin evladı. Sessiz ol... Bir daha sesin çıkarsa kapatacağım telefonu..."

Kırılmış dişlerini, dudaklarını sıkıp öfkeyle ağlıyor Fare. Suratının sağ tarafında bir çizgi gibi kalmış gözünden de yaş çıkıyor.

İblis sessizliği yakalayınca dün akşamki gibi kibirli esnaf ağzıyla "Yav Yusuf Müdür bir ses ver" diyor. Tüylerim diken diken, biraz önce çatışırken hissettiğimden çok daha büyük bir öfke var içimde. Nefretimi haykırmak, İblis'i de oğlunu da paramparça etmek istiyorum. Ağzımdan güçlükle çıkarıyorum sakin kelimeyi:

"Söyle..."

"Hah şöyle be müdür. Biz konuşalım. Ne öyle bizim oğlanı yalvartmak. Yakışır mı bize? Ne dediğini bilmiyor zaten, ödü kopmuş. Anlaşılan bir yanlış anlama olmuş. Sen hiç bizimle alakası olmayan işleri bizden bilmişsin. Günahımıza girmişsin..."

Telefonun dinlendiğini biliyor şeytan. Delil bırakmadan yapacak pazarlığı. Acımla alay ediyor sesinin tonu:

"Yav bir söyle; ne istiyorsun bizden müdür?"

Onun oyununu oynamak mı kurtarır torunumu yoksa kuyruğundan yakaladığım İblis'in üzerine çullanmak mı? Onu bu işten kurtulabileceğine ikna etmeden Yusuf'umu alamam. Pekâlâ, senin istediğin gibi olsun.

"Torunumu Levent'e teslim et. Bu iş bitecek. Sen evladını da diğer her şeyi de alırsın. Geçmişteki bütün defterler kapanır. Bir daha da ne sen bizi duyarsın ne de biz seni" diyorum.

Devletin kaydına giren konuşmaya delil bırakmayacak cümleleri arayıp yanıt veriyor:

"Eh be müdür. Başkasının osuruğunu bizim götümüze sokuyorsun. Bizimle hiç ilgisi olmayan olayda bizi düşürdüğün hallere bak... Nihayetinde tek erkek evladımın kafasına sıkacağını söylüyorsun... Malum çevremiz geniş, ben sana bulaşan bu adamları tespit ediyorum. Torununu sağ salim sana teslim ettireceğim. Hepsi tamam da sen oğlumu ne hale getirmişsin. Ben nereden bileceğim evladımı bırakacağını, kafasına sıkmayacağını..."

Sesindeki laçka rahatlık, tehdit bütün gerçeği haykırıyor ama suçunun delili olmaz. Her sözü azap bir oyuna çekiyor beni. Tüm bunlar bitip bir dava konusu olduğunda rüşvetçi birkaç hâkim, savcıyla dosya kapanabilir. Belki de henüz cesetlerimiz soğumadan bir tarikat şeyhi önünde diz çökmüş hâkimlere verecekleri kararı tebliğ eder. İktidar partisindeki bir siyasinin devreye girmesi de yeter İblis için.

Muhalefetin vekillerinin, birkaç muhalif kanalın anlatacağı azabımızı kimse önemsemez bile. Çaresizlik uzun, kirli tırnaklarını sapladı omuzlarıma. Yer yarılıyor, odanın duvarları üzerime çöküyor.

Boşalmış şarjörü çıkartıp taze mermileri sokarken toparlıyorum kendimi. 40 yıllık yasal mermilerim artık suç aleti. Allah'ım sana sığındım, bu kurşunların her biriyle zalimlerin kanını akıtmadan ölmeme izin verme.

Namluya mermiyi sürerken Fare telaşlanıyor. Çarpık parmaklı elini kaldırıp "Yapma" diyor. İblis'in sesleri duyduğunu

biliyorum. Korktuğunu duymak istiyorum. Yalvarmasını arzuluyorum. Hâlâ mal satmaya çalışan tüccar ağzında:

"Bak Yusuf Müdür şöyle yapalım. Bana biraz zaman ver. Ben senin torunu bulayım. Benimle temas kuran adamına götüreyim. O çocuğu gördüğü anda seni bizimkiler arasın. İkimiz de saniyesi saniyesine aynı anda bırakalım. Ama telefonların ekranlarında göreceğiz. Tam aynı anda. Sonra da sen sağ ben selamet. Bir daha açılmayacak bu hesap. Sana şerefim, namusum üzerine yemin ediyorum benden bir yanlış olmayacak. Sen beni ikna et. Mermilerin de, diğer fenalıkların da dünya ahret senle kalacak."

Ona en sahici gelecek cümleyi kurdum:

"Bana torunumu getir. Gerisi umurumda değil. Ondan sonra ne sen benim yoluma çık, ne de ben senin."

"Anlaştık o zaman" diyor.

Pazarlık bitmek üzereyken şeytani planının titizliğini sergiliyor:

"Adamının ferasetinden eminsin değil mi?"

"Kefilim" diyorum dişlerimi sıkarak. Fare lafa canını kurtarma telaşıyla giriyor:

"Babam... Bul o çocuğu, kurtar beni. Özür diliyorum, o iftiraları atmak zorunda bıraktılar beni."

Aklınca İblis babasının oyununa sarılıyor. Bu devletin kanalizasyonunda, bok çukurunda kader ortaklığımıza seviniyor.

Babası bir ana sığacak savaşımızın finalindeki anlaşmayı pekiştiriyor.

"Yusuf Müdür birkaç saniye sürecek... Sadece o kadar güvenelim birbirimize..."

İblis'in sınırsız kötülüğünde dürüst bir pazarlık olur mu? Tek düşündüğüm üzerime çullanacağı anda parmaklarımı boğazına saplamak. En büyük gücüm karşımdaki kötülüğün kendini eşsiz zannetmesi. İblis senden fena, senden daha zalim olacağımı göreceksin. Cesaretime şaşıracaksın. Sadece bir anda olup bitecek her şey. Hadi bakalım. Ölümcül takasın hâkimi olduğunu zannet. Mücadeleden bitap, korkmuş rolünü iyi oynamalıyım. Tek umudum İblis'in evladımı bırakması gibi görünmeli:

"Dosyayı bu sabah kapattım zaten. Bir daha dönüp bakmayacağım ardıma. Yeter ki bana torunumu getir."

Fare geri çekilişimi şaşkın izliyor. Teslimiyetime inanıp inanmamak arasındaki kararsızlık yarım suratında telaşa dönüşüyor.

İblis de emin değil teslimiyetimden. Tehdit ediyor:

"Ne dosyası müdür? Anlamıyorum ki ne diyorsun. Ben senin sözlerini sana bulaşan bu adamlara aktaracağım. İnşallah inanırlar tüm bunlar bittikten sonra peşlerine düşmeyeceğine. Kefil olacağım ben de sana. Yani bir yanlışınız olursa beni de çok pis durumda bırakırsınız. Kazanan olmaz, herkes yenik düşer bir nefret uğruna."

Hiç şüphem yok. O anı zaferini kazanmak için planladı. Devasa düğümlerin birkaç saniyelik hamlelerle çözülebileceğini bilecek kadar zeki, deneyimli. Beni ve Levent'i öldürmeden güvende olmayacağını da biliyor. Dün akşam anlatmıştı suç ortaklığıyla ağına düşürmediği kimseye güvenemeyeceğini. Benim hapishanede dizimi kırıp oturmayacağımdan, ben pes etsem Levent'in kelle koltukta üzerine saldıracağından emin. Tek yolu kalıyor. O anda Levent ile bana kurşunları sıkmak, torunumun tehdidiyle ailemi sindirmek. Başka yolu yok. Oğlunun hayatını hile yapacağı kumar masasına koyuyor. Oyununu görüyorum İblis:

"Ne kadar sonra takası yapabileceğiz?"

Yine telefonu dinleyenlere yalan şovuyla başlıyor lafa:

"Bu işe kalkışanları tespit etti bizim çocuklar. Bana büyük borcu var bunların. Sözümü ikiletemezler. Anladığım kadarıyla senin adamın bir buluşma yeri ayarlıyor şimdi. Bir saate kalmaz orada buluştururum onları. Hadi tam saat keselim de hazırlıklarda eksik olmasın. Sana ne kadar zaman verdiler orada?"

"Savcı 'Bir saat' dedi ama uzatabiliriz biraz."

"Şu bizi soktuğun duruma bak ya... Evlatlarımızın hayatı söz konusu, iki ayağımız bir pabuçta. Neyse tamam... Saatine bak. Tam bir saat sonra bu telefondan görüntülü arayacaklar seni. Bu adamlar torununa karşılık sizdeki videoyu alacak. Aynı anda sen de benim it oğlu iti polislere vereceksin. Konu kapanacak. Uzun yatmazsın zaten kodeste. Sonuçta ölen yok. Hadi gazamız mübarek olsun müdür..."

Fare "Baba" diyerek konuşmak istiyor ama umursamıyor İblis. Yemin ediyorum, evladını kaybetmeyi göze almış. Kapatıyor telefonu.

Fare de bunu düşünüyor belli. Nefretini kusuyor:

"Müdür senden tek bir şey istiyorum. Beni öldürsen bile senden istiyorum. Kurtulursan öldür onu."

Belki de merhametime oynayıp kendini kurtarmaya çalışıyor. Artık hiç önemli değilsin Fare. Ölmen ya da yaşaman önemli değil. Sadece umudun azaldığı ve gücünü biraz topladığın için tehdit olabilirsin. İnce bileğini kavrayıp yüzüstü bastırıyorum yatağa. Bileklerini birbirine bantlarken çırpınmıyor. Battaniye altında olmaya razı.

Takas tuzağına hazırlanmalıyız artık. Telefonu yeniden açıp o mesaj programını buluyorum. İkinci telefonun üzerine basıyorduk değil mi? Basıyorum, işe yaramıyor, kıracağım şimdi... Hah açıldı. Küçük kutu göründü. Küçük harfleri zar zor seçiyorum:

"İblis ile konuştum. Saat 15.30'da dediğin yere torunu getirecekler. Beni görüntülü arayacaklarmış. Aynı anda sen torunu alıp videoyu verecekmişsin. Ben de görüntülü izleyecekmişim. Fare'yi bırakacakmışım. Böyle diyor İblis. Ama öyle yapmayacak, kesin tuzak kuracak."

Günlerce baş belası görüp eziyet ettiğim şehit evladından ölümüne savaşmasını istemek, ölmekten zor. Daha gencecik...

Mangal gibi yüreği bu teşkilatın iğrençliğine biat etmediği için hep cezalandırılmış. Tertemiz vicdanı "Saygısız, şımarık" diye yaftalanmış. Delikanlıyı bu ateşlere çekmem reva mı? Biliyorum, bunlar onun aklına bile gelmiyor. O sadece kötülerle savaşını veren gerçek bir polis. Kariyer, makam peşinde koşan, güçlere, tarikatlara yamanarak yükselme planları yapanlarla dolu teşkilatta bir ayrıkotu. Üzgünüm evlat... Keşke başka şansım olsaydı. Keşke sana bunları söyleyecek zamanım olsaydı.

Yazmaya devam etmeliyim, vakit daralıyor.

"Sanırım onu bizim hücum etmeyeceğimize inandırdım. Çocuğu alabileceğini düşündüğün an ateş aç, hepsini öldür. Yoksa onlar seni öldürecek."

Mesajı nasıl göndereceğimi yine unuttum. Nihayet kâğıttan uçağa benzeyen işareti bulup basıyorum. Yazdıklarım yeşil bir kutunun içinde ekrana düşüyor.

Yine o garip sesle mesajı geliyor:

"Tamam. Anlaştığımız yere götürüyorum onları. Pusu atamazlar orada. Hepsini geberteceğim. Yusuf Müdür, sen sağ kurtulmaya çalış."

"Tamam" yazıp gönderiyorum.

Allah'ım yalvarıyorum; Levent'in günahlarını affet, onu, torunumu koru, canlarını bağışla...

Yazmamalı, Levent'i meşgul etmemeliyim. Ama vedalaşmamak sinmiyor içime. Kelime-i şahadet getirmeden göçmek gibi fani dünyadan.

O yazıyor planımızı korumak için:

"Müdürüm, sadece Fare'yi göster ve ben silahımı ateşlediğim an geri çek. O pisliği kendine kalkan yap."

Koridorda Serkan'ın adımları duyuluyor. Daha on beş dakika var sürenin dolmasına. Yürüyüşünün yavaşlığından belli bir farklılık var. Belki de artık açık oynayacak kartlarını. Belki de o anı beklemeyecek İblis, hemen saldıracak...

15

Necmiye Demir

"NE ÇIĞLIĞIM VAR, NE SAÇLARIMI YOLACAK ELLERİM"

Gözüm televizyonda, kulağım kapının zilinde. Bir korkarım çalacak acı haber getirecek diye, bir endişelenirim evlatlarım hâlâ gelmediği için. Bir yanım bu her anı çile bekleyiş bitsin ister, bir yanım korkar geçen her saniyeden.

Yusuf Beyim planladıkları gibi başardı mı acaba? İblis'in adamı mı rehinesi? Ne yapıyor şimdi o izbede? Diğer evladımızı alacak umudu var mı?

Televizyonda yavaş yavaş unutuyorlar bizi. Haber ilk duyulduğunda kırmızı ışıklarla "Son dakika" yazısı yanıp sönüyor, kalbimi sıkıştırıyordu. Yüzüne bir dünya boya sürmüş spiker kadın on dakikada bir "Şimdi olay yerindeki muhabirimize bağlanıyoruz" diyor, kırmızı şerit içinde beyaz yazı olayı tekrar tekrar duyuruyordu. Orada heyecanlı çocuk her seferinde aynı şeyleri tekrarlayıp durdu. Sonra haberin heyecanı geçti, bizim canımızı kemiren bekleyişten onlar sıkıldı.

Sadece saat başı bültenlerde sakin sakin anlattı muhabir çocuk.

Ben şaştım hayatın benim çilemi hiç önemsemeden devam etmesine. Reklamlar yine çıkıyor, başka haberlerde başka felaketler anlatılıyordu. Birkaç dakika sonra ekrandaki mutlu insanlar gülüyordu.

Spiker birden ekranda görünüp "Alibeyköy'deki rehine olayında bir son dakika gelişmesi için olay yerindeki muhabirimize bağlanıyoruz" dedi. Kulaklarıma bir uğultu peydahlandı, gözlerim karardı. Bütün ev üzerime çöküyordu. Muhabir yine

heyecanlanmış konuşuyordu. Odadan çıkan gelin bulanık bir gölge gibi koştu televizyonun başına. Her şey dönüyordu. Ellerimle yüzümü kapatıp durdurmaya, anlamaya çalıştım. Uğultunun içindeki sesleri nihayet ayırt etmeye yetti aklım. Operasyon yapıldığını, silah seslerinin geldiğini söylüyordu çocuk. Yusuf Müdür'ün öldüğüne, yavrusu için şehit düştüğüne emin oldum. Kahır göğsüme saplandı, içimi parçaladı. Dünyam yıkılırken taş kesilmiştim. Ne çığlığım vardı ne de saçlarımı yolacak ellerim. Hazreti Yusuf'un kuyu azabıydı, karanlığa çöküyordum. Kulaklarımda gelinin içli ağlayışı yankılanıyordu. İlk kez yanıma oturdu, sarıldı. Gözlerimden ruhuma sığmayan azap taştı. Yüzümü omzuyla boynunun arasına bastırdı kızcağız. "Anam biz ne günah işledik ki Allah bizi iblisle sınıyor" dedi.

Kapalı gözlerimin önünden suratlar geçti. Bıyıksız beyaz sakalları göğsüne inen Muharrem Hoca'yı, Konya'da yurtta kalan çocukları, Şırnak'ta Yusuf Müdür'ün dizginleyemediği kendilerine "Devletin Celladı" diyen sarkık bıyıklı polisleri, koruculları, soruşturma dosyasındaki ölü çocuk, kadın fotoğraflarını gördüm. Allah'ımdan af dilemeye utandım. Tövbe ya Rabbim... "Bizi bağışlama Allah'ım. Cehennemine razıyım, yalvarırım torunlarıma bizim günahlarımızın azabını yaşatma" diye dua ettim.

Muhabirin sözleri karman çormandı, kulağımdan aklıma gitmiyordu. Gelin beni bırakıp ayağa fırladı. "Anne 'Ölen ya da yaralanan yok. Polisler geri çekildi' dedi" diye bağırdı. Televizyonda soğuktan burnu kıpkırmızı çocuk, pazarlıkların devam ettiğini anlatıyordu. Ben inanamadım. Yusuf Müdür yaşıyor muydu? Bilemedim. Ne aklımın ne de hislerimin yetebildiği girdapta kendimi bırakmıştım. Zamanı bile tartamıyordu yitik aklım.

Onun için bilmiyorum ne kadar sonra, belki bir dakika belki bir saat, kapı çaldı. Meral çığlık attı. Kapıyı açtığında Fatih'i, torunumu gördüm. Koltuktan yere çöktüm, avazım çıktığı kadar bağırmak istedim, sesim çıkmadı. Gelin de düşecekti, oğlum tuttu. Birbirlerine sarıldılar kapının eşiğinde. Kucaklarına evlatlarını alıp ağladılar. Muhammed'i bırakamadı Meral. Benim evladım yanıma oturup sarıldı. "Anne, babam iyi. Başardı. İblis'in oğlu elinde. Baskın yapmak istediler, püskürttü" dedi. Sevinecek

gücüm bile yoktu. Annesi Muhammed'i getirip koynuma koydu. Sarıldım yavruma.

Yusuf'um, yiğit adamım, şehidin emaneti komiser başarmıştı. Allah'ım sen onlara güç ver, torunumu kurtaracak, canlarını koruyacak kuvvet bahşet ya Rabbim...

16
Levent Gündüz

"ÖLÜMÜN KIYISINDA CESARET"

Uçsuz bucaksız Karadeniz kudurmuş. Binlerce dikeniyle sivrilip sönen canavara benziyor. Kıyısındaki daracık yoldan ilerlerken arabayı, yolu, kayaları her şeyi yutacak gibi. Küçük rampadan sonra ıslanmış, rengi turuncuya çalmış geniş kumsal görünüyor, iki yanı kayalık koyun ortasına kadar uzanıyor. Rüzgâr dağıttı pusu. Hava cam gibi berrak. Kara, gri manzarada ufuk çizgisi bile tertemiz. Çok severim bu karanlık ışığın gölgesiz keskinliğini.

İşte geldim ya katil ya da ölü olarak çıkacağım ıssız sahile. Dikiz aynasında farları parlıyor düşmanın. Suyu kesilmeden önce bir derenin boşaldığı sert zeminden ilerleyip denize olabildiğince yaklaşıyorum. Tekerlek kuma hafif batıyor, aceleyle kimse kaçamayacak.

Büyük dalgalar, köpükler saçarak dövüyor ölü yosun kaplı kumsalı. Pusu atılamayacağı için seçtik Karadeniz'e açılan plajı. Sadece tek şerit, çukur dolu bu yol ulaşır buraya. Biri geldiğinde iki kilometre uzaktan görürsün. Sahilin ardı çorak tepeler. Keskin nişancı mevzilense kendini zor gizler. Mertçe dövüşülebilecek bir meydan. Cip elli metre uzakta durup selektör yaktı. Orada bekleyeceğini anlatıyor herhalde. Geri vitese alıp iki harekette arabanın önünü onlara çeviriyorum.

Dünyanın en haklı cinayetlerinden olacak onları öldürmek. Kontağı kapattığımda susuyor motor, radyo, klima. Dalgaların sesi büyüyor, kıyıya vurup çakılları, kumları, kahverengi yosunları gürültülü nefesler gibi çekiyorlar. Muazzam ritim. Radyoyu yeniden açıyorum. Bir gelişme olursa hemen duymalıyım. Yine cumhurbaşkanı konuşuyor. Şehitlik mertebesinin yüceliğinden

bahsediyor. "Ne mutlu şehit düşenlere, Peygamber Efendimizin komşusu olacaklar" diyor yüz tane korumayla gezen adam. Acaba burada ölsem bana da şehit diyecekler mi? Eminim öldürdüğüm İblis'in adamları, şeyhin müritleri şehit olur, bizi de kimsesizler mezarlığına belediye gömer.

Aklını, dikkatini topla Levent. Kıs şu radyoyu. Ciptekiler kapatmadı kontağı, egzozundan duman saçıyor. Bir kapısı açılırsa hemen fırlayacağım dışarı... Gökteki kara bulutlar, denizin koyu dalgalı grisi, beyaz köpükler... Siyah beyaz dünya.

Asayiş Şube'deyken bir cinayet olayına gelmiştim buraya. Bir buçuk, iki yıl önce bu zamanlar bir pazar günüydü. Cinayet Büro'daki artistlere destek için göndermişler, getir götür işlerini yaptırmışlardı. Aynı böyleydi hava. Tam şimdi park ettiğim yerdeki bordo Şahin'de kanlar içinde, kafasından vurulmuş bir kadın vardı. Katil sevgilisinin cesedini kumsalın sonundaki kayalıkta bulmuşlardı. Orada kendi kafasına sıkmıştı psikopat. Otomobilin yan camındaki buğuyu siliyorum. Sarp kayalıkta dev dalgalar bembeyaz patlıyor.

Korkuyorum... Çok korkuyorum. Ölmekten mi yoksa çocuğu kurtaramamaktan mı daha çok korkuyorum? Bilmiyorum... Tetikte olmaktan, arkamı kollamaktan yoruldum. Evimde yatıp Kırmızı Mektep'i izlemeyi özledim. Hayatta kalırsam yapabileceklerimin çokluğuna hayret ediyorum. Mesela Eda'nın karşısına çıkıp günlerdir hep onu düşündüğümü söyleyebilirim. Ölmek yanında nedir ki reddedilmenin utancı. Emniyet Müdürlüğü'nün kazulet binalarının tam ortasında durup teşkilata ana avrat düz gidebilirim. Bütün nefretimi kusabilirim. Atsınlar meslekten amına koyayım. Bilişim Şube Müdürü'ne kafa göz dalabilirim. Beyaz'ı Haliç kıyısında gezdirebilirim. Eda'yı belki öpebilirim güzel dudaklarından. Belki evleniriz, Zeliha kızımız olur, sonra kardeşleri gelir.

Sus korkak herif. Şimdi mi sarılıyorsun hayata...

Camlardaki buğuları silip ıslak ellerimle yapış yapış dudaklarımı temizliyorum. Bu pislikleri arkama takmış buraya gelirken Maslak'ta radyoda son dakika haberiyle belgesel yayını kesildi. Alibeyköy'deki rehine olayında önemli gelişme olduğunu söyleyen spiker olay yerine bağlandı. Nefesimi tuttum, operasyon

yapıldığından emindim. Frene asılıp arkadaki cipe kurşun yağdırmayı düşünürken muhabir silah sesleri geldiğini anlattı. Gözüm dönmüştü. Sağa yanaşmak için sinyal verip yavaşladım. Tam o sırada muhabir, özel tim polislerinin binadan çıktığını söyledi. Emniyet şeridinde durduğumda cip arkama yanaştı, tabancayı elime almıştım. Beş dakika beklemeye karar verdim, beş saat gibi zor geçti. Nihayet muhabir rehineyi kurtarma girişiminin başarılı olmadığını anlatıp "Yaralanan ya da ölen yok. Zanlı ile müzakereler devam ediyor" dedi. O sırada ihtiyardan WhatsApp mesajı geldi. Fare'yi almayı denemişlerdi ama püskürtmüştü. Fatih'e babasının iyi olduğunu yazdım.

Bizim plan direkten dönmüştü. Yola koyuldum, İblis'in malikânesinin önünden bilerek geçtim. Tam yuvasının önünde frene basıp, sinyali de o tarafa verdim, adresini bildiğimi gösterdim. Buraya gelmek üzereyken de Yusuf Müdür'ün ikinci WhatsApp mesajı geldi. Başından beri biliyorduk aslında; bu kavgada hiçbir kural, ahlak yok. Yusuf Müdür öyle demese bile çocuğu kurtarabileceğimi gördüğüm an saldırmayı kafama koymuştum.

İşte şimdi aklın bir, duyguların bin bir parça olduğu andayım. Bir yandan korku sokuluyor içime, bir yandan öfke fışkıracak sanki. En fenası o an ellerimin titremesinden, attığımı vuramamaktan duyduğum endişe.

Yapma Levent. Çocukluğundan beri aldın bunun eğitimini. İyi nişancısın. Bu mesafeden rahat rahat indirirsin onları. Çocuğun yüzünü gördüğün an asıl tetiğe. Mesele ne kadar kalabalık olacakları. Kalabalık olurlarsa da çocuğu sağlama alıp mevzilenmenin yolunu düşün...

Buradan sağ salim çıkarsam ilk Eda'ya gideceğim. Bütün yaşadıklarımı, bu anlarda bile onun aklımda olduğunu anlatacağım.

Radyoda cumhurbaşkanının sesi nihayet sustu ve saat başı haberlerinin müziği başladı. Önce cumhurbaşkanının biraz önce şehitliğe düzdüğü övgüleri anlatıyor spiker. Babam öldüğünde de bakanlar, emniyet müdürleri, milletvekilleri tabutun başında böyle büyük laflar etmişti. Bir hafta geçmeden ölü evinde acımızla baş başa kalmıştık. Dedem de, ninem de kedersiz bir gün geçirmedi, hiç güldüklerini görmedim. Bir yıl sonra şehitler gününde gelen

kaymakam ile polis müdürlerinin yüzüne bile bakmadı annem. Üçüncü yıl beni de bırakıp gitmişti zaten.

İkinci habere "Alibeyköy'deki rehine olayında bekleyiş sürüyor" diyerek giriyor spiker. Hâlâ zanlı ve rehinenin kimliğinin açıklanmadığını anlatıyor. Canlı yayına bağlanan muhabir "İstanbul Emniyet Müdürü biraz önce buraya geldi" diyor. Emniyet Müdürü'nün sorulara yanıt vermediğini söylüyor. Uzun uzun sabahtan beri yaşananları tekrarlayarak reyting kazanma telaşında haber kanalı. Bir sonraki haber kar yağışı...

Burada kar yağmıyor. Gökyüzünde kara bulutlar, denizde kara dalgalar gri olanları yutarak yaklaşıyor. Renault'nun camları fena buğulandı. Yol bile adam gibi görünmüyor. Bütün camları açıyorum. Çok bunaldım, daha fazla oturamayacağım. Dışarı çıkıyorum. Soğuk beni kendime getiriyor. Cipin ön sağ kapısından çıkıyor izbandut. Gözlerinin üzerimde olduğunu gösteriyor. Rüzgâr tuz, yosun kokan küçük damlaları yüzüme savuruyor. Denizin sesi, kokusu çok güzel.

Artık çok az kaldı babamdan daha kısa mı yoksa uzun mu yaşayacağımı görmek için. Soğuktan titriyorum. Böyle nişan alamam. Isınmam lazım. Arabaya girip camları kapatıyorum.

Köpekler de evde. Buradan sağ çıkamazsam, cesedimi de yok ederlerse ekiplerin beni aramak için harabeye gitmesi günler sürer. Açlıktan ölür hayvanlar. Beyaz'ın derisi üzerine çökmüş gözlerindeki bakış çok hüzünlüydü. Sağ çıkarsak bu badireden onu bırakmayacağım, belki bahçeli bir ev tutarım, üçünü de alırım.

Havlasalar sokaktakiler duyar da kurtarırlar mı acaba? Neden böyle dağılıyor aklım? Neden vasiyete kayıyor hep düşüncelerim? Cesaretimi toplayabilecek miyim silahlar çekildiği anda?

Eda öldüğümü duyunca ne hisseder? Üzülür tabii. İnsan tanıdığı biri öldüğünde her zaman kederlenir. Çünkü kendini ölüme yakın hisseder. Sadece o kadar mı olur hisleri acaba? Yoksa ağlar mı benim için?

Tanımıyorum ki kızı. Belki o da benim gibidir; yalnızdır. Bir gün Kırmızı Mektep'e birlikte gideriz, kiremit rengi duvarlardaki desenleri saatlerce konuşmadan izleriz.

Amına koyayım... Aciz düşünceler... Çıkın aklımdan... Korktuğum için mi yapıştı üzerime bu zavallılık. Kendime acıma hissi cesaretimi yutuyor. Engel olamıyorum. Bundan kurtulmazsam başaramayacağım.

Kovmaya çalıştığım bir ses, aklımda her boşluk bulduğunda "Ne işin var ulan burada. Ölmeye değer mi?" diye yırtık dondan fırlar gibi çıkıyor. Merve'nin koynunu, batakhanede sapına kadar gidilecek kumarın heyecanını, şişe biraları fısıldıyor.

İşte böyledir; tuzu kuru olduğunda herkes kendini cesur zanneder. Hayatını tehlikeye atmamış veya ölüm üzerine gelmemişse aslında bilmezsin cesur musun, korkak mı. Yoksa ben de onca kavgaya dövüşe rağmen şimdiye kadar cesaretimle yüzleşmedim mi?

Ulan öfke, en lazım olduğun anda neredesin amına koyayım? Çek kurtar beni bu yumuşak, ürkek düşüncelerden. Artık her an gelebilirler. Cebimden mermiyi çıkarıyorum. Tutukluk yapmayacağını bilsem namluya onu süreceğim ama güvenilmez. Ne zamandır elimde oynaya oynaya eskittim. Tabancanın üst mekanizmayı çekiyorum, şarjörün yayı fişek yatağına itiyor mermiyi, cuk oturuyor. Çok severim bu sesi. İhtiyarın verdiği yedek silahın namlusuna da mermiyi sürüp montun iç cebine koyuyorum. Gerçi biliyorum; ilki tutukluk yaparsa diğerine davranmaya vakit bile kalmayacak. Bir tetik çekecek kadar kısa sürede ölecek miyiz kalacak mıyız belli olacak. Gel de korkma anasını satayım. Tabancayı belime yerleştirirken sarı ışık birkaç kez parlıyor. Selektör yapıyor cip. Refik paltosuna sarılarak iniyor arka kapıdan, bana doğru yürüyor. Kelini kapatmak için uzattığı kulak üstü saçları dikilip savruluyor kafasının üzerinde.

Arabadan çıkıp birazdan öldüreceğim adamın yaklaşmasını seyrediyorum. Koyu yeşil beresini takıp kulaklarına, kaşlarının üzerine kadar indiriyor. Islak kumları savuruyor rüzgâr, paltosu bacaklarına dolanıyor. Adımları yavaş, yanakları soğuktan kızarmış. Ellerini ovuşturup avuç içlerine dumanlı nefesini üflüyor. Birkaç adım ötede duruyor. Dalgaların gürültüsü, rüzgârın uğultusu içinde zor duyuluyor sesi.

"Birader daha boktan bir buluşma yeri olmazdı ha. Götümüz dondu. Kimsenin canı yanmasın diye uğraşırken zatürreden eşek cennetini boylayacağız" diyor.

Hakkını teslim etmeliyim; benden çok daha sakin, profesyonel. Şimdi anlıyorum, bu adamın ezik, paspal görünüşü kendini gizlediği kamuflajı. Karizmatik mafya pozlarına girse bu kadar yaşamazdı. Patronuna bir tehdit olmadığını da böyle göstermiş olmalı. Kendini silikleştirerek risklerini azaltacak kadar zeki düşmanım. Artık daha korkutucu. Konuşmasındaki rahatlık ürkütüyor:

"On dakika sonra burada olacaklar. Tam saat 15.30'da. Yusuf Müdür'e haber ver, hazırlığı yapsın. Ben görüntülü arayacağım, aynı anda çocuğu sana verip videoyu alacağız. O da patronun oğlunu bırakacak. Sonra herkes kendi yoluna."

Onun kadar sakin görünmem mümkün değil. Sadece "Tamam" diyorum. Gerildiğimi anladı, üzerime geliyor:

"Yahu komiser, sen donmuyor musun bu havada bu montla?"

Biliyorum birazdan savaşacağı düşmanını ölçüyor. Aklımı seveyim haddini bildiriyorum:

"Biraz önce adamını döverken çok ısındım ben. Soğuk koymuyor."

Sırıtarak bakıyor ama kırışıklara gömülmüş küçük gözlerinde kaygılandığını gördüm. Eminim boyundan büyük işe kalkışmış, korkmuş bir acemi olduğumu görmek istemişti.

"Sen yine de dikkat et, hasta etme kendini" diyerek sırtını dönüyor. Uzaklaşırken bana bakmadan devam ediyor:

"Dokuz dakika kaldı. Hemen haber ver, aksilik çıkmasın."

Cipe kadar ağır ağır yürümesini seyrediyorum. Telaşlı olmadığımı, planımızın işlediğini sergiliyorum. Oysa kalbim boynumda, daha önce farkına bile varmadığım bir damarda zonkluyor.

Kolejde silahı ilk elime aldığımda eğitim komiseri söylemişti. "Kötü nişancı olsan da çatışmayı kazanabilirsin. Ama korkak olursan kazanamayacağın kesindir. Vuramayacağını düşünürsen asla vuramazsın. Önce kendine inanacak, güveneceksin" demişti. Onun sözlerini düşünürken ilk kez planlı, saldıracağım bir vuruşmaya girdiğim fikri sızıyor aklıma. Öfkemle coşup ettiğim hiçbir kavgaya benzemeyecek sekiz dakika sonra yaşayacaklarım. Hiç tanımadığım korkak Levent ile karşılaşacağım belki. Nişan bile alamadan öleceğim. Yusuf Müdür telefonun ekranında düşmanından çok paniği ile boğuşan acemi komiseri kahrolarak

izleyecek. Benim yüzümden ölecek, torunu gidecek, Necmiye Ana kedere gömülecek.

Kumlar çöküyor, dalgalar kabarıyor, bulutlar kapkara alçalıyor. Korkularımdan mezarımı yapıyorlar. Martılar çığlıklarla felaketi çağırıyor. Bütün kötü hisler etimden parçalar koparıyor. Kara Renault tabut, içine girmek istemiyorum.

Soğuk terler boşalıyor omuzlarımdan, heyecan hiç masum değil, kalbimi kemiriyor. Parmağımı bile oynatamayacağım.

Mermiyi cebimden çıkarıp yumruğumda sıkıyorum. Uçurumdan sürüklenirken tutunacak bir dal umut... Zarifçe gösteriyor kendini. Öfkemi müjdeliyor. "Beklemek ölümden beter" diye fısıldıyor. "Dönüp dolaşıp geleceğin yer kana kan bir kavga. Korkuların dayanamaz hiddetine" diyor. Derin, deniz kokan bir nefesle doğruluyor çukur kumsal, sönüyor dalgalar, kara bulutlar çekiliyor. Mezarımda diriliyorum.

Arabaya giriyorum. Artık yerimizi tespit etmelerinin sakıncası yok, plana çomak sokacaklar yetişemez. Telefonla arıyorum Yusuf Müdür'ü. Çalmıyor telefon, saniyeler uzuyor. Nihayet arama sesi... İkiletmeden açıyor yine. Yalnızlıktan parçalandığımı anlıyorum onu duyduğumda. Babam yerine koydum ihtiyarı.

İçimdeki fırtınayı gizliyor sesim:

"Müdürüm sekiz dakika sonra. Tam saat 15.30'da görüntülü arayacaklar. Aynı planladığımız gibi. Beni izle telefon ekranında. Ben çocuğu almadan sakın rehineyi bırakma. Kendine kalkan et. Çatış, teslim olma."

Müdür benim cesaret rolümün arkasına gizlenmeyecek kadar mert. Babacan sesiyle yüreğimi okşuyor:

"Evladım, bizim için canını ortaya koyuyorsun. Ben azap çekiyorum. Kıyamıyorum sana. Şimdi git oradan. Lütfen git. Hep evladımızsın."

Saçmalıyor moruk, cevabını verdim.

Korkumu eritti her sözü.

Yusuf Müdür "Allaha emanet" diyor.

"İyi bak kendine" diyerek güven veriyorum ona. Vedalaşmıyoruz birbirimize cesaret vermek için. Telefon kapanıyor. Son altı dakika...

"MİRASIM KEDER, VASİYETİM CİNAYET"

Koridora çelik ve bot gürültüsüyle doluşuyor özel tim. Aksakallar Şeyhi'nin devlet üniformalı tetikçileri olduklarını artık biliyorum. Asıl katilim onlar değil, devleti onlara teslim eden en tepedekiler olacak. Biraz da kendim. Bütün meslek hayatım dini bütünlerin iktidarı laiklerden almasının hayaliyle, çabasıyla geçti. Kanımı dökecek bu canavarı biz büyüttük.

Midem fena yanıyor, ağzıma kadar geliyor acısı. Leblebiler de bitti.

Daha verdikleri sürenin dolmasına on beş dakika varken kapının önünde durdu müzakereci. Ne diyeceğini biliyordum. Dışarıda uzun uzun düşünmüş, kendini açık ettiğinden emin olmuştu. Bu sefer adımla seslenmedi. Sesindeki mülayimlikten eser kalmamıştı, tehditkâr, sinsi konuştu:

"Anladın di mi? Anladığını biliyorum. Açık konuşalım artık."

Henüz Levent aramamıştı. Tereddüt ediyordum, planımızı son anda bozmaktan, şeyhin hemen saldırmasından endişeliydim. Fare yorganın altından kafasını çıkarmış, nefesini tutmuş kararımı bekliyordu. Aptalı oynamaya devam ettim:

"Ne diyorsun? Açık konuş."

Serkan beni ölçmüyordu ki yanıtıma göre konuşsun. Belli ki yeni kozunu oynayacaktı. Ürkütücüydü sesindeki, kelimelerindeki fark:

"Biliyorsun işte. Bir torununun kurtarılıp diğerinin hâlâ Gaddar Halit'in elinde olduğunu bilecek kadar bu işin içindeyim. Ağzımdan kaçırmasam da sana bu konuşmayı yapacaktım."

Devlet adabıyla benimle konuştuğu, "Müdürüm" diye yaltaklandığı bir saat öncesi aklıma geliyor, midemi bulandırıyordu şerefsiz. Gözüm döndü, elim tabancaya gitti. Delik deşik kapının ardına bütün şarjörü boşaltmayı arzuladım. Fare doğrulup "Aman Müdür" dedi. Koridorda çıt çıkmıyordu, tek başınaydı Serkan.

Allah affetsin, dolu dolu küfrettim. "İblis'in mi, Aksakallar Şeyhi'nin mi köpeğisin?" dedim.

Kapıya iyice yaklaşıp fısıldadı:

"Bak iyi dinle... Senin o İblis dediğin adam kimsenin umurunda değil. Başka durumlar olmasa, şimdi o pisliğin kafasına sıkıp torununu da sana teslim ederler. Sen de diyorsun ya bu herif iblis, bunun da tedbirini almış, elinde Yavuz Hoca'nın başına işler açacak çok koz var. Bu mevzu sulh ile çözülsün, icabına bakılacak. Sen de torununu alacaksın. Herkesin iyiliği için, kendinin, torununun, Levent Komiser'in, Yavuz Hoca'nın iyiliği için tek yapman gereken bu mevzuyu şimdi bitirmek. Sonrası harbiden kolay. Çözülmeyecek hiçbir şey yok."

Şeyh'in köpeğiydi. Şeyhinin İblis'ten tek farkı Allah'ımızı, Kuranıkerim'i, ayetlerimizi para için işlenen cinayetlere alet etmesiydi. Fırsatım olsa İblis'ten önce onu öldürürdüm. Zerre şüphem yok. Kapıyı açıp teslim olsam kafama sıkıp İblis ile şeyh milyon dolarlık pis işlerine devam ederlerdi.

"İblis'ten beter şeyhin. Torunum güvende olmadan bu iş bitmeyecek" dedim.

Sessizliği uzattıktan sonra "Son kararın mı?" diye sesinin en ciddi tonuyla sordu.

Nefretimi zapt edemiyordum:

"Bu kapı açıldığında delikanlıysan silahınla karşımda ol şerefsiz. Sinsi muhabbetinden gına geldi, kana kan çarpışalım gram mertliğin varsa..."

Hâlâ yapış yapış, sakindi sesi:

"Ne sanıyorsun Yavuz Hoca'yı. Devletin en tepesindekiler var bu işin içinde. Bakanlar, müsteşarlar, teşkilatın genel müdürlüğünde bir dünya adam var. Hâkimlerin tepesindeki adamlar var. Hepsinin gözü burada. Bir tabanca, bir tane kimsenin önemsemediği rehineyle mi savaşacaksın hepsiyle."

Benden korkmasalar bu kadar dil dökmezdi şeyhin müzakerecisi. Artık aklım almıyordu. Ne tekliflerini düşünebilirdim ne de oyunu yeniden kurabilirdim. Tek yapabileceğim plana sadık kalmaktı. Sadece Levent'in aramasını bekliyordum. O ne derse yapacaktım. Sessizliğimden umutlanmıştı müzakereci, devam etti:

"Ne başaracağını zannediyorsun? En fazla biraz baş ağrıtırsın. Dışarıdaki savcı Yavuz Hoca'nın elinde yetişmiş talebelerinden. Şimdiden seni terörist diye evraka girdi. Göstermelik dosyaya atanacak müfettiş bile belli. Ne yazacak biliyor musun; 'Örgüt talimatıyla Aksakallar Şeyhi Yusuf Hoca'ya kumpas tertipledi. Merkeze çekilen birinci derece emniyet müdürü Yusuf Demir, bir kişiye işkenceyle iftiralar attırdı. MİT'in istihbaratı ve polisin operasyonuyla köşeye sıkıştırıldı.' Uslu olursan kodeste uzun uzun yatırırlar, yamuk yapmaya kalkarsan buradan sen de rehinen de ceset torbasında çıkarsınız. İftira kayıtlarının intikamı ailene kadar uzanır."

Fare battaniyenin altından fırladı, küfürler edip bağırdı:

"Babam yakar ulan sizi. Her şeyi kaydetti. Beni harcayamazsınız lan."

Serkan lakayt devam etti:

"Vay düşmanlar ortak, ayaklar baş olmuş. Onunla mı konuşacağız artık müdür?"

Teslim olmuştum kaderime. Sadece tüm bunların biteceği, canımı Allah'a teslim edeceğim anı bekliyordum. Duygularımın hepsi, nefretim bile tükenmişti. Artık sonucunu düşünmüyordum kelimelerimin.

"Devlet sana adaleti sağlaman için maaş veriyor. O parayla evlatlarını doyuruyor, zalimlerin köpeği oluyorsun. Haram olsun" derken sesim dingindi.

Serkan "Bak sen namus abidesine" diye alay ederek karşılık verdi. En zayıf yerimden yakaladı beni:

"Sen kimin köpeğiydin Yusuf Müdür? Aynıyız ikimiz. Sen mi bana 'Polisin cemaati de, tarikatı da devlettir. Başka bağı yoktur' edebiyatı parçalayacaksın. Geç bunları. Senin de nasıl o müdür koltuklarına oturduğunu biliyoruz, tarikatın arkanda olmasa böyle makamdan makama zıplar mıydın?"

Kendimi savunmaya çalıştım, saçmaladım:

"Ben para için insanların kanına girenlere biat etmedim. Devletime ihanet etmedim."

Kahkaha attı pislik herif.

"Vay dürüstlük, mertlik timsaline bak. Seni o koltuğa otururken, tarikatın talebelerini de kadrolara yerleştirirken de çok adildin di mi? Ne haklar yedin Allah bilir? Bir saat sürmedi tarikatının suçlarını örttüğün soruşturmaları öğrenmem. Konya'da çocuklara tecavüz edilen sizin tarikat yurdunun dosyasını kapatırken de bugünkü kadar namuslu muydun? Geç bunları müdür... Muharrem Hocaefendi'nin talimatıyla çok adam kurtarmışsın, çok adamı da sindirmişsin. Sizin tarikatın yardım vakfında cebe indirilen Bosna için toplanmış bağışlarla ilgili soruşturmayı da güzelce kapatmışsınız. Doğuda görev yaptığın zamanı saymıyorum bile. Senin başı olduğun ilçe emniyet müdürlüğüne boşuna 'İmamın cehennemi' demiyorlardı herhalde."

Sustum. Haklı olduğu için sustum. Utancımdan konuşamadım. Fare iğrenç suratı şaşkın bana bakıyordu. Yargıcının günahkârlığıyla ferahlamış, kötülüğünün sıradanlığıyla mutlu olmuştu. Yaralı dudaklarındaki sırıtışına bakıp kendimden tiksiniyordum.

Cehennem budur işte. Ne kadar kaçarsan kaç, ne kadar aklından kovarsan kov günahlarının ateşi bir yerde pusuda bekler. Zamanı geldiğinde ruhunu alev alev kaplar, kalbini eritir. Bu gerçekle böyle yüzleşmektense bin tane kurşunla parçalanmayı yeğlerdim.

Artık yalan söyleyemeyeceğim. Günahlarımla yüzleşmezsem ölümüne tövbelerim de fayda etmeyecek.

On beş yıl önce Konya Emniyet Müdürlüğü binasının koridorundaki sandalyede oturan fakir çocukların, anneleriyle babalarının yüzlerini tek tek hatırlamaya çalışıyorum. Çoğu bana bakmaya bile cesaret edememişti. Unutabilmek umuduyla zihnimin derinine gömdüğüm birkaç bakış zar zor geliyor gözümün önüne.

İtiraf ediyorum; ne şeyhten ne de kapıma dayanmış müritlerinden farkım var. İlahi adalet bu. Hak ettiğim ceza tüm yaşadıklarımız.

Operasyonda üçüncü kurşunun bir dakika sonra sıkıldığını tespit ettiğimiz gün Necmiye Hanım ile bunları konuşmuştuk. O zaman Fatma Ercan'ın kaza kurşunuyla vurulduğunu zannediyordum, "İki polisi yakmaya değer mi?" diye sormuştum. Necmiye, gözlerimden okudu; geçmişte o iki polisten çok daha büyük suçlar işlediğimi düşünüyordum.

Can çekişiyordu sesi. "Başka çaren yoktu. O zamanlar Muharrem Hocaefendi'yi hapse atarlar, dergâhımızı paramparça ederlerdi, mecburdun" dedi.

Doğuda yaşadıklarımızla devam etmişti:

"Biz kâbuslarla uyanıyoruz o zaman sesimizi çıkarmadığımız için. Emin ol, bize dosyaları kapatma emrini verenler, tetik çekenler mışıl mışıl uyuyor. Allah biliyor; ceplerinde devletin kimliği olmasa da can alacak kadar zalimdiler. Şimdi onlar zulümlerini hatırlamaz, çilesi bizim sırtımızda kaldı."

İşin kötüsü ikimiz de biliyorduk sadece mülayimliğimizden, inancımızdan, korkumuzdan, devlete bağlılığımızdan susmamıştık. Düşmanı yenmek için bizim cesaret edemediğimiz kötülükleri yapıyordu o adamlar. Bunun için affedilmeyecektik, ahrette biz de hesap verecektik.

O akşam hanım sofrayı toplarken ben, o zalim zamanları yaşamasak oğlumuz böyle mi olurdu, diye düşündüm. Hayatın ne kadar acımasız olabileceğini bildiğimiz için tek evladımızı korkularımızla sarıp sarmalamıştık. Keşke isyan edecek kadar güçlü olsaydı. Ama geçmiş işte böyle insanın peşini bırakmaz. Ölsen bile başka vücutlar bulur, devam eder yaşamaya.

Fare'nin dudaklarındaki o sırıtışta gördüm af dileyeceğim tövbe yok. Kötülüğü böyle biriktirdim. Mirasım keder, vasiyetim cinayet oldu.

Serkan başardı.

İtiraflarımın ruhumu oyduğu bulanıklıktaydı zihnim. Toparlanmaya çalışıyordum.

Koridorda biri hızlı adımlarla yaklaştı. Serkan'a "Dışarıda bekle" diye emrettiğinde tanıdım sesini. Bağcılar Emniyet Müdür Yardımcısı Erkan'dı. Necmiye Hanım'ın kız bulup everdiği gariban çocuk. Düğününden önce rahmetli Muharrem Hoca'nın

dergâhına beraber gitmiş, nikâhını kıymıştık. Yemin ediyorum Muharrem Hoca bunlar gibi değildi. Ahlakına, imanına, âlimliğine şahittik. Gönül gözümüzü açtığı, Allah aşkımızın dili olduğu için yolunda yürümüştük. Sonra para, güç, makam, mevki hırsları hepimizi kirletti. Sapabileceğimiz başka bir yol yok gibiydi. Yavaş yavaş kanımızı kirletti.

Muharrem Hoca vefat edikten sonra vicdanımla baş başa kalmıştım. Onun yerine Kuranıkerim okumayı bilmez damadı Necip Hoca gelince tamamen uzaklaşmıştım tarikattan. Kastamonu emniyet müdürlüğünden merkeze çekilmem üç ay sonrasına denk gelir.

Erkan "Yusuf Müdürüm" diye hürmetle lafa girip telaşlı, endişeli konuştu:

"Yapmayın Allah aşkına. Bir yol bulacağız. Müdürüm bana güven, çözeceğiz bu işi. Aksakallar Şeyhi ile Necip Hoca konuştu. Anlaştılar. Aç kapıyı gel yanıma. Allah, Kuran çarpsın ben siper olacağım sana. Torununu teslim edecekler."

Fare hevesle atılıp fısıltıyla yalvardı:

"Bitti işte. Anlaşmışlar Yusuf Müdür. Hadi çıkalım gözünün yağını yiyeyim."

Necip şerefsizini tanıyorum. Çilemden nemalanacak, altın tepside beni İblis ile Şeyh'e sunacaktı.

Kurtuluşum olsa bile istemiyordum. Bu hesabı ahrete bırakacak takatim kalmadı. Mermilerimle haykırmayacağım, canımla bedelini ödemeyeceğim tövbelerin manası yok. Bu savaşta kan dökmeden, kanımı akıtmadan temizlenemeyeceğim.

Necmiye Hanım yanımda olsa teselli etmeye çalışır, Allah'ın affetmeyeceği günahın olmadığını söylerdi. Pişmanlığı hiç yakamızı bırakmamış hataların o zamanlar zaruri olduğunu anlatırdı pamuk gibi sesiyle. "Gelecekten geçmişe bakınca çok kolay görünür hayat. O zamanlar hiç öyle değildi" derdi.

Kapıya dayalı vitrinin kurşunlarla parçalanmış aynasında ihtiyar suratıma bakıyordum. Ruhum daha fazla paramparçaydı. Dudaklarım ayna kesiklerinde kıpırdadı:

"Defol... Kendimden biliyorum sinsiliğinizi. Şeyhlerine söyle, buradan sağ çıkarsam pisliklerini sergilemekle uğraşmayacağım bile. Kafalarına sıkacağım."

"Müdürüm..." diye eveleyip geveledi çocuk. Susturdum:

"Yeter lan. Sen şimdi bana karşı Necip'in müridi olmayı seçiyorsun. Sana diyecek tek sözüm var: İnşallah benim gibi cehennemminle yüzleşirsin."

Pes edip kaçabileceği kadar basit sandı hayatı. Şeyhinin emirlerini yerine getirmekten ötesi olmadığını zannediyordu. Bir zaman sonra aklı yetecek, hayaletim kâbusu olacaktı. Hepsinden habersiz çokbilmiş konuştu:

"Müdürüm ben şeyhimizin tebliğini yaptım. İnşallah Hak yoluna döner, iman edersiniz. Torununuza kavuşursunuz."

Odasında karşılaştığımız savcı geliyordu aklıma. Belki cesedimin otopsi raporunu okurken eğlenecekti şerefsiz. Öldüremeyecek kadar çok düşman ne büyük azap. Bir vasiyet hayal ettim. Hepsini kökünü kazırcasına yok edecek bir vasi istedim. Tam o anda telefon çaldı. Levent'in sesi tek umudumdu. Su gibi berrak tertemizdi. Takasın zamanını söyledi.

Çok onursuz yaşadım ben. Genç ölecekleri gözündeki delilikten tanıyacak kadar çok. Öyle bir çocuktu Levent. Benim gibi korkak, iğrenç bir adam olarak yaşlanamazdı. Bu hayatın pisliklerine boyun eğip yaşayamayacak kadar mertti. Şüphem yok, tüm bunlar yaşanmasa da bu devletin, teşkilatın mülevves çarkları onu öğütecek, posasını çıkarıp atacaktı. Benim gibi kirli çarkların amirleri veya güç yalakaları kendilerine yaltaklanmayan iyi polisi harcayacaktı. Ona özendim. Bu pişmanlık, bütün sevdiklerimin, tüm anılarımın, hayatım olmamasını isteyecek kadar kuvvetliydi.

Bir an Levent'in tüm bunlardan vazgeçip gitmesini istedim. Öylesine, vicdanımı rahatlatmak için değil, biz onu hak etmediğimizden söyledim.

"Müdürüm ben size iyilik yapmıyorum, ben polisim" dedi.

İnşallah şehit düşmezsin çocuk, inşallah muzaffer çıkarsın İblis'le kavgamızdan.

Ben en azından bugün, burada sana layık olacağım. Uzlaşmak, pazarlık, sinsi tuzaklar, acıklı mazeretler yok artık. Kötüyle kana kan, mert bir savaş olacak.

Telefonu kapattığımda Fare işkillenmiş, doğrudan saldıracağımızı anlamıştı.

"Bir delilik yapmayacaksın değil mi müdür?" diye sordu.

Kravattan tasmasını boynuna geçirdim.

"Yalvarırım yapma. Bak senin tarikat bağlamış durumu. Sağ salim çıkarız buradan" diye aklımı çelmeye çalışıyordu. Onun iğrenç sesine tahammülüm yoktu, yaralı suratına yumruğu indirmek istedim. Bakışımdan bunu anlayıp sustu. Duvardaki, kapıdaki kurşun deliklerinde gözlerimi gezdirirken bağırdım:

"Müzakereci!"

Kapıdaki deliklerde parça parça suretinin yaklaştığını görürken konuştu:

"Söyle müdür."

"Zaten haberin olmuştur şerefsiz. Sekiz dakika sonra saat tam 15.30'da kapıyı açacağım. Rehinenin elinde telefon olacak. Görüntülü arayacak İblis'in adamları. Oradan torunumu bıraktıklarını göreceğim. Ben de bunu bırakacağım. En ufak yamuğunuz olursa kafasına sıkacağım. Ondan sonrası şeyhin için de felaket olacak. İtiraf kaydı en tepeye, herkese gidecek. Yurtdışında paralarını söğüşlediğiniz para babaları da görecek."

Sakindi sesi. "Sen nasıl istersen müdür. Hazırlıkları yapıyorum o zaman. Koridor kalabalık olacak. Panik yapma. Sen bir delilik yapmazsan sorunsuz bitecek takas" dedi.

Silahı kontrol ettim, mermiyi ağzına verdim, emniyeti açtım. Necmiye Hanım'ı, oğlumu, torunları, evde mutlu mesut yemek yediğimiz günleri düşündüm.

Necmiye Hanım bensiz ne yapar? Kahrolur ama pes etmez, evlatları için ayakta kalır. Ah be Fatih, ailene sahip çıkacak kudreti bahşetsin sana Allah'ım...

Kavgamızdan yenik çıkarsak İblis'in Yusuf'uma yapacaklarının korkusu karabasan üzerimde. Ölsem de kurtulsam diyecek kadar korkunç. Levent, yalvarıyorum başar evladım. Başaramazsan bile kendi canını kurtar. Yemin billah ailemdekilerden daha az değil senin için kaygılarım.

Sadece birkaç dakika sonra birkaç saniyeye sığacak bütün yanıtlar. Koca bir hayat buraya kadar işte. Asıl mesele ben öldükten sonrası. Dağlar kadar büyük derde rağmen canımdan vazgeçmenin dinginliğinde berrak hislerim. Hüzünlü özleme, bilge bir kedere teslim oldum. Pişmanlıklarım da yakmıyor canımı.

Saate bakıyorum. İki dakika kaldı. Dışarıdaki Şeyh'in çakallarının nefeslerini bile duyuyorum. Fare'nin bileklerindeki bantları kesip telefonunu kırık parmaklarına bantlıyorum. O da kaderine teslim olmuş ağlarken nefesi kesik kesik titriyor.

Tasmasını ayarlarken "Babamlar kesin 'İkisi de ölür'e oynamıştır. Yani şike bunadır" diyor.

Battaniyeyi omuzlarından alıyorum, tasmasından tutup ayağa kaldırdığımda dua mırıldanıyor. Kapıyla lavabo arasındaki kolonun arkasına götürüyorum. Artık bir dakika var.

19
Fare

"CESEDİMİZE ÇÖKECEK LEŞ KARGALARI"

Son bir dakika...

Kurşunların geçmeyeceği sütunun arkasında, boynuma dolanmış katilimin kravatıyla infazımı bekliyorum. Tabancası sırtımda Arapça dualar mırıldanıyor moruk. O yavşak komiserle konuşmasından anladım; hinlik peşindeler. Takas başlar başlamaz saldırabilirler. Bunu yapacak cesaretleri var mı? O komiser atar mı kendini ateşe? Yaparlarsa akıllılık ederler, bizim peder kafadan saldıracaktır zaten.

İhtiyarla komiseri öldürmeden bu işten çıkışı olmadığını biliyor. Ben umurunda değilimdir de o itiraf kaydının peşindedir. Şikeden de en az on beş milyon gelir. Bu rehine işlerinde ölüm iyi para eder. Çünkü olayların çoğunda ya rehin alan teslim olur ya da kendi kafasına sıkar. Rehine nadir ölür. Ulan hangi baba oğlunun ölümüne bahis oynar.

Hayatımdaki son dakika...

Ölmek için çok gencim amına koyayım. Daha dün gece otelin en lüks odasında koca yatakta iki orospuyu sikiyordum ulan. Sanki bin yıl geçmiş üzerinden. Korkudan altıma sıçıyorum, direnecek gücüm kalmadı. Zaten biliyorum faydası yok söyleyeceğim hiçbir sözün. Beni sağ koymayacak moruk. O sıkmasa kafama, kapıyı açıp beni hedef tahtası gibi gösterdiğinde Aksakallar Şeyhi'nin adamları harcayacak.

Tek kurtuluşumuz müdürün tarikatların anlaşmasına uymasıydı, onu da kabul etmedi siktiğimin ihtiyarı.

Dışarıdan müzakereci bağırıyor:

"Hadi. vakit geldi aç kapıyı."

Nefes alamıyorum, çok korkuyorum. Suratımdaki yaralar yanıyor. Yalvarıyorum:

"Müdürüm... Yemin ediyorum çok pişmanım. Tövbekâr oldum. Beni sağ teslim et, her şeyi onlara anlatacağım."

Pençe gibi elleriyle kapatıyor ağzımı.

Çocuk gibi ağlıyorum. Biz de böyle harcıyorduk insanları. Biliyorum hak ettim. Umurumda değil amına koyayım. Ölmek istemiyorum.

Moruk kravatı çekip sol kolunu boynuma doluyor. Beni kendine kalkan yapıp kapının karşısına geçiyor. Karyola ve vitrini iterken yeniden söylüyor. Telefonu açacaksın, ekranını ben göreceğim. Elime bantlı telefonu zor kaldırıyorum, tam o an çalıyor. Bacaklarım titriyor, moruk boynumu sarmasa ayakta duramayacağım.

"Telefonu aç" diyor.

Dediğini yapıyorum, telefonda rüzgârın, dalgaların sesleri duyuluyor. Bir daha deniz göremeyeceğim, kuma basamayacağım. Korkudan öleceğim lan. Kumsaldaki siyah arabadan biri iniyor. Hakkını vermeliyim mert adam ihtiyar. Ölümün kıyısındayken sesi sakin, "Telefonu biraz kaldır" diyor.

Kapıyı araladığında koridorda bütün korkunçluğuyla Aksakallar Şeyhi'nin kapkara müritleri elleri tetikte görünüyor. Cesetlerimize çökecek leş kargaları...

"TAKAS BİR DÜELLO OLACAK"

Ne kasvet be. Bulutlar da, deniz de bu belayla beraber kapkara çöktü üzerimize. Bizim malikâneden çıkınca kar bile çamur, batak. Böyle havalarda evden çıkmam hiç. Kömür sobasında geçmiş çocukluğumun intikamını alırım duvar boyu penceremden manzarayı seyrederek. Üşümekten de, kıştan da hiç hazzetmem.

Şimdi mecburum işte. Hayat memat meselesi.

Benim eve yakın mekânı bilerek mi seçti acaba bu yavşaklar. Pezevengin evladı komiser akıllı. Pusu atamayacağımız yere götürmüş Refik'leri. Daracık yol, iki üç araba gelsek iki koy öteden görür. Uzağa nişancı koysan mevzileneceği kuytular kabak gibi ortada. Binalar olan bir mekâna kesseydi randevuyu üç pencereden alnının ortasına kırmızı ışığı koydurturdum.

Yavuz'un beceriksiz müritleri birkaç saat önce benim piçi müdürün elinden çekip alsa bu mevzu kolayca kapanacak, böyle yola düşmeyecektik. Kaymak gibi fırsattı amına koyayım. Daha önceki bir işten bağladığım polis telefondan izletiyordu. Kapı açıldı, benim it göründü. Heyecan basmadı desem yalan. Nasıl özel timciyseler tuttukları adamı kaptırdılar ihtiyara. Silahlar çatır çatır patlayınca dedim:

"Yalçın öldü."

Kahrolacağım bir duygu bekledim. Yoktu. Halen kızgındım beni bu hallere düşüren muhtemelen ölü kancığıma. Yine de iyi ki nalları dikmedi pezevengin evladı.

Erol'a radyonun sesini açmasını söylüyorum. Reis konuşuyor. Yaptıkları yollardan, köprülerden bahsediyor. İnşaat ustası peder namusuyla çalışacağına müteahhitliğe girecek kadar kafası bassa

belki bu hallerde olmazdık be. O sermayeyle yasal yürütürdük işleri. Yemin ediyorum bin kat para basardık. Çok karşılaştım yasaların dışına çıkmayı götü yememiş benden beter adamlarla. Tek farkımız onların kötülüğü kanunlara uygundu. Korkaktı ibneler...

Bunaldım ulan. Alışmışım şoförlü arabanın arkasında yayıla yayıla kurulmaya. Camdaki buğuyu siliyorum. Kudurmuş denize bakıyorum, uzakta kapkara dalgalanıyor, kıyıya bembeyaz tükürüyor.

Tedariksiz sıçmaya giden domala domala taş ararmış. Her şeyi planladım. Ön koltukta en has katilim Karga oturuyor. Benim bildiğim beş leşi var. Hiç konuşmaz, anlatmaz ama bilmediğim de en az o kadar vardır. O sıkacak komisere. Bizim lavuklardan biri söylemişti, "Patron, aklı kıt olan adamlar en iyi nişancılar olurmuş. Bizim Karga da kafasının içi bomboş olduğu için en iyisi" demişti.

Bunun için tekrar tekrar söylemek lazım geri zekâlıya. Yine anlatıyorum:

"Karga anladın değil mi? Silahını gösterme. 'Hadi' diye bağırdığımda çek ve indir. Ben demeden sakın sıkma."

"Tamam patron" diyor.

Şoförüm Erol'u geçirdim direksiyona. Yıllar var başkasına güvenmemişim. Kasise biraz hızlı girse özür diler. Arabanın içi hep tertemizdir, mis kokar. Kendi işinden başka hiçbir şeye karışmaz, yalakalık yapmaz. Bu çukur dolu yolda da titizlenmesi canımı sıktı artık:

"Erol, acele ulan. Bas biraz gaza."

Kucağında çocukla yanımda oturuyor Paçoz. Biri bu halini görse masum aile babası zanneder. Bayrampaşa'daki batakhaneden beri bana çalışır. Bildim bileli karşımda boynu bükük garip durur, konuşmaya korkar. Ama mevzu patlasın delirir. Şirinevler'deki kumarhanede bir düzenbazın kafasını yumruklarıyla parçalamasını seyrettim. Onun işi beni korumak. Bana namlu çevrilsin, kurşunun üzerine koşar. Yani inşallah öyle yapar.

Onun yanındaki de Janti Kemal. Refik'in oğlu. Bana da "Amca" der. Elimizde büyüdü. Benim ite benzemez. Düzgün, akıllı çocuk. Kıskanırım Refik'i. Mirasını gönlü rahat bırakacağı evladı var. Benimki orospularla gününü gün ederken Kemal, Refik'e iki torun

verdi. Korkarım bazen ben ölürsem bütün mal mülk Refik'in soyuna kalacak diye. Şimdi Yalçın'ın kafasına silah dayanmış, ağzı burnu dağıtılmış, ölümlerden dönmüşken fesatlık dişimi kamaştırıyor. Biliyorum, evladımın ölmesini göze alamamam. Onu sevdiğimden değil, ben öldükten sonra kana kan biriktirdiklerimin yok olup gitmesinden korkuyorum. Daha genç olsam belki oğlumun ölümünden gelecek on beş milyon kâğıda meylederdim.

Öyle değil planım. Yalçın'ı Yusuf Müdür'den almadan saldırmayacağım. Çocuğu verip kamera ile oğlumu aldığım anda Yavuz Hoca'nın adamları Yusuf Müdür'ün, Karga da Levent'in kafasına sıkacak. Tertemiz... Bizim itin kayıtlarını çocuk elimizdeyken hiçbir yere veremez geride kalanlar. Verseler bile Yavuz Hoca'nın müridi savcılar, polisler işi çözer.

Tek mesele kalıyor geriye. Bu polis eskisiyle komiseri oyunbozanlık yapar mı? Bunlarda o göt var mı? Kabul, çok çetin çıktı pezevengin evlatları. Ama biz ne çetin cevizler gördük. Sevdiklerinin iki gözyaşını gördüklerinde silahlarını düşürüp canlarını teslim ettiler. Yavrularını görüp merhamet ettikleri anda Karga on kere sıkar Levent'in kafasına, şeyhin müritleri delik deşik eder müdürü.

Erol çukurlarda seke seke gidiyor dar yolda. Ucuz araba rüzgârdan da sallanıyor. Son yokuşun tepesine çıktığımızda geniş kumsalın ortasında siyah araba, yol kenarında Refik'in cipi görünüyor. Aferin, iyi mevzilenmişler.

Erol'a komiseri çapraza alacağımız açıyı tarif ediyorum. Kumsala girip tuzağımıza sokuluyoruz. Karga komiseri indirirken çocuk benim elimde olacak. Yalçın'ın bu yaşta olduğu zamanları hatırlıyorum. Masumiyetine öfkeleniyorum çocuğun. Sadece akılsız olduğu için melek.

Çok insan tanıdım. İyiler hep korkaktı. Öldürmenin gerektiği yerde can alamayacak acizler iyidir. Zalim olacak kadar cesurun taşakları betondur. İşte ben oyum ulan. Benim kazanacağım yerdeyiz. Sağımda Refik'in cipi, karşımda komiserin külüstür arabası. Takas şansa bırakmadığım bir düello olacak. Telefonumda saate bakarken oğlumu bana gösterecek arama geliyor. Özel timciler doldurmuş yine koridoru. Delik deşik ahşap kapıyı görüyorum.

Artık son bir dakika. Refik ile çam yarması koruması çıktı cipten. Telefonu kaldırıyor Refik, Yusuf Müdür'e izletiyor, sonları olacak takası. Karga'ya dışarı çıkmasını söylüyorum. Ben adımımı dışarı attığımda Paçoz önüme geçiyor. Hava buz amına koyayım,

Telefonun ekranında izlediğim parçalanmış kapı yavaşça aralanıyor. Göründü benim piç. Elindeki telefonu kaldırmış arkasındaki müdüre gösteriyor. Siyah Renault'nun şoför kapısı açılıyor. Başımıza bunca belayı açan kahraman komiser bu sıskaydı demek. Niye yapıyor lan bunu? Niye canını ortaya koyuyor başkalarının derdi için? Biz bu kadar kalabalıkken buradan sağ çıkacağını sanacak kadar salak... Belki de ölmek istiyordur...

"SADECE CİNAYETLERİM SÖNDÜRÜR BU NEFRETİ"

Kararlaştırdığımız saate beş dakika kala sahilin sonundaki rampada göründü araba. Denizin, gökyüzünün, donmuş çorak toprağın kara grisinde farları ışıldıyor. İnce yoldan inen arabanın içinde çocuk. Emirgan'daki sedan bu. Şükürler olsun bekleyişin eziyetini göğüs göğse savaşın ferahlığı ezmeye başladı. Nihayet dövüşeceğim anın öfkesiyle kendime geliyorum. Dişlerimi sıkıyorum, dikiz aynasında kendime bakıp gözlerimdeki hiddete şükrediyorum. Biliyorum elim titremeyecek, rezil olmayacağım. Cesaretim yerinde, başaramasam bile sağlam çatışacağım. Bütün camları açıyorum, buğular siliniyor.

Sedan, pusu ustalığında mevzilendi. İki arabanın farları namlular gibi üzerimde. Çatışma pozisyonunu aldık.

Cipte şoför, Refik ve izbandut var. Sedanın içindekileri göremiyorum. Şoförleri saymazsam en fazla altı kişiler. Kazanma olasılığım az. Ama ilk saldıran ben olacağım, bir de ödlek çıkacakları hesaba kadarsak imkânsız değil. Yusuf Müdür, Fare'yi kapıda göstermeye hazırdır şimdi. Dikkatli ol be ihtiyar.

Cipin ön sağ kapısı açılıyor, işte başlıyoruz. İzbandut mafya dizisi özentisi hallerini ortalığa saçarak iniyor arabadan. Canını ortaya koyduğunun farkında değil gerzek, büyük tabancasıyla şımarıkça gösteriş yapıyor. Arabadan indiğimde mevzilenemeyeceğim tek açıda o var. Önce ona sıkacağım. Hayatın mafya dizisi olmadığına şaşırarak geberecek. Çocuğu yanıma aldıktan sonra diğerlerine kara Renault'yu siper alarak sıkabilirim.

Cipin sol arka kapısından Refik gözlerini üzerimden ayırmadan çıkıyor. Tepesinde anten gibi komik saçları savruluyor. Elindeki telefona bakarken bile bir gözü bende. Belli ki görüntülü arama tuşuna bastı. Artık Yusuf Müdür burayı izliyor, önünde rehine, karşısında özel timciler olmalı.

Sedanın önce ön sağ kapısı açılıyor. Keşke izbandut gibi artist bir gerzek olsa... Hayır, değil. Kuru kafaya yapışmış deriden ibaret suratında katil hinliği var. Koca gözleriyle beni mıhlayabileceği en doğru yeri sakince seçiyor. Cipe doğru açılırken zayıf gövdesinde kara paltosu dalgalanıyor, silahının hangi elinde olduğunu gizleyecek kadar usta.

Onun ardından arabadan çıkan adamı hemen tanıyorum. İçindeki kötülüğü Allah maske yapıp yüzüne yapıştırmış. Ağzı bütün küfürler sığacak kadar büyük, bedeni ruhunun kötülüğünü sırtlanacak kadar tıknaz, geniş. Bir kurşunla ölmeyeceğini düşünüyorum. Canını almak bir ağacı baltayla parçalamak kadar zor görünüyor.

Büyük bir dalga gürültüyle kıyıya vurup kum ve çakılları yutarken İblis'in önüne gölge gibi geçiyor koruması. Yaşadığı her gün yanına kâr kalmış bir psikopat havasında. Patronuna kurşun sıkılacak günü, eceli gibi beklemiş yiğit rolünde bir zavallı. Gizleyemiyor tedirginliğini. Öldürmekten önce ölmeyi düşünecek. Kolay lokma.

Sol arka kapıdan Çırağan Sarayı'nda düğüne gelmiş kadar şık genç adam iniyor. Açık kahverengi paltosunun kesimi tam vücuduna oturmuş, eminim fiyatını duysam "Kurşun geçirmez mi?" diye sorarım. Dikkatimi dağıttı janti yavşak.

Halen Yusuf'u göstermediler. Hadi artık orospu çocukları, çıkarın çocuğu, bu iş bitsin.

Müstakbel katilim kemerli uzun burnunu çekip pis pis sırıtıyor. İşinin kolay olacağından emin. En iyi nişan alacağı açıya gözlerini üzerimden bir an bile çekmeden yavaş yavaş yürüyor.

Kendimi kandırdım çaresizlik içinde. Birazdan öleceğim, buradan sağ çıkmam imkânsız. Kötülüğe teslim olmayı yetiremedim kendime. Babamın uğruna şehit olduğu devletin tarikatların, çetelerin, kirli siyasilerin üzerine çullandığı bir leşe döndüğünü

kabullenemedim. Kimse bilmeyecek suçla savaşırken şehit düştüğümü, cesedime iftiralar atan devletin, suçluların rehinesi olduğunu.

Bu birkaç saniyeye bir dünya mana sığarken ben bütün hayatımda dev boşluğa nasıl düştüm? Şimdi geriye kalan sadece isyan işte. İçinde zifir olmuş duyguları salya sümük böğürerek kusmak. Ölümüne, sesinin yetmeyeceğini bilerek haykırmak. Montumun cebindeki elimde tabanca. Sadece cinayetlerim söndürür bu nefreti. Zihnimde çok berrak adalet arzusu. His gibi değil, mantıklı bir feryat savaşım. Parmağım tetikte. Eceline razı olmanın ferahlığında gram korku yok.

Katilim yerini aldı. İzbanduta nişan alacak vakit olmayacak. Silahı doğrultur doğrultmaz sıkmalı ve namluyu usta katile çevirmeliyim. Muhtemelen buna bile ömrüm yetmeyecek.

Nihayet İblis arabaya eğiliyor, montunun sırtından tuttuğu çocuğu köpek yavrusu gibi kaldırıp gösteriyor. Ağlıyor ufaklık. Kanım öfke kaynıyor, dişlerimi sıkarak tutuyorum dışarı fışkıracak kurşun olup yağacak nefretimi. Pençesinde tuttuğu masumu daha da havaya kaldırıp koca ağzıyla sırıtıyor pislik. Dalgaların, rüzgârın uğultusu içinde çatallı, gür sesi yankılanıyor:

"Komiser yeter yahu. Al işte burada çocuk. Müdür bıraksın benimkini, kaydı ver. Bitirelim işi."

Halen anlık oldubittiler çakallığında. Refik cep telefonuyla onu çekiyor. O bir bana, bir elindeki telefona bakıyor.

Saniyeler önemli, saniyeler çok önemli...

Dalga ve rüzgârın uğultusunda sesimi duyurmak için bağırıyorum:

"Çocuğu bıraktığını gördüğünde müdür oğlunu bırakacak."

Aklım Alibeyköy'deki izbede. Müdürün fazla vakti yok. Elimdeki kamerayı gösterip izbandutu işaret ederek konuşuyorum:

"Adamın yaklaşsın. Sen çocuğu bıraktığında kamerayı ona vereceğim."

Sedanın önüne kadar geliyor. Korumasını eliyle itip cesaretini sergiliyor. Kafasıyla adamlarını işaret ederek konuşuyor:

"Komiser, yamuk yapmak istesek buradan sağ çıkabilir misin? Cesedinden alırım kamerayı. Mesele bu işten herkesin sağ salim çıkması."

Çocuğu yere indirip montunun şapkasından tutuyor. Cep telefonunun ekranını Refik'e doğru gösterip artık Yusuf Müdür'le konuşuyor:

"Müdür telefon ekranından seni görüyorum. Aynı anda bırakacağız müdür."

Yusuf'un gözlerine bakıyorum. Beni tanıdı, elimle gelmesini işaret ediyorum. Gelmeye çalışıyor. Soğuktan kızarmış yanaklarından boncuk boncuk gözyaşları akıyor. İnşallah koşacak akıllı çocuk, inşallah olduğu yerde kalmayacak.

Heyecan içime sığmıyor. Ölümüne kavgaya hazırlanıyorum.

İblis öksürüğe benzeyen sesiyle haykırıyor:

"Üç deyince Müdür! Bir... İki... Üç..."

Bebenin kapüşonunu bırakıyor. İzbanduta kamerayı alması için yaklaşmasını işaret ediyor.

İşte nihayet o an.

Dalgalar da, rüzgâr da, düşman da durdu sanki. Sadece akıllı çocuk bana doğru ağlayarak koşuyor.

Kabzayı, tetiği tutan sağ elim demir kadar sert. Öfkeyle dövülmüş, alev alev cesaretime minnettarım. Zerre korkum yok. Belki de nefretimin bedellerini hep bu an için ödedim. Şimdi tahsilat zamanı.

Tam büyük bir dalga kumsalda patlarken İblis "Müdür, hadi... Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor. Helal be ihtiyar.

Saliseler önemli... Saliseler çok önemli...

Tabancayı içimde birikmiş çığlığı kusarcasına çekiyorum.

Yaklaşan izbandut patronunun bağrışıyla afalladı, yüzünü bana döndüğünde namlumu kafasına nişanlanmış görüyor. Silahını doğrultamayacak kadar aciz, korkak. Tetiğe asılıyorum. Ağzını kocaman açıyor, daha sesi çıkmadan kafası parçalanıp geriye savruluyor. Bembeyaz manzaraya kırmızılar saçılırken yere atıyorum kendimi. Katilin kurşunu saçlarımı yakacak kadar yakından geçti. Kulağımda vızıltısı, burnumda yanık kokusu. Çatışmadaki soğukkanlılığımı ben de yeni keşfediyorum. Yusuf bana doğru koşuyor. İblis korumasının arkasına kaçıyor. Psikopat rolündeki adam tabancasını bana doğrultamayacak kadar aciz, korkak. Ölümden bu kadar korkmasa ölmeyebilirdi. Silahını çekerken

yere düşürüyor. Şaşkın yalvaran gözleri hiddetimi, tetikteki işaret parmağımı okşuyor. Düşmanımın korkusu kudret bahşetti. Göğsüne giren kurşunlarımla böğürüyor. O devrilirken katilin namlusunun ucunda olduğuma şüphe yok. Artık ıskalamaz. Silah patlıyor...

Halen Yusuf'un bana doğru koştuğunu görmeme, hareket edebilmeme şaşırıyorum. Yaşadığıma emin değilken namluyu doğrultup katilin olduğu yere dönüyorum.

Anlayamıyorum... Neden? Neler oluyor?..

"HER KÖTÜLÜK MUBAHKEN SADAKAT OLUR MU?"

"Komiser sakin ol, sakin... Tabancayı indir..." diyorum. Hâlâ şokta. Kemal, Halit'in şoförüne sıktığında silah sesiyle irkiliyor. Ayağa kalkarken bir bana, bir kafası patlamış yerde yatan Karga'ya bakıyor. Hâlâ Karga'yı benim indirdiğimin farkında değil. Hamlemi görmediği belli.

Bacağına sarılan çocuğu fark edince hemen arkasına sakladı. Kemal'in, patronu diz çöktürüp kafasına silahını dayadığını görünce anlamaya başlıyor. Bir bana, bir yerdeki Karga'ya, bir de oğlum Kemal'e şaşkın şaşkın bakıyor. Komiser, veledi arabanın arka koltuğuna oturturken oğluma Halit'i kelepçelemesini, kıpırdarsa kafasına sıkmasını söylüyorum.

Plastik kelepçe bileklerine geçirilirken Halit ihanetime şaşkın. Can almak için kudurduğunda böyle olur çirkin suratı. Dudakları, koca burnu, basık alnı daha da buruşur. İki kara noktaya döner gözleri.

Yanlış anlama, nefret etmiyorum ondan. Neredeyse çocukluğumdan beri kötülüğünden ekmek yediğim bu adam ile bizi bir arada tutan neydi biliyor musun? Beni kendine sığınmış bir asalak zannetmesi. Onun aptallığı değildi bu. Benim yeteneğimdi. Sabretme kabiliyetimdi. Yıllar var benim fikrim ters olsa bile bir kez emrinden çıkmadım. Çünkü bu herifin ciğerini biliyorum. Harbiden kimseye benzemez ibne. Kötülüğünün gücüne âşıktır, içinde iyi bir duygu fark etsin, iki gün kendini eve kapatıp silene kadar ırzına geçer. Böyle adam çoktur mafya âleminde ama

bunun kadar akıllısını görmedim. Ne yiğitler güçlerine doyup gevşedi, vicdan yaptı, günahlarına mazeret aradı. Halit gaddarlığına doymadı. Açgözlülüğü köşemize çekilip kazandıklarımızı yemeye bile fırsat vermeyecekti. İşte orada bizim hikâye kilitlendi.

Patron her şeyi düşündün amına koyayım da en önemlisini hesaba katmadın. Her türlüsünden kötülüğün mubah olduğu yerde sadakat olur mu diye hiç düşünmedin. Şimdi zalimliğiyle nam yapmış "Gaddar" benim ihanetimden nasıl hesap soracak? Zalimliğinle övündüğün yerde iyilik, itaat beklediğin kim kalacak? Bende vicdan mı arayacaksın?

Ben sordum tüm soruları. Yıllar önce cevabı da verdim. Hep patronun bir sabah yatağından "Refik'in malına, mülküne konayım, ailesinin üzerine çökeyim" fikriyle kalkmasından korktum. Bu endişeyle ona muhtaç eziklik sınırında durdum. Yanlış anlama, öldüreceğim günün planını hiç yapmadım, hayatta kalmak için sabrettim.

Bizim ortaklıkta böyle bir anın geleceğini hep biliyordum. Zamanı geldi işte.

Komiser, silahını erken çekti. Bütün işi bok ediyordu. Harbi delikanlıymış. İkisini de indirdi. Karga silahımı ona doğrulttuğumu fark edip bana davranınca komiser kurtuldu. Karga'nın alnının ortasından deliği açtım. Patron silahını bile çekemedi. O hep anlattığı bir anlık cesareti götü yemedi. Bizimki yedi işte. Kemal emaneti kafasına dayadığında kaldırdığı koca elleri titriyordu. Şimdi dizlerinin üzerine çökmüş karşımda duruyor. Korkunç suratı şaşkınlıkla, korkuyla allak bullak.

Yusuf Müdür'ün oğlunu rehin aldığını öğrendiğimizden beri dönen muhabbetlerden haberi yok. Başından beri İstanbul Emniyet Müdür Muavini ile benim de buluştuğumu hiç öğrenemeyecek Gaddar. Yavuz Hoca ile bugün konuşup planladığımız tezgâhı da bilmeden nalları dikecek. Yanında koruması Paçoz böğürerek can çekişiyor. Patronunun korkusunu büyütüyor. Bu bataktan çıkmak için fırsatımız var. Cesedine basıp belki kurtulacağız... Gaddar'a layık bir son olacak...

"KARTLAR BİR YERLERDE YENİDEN DAĞITILIYOR"

Ölmedim be... Ölmedim... İlk kez adam öldürdüm, diğeri hâlâ can çekişiyor, ölecek. Ne kumardı aga. Canımı koydum masaya. Sağ çıktım. Çocuğu kurtardım ulan. Necmiye Ana sevinçten ağlayacak. Yusuf Müdür inşallah kurtulmuşsundur. Bitti be müdür. İzledi mi acaba? Görmüş olamaz. Cep telefonunu Refik tutuyordu, şimdi tabancasında duman tütüyor. O indirdi katili. Herif canımı kurtardı.

Hiç hesaba katmadığımız şekilde yırttık. Eda, yanına geleceğim kızım.

"Anne" diye ağlıyor Yusuf. Bitti be çocuk. Hemen geri döneceğim. Ninene, annene gideceğiz. Camları kapatırken Refik'in İblis'e doğru yürüdüğünü görüyorum. Janti'nin yüzünü yeni fark ediyorum, babasına çok benziyor. Babası "Kemal" diye sesleniyor, adı bu demek. Katilin cesedinin tepesinde dikilip ölü yüzüne bakıyor. "Karga'yı alnının ortasından indirmişsin baba" diyor.

Refik rüzgârda tepesinde dalgalanan saçını bastırıp yeşil beresini kafasına geçiriyor.

Islak kumlarda her adımımın, yaşamanın keyfini sürerek yaklaşıyorum. Kafamı sıyırdı ulan kurşun. Kabak gibi önünde yatıyordum katilin yani Karga'nın. Refik hayatımı kurtardı.

İki dakika önce psikopat rolleri kesen yavşak yerde iki büklüm olmuş hâlâ feryat ediyor. Turuncu kumlar Psikopat'ın kara kanını emiyor.

Refik bir yandan ben bir yandan, İblis'e yaklaşıyoruz. İki cellat gibi.

İblis küfürler savuruyor Refik'e.

"Ben olmasam varoşta aç sefildin ulan. Hain köpek" diye bağırıyor.

Refik'in sesinde intikamın zerresi yok. Belli ki nefret de değil ihanetinin nedeni. İblis'e artık ölü olduğunu anlatıyor:

"Söyleyecek çok şey var da söylemeye gerek yok patron. İşin özü; mecburiyetten. Seninle bu işten çıkış yok anlayacağın."

"Söyle lan. Neyse söyle köpek" diye bağırıyor Gaddar Halit.

Muhatap olmuyor Refik. İblis ikimizin ortasında yerde yalvarmaya devam ederken, Refik İblis'e bakarak benimle konuşuyor:

"Komiser, sıkacak mısın kafasına?"

Bunu istiyorum. Devletin kalmadığı yerde adaleti kurşunum sağlayacak. Cebimde oynayarak eskittiğim mermiyi çıkarıp namluya sürüyorum. İblis artık yalvarmıyor, çenesini öne çıkarıp çirkin suratında nefretle gözlerimin içine bakıyor. Merhamet dilense daha keyifli olurdu. İblis'in alnına silahımı doğrulttuğumda Refik hâlâ sıcak namlusunu suratıma çevirip pazarlığa başlıyor:

"Senin ve çocuğun hayatı karşılığında 24 saat istiyorum. Ondan sonra peşimize düşebilirsin."

Düşünmeye bile gerek yok. Çok iyi teklif.

"Tamam" diyorum.

Refik tabancasını indiriyor. İblis'e dönüp soruyor:

"Son bir sözün var mı?"

Sorusu şaşırtıyor:

"Oğlum yaşıyor mu?"

Refik sadece "Bilmiyorum" diyor. Ne büyük işkence.

Sesi hırıltıya dönmüş Psikopat, birden canhıraş doğrulmaya çalışıp "Amınıza koyayım, geberiyorum lan" diye haykırıyor.

Refik gürültüden bıkkın, birine sessiz olmasını söylermişçesine rahat sıkıyor kafasına. Korumanın kanı, beyni bacaklarımıza, İblis'in'in suratına sıçrıyor.

Dört ölü etti. Öldürdüğüm izbandutun, Refik'in mıhladığı Karga'nın cesetlerine bakıyorum. Buz gibi esen rüzgârda saçları,

kıyafetleri savruluyor, açık gözlerinin içine, ağız, burunlarına kumlar doluyor. Ölüm ne garip, çakıl taşıyla, dalından düşmüş meyveyle eşitliyor insanı. Cansız olmak korkunç mu, yoksa güzel mi? Bilmiyorum.

İblis bana sesleniyor:

"Komiser."

Yalvarmasını arzularken o son çakallığını yapıyor:

"Merak ediyor musun, ilk sen sıkmasan ben ne yapacaktım?"

Yaşamak için saniyeler çalmaya çalışıyor. Karga'nın cesedini başıyla işaret edip konuşuyor:

"Telefonda oğlumun bırakıldığını gördüğüm an Karga seni indirecekti. Bu hainler olmasa ölüydün komiser."

Kalın, koyu renk dudaklarıyla sırıtıyor merakımı cezbetmenin keyfiyle. Hayatta kalacağı anlar için çırpınıyor, dünyanın en zavallı dilencisi. Silahını doğrultan Refik'in kolunu tutuyorum. "Ben sıkacağım, bekle" dediğimde duruyor.

İblis devam ediyor:

"Yavuz Hoca'nın ekibi senin müdürü indirecekti. Benim it oğlu iti oradan sağ çıkarmaları üzerineydi anlaşma. Bahis 'ikisi de ölür'e oynanmıştı, on beş milyon kâğıt feda edilecekti yani."

Göz ucuyla Refik'in Janti'ye kafasına sıkmasını işaret ettiğini fark ediyorum. Tabancayı çeviriyorum Refik'in oğluna. "Sakin ol, bekle. Sorun yok" diyorum. Refik tabancasını tekrar suratıma nişanlıyor.

İblis, kara kuyu gözlerini Refik'e saplayıp benimle konuşuyor:

"Bu pezevengin evladı 'ikisi de ölür' bahsinin garantisi. İkisi de öldü komiser. Tertemiz beşer milyonu cebe indirdiler. Yavuz Hoca'nın müritleri en tepelerde. Seni gebertirlerse çocuğu da alıp buradan giderler. Seni öldürmezlerse hapiste çürütürler."

Refik tetiği tutan parmağını zor zapt ediyor, tabancamı oğlu Janti Kemal'in kafasına nişanlamışken.

Saliseler önemli... Bir an bile çok önemli... Belki ikisini de indirebilirim. Hayır, imkânsız.

Düşünmeye bile vakit yok. Sadece yaşamak gerek, Yusuf'la buradan gitmek istiyorum. Refik'in tabancası kafama dayanmışken İblis'i kurban etmek çok makul.

Sinsi tuzağının kök salmasını bekleyen İblis'in suratına doğrultuyorum tabancamı.

O hainine bakıp kafasıyla beni işaret ederek "Benden öğrendin ulan hep bunları" diyor.

"Suç ortaklığının en büyük zamk olduğu" sözü aklımda dolanıyor. Refik de öyle düşünüyor.

Silahı indiriyorum.

"Ha şöyle" diyor İblis, Refik'e bakıp devam ediyor:

"Gözlerimin içine bakarak öldür beni. Çocukluğundan beri karnını doyurduğum köpek katilim olsun."

Gözünü bile kırpmıyor Refik.

İblis'in son sözü "Pezevengin evladı" oluyor. Tabanca patlıyor. Denizin tuzlu kokusuyla barutun yanığı karışıyor. Alnında delikle yere devrilen İblis'in bu kadar kolay ölmesine şaşırıyorum.

Kocaman açılmış ağzına, çukur gözlerine kumlar dolarken intikam arzuma yetmiyor ölümü. Zalimliğinin bedeli çok daha acılı olmalıydı. Refik bunu önemsemiyor. Biliyorum; kartlar bir yerlerde yeniden dağıtılıyor.

"BU FANİ DÜNYA NE KORKUNÇ BİR SINAV"

Saat 15.30 olacak birazdan. Haber bülteni başlayacak. Hepimiz ekranın karşısında koltuktayız. Muhammed'im kucağımda. Tesellimiz oldu, bizi biraz kendimize getirdi yavrum. Öpmeye, bebek kokusunu içime çekmeye doyamıyorum. Hayat böyle işte; sevdiğin için çok acı çekersin, yine sevdiğin için ayakta kalır, devrilmezsin.

Aklı yettiğince anlattı Muhammed. "Kocaman bir eve götürdü bizi amcalar. Bir odada oturduk. Televizyon açtılar. Hiç korkmadım nine. Yusuf korktu, ağladı. Uyuduk, çok acıktık. Sonra beni götürdüler, Yusuf da gelsin diye ağladım ama çok kızdı amca" dedi.

Gözyaşına boğulmamıza şaşırıp sustu. Karnını bir güzel doyurduk, yıkadık. Sevincimiz yetmiyor azabımızı bir nebze söndürmeye. Düşmemek için sarılıyorum yavruma. İki Yusuf'umun endişesiyle aklımı yitireceğim.

Haberler başladı. Sunucu cumhurbaşkanının açıklamalarından bahsediyor. İkinci haberde değiliz artık... Dışişleri bakanı birileriyle görüşmüş, onu anlatıyor sunucu... O an apar topar dışişleri bakanı ekranda kaybolup sunucu kadın görünüyor:

"Alibeyköy'deki rehine olayında bir son dakika gelişmesi var. Hemen olay yerindeki arkadaşımıza..."

Kulağıma aynı uğultu çöküyor. Duyamıyorum, ev çöküyor yine üstüme, vücudumu zor taşıyor ruhum. Gelinin cılız çığlığını duyduğumda kanım çekiliyor. Bu fani dünya, bu sınav ne kadar gerçek, ne kadar korkunç. Bir saniye öncesi için insanı yalvartacak kadar gerçek. Ya Rabbim, yalvarıyorum onlara kıyma...

"NİHAYET İNTİKAM"

Gözüm rehinemin eline yapıştırdığım telefonun ekranında. Ekranda bizim kara Renault'dan Levent'in çıktığını görüyorum. Çivi gibi adımları, duruşu bire on çatışmadan korkusuz. Seni karşıma çıkaran Rabbime şükürler olsun komiser. Sadece torunumu görene kadar sabret. Onu kurtarabileceğin anda sarıl silahına, bileğine kuvvet yiğidim.

Bu delik deşik kapı ne yuvaya ne de dışarıya açılıyor. Ahrete açıyorum kapıyı. Tevekkül etmişim. Ölümden değil korkum, benden sonrasının soyuma azap olacağı endişesi yakıyor içimi.

Çiroz rehinem yetmiyor bedenimi kurşunlardan korumaya. Karşımdaki dar koridor çelik kalkanlar, kapkara üniformalar, üzerime doğrultulmuş namlularla dolu. Kalabalığın sessizliği çok ürkütücü. Kurşun sıkacak bir boşluk bile yok hareketsiz barikatta. Sadece gözlerin beyazında bakışlar oynuyor. Tam karşımda katilim. Parmağı tetikte, ölümcül nişanı zerre kıpırdamayan çocuk sıkacak kurşunu. Demirden ordu infaz emrini beklerken sessiz koridorda bir dalganın kıyıya vuruşu duyuluyor. Ben burada çabuk ölmeyeceğim.

Fare'nin titreyen elindeki telefonda görüyorum; İblis'in pençesinde yavrum. Yüzünü seçemiyorum baş düşmanımın. Koridordaki çelikten barikat kıpırdanıyor. Dalgaların sesi koridora dökülüyor. İblis benimle konuşuyor. Yavrumu montunun şapkasından tutmuş, aynı anda bırakacağımızı söylüyor.

Avcumda sıkıyorum kravatı. Necmiye Hanım ne zamandır boynumda bağladığı kravatın bu anını görse ne derdi? Canımı teslim ettiğim cesaretime hayranlık duyardı. Üçe kadar sayıyor

şerefsiz. Keşke göğüs göğse, mermilerimle savaşacağım bir düşmanım olsaydı. Evet "Üç!" Torunum Levent'e koşuyor.

Saniyeler önemli... Saniyeler çok önemli...

İblis "Müdür hadi..." diye bağırıyor. Bu kez senden daha kötüyüm. Şimdi tam zamanı. Avcumun içinde oğlun. Bıraksam gidecek ama ölümü göze aldım.

Levent ileri atılıp tetiğe asılıyor. Karşısındaki iriyarı herifi devirdi. Kamera savruldu, belirsiz görüntülerin ardından savrulan kumlar, bir siyah arabanın tekerleği görünüyor.

Fare öne atılıyor canhıraş. Dizgine asılıyorum, inliyor... Nihayet adalet... Nihayet İblis'ten intikam. Rehinem "Yalvarırım müdür, yalvarırım..." diye ciyaklıyor.

Elindeki telefondan patlayan kurşunlar duyuluyor. Aynı anda kalkanların arasındaki namlu dumanlar, kıvılcımlar saçıyor. Fare'nin kafası kan revanla savrulup omzuma vuruyor, kanı ağzıma burnuma doldu. Belki de benim kanım. Tabancamı doğrulturken kulakları sağır edecek cayırtıyı bekliyorum. Tetiğe asılıyorum. Çeliklere vuruyor, kıvılcımlar saçıyor mermilerim. Genç nişancının dumanlı namlusunda ikinci ateş parlıyor. Yere devrilirken ölmekten mutluyum.

Rabbim yalvarıyorum, torunumla Levent'in canlarını bağışla. Onların akıbetini öğrenmeye yetmeyecek ömrüm. Sırtım yere vuruyor, hâlâ yaşıyorum. Demek ki kafama isabet ettiremedi çaylak. Yanıma düştü Fare. Tek gözü ardına kadar açık, bana dehşetle bakıyor. Yüzünün şiş yarısı paramparça, kanı yere yapış yapış yayılıyor. Kurşunu yediğim yeri hissetmeye çalışıyorum, nerede ruhumu çekecek delik? Silahımı yeniden doğrultmaya çalıştığımda kolum kıpırdamıyor. Kara gölgeler üzerime çöküyor... Bir sisin içine gömülüyorum.

NEDEN HEP İBLİS KAZANIYOR?

Tavanın köşesindeki dar dikdörtgen pencereler, tel örgü kaplı geniş bir koğuş. Dışarıdaki karın aydınlığı sızıyor kasvetli, puslu karanlığa. On tane mavi çarşaflı karyola, serum ayakları ve iki demir komodinle sandalyeden başka eşya yok. Beyaz seramik kaplı zeminde kırık, beton grisi kare boşluklar dolu. Duvarların boyası nemden şişip çatlaklarla parça parça dökülmüş. Hasta mahkûm koğuşunun en sonunda, dökme demir hapishane kapısının karşısındaki yatakta Yusuf Müdür yatıyor. Suratında Fare'nin ve kendisinin kurumuş kan lekeleri dolu. Henüz ölmediğinin farkında değil. Saatlerdir bu odada tek hareket eden bileğinden yatağa kelepçeli koluna bağlanmış serumun damlaları.

Kırışmış gözkapakları nihayet kıpırdamaya başladı. Ağrı kesici verdiler ama uyandığında canı fena yanacak. Gözlerini açmasıyla inledi, daha da buruştu yaşlı yüzü. Elini omzuna götürmek isteyince bileklerindeki kelepçeleri fark etti. Morg kadar ölümü anımsatan koğuşa, demir kapıya bakıyor. Nemle ilaçların karıştığı kokuyu içine çekerken anlamaya çalışıyor. Zihnindeki pus dağılmaya başladı. Hatırladıkça endişe dörtnala dolduruyor derin boşluğu. Gözbebekleri çırpınıyor telaşla. Mırıldanıyor:

"Yusuf'la Levent'e ne oldu? Öldüler mi?"

Kurumuş tükürükleriyle dolu boğazını, ağzını öksürüklerle temizlemeye çalışırken kapının mazgalı başını çatlatan demir gürültüsüyle açılıyor. Ona bakan iki göze yalvarırcasına soruyor:

"Torunum... Torunumla Levent'e ne oldu?"

Mazgal kapanıyor.

Kötü haberin korkusu, savunmasız, yarı baygın bilincine dişlerini geçiriyor, paramparça ediyor. Kaygı o kadar can yakıcı ki gerçeği öğrenmeden ölmeyi yeğlerdi. Sağ yakalandığı için kendinden nefret etti. Bağırdı, küfretti, çığlıklar attı ama mazgal da, kapı da bir saat açılmadı. Gözünü her kapattığında Fare'nin tek gözünü üzerine diktiği parçalanmış suratını görüp Yusuf ve Levent'in o halde olmasından delice korktu. Kafasındaki en zalim korkuları kovmak için kurşunun deldiği omzunu oynatarak kendine acı bile çektirdi. Fayda etmedi.

Nihayet demir kilitlerin gürültüsü ve paslı gıcırtılarla açıldı kapı. Yusuf Müdür, tek sorusunun bir kelimelik yanıtına susamış öne fırladı. Kelepçeleri karyolayı savurdu. Badem bıyıklı, seyrek kumral saçlı şişman adam iki adım geri kaçtıktan sonra paltosunun yakalarını omzuna oturtarak toparlandı. Etrafında koşuşturan korumalarına sakin olmalarını işaret etti. İstanbul Emniyet Müdürü Fethi Yozgatlı'yı tanımıştı Yusuf Demir. Yaltaklanıp yanıtı isteyecek hali yoktu. Küfredercesine sordu:

"Torunumla Levent'e ne oldu?"

Şiş göz torbaları içinde gözleri iki çizgiden ibaret adam sırıttı. Acele etmeyerek hakikat için kıvranan yaralı adama patronun kim olduğunu gösteriyordu. Korumasının yalaka bir telaşla getirdiği sandalyeye paltosunun eteklerini özenle dizlerine koyarak oturdu. Büyük taşlı tespihini çıkartıp avcunun içine doldururken "Biz seninle ne yapacağız be Yusuf?" dedi.

Korumalarına su getirttikten sonra dışarı çıkıp kapıyı kapatmaları talimatını verdi. Sessizliği uzatıp yaralı adamın boynundan dolanıp omzuyla göğsünü saran sargıya baktı. Su şişesini açıp ağzına doğrulttuğu Yusuf Demir'in içini yakan kaygıya sabrı kalmamıştı.

Kurumuş dudakları öfkeyle kıpırdadı:

"İstemez. Bitir bu eziyeti. Soruma yanıt ver. Öldülerse söyle."

Şişenin kapağını kapatıp geriye yaslandı Emniyet Müdürü. Badem bıyıkları sırıtışıyla tel tel seyrekleşti. "İkisi de iyi. Beş leş var olay yerinde ama onlar sağlam. Çocuk ayarladığınız evde. Talimat verdim, komiseri buraya getiriyorlar" dedi.

Yusuf Müdür'ün dudakları çocuk gibi büküldü, hıçkırarak ağladı. Sandalyesini çekip yaklaşan Fethi'nin, can çekişen ruhuna

sokulan bir akbaba olduğunu biliyordu. Kendisi defalarca yapmıştı bunu. Pişmanlıkların, acıların, korkuların girdabında sürüklenen zanlılardan itiraflar böyle alınırdı. Tek fark bu kez akbaba itiraf istemiyordu.

Yusuf Demir nihayet düşmanın planının önemli olmadığı bir saadetteydi. Şükür duaları okudu. Ölse gam yemezdi. Omzundaki acıdan keyif alıyordu. Necmiye Hanım'ın iki torununa sarıldığını, Fatih ile gelininin mutluluktan ağladığını hayal etti. Levent'e o kadar büyük sevgi duydu ki minnetinden fazlaydı.

Huzur eşsiz bir histi. Uğrunda umutla savaşılmış, korkularla yoğrulmuş, kan dökülmüş, canlar alınmış zaferdi. Ölürcesine uyumak istedi. Başını yastığa bıraktığında mutlu günlerin hayaline kapıldı. Necmiye Hanım'la torunlarını büyüttükleri, oğluyla gelininin her güzel günün kıymetini bildiğini, Levent'i adam ettikleri saadeti arzuladı.

Emniyet Müdürü'nün yeniden uzattığı sudan kana kana içti. Badem bıyıklı, ceketinin iç cebinden çıkardığı mendille kelepçeli polisin ağzını, yüzündeki kan izlerini silerken korumalarını çağırdı. Kelepçeleri açtırdıktan sonra konuştu:

"Yusuf, bütün hikâyeyi anlattılar, her şeyi biliyorum. Niye önce bize gelmedin? Neden işleri bu hale getirdin, bu rezilliği çıkardın?"

Kaçırdığı kısık gözleri, her zaman ıslak ağzı sözlerinin ardındaki sahtekârlığı haykırıyordu. Yusuf Müdür'ü gerçeklerin konuşulmayacağı pazarlığa davet ediyordu. Söylenenlerden çok söylenmeyenler önemli olacaktı sohbetlerinde.

Yaralı polis, dinlemeden peşin karar vermemesi gerektiğini düşündü. Hesapsız, yiğitçe adalet için savaşmaya ettiği yeminlerden güzel günler hayaliyle adım adım uzaklaşıyordu.

Amirine saygılı sesiyle pazarlığa açık olduğunu gösterdi:

"Çaresizdim. Torunlarım ellerindeydi. Şerefsizler devlete sızmıştı, kimseye güvenemezdim."

İstanbul Emniyet Müdürü Fethi Bey, Yusuf Müdür'ün uysallığından memnuniyetini gizlemedi. Sırıtarak sandalyede doğruldu. "Ne güzel, bu işleri bilen iki deneyimli polis olarak konuşacağız" dedi.

Neyi kastettiğini ikisi de biliyordu. Teşkilat tarikatların, çetelerin bataklığına dönüşmüştü ve bu olay tüm bunları gözler önüne serebilirdi. Teşkilatın içindeki polislerin şeyhin emriyle ya da para için rehineleri öldürdüğü ortaya çıkarsa sadece Emniyet Müdürü koltuğunu kaybetmekle kalmaz, en tepedekilerin başı ağrırdı. Tespihini parmakları arasından sarkıtıp tehditkâr sesinin tonunu değiştirdi Fethi:

"Allahutealaya şükürler olsun; sen, torunların, Levent sağ salim kurtuldunuz bu beladan. O şeytanın başı da, oğlu da morgda yatıyor. İlahi adalet işte, kazdıkları kuyuda geberdiler."

Fethi'nin aslında ne söylediğini çok iyi anlıyordu Yusuf Müdür. "Hak yerini buldu, gerisini sorgulama. Sadece şükret" demişti.

Gözünün önüne pencere demirlerine savurulan Zeliha'nın korkmuş yüzü, babasıyla anasının kanlar içinde sevgili gibi yerde uzanmış ölü fotoğrafları geliyordu. İsmini, suratını bilmediği diğer kurbanların hikâyeleri dolanıyordu aklında.

Fethi, Aksakallar Şeyhi'nin adını anmamış, İblis ve Fare'den ibaret suç örgütünü vurgulamıştı. Bu örtbası onaylaması için merakla gözlerinin içine bakıyordu Yusuf Müdür'ün. Aksakallar Şeyhi'nin müridi mi yoksa daha yukarıdan bir emirle şerefsiz şeyhi korumaya mı çalışıyor, diye düşündü yaşlı, yaralı polis. Belki de Fethi'nin amacı sadece skandaldan sıyrılmak, koltuğunu korumaktı.

Huzur Yusuf'un eski öfkesini söndürmüş, intikamdan çok daha tatlı gelmeye başlamıştı. Gerçeğin konuşulmadığı sohbette yeni bedeller ödemekten onu kurtaracak senaryo yazılabilirdi. Sadece kendi için istemiyordu bunu. Necmiye Hanım bu yaştan sonra hapishane kapılarında fazla dayanamaz, kahrından ölürdü. Hem bu devasa badireden kurtulmuşlardı, yarayı kaşımanın ne faydası olurdu? Ama aklına Levent geldi. İğrenç pazarlığından utandı. Yine de ipleri koparmayı göze alamadı, Aksakallar Şeyhi'nin adını bile söyleyemedi:

"Diğerleri ne olacak?"

Fethi sorudaki çekingenlikten keyiflenmiş, iyice şımarmıştı:

"Bak bu Levent'in çatışmasından kaçan üç tane zanlı var. Bizimkiler peşlerinde. Bugün, yarın onlar hallolur..."

Sustu, şişman suratında en ciddi, tehditkâr ifadeyle donuk baktı. Yusuf Müdür, sınırın çizildiği yeri anlamıştı. İsmini söylemek bile yasaktı şeyhin. Bir an direnmeye niyetlendi. Bunu anlayıp atıldı Emniyet Müdürü:

"Yusuf, sen akıllı bir adamsın, torunların için kahramanca hayatını ortaya koydun. Size musallat olanlar öldü, siz kurtuldunuz. Şimdi şunu bilmen lazım. Tek başınıza başarmadınız bu işi. Birileri devreye girdi. Öyle olmasa bu işin sonuçları çok farklı olacaktı."

Alibeyköy'deki izbeden sağ çıkmasını şerefsiz şeyhin sağladığını, Levent ile torununun da onun sayesinde hayatta olduğunu söylüyordu. Ona minnet istiyordu. Pazarlığın ketumluğunda büyük hata yapmıştı. Mertçe savaşmış adamı bu kadar hızlı sürüklememeliydi aşağılık teslimiyete.

Ölümün kıyısından dönmüş adamın bütün kırışıklıkları suratına ondan tiksindiğini çizdi, dudakları tükürürcesine yasak ismi söyledi:

"Aksakallar Şeyhi... Kâfir şeyh... Para için devletin içine yerleştirdiği polisini, savcısını tetikçi yapan kahpeye şükredeyim yani. Onun tek korkusu elimizdeki itiraf kaydının ortalığa saçılması olmuştur. İblis'in ipini de onun için çekmiştir."

Fethi sandalyeye yaslanıp bacak bacak üzerine atarken sakin görünmeye çalışıyordu. İçinden yaptığı büyük hatanın pişmanlığıyla kendine küfürler savuruyordu. Yusuf'a acırcasına dudaklarını büküp sessiz baktı. Sanki söylenmeyince gerçeğin yok olacağı bir şans vardı ve onu yok etmişti. Tespihin büyük taşlarını parmaklarında gezdirirken sesi kaygılıydı:

"Madem öyle, seninle dobra dobra konuşalım Yusuf. Devletin en tepesinin Yavuz Hoca'ya hürmeti büyüktür. Sık sık ziyaret eder, halini hatrını sorarlar. Öyle olmasa zaten talebeleri devlette kilit yerlere gelmezdi. Sen beni de onlardan zannediyorsun muhtemelen. Haşa değilim. Aksine hiç hazzetmem. Ama şimdi ona bir soruşturma başlatayım iki gün sonra emeklilik dilekçemi imzalattırırlar. İtiraf kaydını yaysak bile bir ay geçmeden bakarsın hapiste aynı hücrede yatıyoruz. Kaydı nasıl sahtekârlıkla yapıp kumpas kurduğumuza dair iddianamede müebbet hapsimizi isterler. İkimiz de tabutta çıkarız hapishaneden."

Yusuf Müdür'ün üzerine eğilip sözlerinin önemini vurgulayarak devam etti:

"Ama birkaç ay sonra normal hayatımıza, yuvamıza dönebileceğimiz bir seçenek de var. İşin özü şu; karşımızdakinin gücü çok büyük. Fevri davranmamak, sabırlı olmak zorundayız. Ben sana söz veriyorum, onlara hesap sormanın da zamanı gelecek."

Yusuf Müdür'ün şüphesi yoktu Fethi'nin Aksakallar Şeyh'nin müridi olduğundan. Sözlerinin hepsi tehdit, intikam vaatleri de oyalamaydı. Kazanması imkânsız bu savaşa girecek miydi? İzbede köşeye sıkışmış, elinde tabancası dövüşen adamın inancını özledi. Geçmişindeki tüm boyun eğişlerine isyanını, günahlarına canını verecek kadar sahici tövbesini, Levent'e hayranlığını düşündü. "Necmiye Hanım olsa ne derdi?" diye sordu içinden. Kendine itiraf etmese de biliyordu; teslim olmak istiyordu. Necmiye Hanım "Tek başına ne yapabilirsin? Aileni düşün. Biz baş edemeyiz onlarla. Boşu boşuna bizi harcama" derdi. Ayeti hatırlatırdı:

"Ey iman edenler. Sabredin, sabır yarışında düşmanlarınızı geçin."

Acele etmemeyi çok mantıklı buldu. Çok zaman olacaktı adalet için, intikam için. Ama bütün mazeretlerine saldıran o lanet isyan susmuyordu aklında. Gerçeği haykıramayan bir korkak, kötülüğün işbirlikçisi bir aciz olduğunu çarpıyordu suratına. Levent vicdan azabıydı içinde. Ondan kurtulmak istedi.

İsyanının leşine sokuldu Fethi. Sessizliğe gömülmüş adamı yine uysallaştırmayı denedi:

"Soruşturma savcısı Yavuz Hoca'nın talebelerinden. Halit ile oğlu Yalçın Esnaroğlu'nun torunlarını fidye için kaçırdığını iddianameye yazacak. Seninle Levent'in torunlarını kurtarmak için bu eylemlere mecbur kaldığınızı anlatacak. Ben de rapor göndereceğim mahkemeye. Bu vakanın gizli bir polis operasyonu olduğunu yazacağım. Halit Ensaroğlu'nun sabıkası zaten kabarık. Mahkeme de ayarlanacak. Birkaç ay içeride yatarsınız. Sonra Allah'ın izniyle dosya kapanır."

Dişlerini sıkıp kafasını yastığa bastırdı Yusuf Müdür. "Tamam" demek milyon dolarları ağzının suyu akarak sayan katil şeyhin

müridi olmaktan beterdi. Konya'daki tarikat yurdunda tecavüze uğramış çocukların yüzleri beliriyordu zihninde. Fare'nin cesedi tek gözünü üzerine dikmiş cevabını bekliyordu. Kanlı bahsin tüm kurbanlarının ruhları karabasandı. Levent olmasa çoktan "Tamam" demişti. Onunla, vicdan azabıyla birazdan yüzleşecekti.

Bunu hesap ediyordu akbaba, "Levent komiserin hayatı da senin kararına bağlı. O içeride fazla dayanamaz. Sonuçta şehit emaneti. Babası Peygamber efendimizin komşusu" dedi.

Yumruklarını sıktı yaralı polis. İsyana kendini bırakabilse "Allah'ımı, peygamberimi anma günahlarımızla" diye avazı çıktığı kadar haykırırdı. Yapamadı.

Bin tane mazeret vardı. İçlerinde tutunacak bir tane gerçek yoktu. Bir ömrü kendine söylediği yalanlarla geçirdiği için biliyordu; zamanla geçecek, çaresizliğine ikna olacak, utancını unutacak... Sabrederek hakikati yalana boğabilecek.. Çaylak polisin mertliği aptallık olacak.

"Ailesini düşündüğü" mazaretine sıkı sıkıya sarılıp teslim oldu. Kararının Levent'i kurtaracağını düşünmeye çalıştı da o kadar sahtekâr olamadı.

"Tamam, kabul ediyorum" dedi.

Mendilini duasını bitirmiş gibi şişman suratındaki terleri silerek indirdi Fethi. Yalanın itirafını almanın şevkiyle vaatler savuruyordu:

"Yusuf sana söz veriyorum. Zamanı gelecek hepsinin hesabını soracağız. Gözünü seveyim şu komiseri de ikna et. Yoksa seni de, aileni de harcar. Bu dosyayı temiz kapatalım, birkaç ayda siz çıkın, sonra tekrar konuşalım."

Yalan yılan gibi zehirler vicdanı. Başkasına bulaştırmak için dilinin çatallı olması gerekir. Buna gücünün kalmadığını biliyordu Yusuf Müdür. "İzbede kurşunlarda ölmek mi daha kötüydü, yoksa Levent'le yüzleşmek mi" diye sordu kendine. Levent olmasa ne kadar kolaydı bu kâbustan çıkmak. Ölümüne bir savaşa girmese kimse istemez hayatında bu kadar doğru, dürüst, mert bir adamı. Ne kadar büyük şans ve ne büyük azap gerçekten nebze sapmayacak polis.

Fethi ayaklanırken sandalyesini geriye itti. Hasta mahkûm koğuşunun seramiklerinde demir sandalye bacaklarının gürültüsü yankılanırken konuştu:

"Levent dışarıda. Ben çıkacağım, o içeri girecek. Sen konuşacaksın. Bundan sonrasını sen halledeceksin."

Demir kilitlerin yuvalarından çekildiği gürültü yankılandı. Paslı gıcırtıyla demir hapishane kapısı açıldı. Omzundaki acıya aldırmadan doğrulup ortağını görmeyi bekledi Yusuf Müdür.

Fethi'nin karşısında dikildi elleri arkasından kelepçelenmiş Levent. Selam durmadı, küfretmedi, önünden de çekilmedi. İstanbul Emniyet Müdürü pes edip yana bir adım attı, dışarı çıkarken kelepçelerinin çıkarılmasını emretti. Kapı kapanırken bileklerini ovan Levent'in çocuk kadar neşeliydi yüzü. Komiser, torunları eve sağ salim teslim etmenin gururuyla açtı kollarını.

"Başardık müdürüm" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Koğuşta yankılanan sesini keyifle dinledi.

İhtiyar onu ilk kez böylesi mutlu, coşkulu görüyordu. Yanına çağırdı. Başını sağlam, pehlivan omzuna dayayıp tek koluyla sarıldı. Evladını sever gibi kafasını okşadı. Gözlerinin çevresindeki derin kaz ayaklarından yaşlar süzülürken "Ben senin hakkını kırk tane canım olsa, hepsini versem ödeyemem" dedi.

Komiserin mutluluğuna gurur eklendi. Sandalyeye oturup kumsalda iki kişiyi vurduğunu şevkle anlattı. "Refik, İblis'e kazık attı. Yoksa morgdaydık şimdi. Kesin pislik şeyh, Refik'le anlaşıp İblis'i ortadan kaldırdı. Biz de o karambolden sağ çıktık" dedi.

Yusuf Müdür "Necmiye Hanım, çocuklar nasıl?" diye sordu. Levent torunla eve girince kopan sevinç çığlıklarını, mutluluk gözyaşlarını, Necmiye Hanım'ın dizleri üzerine çöküp Allah'a şükredişini anlattı.

"Senin sağ kurtulduğunu da televizyondan öğrendik. Asıl mutluluk o zamandı. Sonra polisler eve geldi zaten. Beni aldılar" dedi.

Komiserin sevinci vicdan yüküydü Yusuf için. Mutluluk rolü ihanetinin azabını her saniye daha büyütüyordu. Bir an önce teslimiyetini anlatıp hak ettiği cezayı arzuladı. Levent de ihtiyarın kederli bakışlarını fark etmişti. Şüpheyle susup bekledi.

Yusuf bilge bir sakinlikle konuşabilmeyi denedi, yapamadı. Utanç yüklüydü kelimeleri. Emniyet Müdürü'nün vaatlerini, Aksakallar Şeyhi'nin icabına daha sonra bakılacağına dair söz verdiğini anlattı. Komiserin küçük ağzına nefret, hayal kırıklığı, hüzün, bin tane kötü duygu sığdı. Yusuf Müdür "Bak oğlum. Hayatım kendimden ibaret olsa ölümüne gideceğim bu yolda. Ama bir ailem var, onları korumak zorundayım" dedi can çekişen sesiyle. Belki doğruydu, belki sadece mazeret. Önemi yoktu.

Ölümüne savaşmak yetmez zaten cesaret için. Sevdiklerini üzmeyi, onlara kahır olmayı göze almaktır cesaret.

Komiser yüzünü çevirdi Yusuf'tan. Demir kapıya arkasındaki Emniyet Müdürü'nü, kirli devletin bütün yüzlerini görebilecekmiş gibi baktı. Babası için çok fazla üzüldü.

İmrendiği, dahil olmayı arzuladığı o sıcak yuvanın kendi evinden bin kat pis, köhne olduğunu anlamıştı. Çürüyen hayatını yeğlerdi. Zeliha'yı, evdeki köpeklerini bile emanet edecek hayatında birinin kalmaması içini yaktı.

Ayağa kalktığında Yusuf Müdür onu durdurmak için atıldı, kolundan tuttu. Af dileyecek en doğru kelimeleri aradı. Yoktu. "Seni de korumak için kabul ettim" diyecekti, o kadar rezil olamadı.

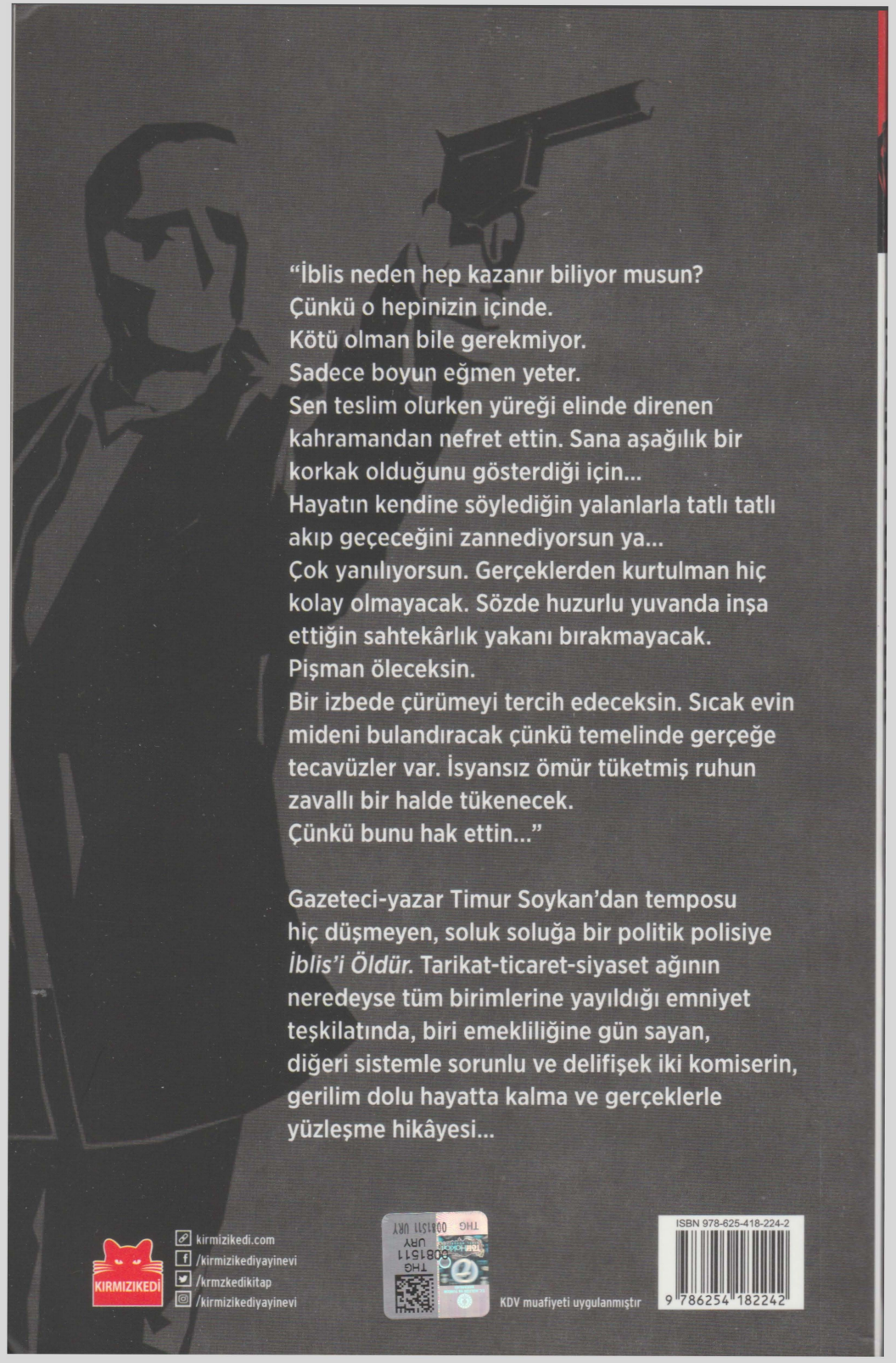
Demir kapının önünde durdu komiser.

"Neden hep İblis kazanıyor biliyor musun müdür?" dedi. Kendisi yanıtladı:

"Çünkü İblis hepinizin içinde."

Kırmızı Kedi'de Timur Soykan

Baronlar Savaşı – 'Zindaşti Olayı'nın Perde Arkası
Badeci Şeyh'in Sır Odası
Liste
Tanrı Misafirleri Oteli

"İblis neden hep kazanır biliyor musun?
Çünkü o hepinizin içinde.
Kötü olman bile gerekmiyor.
Sadece boyun eğmen yeter.
Sen teslim olurken yüreği elinde direnen kahramandan nefret ettin. Sana aşağılık bir korkak olduğunu gösterdiği için...
Hayatın kendine söylediğin yalanlarla tatlı tatlı akıp geçeceğini zannediyorsun ya...
Çok yanılıyorsun. Gerçeklerden kurtulman hiç kolay olmayacak. Sözde huzurlu yuvanda inşa ettiğin sahtekârlık yakanı bırakmayacak.
Pişman öleceksin.
Bir izbede çürümeyi tercih edeceksin. Sıcak evin mideni bulandıracak çünkü temelinde gerçeğe tecavüzler var. İsyansız ömür tüketmiş ruhun zavallı bir halde tükenecek.
Çünkü bunu hak ettin..."

Gazeteci-yazar Timur Soykan'dan temposu hiç düşmeyen, soluk soluğa bir politik polisiye *İblis'i Öldür*. Tarikat-ticaret-siyaset ağının neredeyse tüm birimlerine yayıldığı emniyet teşkilatında, biri emekliliğine gün sayan, diğeri sistemle sorunlu ve delifişek iki komiserin, gerilim dolu hayatta kalma ve gerçeklerle yüzleşme hikâyesi...

KIRMIZIKEDİ
kirmizikedi.com
/kirmizikediyayinevi
/krmzkedikitap
/kirmizikediyayinevi

KDV muafiyeti uygulanmıştır

ISBN 978-625-418-224-2